
ULUSLARARASI BESTSELLER!
7 MİLYON KİŞİ OKUDU!
SİMON BECKETT
ÖLÜLERİN FISILTISI
"ÖLÜMCÜL AKIL OYUNLARI... SERT VE KESKİN BİR ÜSLUP..."
THE TIMES

Simon Beckett 1960 yılında Sheffield'da doğdu. İngiliz filolojisi üzerine yüksek lisansını tamamlamasının ardından, eğitmen olarak Ispanya'ya gitti. Oradan döndükten sonra serbest gazetecilik yapmaya başladı ve şimdiye kadar *The Times, The Daily Telegraph, The Observer* gibi gazeteler için yazı yazdı. Uluslararası çok-satanlardan olan dört kitaplık David Hunter serisinin 2010'da çıkan son kitabı *The Calling of the Grave* de önümüzdeki aylarda İthaki Yayınları tarafından yayımlanacak.

Simon Beckett

Ölülerin Fısıltısı

Çeviri Nur Küçük

Ölülerin Fısıltısı

Simon Beckett Orijinal Adı: Whispers of the Dead

İthaki Yayınları - 749

Yayına Hazırlayan: *Selçuk Aylar*

Kapak Tasarımı: *Ethem Onur Bilgiç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*

1. Baskı, Kasım 2011, İstanbul ISBN: 978-605-375-153-3

Sertifika No: 13901

© Simon Beckett, 2009 ©Nur Küçük, 2011 © İthaki, 2011

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 348 36 97 - 449 12 83 Faks: (0216) 4499834

ithaki@ithaki.com.tr -www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-lstanbul Tel: 0212 613 3006 - Faks: 0212 613 51 97

Annem Sheila Beckett ve babam Frank Beckett için

1

Deri.

İnsan organlarının en büyüğü, aynı zamanda en fazla gözden kaçanıdır. Vücut kütlesinin sekizde birini oluşturduğu düşünülecek olursa, ortalama bir yetişkinin derisinin kapladığı alan aşağı yukarı iki metre karedir. Yapısı bakımından deri bir sanat eseridir. İç içe geçmiş kılcallar, bezler ve sinirlerden oluşur ve hem dengeleyici hem de koruyucu bir organdır. Dış dünya ile olan duyusal arayüzümüzdür, bireyselliğimizin -*kendimizin*- sınırını belirleyen bariyerdir.

Ve ölümde bile o bireysellikten bir şeyler kalır.

Beden öldüğünde, hayatın denetim altında tuttuğu enzimler zincirlerini koparır. Hücre duvarlarını hızla yiyerek içlerindeki sıvıların dışarı akmasına sebep olurlar. Sıvı yüzeye çıkar, deri tabakalarının altında toplanarak çözülmelerine yol açar. O âna dek bir bütünün ayrılmaz iki parçası olan deri ve beden ayrılmaya başlar. Kabarcıklar oluşur. Vücudu bandaj gibi saran bütün deri, sıcak bir yaz günü çıkarılmak istenen bir ceket gibi soyulup atılır.

Fakat ölü ve atık olsa da, deride eski halinden izler kalır. Hâlâ anlatacak bir öyküsü ve sakladığı sırları vardır.

Bakmasını biliyorsanız tabii.

Earl Bateman sırtüstü yatıyordu, yüzü güneşe dönüktü. Başının üstünde, mavi Tennesse göğünde kuşlar daireler çiziyordu. Hava bulutsuzdu, sadece bir jetin yavaş yavaş dağılan duman izi görülüyordu. Earl güneşi hep sevmişti. Güneşin altında balık avladığı uzun bir günün ardından derisinin biber gibi yanmasından, parlak güneşin değdiği her şeye yeni bir görünüm vermesinden her zaman haz almıştı. Tennessee'de güneş hiç eksik olmazdı, ama Earl aslen Chicagoluydu ve oradayken geçirdiği soğuk kışlar kemiklerinde kalıcı bir üşüme hissi bırakmıştı.

Yetmişli yıllarda Tennessee'nin Memphis kentine taşındığında karşılaştığı bataklık nemi, kendi şehrinin rüzgarlı sokaklarından çok daha fazla hoşuna gitmişti. Bakması gereken genç bir karısı ve iki küçük çocuğu olan ve küçük bir klinikte çalışan bir diş hekimi olarak, elbette istediği kadar dışarıda zaman geçiremiyordu, ama yine de nemli hava oradaydı işte. Hattâ esen rüzgarın insanın tenini kavurucu bir giysi gibi sardığı Tennessee yazlarının bunaltıcı sıcağı dahi hoşuna gidiyordu. Karısı Kate ve iki oğullarıyla paylaştıkları daracık dairelerinde bunalarak ve terleyerek geçirdikleri akşamlar bile.

O zamandan bu yana işler değişmişti. Klinik büyümüştü ve o dairenin yerini uzun zamandır daha büyük ve daha iyi evler almaktaydı. İki yıl önce de iyi bir muhitte beş yatak odalı bir eve taşınmışlardı. Sayılan git gide artan torunlarının güvenle oyun oynayabilecekleri geniş, yemyeşil bir çimenliği vardı. Sabahın erken vakitlerinde güneşin ışınları fıskiyenin incecik püskürttüğü sulara çarpıp kırılarak minyatür gökkuşakları oluştururdu.

Kalp krizini de çimenlikte, büyük, yaşlı bir sarısalkımın ölü bir dalını kesmeye çalışırken terleyip küfürler ettiği sırada geçirdi. Testereyi dala saplı halde bırakıp eve doğru birkaç titrek adım atmayı

ancak başardı ve ardından göğsündeki ağrıyla yere yığıldı.

Yüzüne takılı oksijen maskesiyle ambulansta yatarken Kate'in elini sıkıca tuttu ve ona moral vermek için gülümsemeye çalıştı. Her zamanki gibi, hastanenin sağlık personeli ritmik bir ivedilikle koşuşturdu, hummalı bir şekilde iğneler ambalajlarından çıkartıldı, makinelerin çılgınca biplemeleri işitildi. Nihayet sesler sustuğunda bir rahatlama yaşandı. Kısa süre sonra da, doğduğumuz andan itibaren her birimize eşlik eden kaçınılmaz bürokrasi gereğince bir takım formların imzalanmasının ardından Earl taburcu edildi.

Şimdi bahar güneşinin altında boylu boyunca uzanıyordu. Çıplaktı; çimenlerle yaprakların bir halı gibi örttüğü topraktan biraz yüksekte kalan tahta bir platformun üzerindeydi. Bir haftadan fazladır oradaydı; etleri eriyip dağılmış, mumyalaşmış derisinin altından kemikler ve kıkırdaklar açığa çıkmıştı. Kafasının arkasında hâlâ birkaç tutam saç duruyordu, boş göz çukurları masmavi göğe bakıyordu.

Ölçü alma işini bitirdikten sonra, dış hekiminin cesedini kuşlar ve kemirgenlerden korumak için yerleştirilmiş tel kafesten çıktım. Alnımdaki teri sildim. İkindi vaktiydi ve mevsim yeni başladığı halde hava çok sıcaktı. Bu yıl bahar gelmekte gönülsüz davranıyordu, tomurcuklar şişkin ve ağırdı. Bir iki hafta içinde manzara muhteşem olacaktı, ama Tennessee ormanlarındaki huş ağaçları ve akçaağaçlar yeni sürgünlerini, sanki bırakmak istemiyorlarmış gibi hâlâ koyunlarmda tutuyorlardı.

Bulunduğum yamaç sıradandı. Güzel görünmekle birlikte, uzaklarda yükselen Smoky Dağları'nm heybetli silsileleri kadar çarpıcı değildi. Ne var ki burada, ziyaret eden herkesin etkilendiği, doğanın bambaşka bir yanı sergileniyordu. Dört bir yanda, çeşitli çürüme evrelerindeki insan bedenleri vardı. Ağaç altlarındaki çalılıklarda, güneşin alnında ve gölgede yatan sayısız ceset. Daha yeni olanlar çürümeyle oluşan gazlardan ötürü şişmiş, daha eski olanlarsa kösele gibi kurumuştu. Bazıları görünürde değildi, ağaç diplerindeki çalılıklara gömülmüştü ya da araba bagajlarındaydı. Az önce ölçümünü yaptığım ceset gibi, bir kafes veya bakla zincirli paravan içinde tutulan diğerleriyse tüyler ürpertici bir enstalasyon sanatı sergisindeki parçalara benziyorlardı. Fakat buranın amacı çok daha ciddiydi. Ve çok daha halka kapalı.

Malzemelerimi ve bloknotumu tekrar çantama koydum, elimdeki katılığı gidermek için esnetme hareketleri yaptım. Avucumda boylu boyunca ilerleyen beyaz çizgi, etimin kemiğe kadar kesilmesinden kalan izdi. Hayat çizgisini tam ortadan ikiye bölüyordu ki, geçen yıl beni az kalsın öldürecek olan bıçağın hayatımı değiştirdiği düşünülürse gayet uygundu.

Çantamı omuzuma asıp doğruldum. Ağırlığı yüklenirken karnımda yalnızca çok hafif bir sancıma oldu. Kaburgalarımın altındaki yara tamamen iyileşmişti ve dokuz aydır aralıksız devam ettiğim antibiyotik tedavisini birkaç hafta içinde sonlandırabilecektim. Hayatımın geri kalanı boyunca enfeksiyona yatkın olacaktım, ama sadece dalağımı ve bağırsaklarımın bir parçasını kaybettiğim için kendimi şanslı sayıyordum.

Kaybettiğimi kabullenmekte güçlük çektiğim şey başkaydı.

Diş hekimini yavaş ilerleyen çürüme süreciyle baş başa bıraktım ve çalılıkların kısmen gizlediği kararıp şişmiş bir cesedin yanından geçtikten sonra, ağaçlar arasında kıvrılarak ilerleyen dar toprak yolu takip ettim. Gri ameliyat önlüğü ve pantolon giymiş genç, siyahi bir kadın, devrilmiş bir ağaç gövdesinin gölgesinde yatan, kısmen gizlenmiş haldeki bir cesedin yanma çömelmişti. Kıvranan

kurtçukları cesetten bir cımbızla alıp her birini ayrı bir kavanoza koyuyordu.

"Merhaba Alana," dedim.

Kafasını kaldırıp gülümsedi, cımbızı tutan eli havadaydı. "Merhaba David."

"Tom buralarda mı?"

"Son gördüğümde aşağıda setlerin oradaydı," dedikten sonra arkamdan seslendi: "Bastığın yere de dikkat et. "İlerideki çimenlikte bir savcı var."

Yoluma devam ederken, anladım dercesine elimi kaldırdım. Yola paralel ilerleyen, yaklaşık bir dönüm orman alanını çevreleyen bakla zincirli yüksek bir çit vardı. Çitin üzerine jiletli tel döşenmiş ve önüne de ikinci bir tahta çit çekilmişti. Giriş çıkış yapılabilecek tek nokta geniş çit kapısıydı. Üzerindeki tabelada düz siyah harflerle *Antropoloji Araştırma Tesisi* yazılıydı, ama resmî olmayan ve daha çok bilinen başka bir adı vardı.

İnsanların çoğu buraya sadece Ceset Çiftliği derdi.

Önceki hafta Londra'daki evimde, hazırladığım çantaları ayağımın dibine bırakmış, karo döşeli koridorda dururken, solgun bahar şafağından kuşların tatlı şakımaları geliyordu. Yapılması gereken her şeyi yapmıştım, ama yine de zihnimde son bir kez kontrolden geçirdim. Pencereleri kapattım, posta servisine bana gelen mektuplan eve yollamaması talimatını verdim, şofbeni kapattım. Gergin ve huzursuz hissediyordum. Sık sık yolculuğa çıksam da bu defaki farklıydı.

Bu yolculuktan geri döndüğümde beni bekleyen birisi olmayacaktı.

Taksi geç kalmıştı, ama uçağa yetişmek için bol bol vaktim vardı. Yine de kendimi ikide birde saatime bakarken buldum. Durduğum yerden yaklaşık bir metre ilerideki siyah-beyaz *Victorian* yer karolarına gözüm takıldı. Başka tarafa baktıysam da iş işten geçmişti, o baklava desenini görmek her zaman olduğu gibi hafızamı tetiklemişti. Ön kapının yanındaki zemin ve birleştiği duvar kandan temizleneli çok olmuştu. Hastanede yattığım sırada bütün koridor boyanmıştı. Geçen yıl burada yaşanan olayı hatırlatacak hiçbir fiziksel belirti kalmamıştı.

Fakat aniden klostrofobi hissine kapıldım. Karnıma fazla yüklenmemeye dikkat ederek çantalarımı dışarıya taşıdım. Ön kapıyı kapattığımda taksi de gelip yanaştı. Kapıyı arkamdan kapattığımda çıkan tok ses, son sözü söyledi. Arkama hiç dönüp bakmadan uzaklaştım ve dizel dumanları çıkararak motoru çalışır halde bekleyen taksiye doğru yürüdüm.

En yakın metro durağında taksiden indim ve Piccadilly-Heathrow hattında çalışan bir trene yetiştim. Sabah koşuşturmacası için henüz çok erken olmasına rağmen vagonda yolcular vardı, Londralıların içgüdüsel kayıtsızlığıyla birbirlerine bakmaktan kaçmıyorlardı.

Kentten ayrılmak iyi gelecek diye düşündüm şevkle. Hayatım boyunca, Londra'dan uzaklaşma ihtiyacı hissettiğim bu ikinci seferdi. Karımla kızımın ölümlerinin ardından paramparça olmuş bir hayatla ayrıldığım ilkinden farklı olarak, bu sefer geri döneceğimi biliyordum. Ama bir süreliğine buradan kaçmaya, son yaşadığım olaylarla arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Üstelik aylardır çalışmıyordum. Bu yolculuğun normal yaşamıma dönmemi kolaylaştıracağını umuyordum.

Ve halen işimi yapıp yapamadığımı öğrenmeyi.

Bunu öğrenmek için, gittiğim yerden daha iyisi yoktu. Tennessee'deki tesis son zamanlara kadar türünün tek örneğiydi. Dünyadaki bu tek açık hava laboratuvarmda, adli antropologlar çürüme sürecini incelemek için gerçek kadavralar kullanarak, ölümün ne zaman ve ne şekilde gerçekleştiğini gösterebilecek temel işaretlerin kaydını tutarlardı. Şimdiyse Kuzey Carolina'da ve yerel halkın akbabalar üşüşecek endişesi giderilir giderilmez Teksas'ta da benzer birer tesis kurulmuştu, hattâ Hindistan'da da olduğundan bahsedildiğini işitmiştim.

Ama kaç tane benzeri olduğunun önemi yoktu, çünkü insanların çoğunun zihninde Tennessee'deki araştırma tesisi hâlâ asıl Ceset Çiftliği'ydi. Knoxville şehrindeki tesis Tennessee Üniversitesi Adli Antropoloji Merkezi'nin bir parçasıydı. Kariyerimin başlarında orada eğitim görme şansım olmuştu, fakat son gelişimden bu yana seneler geçmişti. Tesisin müdürü ve eski hocam Tom Lieberman'ın dediği gibi, fazla uzun zaman geçmişti.

Heathrow Havaalanının bekleme salonunda oturmuş, panel camlı pencereden uçakların yavaş ve sessiz dansını seyrederken geri dönmenin nasıl olacağını düşündüm. Hastaneden çıktıktan sonra aylar boyu süren acılı iyileşme evresinde -ve daha da acılı geçen müteakip süreçte- bir aylık bir yolculuk ihtimali iple çektiğim, şiddetle ihtiyaç duyduğum taze bir başlangıç umudu olmuştu.

İşte şimdi gerçekten yola çıkmıştım ve ilk kez olarak o an içimde acaba bu yolculuğa çok mu fazla umut bağlıyorum kuşkusu doğdu.

Chicago'da iki saatlik molanın ardından aktarmalı uçuşuma yetiştim. Uçak Knoxville'e inerken bir fırtınanın ucu hâlâ gümbürdüyordu. Ama kısa süre sonra hava açıldı, bagajımı aldığım sırada güneş çıkmaya başlamıştı. Derin bir nefes alıp, bir araba kiralamak üzere havaalanı terminalinden çıktım. Havadaki alışık olmadığım rutubet hoşuma gitmişti. Yollardan buğular yükseldikçe, ıslak asfaltın geniz yakan kokusu geliyordu. Ağır ağır uzaklaşan mavi-siyah fırtına bulutu yığınlarının oluşturduğu fonda, yağan yağmur otoyol civarındaki gür çimenli kırların yeşiline göz kamaştırıcı bir canlılık katıyordu.

Şehre yaklaşırken neşemin yerine gelmeye başladığını hissetmiştim. İşe yarayacak.

Üstünden daha bir hafta geçmemişken bugün bundan artık o kadar emin değildim. Takip ettiğim patika, çıplak bir kızılderili çadırı iskeletine benzeyen, ağaçtan yapılma, yüksek bir üçayağın bulunduğu bir açıklığın kenarından geçiyordu. Üçayağın alttaki platformunun üzerinde, kaldırılıp taşınmayı bekleyen bir ceset yatıyordu. Alana'nm uyarısını da hatırlayarak patikadan ayrılıp açıklıktan geçtim ve ormanlık alanda toprağa sabitlenmiş, düz geometrik yapıdaki çok sayıda dikdörtgen beton sete doğru ilerledim. Yere nüfuz eden radarların cesetlerin yerini saptamada ne kadar etkili olduklarım görme amaçlı bir deneyin parçası olarak, bu setlerin içine insan kalıntıları gömülmüştü.

Çino pantolonlu, geniş, sarkık kenarlı fötr şapka takmış, sırık gibi bir figür birkaç metre ötede kaşları çatık bir halde diz çökmüş, topraktan dışarı çıkan bir parça borunun üzerindeki ölçüm aletini inceliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Parmağıyla hafifçe dürttüğü ölçüm aletini tel çerçeveli gözlüklerinin ardından dikkatle incelerken kalasını kaldırmadan "Bu kadar güçlü bir kokuyu yakalamanın kolay olacağını düşünürdün, değil

mi?" dedi. Telaffuzundaki düz ünlüler Doğu Kıyısı kökenini ele veriyor, Tennessee'nin güney aksanındaki gibi, ünlüleri uzatıp sözcükleri birleştirerek konuşmuyordu.

Onu tanıdım tanıyalı Tom Lieberman kendi 'Kutsal Kase'sini arıyor, bedenin çözülmesiyle ortaya çıkan gazları molekül molekül analiz ederek çürüme kokusunu teşhis edebilmeyi hedefliyordu. Evinin döşeme tahtaları altında bir fare ölmüş olan herkes bu kokuyu bilir. İnsan duyularıyla artık algılanamaz olduktan çok sonra da bu koku varlığını sürdürür. Köpekler, gömülmesinin üstünden yıllar geçmiş bir cesedi koklayarak bulmak için eğitilebilir. Tom'un teorisi, köpeklerle hemen hemen aynı işi yapacak bir sensör geliştirmenin mümkün olabileceğiydi. Böylece cesetlerin yerini saptayıp onları yüzeye çıkarmak son derece kolaylaşacaktı. Ama başka her şeyde olduğu gibi, bu konuda da teori ve pratik apayrı şeylerdi.

Ya hayal kırıklığını ya da işinin bittiğini ifade eden bir homurtunun ardından "Tamam, bu kadar," dedikten sonra ayağa kalkarken diz eklemleri çatırdayınca yüzünü buruşturdu.

"Bir şeyler yemek için kafeteryaya gidiyorum. Geliyor musun?" diye sordum.

Araç gerecini toplarken hasretle gülümsedi. "Bugün olmaz. Mary sandviç hazırlayıp yanıma vermişti. Tavukla fasulye filizi ya da aynı derecede iğrenç başka bir sağlıklı yiyecek. Aklımdayken, bu hafta sonu akşam yemeğine davetlisin. Doğru düzgün bir yemek yemeğe ihtiyacın olduğunu kafasına sokmuş gözüküyor." Suratını astı. "Seni besiye çekmek istiyor, banaysa çiğ ot yediriyor. Adalet bunun neresinde?"

Gülümsedim. Tom'un karısı harika bir aşçıydı ve Tom bunu biliyordu. "Seve seve geleceğimi söyle," dedim. Keten çantasını omuzuna asarken sordum: "Taşımana yardım edeyim mi?"

"Yo, hallederim."

Kendimi zorlamamı istemediğini biliyordum. Fakat çit kapısına doğru ağır ağır yürümemize rağmen, harcadığı efor yüzünden nefes nefese kaldığını görebiliyordum. Tom'la ilk tanıştığımda ellili yaşları yarılamıştı bile. Henüz çaylaklık evresindeki bir İngiliz adli antropoloğa cesaret vermekten dolayı mutluydu. O dönem, hatırlamayı arzu etmeyeceğim kadar uzak geçmişte kalmış ve aradan geçen yıllar izlerini bırakmıştı. İnsanların anılarımızdaki gibi kalmasını bekleriz, ama tabii asla öyle olmaz. Tom'la yeniden karşılaştığımda, ne kadar değişmiş olduğunu görünce yine de sarsılmıştım.

Adli Antropoloji Merkezi'nin müdürlüğünden ne zaman emekli olacağını resmen açıklamamış olsa da herkes muhtemelen yıl sonundan önce olacağını biliyordu. Yerel gazete iki hafta önce onun hakkında, röportajdan çok şükranların sunulduğu bir yazı havasında olan etraflı bir makale yayınlamıştı. Tom eskiden basketçiydi ve hâlâ öyle görünüyordu, yalnız sinsice ilerleyen yaşlılık zaten çok zayıf olan vücudunu iyice sıskalaştırmıştı. Çöken avurtlarına bir de açılmaya başlayan alm eklenince, hem çilesi bir tipe hem de endişe verici şekilde çelimsiz bir görünüme bürünmüştü.

Ama gözlerindeki parıltı hiç değişmemişti, tıpkı mizah duygusu ve insan doğasına olan hiç zayıflamayan inancı gibi oysa kariyeri boyunca o doğanın bütün karanlık yanlarını gezip durmuştu. Gömleğimin altında kalan çirkin yara izini hatırlayarak Halbuki sen en ufak bir hasar bile almadın dedim içimden.

Tom'un steyşın arabası tesisin bitişiğindeki otoparktaydı. Çit kapısında durduk, dışarı çıkmadan evvel koruyucu eldivenlerimizi ve galoşlarımızı çıkarttık. Girişi engelleyen çit kapısını arkamızdan

kapatınca, diğer taraftaki cesetlerin varlığını akla getirebilecek bir şey kalmadı. Çitin öte tarafında sıcak rüzgarla sallanıp hışırdayan ağaçlar olağan ve zararsız görünüyor, tomurcuklarla dolu çıplak dalları çimenlere yeni hayatın gölgesini düşürüyordu.

Otoparka varır varmaz cebimden telefonumu çıkarıp açtım. Yasaklayıcı bir kural bulunmamasına rağmen tesisin içindeki huzur ve sessizliğin telefon zilleriyle bozulmasından rahatsız oluyordum. Gerçi telefon filan beklediğim yoktu. Benimle irtibata geçmek isteyebilecek kişiler ülke dışında olduğumu biliyorlardı ve konuşmayı en çok istediğim insan da aramazdı.

Tom bagajı açıp çantasını bırakırken telefonu tekrar cebime koydum. Nefesinin daraldığını belli etmemeye çalışırken ben de bunu fark etmiyormuş gibi yaptım.

"Seni kafeteryaya bırakayım mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, yürüyeceğim. Egzersize ihtiyacım var."

"Hayranlık verici bir disiplin. Beni utandırıyorsun." Telefonu çalınca sustu ve ekrana göz attı. "Affedersin, buna cevap vermem, lazım."

Yanından ayrılarak otoparktan geçmek üzere yürümeye başladım. Her ne kadar tesis Tennessee Üniversitesi Tıp Merkezi kampüsünde olsa da, ondan tamamen bağımsızdı. Kampüsün sınırındaki ağaçlıklı alanda başka bir dünyaya ait gibiydi. İşlek hastanenin modern binaları ve parklara benzeyen yeşil alanları, hastalar, öğrenciler ve sağlık personeliyle sürekli bir koşuşturma halindeydi. Bir bankta bir hemşire kot pantolonlu genç bir adamla gülüşüyor, bir anne ağlayan çocuğunu paylıyor, bir iş adamı cep telefonunda hararetli bir konuşma yapıyordu. Buraya ilk geldiğimde, çit kapısının öte tarafında sessizce süren çürüme ile bu tarafındaki hareketliliğin normalliği arasındaki zıtlığı kabul etmekte zorlanmıştım. Şimdiyse pek farkında bile değildim.

Zamanla insan hemen her şeye alışabiliyor.

Basamakları hızlı hızlı çıkıp kafeteryaya giden patika yola girdiğimde, nefesimin önceki kadar daralmadığını görünce sevindim. Birkaç metre yürüdükten sonra arkamdan telaşlı ayak seslerinin geldiğini işittim.

"David, bekle!"

Sese döndüm, Benim yaşlarımda ve boyumda bir adam hızlı hızlı bana doğru geliyordu. Paul Avery tıp merkezinin yükselen yıldızlarından biriydi, daha şimdiden hemen hemen herkes ona

Tom'un halefi gözüyle bakıyordu. İnsan iskeleti biyolojisi dalında uzmandı, ansiklopedik bir bilgiye sahipti ve büyük elleriyle küt parmakları cerrahlarmki kadar hünerliydi.

"Yemeğe mi gidiyorsun?" diye sordu, adımlarıma ayak uydurarak. Neredeyse maviye çalan simsiyah kıvırcık saçları vardı ve tıraşı gelmiş sakalı çenesini karartmıştı. "Sana katılmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Sam nasıl?"

"İyi. Birkaç bebek giysisi dükkanını dolaşmak için bu sabah Mary'yle buluştular. Kredi kartının ciddi bir darbe alacağım sanıyorum."

Gülümsedim. Bu gelişimden önce Paul'ü tanımazdım, buna rağmen gerek o gerekse hamile eşi

Sam beni olağanüstü dostça karşılamışlardı. İlk çocuklarını doğuracak olan Sam gebeliğinin sonlarındaydı. Paul çok tecrübeliymiş de artık kanıksamış gibi görünmek için elinden geleni yaparken, Sam hiç heyecanım gizlemeye çalışmıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim," diye devam etti Paul. "Doktora öğrencilerimden biri nişanlandı, bunu kutlamak için birkaçımız bu akşam şehir merkezine gidiyoruz. Rahat bir ortam olacak, sadece yemek yeyip bir şeyler içeceğiz. Sen de gelsene,"

Tereddüt ettim. Teklife minnettardım, ama bir grup yabancıyla dışarı çıkma fikri cazip gelmiyordu. Gönülsüzlüğümü görünce "Sam geliyor, Alana da, yani tanıdığın insanlar da olacak," diye ekledi. "Hadi ama, eğleneceğiz."

Hayır demek için sebep bulamayınca "Pekala... Tamam o zaman, teşekkürler," dedim.

"Harika. Seni otelinden saat sekizde alırım."

Yakınımızdaki yoldan bir araba kornasının sesi geldi. Dönüp bakınca Tom'un steyşın vagonunun kaldırıma yanaştığını gördük. Pencereyi indirip bizi eliyle çağırdı.

"Az önce Tennessee Araştırma Bürosu'ndan telefon ettiler. Gatlinburg yakınlarında bir dağ kulübesinde bir ceset bulmuşlar.

İlginç bir olaya benziyor. Paul, eğer meşgul değilsen belki benimle gelip bakmayı istersin diye düşündüm."

Paul kafasını iki yana sallayarak "Üzgünüm," dedi, "bütün öğleden sonra meşgulüm. Master öğrencilerinden biri yardım edemez mi?"

"Olabilir herhalde." Tom gözlerinde bir heyecan pırıltısıyla bana döndü. O daha söylemeden ne diyeceğini biliyordum. "Ya sen David? Biraz saha çalışması ilgini çeker mi?"

2

Knoxville çıkışında otoyolda trafik ağır ilerliyordu. Yılın ilk aylarında olmamıza rağmen araba klimasını çalıştırmayı gerektirecek kadar sıcak bir hava vardı. Dağlara ulaştığımız sırada Tom bize rehberlik etmesi için uydu destekli navigasyon cihazını programlamıştı, fakat şimdilik pek ihtiyaç duymuyorduk. Arabayı kullanırken kendi kendine usulca hımladı, çıkarttığı bu sesten konuyla ilgili bir tahmini olduğunu anladım. Tesisin bütün acımasız gerçekliğine rağmen, bedenlerini buraya miras bırakmış bireylerin hepsi doğal yollarla ölmüşlerdi. Bu defaki farklıydı.

Bu gerçek bir şeydi.

"Cinayet gibi görünüyor ha?" diye sordum ve içimden *adam öldürme* diye düzelttim. Orası kesindi, yoksa Tennessee Araştırma Bürosu müdahil olmazdı. TBI[1], FBI'ın eyalet versiyonuydu. Tom büro için bilirkişilik yapıyor ve rozet taşıyordu. Telefon yerel polis departmanından değil de bürodan geldiğine göre, büyük olasılıkla ciddi bir durum söz konusuydu.

Tom gözlerini yoldan ayırmadan "Öyle görünüyor," dedi. "Pek bir şey anlatmadılar, ama

anladığım kadarıyla ceset kötü durumda."

Kendimi garip bir şekilde gergin hissetmeye başlıyordum. "Benim de gelmem sorun yaratır mı?"

Tom şaşırmış göründü. "Niye yaratsın ki? Yardım etmesi için çoğu zaman binlerini yanımda götürürüm zaten."

"İngiliz olduğum için diyorum." Buraya gelebilmek için bürokratik işlemlerle uğraşıp vize ve çalışma izni almıştım, ama böyle bir şey beklemiyordum. Resmî bir soruşturmada hoş karşılanacağımdan emin değildim.

Tom omuzlarını silkti. "Bunun sorun yaratması için bir sebep göremiyorum. Ulusal güvenlik meselesi değil ya, soran olursa da sana kefil olurum. Ya da hiç konuşmaz, böylece aksanım fark etmemelerini umarsın."

Gülümseyerek elini uzatıp CD çaları açtı. Başka insanların sigara veya viski içmesi neyse Tom için de müzik öyleydi, iddiasına göre müzik zihnini temizlemesine ve düşüncelerini toparlamasına yardım ediyordu. Uyuşturucu seçimi de ellilerin ve altmışların cazıydı. Arabasında bulundurduğu altı kadar albümü, çoğunu tanımama yetecek kadar dinlemiştim.

Jimmy Smith'in bir parçası hoparlörleri titreştirmeye başlayınca hafifçe iç çekip koltuğunda gayri ihtiyari geriye yaslandı.

Pencereden dışarıyı, akıp giden Tennessee manzarasını seyrettim. ileride yükselen Smoky Dağlan, adlarını borçlu oldukları mavimtrak bir sisle kaplıydı. Ufka kadar uzanan, ağaçlarla örtülü yamaçları engebeli yeşil bir okyanus gibi görünüyor, etrafımızdaki satış mağazalarının hummalı faaliyetiyle tam bir tezat sergiliyordu. Otoban boyunca sıralanmış, hizmet veren cafcaflı/ast *food* mekânları, barlar ve mağazaların üstlerindeki gökyüzü, ızgara gibi elektrik hatları ve telgraf telleriyle örülüydü.

Londra ve İngiltere'den çok uzak olduğumu hissediyordum. Buraya gelmeyi, şevkimi tekrar kazanmanın ve içimi kemiren bazı meseleleri çözmenin çaresi gibi görmüştüm. Geri döndüğümde almak zorunda olduğum bazı zorlu kararlar olduğunu biliyordum. Londra'dayken üniversitemle olan geçici sözleşmemin süresi iyileşme dönemim sırasında dolmuştu. Fakat çalıştığım üniversite daimi kadro teklif etmişti ve öte yandan İskoçya'nm en önde gelen üniversitelerinden birinin adli antropoloji bölümünden başka bir teklif daha almıştım. Ayrıca, polise cesetlerin yerinin saptanmasında yardım eden çok-disiplinli bir kuruluş olan

Adli Tıp Araştırma Danışmanlık Grubu'ndan da deneme süreli bir iş teklifi gelmişti. Bunların hepsi de çok gurur vericiydi ve heyecanlanmam gerekirdi. Fakat hiçbiri için yeterince şevkim yoktu. Buraya geri dönmenin bunu değiştireceğini düşünmüştüm.

Şu âna kadar değişmemişti.

İç çektim, fark etmeden avucumdaki yara izinde başparmağımı gezdirdim. Tom bana göz atıp "İyi misin?" diye sordu.

Elimle yara izini örtüp "İyiyim," dedim.

Cevabımı yorum yapmadan kabul etti. "Sandviçler çantamda, arkada. Kulübeye varmadan paylaşabiliriz," dedi. Ağzım çarpıtarak gülümserken "Fasulye filizi seversin umarım," diye ekledi.

Dağlara yaklaştıkça ağaçlar sıklaşmaya başladı. Yol kıyısında ardı ardına barları ve restoranları bulunan Pigeon Forge adında fazla atılgan bir resorttan geçtik. Yanından geçtiğimiz lokantalardan biri suni sınır kasabası temalıydı, hattâ plastik ağaç kütükleri bile vardı. Birkaç kilometre sonra bir turist kasabası olan Gatlinburg'a ulaştık. Az önceki *resorta* nazaran burada karnaval havasından nispeten kaçınılmıştı. Yamacın hemen eteğinde birdenbire beliren kasabanın motelleri ve dükkanları dikkat çekmek için yaygara koparsalar da, ötede yükselen dağların heybetiyle yarışamazlardı.

Derken kasabayı arkamızda bırakarak başka bir dünyaya girdik. Sık ormanlı dik yamaçlar etrafımızı kuşattı. Kıvrılarak ilerleyen yolda yamaçların devasa gölgeleri üzerimize düşüyordu. Muazzam Apalaş Dağları silsilesinin bir parçası olan Smoky Dağları iki bin kilometre kareden daha geniş bir alanı kaplıyordu ve Tennessee-Kuzey Carolina sınırı da o alan içinde kalıyordu. Smoky Dağlan milli park ilan edilmişti, ama arabanın penceresinden dışarı bakarken, böyle imtiyazlar doğanın hiç umurunda değil diye düşündüm. Burası şimdi bile insanın neredeyse hiç dokunmadığı bir yaban alandı. İngiltere gibi kalabalık bir ada ülkesinden gelince, bu dağların muazzam ölçeği karşısında mütevazılık hissetmemek olanaksızdı.

Şimdilerde trafik azdı. Birkaç hafta içinde çok daha işlek hale gelecekti, ama henüz bahar mevsimi sürdüğünden ortalıkta pek araba yoktu. Birkaç kilometre daha gittikten sonra Tom çakıllı bir yan yola saptı.

"'Fazla uzakta olmasa gerek." Kontrol panelinin üstüne monte edilmiş navıgasyon cihazının ekranını kontrol edip ardından dikkatle ileriye baktı. "Ah, işte burası."

Dar bir yolun kenarında *Schroeder Kulübeleri, No: 5-13* yazılı bir tabela vardı. Tom direksiyonu o tarafa kırınca, kendini meyile ayarlamaya çalışan otomatik şanzımandan belli belirsiz bir şikayet sesi geldi. Yoldan içerlek, ağaçlar araşma inşa edilmiş ve aralarında epeyce mesafe bulunan kulübelerin hafif eğimli damlarım seçebiliyordum.

İleride yolun her iki yanında sıralanmış resmî ve sivil görünümlü polis arabalarının TBI'a ait olduğunu tahmin ettim. Arabamızla yaklaşırken üniformalı bir polis memuru uzun adımlarla gelerek yolumuzu kesti; elini gevşek bir şekilde belindeki kılıflı tabanca üzerinde tutuyordu.

Tom arabayı durdurup pencereyi açtı, ama polis konuşması için ona firsat tanımadı.

"Beyefendi, buraya gelemezsiniz. Geri dönüp uzaklaşın."

Koyu güney aksamyla konuşuyordu. Kibarlığı bizatihi silah gibiydi, amansız ve kararlı bir silah. Tom ona sakin sakin gülümsedi.

"Peki, ama Dan Gardner'a Tom Lieberman'm geldiğini söyleyebilir misiniz?"

Üniformalı polis birkaç adım uzaklaştı ve telsiziyle konuştu. İşittiği her neyse, şüphelerini gidermişti.

"Tamam. Şuraya, diğer araçların yanma park edin."

Tom söyleneni yaptı. Hissettiğim gerginlik park ettiğimiz sırada apaçık huzursuzluğa dönüşmüştü. Midemde birkaç kelebeğin pır pır etmesi anlaşılabilir bir şey dedim kendi kendime, ne de olsa nekahat dönemimden beri paslanmıştım ve gerçek bir cinayet soruşturmasında çalışmayı da hiç beklemiyordum. Ama yine de asıl sebebin bu olmadığını biliyordum.

“Burada olmamın sakıncası olmadığına emin misin?” diye sordum. “Kimsenin ayağına basmak istemem.”

Tom’un umurunda değil gibiydi. “Endişelenme. Soran olursa, benimle berabersin.”

Arabadan indik. Şehirden sonra buranın taze ve temiz havası yaban çiçekleri ve bereketli toprak kokularıyla kaplıydı. Dallar arasından yer yer geçip gelen ikindi güneşinin ışınları, üzerlerine düştükleri katmerli, yeşil tomurcukların tombul zümrütler gibi göze çarpmasına neden oluyordu. Bu kadar yüksek irtifada ve ağaçların gölgesinde hava epeyce soğuktu, o yüzden de bize doğru gelen adamın kılığını garipsedik. Takım elbiseli ve kravatlıydı, ama ceketini koluna atmıştı ve uçuk mavi gömleğinin rengi terden yer yer koyulaşmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Tom’un elini sıkarak “Geldiğin için teşekkürler," dedi. “Hâlâ tatilde olup olmadığından emiıı değildim.”

“Tatilim bitti.” Tom ve Mary’nin benim gelmemden bir hafta kadar önce Florida’dan döndüklerini biliyordum. Tom bana hayatında hiç bu kadar sıkılmadığmı söylemişti. “Dan, sem Dr. David Hunter’la tanıştırmak istiyorum. Tesisi ziyaret ediyor. Ona benimle gelmesinde sakınca olmadığını söyledim.”

Tom bunu pek de soru sorar giûi söylememişti. Adam bana döndü. Ellilerinin sonlarında olduğunu tahmin ettim; yıpranmış, endişeden bitkin görünen yüzünde derin çizgiler vardı. Kırlaşmaya başlamış saçları kısa kesilmişti. Saçlarım yandan ayıran çizgi âdeta cetvelle çizilmiş gibiydi.

Elini uzattı. Tokalaşması meydan okurcasına sıkı, avucunun cildi kuru ve nasırlıydı.

“Dan Gardner, soruşturmadan sorumlu denetçi özel ajan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Unvanının İngiltere’deki kıdemli soruşturma görevlisinin dengi olduğunu tahmin ettim. Tennessee’ye özgü genizden bir konuşma biçimi vardı, ama sakin tavrı aldatıcıydı. Karşısındakini değerlendiren keskin bakışları vardı. *Hemen hüküm vermiyor.*

“Pekala, elinizde neler var?” diye sordu Tom, çantasını almak için bagaja uzanırken.

“Bana bırak,” dedim ve onun için çantayı çıkardım. Karnımdaki yara izine rağmen Tom’dan daha formdaydım. Bu seferlik itiraz etmedi.

TBI ajanı tekrar ağaçların arasına uzanan patikaya yöneldi. “Ceset kiralık kulübelerden birinde. Müdür bu sabah bulmuş.” “Öldürüldüğü kesin mi?"

“Hem de nasıl.”

Ayrıntıya girmedi. Tom. ona meraklı bir bakış attıysa da üstelemedi. “Üzerinde kimlik var mıydı?”

“içinde kredi kartlan ve ehliyetin olduğu bir erkek cüzdanı vardı, ama kurbana ait olduklarından emin olamayız. Ceset, fotoğrafla karşılaştırılamayacak kadar bozulmuş.”

“Ne kadar zamandır burada olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” cliye sordum düşünmeden.

Gardner kaşlarım çatınca, burada sadece Tom’a yardım etmek için bulunduğumu hatırlattım kendime. “Bunu bize sizin söyleyebileceğinizi umuyorum,” diye yanıtladı TBI ajanı, gerçi benden çok Tom’a hitap ediyordu. “Patolog hâlâ burada, ama bize fazla bir şey söyleyemiyor.”

“Patolog kim? Scott mı?” diye sordu Tom.

“Hayır, Hicks.”

“Ah.”

Tom bunu pek çok ima içerecek şekilde söylemişti ve hiçbiri övgü değildi. Ama ben o sırada onun bayır yukarı giden patikada yürümekte biraz zorlanmaya başlamasıyla daha fazla ilgiliydim.

“Bir saniye,” deyip çantasını yere bıraktım ve botlarımın bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaptım. Gardner sinirlenmiş görünüyordu, ama Tom rahat nefesler alırken bir yandan da gözlüğünün camlarını silermiş gibi yapıyordu. Ajanın terden koyulaşmış gömleğine gözlerini dikip “Umarım sormamda sakınca yoktur Dan, ama sen iyi misin?” dedi. “Sanki biraz... biraz hararet basmış gibisin.”

Gardner sanki yeni fark etmiş gibi kafasını eğip terli gömleğine baktı. “Orası bayağı sıcak diyelim. Sen de göreceksin.”

Tekrar yola koyulduk. Sık ağaçların arasında, çakıl döşeli zeminini yabani otlar bürümüş, küçük, çimenli bir açıklık belirdiğinde patika da düzleşti. Yol daha başka yollarla çatallanıyor ve hepsi de ağaçların arasından zar zor görünen kulübelere gidiyordu. Bizim yöneldiğimiz kulübe diğerlerinden hayli uzakta, açıklığın bitiminde yer alıyordu. Küçük kulübenin kereste kaplaması hava şartlarının etkisiyle solmuştu. Kulübenin kapısına kadar uzanan patikanın bir yanından diğer yanma, üzerinde kalın, siyah büyük harflerle OLAY MAHALLİ GİRİLMEZ yazılı parlak sarı şerit gerilmişti ve her zamanki gibi etrafında telaşlı bir faaliyet gözleniyordu.

ABD’de bulunduğum ilk suç mahalliydi bu. Alışık olduklarımla çoğu bakımdan aynı olsa da, gözüme çarpan bazı ince farklar yüzünden gerçekdışı bir nitelik sergiliyordu. Beyaz tulumlar giymiş bir grup TBI adli tıp ajanı kulübenin yanında ayakta duruyordu. Yüzleri kızarmış ve terliydi, şişelerden kana kana su içiyorlardı. Gardner bizi şık bir iş kıyafeti içindeki bir kadının yanma götürdü. Kadının konuştuğu kilolu adamın kel kafası cilalı yumurta gibi parlıyordu. Hiç saçı yoktu, hattâ kaşları ve kirpikleri de yoktu. Bu da ona hem yeni doğmuş hem de sürüngenimsi bir görünüm veriyordu.

Biz yanlarına yaklaşırken adam döndü, Tom’u görünce ince ağzı bir gülümsemeyle aralandı. Fakat bu keyifsiz bir gülümsemeydi.

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum Lieberman.”

“Çağrıyı alır almaz Doıiald,” dedi Tom.

“Çağrılmana gerek kalmasına şaşırdım. Sizler kokuyu ta Knoxville.’den alabiliyorsunuz."

Kimse espriyi komik bulmadığı halde hiç istifini bozmadan kıkır kıkır güldü. Adamın, Gardner’m söz ettiği patolog Hicks olduğunu tahmin ettim. Konuştuğu genç kadın cimnastikçiler gibi atletik, derli toplu ve ince bir vücut şekline sahipti. Duruş biçimi neredeyse bir askerinki gibiydi, giydiği lacivert etek ceket takımı ve kısa kesim koyu renk saçları bu etkiyi daha da vurguluyordu. Makyajsızdı, ama zaten ihtiyacı da yoktu. Soğuk görünümünü boşa çıkaran tek yanı ağzıydı. Dolgun ve kıvrımlı dudakları, bedeninin diğer kısımlarının yadsımak için çok çaba sarfettiği bir kösnüllüğe işaret ediyordu.

Kısa bir süre bana sabitlenen gri gözleri ifadesiz olsa da soğukkanlı bir şekilde beni inceliyordu.

Gözlerinin akları yüzünün hafif yanık teniyle kontrast içinde sağlıkla parlıyordu.

Gardner, Tom ile Jacobsen'ı hızlıca tanıştırdı. "Tom, bu Diane jacobsen. Saha İncelemesi Birimi'ne yeni katıldı. Bu onun ilk cinayet vakası. Seni ve tesisi çok övdüm, beni hüsrana uğratma."

Diane Jacobsen elini uzatırken, Gardner'm espri yapma çabasından etkilenmemiş görünüyordu. Tom'un sıcak gülümsemesine karşılık genç kadından belli belirsiz bir gülümseme geldi. Bu ihtiyatlı hali doğal mıydı, yoksa sadece profesyonel görünmek için tazla çaba mı harcıyordu emin olamadım.

Tom'a bakarken Iiicks'in ağzı sinir olmuş bir edayla seyirdi. Ona baktığımı fark edince hırçın bir tavırla çenesiyle, beni işaret ederek "Bu kim?" diye sordu.

Sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyordu. "Ben David Hunter," dedim, soru bana hitaben olmasa da. Tokalaşmak üzere elimi uzatmamın anlamı olmadığını her nasılsa biliyordum.

"David geçici bir süre bizimle birlikte tesiste çalışıyor. Bana yardıcı olmayı kabul etme nezaketini gösterdi," dedi Tom. 'Birlikte çalışma' kısmı abartılıydı, ama bu beyaz yalan üzerine tartışmayacaktım. Hicks aksanımı fark ederek "İngiliz mi?" diye, haykırdı. Genç kadının soğuk bakışı yine üzerime sabitlenince yüzümün yandığını hissettim. "Artık tesise turistlerin girmesine de mi izin veriyorsunuz Gardner?" dedi Hicks.

Nasıl ki İngiltere'deki bir tahkikatta bir yabancı bulunsa bazıları öfkelenecekse, benim buradaki varlığımın da aynı tepkiyi görebileceğini biliyordum, ama Hicks'in tavrı yine de canımı sıktı. Kendime Tom'un konuğu olduğumu hatırlatıp lafımı yuttum.

"Dr. Hunter davetim üzerine geldi. İngiltere'deki en iyi adli antropologlardandır," diyerek Tom araya girince Gardner da hiç memnun görünmedi.

Hicks inanmadığını belirten bir edayla burnundan soludu. "Yani bizde yeterince yok mu diyorsun?"

"Onun uzmanlığından yararlanalım diyorum," dedi Tom rahat bir tavırla. "Şimdi, konu kapandıysa, işe koyulmak istiyorum." Hicks abartılı bir nezaketle omuzlarını silkerek "Buyur," dedi. "İnan bana, bu vakaya bayılacaksın."

Park edilmiş arabaların olduğu tarafa doğru ağır adımlarla yürüdü. Tom ve ben de iki TBI ajanını kulübenin önünde bırakarak tek kullanımlık iş tulumları, eldivenler, bot galoşları ve maskelerin bulunduğu ayaklıklı masaya doğru yürüdük. Bizi işitemeyecekleri kadar uzaklaştığımızda "Baksana Tom," dedim, "belki de bu o kadar da iyi bir fikir değil. Ben arabada bekleyeceğim." Gülümsedi. Tlicks'e aldırma. Tennessee Üniversitesi Tıp Merkezi'nde morgun yöneticisidir, o yüzden ara sıra karşılaşırız. Bu gibi durumlarda bize boyun eğmek zorunda kalmaktan nefret eder. Meslekî kıskançlık da var tabii ama asıl sebep tam bir hıyar olması."

Endişemi gidermeye çalıştığım biliyordum, fakat yine de içim rahat değildi.Suç mahallerinde bulunmaya alışkındım, ama bu seferkine ait olmadığımın son derece farkmdaydım. "Bilmiyorum..." diye söze başladım.

"Sorun yok David. Bana bir iyilik yapıyor olacaksın. Cidden." Uzatmadım, ama hâlâ şüpheliydim. Tom'a minnettar olmam gerektiğini biliyordum, ne de olsa pek az İngiliz adli tıp uzmanı Birleşik Devletler'de bir suç mahallinde çalışma fırsatını bulabilirdi. Ama nedense her zamankinden daha

gergindim. Suçu Hicks'in düşmanca tavrına yükleyemezdim, çalıştığım zamanlarda çok daha kötülerine katlanmıştım. Hayır, bu benimle ilgiliydi. Şu son birkaç ay içinde bir noktada sanki başka her şeyle birlikte kendime olan güvenimi de yitirmiştim.

Hadi, dizginleri ele al. Tom'u yüzüstü bırakamazsın.

Tulumları plastik poşetlerinden çıkardığımız sırada Gardner yanımıza geldi.

"Pantolonlarınızı ve üstünüzü çıkarıp öyle giymek istersiniz belki. İçerisi çok sıcak."

Tom bir homurtu çıkarttı. "Okul zamanından beri milletin önünde soyunmadım. Şimdi başlamak niyetinde değilim."

Gardner yüzünün etrafında vızıldayan bir böceğe eliyle vurdu. "Sizi uyarmadım demeyin."

Tom'un iffetini paylaşmasam da ona uydum. Zaten yeterince yabancılık çekiyordum, bir de herkesin önünde külotuma kadar soyunmama hiç gerek yoktu. Hem daha bahar mevsimiydi, güneş de batmaya başlamıştı. Kulübenin içi ne kadar sıcak olabilirdi ki?

Gardner kutuları didik didik arayıp sonunda bir kavanoz mentollü merhem buldu. Burnunun altına kaim bir katman halinde sürdü, ardından kavanozu Tom'a uzattı.

"Buna ihtiyacın olacak."

Tom istemedi. "Hayır, teşekkürler. Koku duyum eskisi gibi değil."

Gardner bir şey demeden kavanozu bana uzattı. Normalde kullanmazdım. Ben de Tom gibi çürüme kokusuna yabancı değildim, üstelik geçen haftayı tesiste geçirdikten sonra iyice alışmıştım. Ama yine de kavanozu aldım, kokulu vazelini üst dudağımın üzerine sürer sürmez keskinliğinden gözlerim yaşardı. Derin bir nefes alarak gergin sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. *Senin neyin var böyle? Sanki ilk işinmiş gibi davranıyorsun.*

Tom'un hazırlanmasını beklerken güneş sırtımı ısıtıyordu.

Akşam vakti yaklaşırken alçalan güneşin göz kamaştırıcı parlaklıktaki ışınları ağaçların tepelerini yalıyordu. Burada her ne olmuş olursa olsun, güneş sabahleyin yeniden doğacak diye hatırlattım kendime.

Tom tulumunun fermuarını çekti ve neşeli bir gülümsemeyle "Bakalım elimizde ne varmış," dedi.

Lateks eldivenleri giydim ve kulübeye giden yabani otlarla sarılı patikada yürümeye başladık.

3

Kulübenin kapısı kapalıydı. Gardner kapıda bir an durdu. Ceketini iş tulumu kutularının yanında bırakmış ve bir çift plastik galoşla eldiven takmıştı. Şimdi yüzüne beyaz bir ameliyat maskesi geçiriyordu. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldığını gördüm, ardından içeri girdik.

Çok çeşitli şekillerde ölmüş insan bedenleri gördüm. Çürümenin değişik evrelerinin ne kadar kötü koktuğunu biliyorum, hattâ aralarındaki farkı algılayabilirim. Kemiklerine kadar yanmış veya su altında haftalarca kaldıktan sonra sabuna benzer cıvık bir madde haline gelmiş cesetlerle karşılaştım.

Hiçbiri hoş değildir, ama bu işimin kaçınılmaz bir parçası ve artık alıştığımı sanırdım.

Fakat daha önce bunun gibi bir deneyimim olmamıştı. Koku neredeyse elle tutulabilirdi. Çürüyen etin bozuk peynirlerdeki gibi mide bulandırıcı, şekerli kokusu âdeta saflaşmış ve yoğunlaşmıştı, burnumun altındaki mentollü merhemi sanki hiç yokmuş gibi aşıp geçiyordu. Kulübe sinek kaynıyordu, etrafımızda heyecanla döneniyorlardı, ama sıcaklıkla kıyaslandığında neredeyse önemsiz kalıyorlardı.

Kulübenin içi hamam gibiydi.

Tom yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım..."

"Sana külodunun üstüne giy demiştim," dedi Gardner.

Oda küçüktü ve tek tük eşya vardı. İçeri girdiğimizde, adli tıp ekibinden birkaç kişi yaptıkları işi bir an bırakıp bize baktılar. Kapının iki yanındaki pencerelerden içeriye gün ışığı girebilsin diye panjurlar açılmıştı. Siyah boyalı döşeme tahtaları üstünde

yıpranmış halılar vardı. Bir duvardaki şöminenin üzerinde tozlu bir çatal boynuz asılıydı, diğer bir duvarda da lekeli bir lavabo, finn ve buzdolabı bulunuyordu. Televizyon, kanepe ve koltuklardan oluşan diğer mobilyalar kabaca sağa sola itilmiş, odanın ortasında sadece küçük yemek masası bırakılmıştı.

Ceset onun üzerindeydi.

Çıplaktı, sırtüstü yatıyordu, ayrık haldeki kol ve bacakları masanın kenarlarından sarkıyordu. Gazlardan şişmiş göğsü, aşırı doldurulmaktan patlamış asker çantasına benziyordu. İçinden çıkan kurtçuklar yerlere saçılıyordu, o kadar çoktular ki kaynayan süt gibi görünüyorlardı. Masanın yanında elektrikli bir ısıtıcı vardı, üç çubuğu da sarı sarı parlıyordu. Bir kurtçuk çubuklardan birine düşer düşmez, yanan yağın cızırtısıyla birlikte yok oldu.

Kurbanın baş ucuna yerleştirilmiş sert arkalıklı bir sandalye tabloyu tamamlıyordu. Aslında zararsız görünüyordu, ta ki orada ne işi olduğunu merak etmenize kadar.

Biri ne yaptığını iyice görebilmek istemişti.

Hiçbirimiz kapı eşiğinden ötesine ilerlememiştik. Tom bile afallamış görünüyordu.

"Bulduğumuz gibi bıraktık," dedi Gardner. "Sıcaklık derecesini kendiniz kaydetmek istersiniz diye düşündük."

O an Gardner, gözümde bir kademe yükseldi. Ölümden sonra geçen zamanı belirlemede sıcaklık derecesi önemli bir etmen olmasına rağmen, vakalarda karşılaştığım dedektiflerin çoğu bunu düşünememiş olurdu. Ama az kalsın keşke bu seferlik titizlik etmeseydi diyecektim. Sıcaklık bir de kötü kokuyla birleşince dayanılmaz olmuştu.

Tom dalgın dalgın kafa salladı, gözleri hâlâ cesede sabitlenmiş haldeydi. "Bu şerefi sana bırakıyorum David."

Tom'un çantasını döşemedeki boş bir yere koyup açtım. Bildim bileli hemen hemen aynı yıpranmış ekipmanı kullanıyordu, hepsi iyice eskimiş olan alet edevat, düzgünce yerlerine yerleştirilmişti. Fakat Tom. özünde bir gelenekçi olsa da aym zamanda yeni teknolojinin imkânlarını

da takdir ederdi. El üfleme camdan ve takım çeliğinden yapılma zarif bir mühendislik parçası olaıı eski civalı termometresini atmamıştı, ama onun yanında bir tane de yeni, dijital modellerden vardı. Onu çantadan aldım, çalıştırdım ve göstergesinde derhal yükselmeye başlayan rakama baktım.

Tom odada çalışan beyaza bürünmüş dedektiflere bakarak, Gardner'a "Adamların burada daha ne kadar kalacak?" diye sordu.

"Biraz daha. Uzun süre kalamayacakları kadar sıcak burası. Ajanlarımdan biri baygınlık geçirdi bile."

Tom yerdeki kurumuş kana basmamaya dikkat ederek cesedin üzerine eğildi. Daha iyi görebilmek için gözlüklerini düzeltti. "Sıcaklığı aldık mı David?"

Dijital göstergeye baktım. Daha şimdiden terlemeye başlamıştım. "Kırk üç buçuk derece."

Adli tıp ekibinden biri "O zaman şu lanet olası ısıtıcıyı kapatabiliriz miyiz?" diye sordu. İri yarı bir adamdı, fiçı gibi göbeği tulumunun önünü geriyordu. Ameliyat maskesinin altından göründüğü kadarıyla yüzü kızarmışa ve terliyordu.

Onay almak için Tom'a baktım. Tamam anlamında kafasını salladı.

"Pencereleri de açabiliriz. îçeri biraz hava girsin."

İri yarı adam nefes verircesine "Güzel Tanrıma şükür," dedi ve ısıtıcının fişini çekmeye gitti. Isıtıcının çubukları sönerken pencereleri de ardına dek açtı. Kulübeye temiz havanın yayılmasıyla rahatlama belirtisi iç çekişler ve mırıldanmalar yükseldi.

Bütün dikkatini vererek cesede gözlerini dikmiş bakan Tom'un yanma gittim.

Gardner abartmamıştı, bunun bir cinayet olduğuna şüphe yoktu. Kurbanın kol ve bacakları masanın iki yanından aşağıya sarkıtılmış ve koli bandıyla masanın ahşap bacaklarına bantlanmıştı. Cesedin derisi davul gibi gerilmişti ve kösele rengindeydi, ama bu etnik kökenim gösteren bir özellik değildi. Açık renkli deriler ölümden sonra koyulaşır, koyu renk olanlarsa çoğu kez açılır, bu da ölünün gerçek ten rengini ve kökenini anlamayı zorlaştırır. Daha önemli olansa, rahatça görülen açık yarıklardı. Beden çürür ve gazlarla şişerken derinin yarılması doğaldır. Fakat bu cesette doğal hiçbir yan yoktu. Masanın, cesedin etrafındaki kısımları kurumuş kanla kaplıydı ve altındaki hah da kandan kararmıştı. Belki birden fazla olabilecek açık yaralardan akmış olmalıydı, ki bu da epidermisteki hasarlardah en azından birkaçının kurban halen hayattayken gerçekleştirildiğini gösteriyordu. Aynı zamanda kurtsineği larvalarının sayısını da açıklayabilirdi, zira bu sinekler yumurtalarını bulabildikleri her açıklığa bırakırlar.

Tüm bunlara rağmen yine de daha önce tek bir cesette bu kadar çok kurtçuğu gördüğümü hatırlamıyordum. Yaklaşınca, amonyak kokusu dayanılmaz bir hal alıyordu. Kurtçuklar gözleri, burnu, ağzı ve genital bölgeyi doldurmuştu, kurbanın cinsiyeti anlaşılmıyordu.

Gözlerim karındaki açık yarıkta kaynaşan kurtçuklara kaydı, civardaki deriyi sanki canlıymış gibi hareket ettiriyorlardı. Elim gayri ihtiyari karnımdaki yara izine gitti.

"David? Sen iyi misin?" diye, sordu Tom usulca.

Gözlerimi cesedin karnından güçlükle ayırarak "İyiyim," dedim ve çantadan numune

kavanozlarım çıkarmaya başladım.

Tom'un gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Fakat üstelemedi, Gardner'a dönüp "Neler biliyoruz?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil." Yüzündeki maskeden ötürü Gardner'm sesi boğuk geliyordu. "Bunu her kim yaptıysa oldukça metotluymuş. Kan lekelerinde ayak izi yok, yani katil ayaklarını nereye basacağına dikkat etmesi gerektiğini biliyormuş. Kulübe, geçen perşembe, adının Terry Loomis olduğunu söyleyen birine kiralanmış. Elimizde eşkali yok. Rezervasyon ve kredi kartı ödemeleri telefonla yapılmış. Yerel aksanla konuşan bir erkek, anahtarın kulübenin kapısındaki paspasın altına bırakılmasını istemiş. Geç geleceğini söylemiş."

"Gayet uygun," dedi Tom.

"Hem de çok. Müşteriler ödemeyi yaptıkları sürece, burada evrak işleri pek dert edilmiyor anlaşılan. Kulübenin kıra süresi bu sabah sona ermiş, ama anahtar teslim edilmemiş. O yüzden de müdür eşyalarda bir noksan olup olmadığını görmek için kulübeye gelmiş. Böyle bir yer söz konusu olunca niçin endişelendiğini anlayabiliyor insan," diyerek köhne kulübeye göz gezdirdi.

Ama Tom'un aklı başka yerdeydi. "Kulübe daha geçen *perşembe* mi kiralanmış? Emin misin?"

"Müdür öyle söyledi. Kayıt defteriyle ve kredi kartı ekstreleriyle de uyuşuyor."

Tom kaşlarını çattı. "Bu doğru olamaz. Sadece beş gün önce." Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Çürüme düzeyi bu kadar kısa bir süre için fazla ilerlemişti. Et mayalanma ve çürüme evresinde daha şimdiden peynir kıvamına ulaşmıştı, etten ayrılan köseleleşmiş deri kırış kırış bir giysi gibiydi. Elektrikli ısıtıcı, süreci bir dereceye kadar hızlandırmakla beraber, larva faaliyetinin bu denli yoğun miktarda olmasını açıklamıyordu. Tennessee yazının en sıcak ve en nemli zamanında bile cesedin bu evreye gelmesi normalde yaklaşık yedi gün alırdı.

Hiç düşünmeden Gardner'a "Ceset bulunduğunda kapılar ve pencereler kapalı mıydı?" diye sordum. *Bu kadar suskun kalmak yeter.*

Memnuniyetsiz bir edayla dudaklarını büzse de cevap verdi; "Kapalıydı. Kapılar kilitli, pencerelerin panjurları inikti."

Elimi savurup yüzümden sinekleri kovaladım. Şimdiye kadar sineklere alışmışımdır diye düşüneceksiniz, ama alışamadım. "Kapalı bir oda için çok fazla böcek faaliyeti var," dedim Tom'a.

Evet anlamında kafa salladı. Bir cımbız yardımıyla dikkatlice cesetten bir kurtçuk aldı ve incelemek üzere ışığa doğru tuttu. "Sen bundan ne anlıyorsun?"

Eğilip daha yakından baktım. Sinekler deri değişimi evreleri denilen ve git gide büyüdükleri üç larva evresinden geçerler.

"Üçüncü deri değişimi evresi," dedim. Bunun anlamı en az altı günlük, belki daha büyük olduklarıydı.

Tom onaylayarak kafa salladıktan sonra, tuttuğu larvayı küçük bir formaldehit kavanozuna attı. "Üstelik bazıları daha şimdiden pupa evresine girmiş. O halde ölümden bu yana geçen süre altı ya da yedi gün."

"Ama beş değil," dedim. Elim tekrar karnıma gitmişti. Elimi çektim. *Hadi ama, dikkatini topla.* Baktığım şeye kendimi vermek için gayret ettim, "Başka bir yerde öldürülmüş ve ölümünden sonra buraya getirilmiş olabilir."

Tom duraksadı. Beyaz giysili iki figürün bakıştıklarını gördüm ve derhal yaptığım hatayı fark ettim. Yüzümün yandığını hissettim. *Daha aptal olamazdın.*

İri yarı ajan bana tuhaf tuhaf bakarak "Kurban zaten ölüyse kollarıyla bacaklarını bantlamanm gereği yok," dedi.

"Belki Ingiltere'de cesetler buradakinden daha hareketlidir," dedi Gardner, ifadesiz bir seste.

Bir gülüşme dalgası oldu. Yüzüm biber gibi yandı, ama durumu düzeltmek için söyleyebileceğim bir şey yoktu. *Aptal. Senin neyin var böyle?*

Tom öldürme kavanozunun kapağını sıkıca kapattı. Yüzünde kasten bir lakayıtlık ifadesi vardı. "Sence bu Loomıs kurban mı katil mi?" diye sordu Gardner'a.

"Şey, cüzdanda Loomis'in ehliyetini ve kredi kartlarını bulduk. Ayrıca nakit altmış dolardan fazla vardı. Kontrol ettik: Otuz altı yaşında, beyaz, Knoxville'de bir sigorta acentasmda eleman. Evlenmemiş, yalnız yaşıyor ve birkaç gündür işe gitmemiş." Kulübenin kapısı açıldı ve içeriye Jacobsen girdi. Gardner gibi o da galoşlu ve eldivenliydi, ama o halde bile neredeyse şık görünmeyi başarıyordu. Maske takmamıştı, yüzü solgundu. Gidip Gardner'm yanında durdu.

"Şu halde, katil kulübeyi kendi adıyla kiralayıp kimliğini de kasten bırakmış olmadıkça, muhtemelen bu ya Loomis ya da tanımadığımız başka bir erkek," dedi Tom.

"Aynen öyle," dedi Gardner. Eşikte başka bir ajan belirince sözünü yanda kesti.

"Elendim, sizi görmek isteyen biri var."

"Hemen dönerim," dedi Tom'a ve dışarı çıktı.

Jacobsen kulübede kaldı. Yüzü hâlâ solgundu, ama sanki herhangi bir zayıflık belirtisini bastırmak istercesine kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu.

"Erkek olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Gözleri bir an için istem dışı olarak cesedin kasıklarındaki kurtçuk faaliyetine kaydıysa da bakışını hemen başka yöne çevirdi. "Kadın mı erkek mi ben anlayamıyorum."

Aksam daha önce işittiklerim kadar güçlü olmasa da yöre insanı olduğunu belli ediyordu. Tom'a baktım, ama o cesede dalmıştı. Ya da öyleymiş gibi yapıyordu.

"Şey, beden ölçüsünün yanı sıra..." diye söze başladım.

"Bütün kadınlar ufak tefek olmaz."

"Hayır, ama birçoğu da bu kadar uzun olmaz. Hem iri yarı bir kadının bile daha ince bir kemik yapısı vardır, özellikle de kranyum. Yani..."

"Kranyumun ne olduğuna biliyorum."

Tanrım, amma dik kafalıydı. "Diyecektim ki, yani bu cinsiyeti saptamak için iyi bir husustur."

Çenesi inatçı bir edayla yukarı kalktı, ama başka bir yorumda bulunmadı. Tom cesedin açık ağzını inceliyordu, sonra doğruldu ve "David, şuna bir baksana," dedi.

Yaklaştığımda yana çekildi. Yüzdeki yumuşak dokunun büyük kısmı yok olmuştu; gözler ve burun boşluğu kurtçukların hareketiyle kabarıp iniyordu. Dişler neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı ve diş etlerinin çürümesiyle açığa çıkan sarı-beyaz dentin tabakasında belirgin bir kırmızımsı ton vardı.

"Pembe dişler," yorumunda bulundum.

"Daha önce rastlamış miydin?" diye sordu Tom.

"Bir ya da iki kere." Ama sıklıkla değildi. Ayrıca gördüğüm vakalar buradakine benzemiyordu.

Jacobsen dinliyordu. "Pembe dişler mi?"

"Kandaki hemoglobinin dentine hücum etmesiyle oluşur," dedim. "Diş minesinin altına pembelik verir. Bir süre suda kalan boğulmuş kurbanlarda bazen görülür, çünkü genellikle başları aşağıda olacak şekilde suda kalmışlardır."

"Nedense karşımızdakinin suda boğulma vakası olduğunu sanmıyorum," dedi Gardner, tabanlarından tok sesler çıkarak tekrar kulübeye girerken.

Yanında başka bir adam daha vardı. O da galoşlu ve eldivenliydi, ama ne polis memuruna ne de TBI ajanına benzettim. Kırklı yaşların ortalarındaydı; tombul sayılmazdı ama semiz, besili bir görünümü vardı. Çino pantolon ve uçuk mavi gömleğin üzerine hafif bir süet ceket giymişti ve toplu yanaklarında kirli sakallan biraz daha uzasa eni konu sakallı denebileck durumdaydı.

Ama insana üstünkörü gibi gelen kılık kıyafeti aslında biraz fazla zorlamaydı, sanki dergilerdeki reklamlarda yer alan o tornadan çıkmış gibi görünen modellere bakarak kendine şekil vermiş gibiydi. Giysileri fazla iyi kesim ve pahalıydıgömleğinin önü fazladan bir düğme açıktı. Ve saçları gibi, tıraşı gelmiş sakalı da o kadar muntazamdı ki dikkatle düzeltildiği belliydi.

Kulübeye girerken adamdan özgüven yayılıyordu. Masada bağlı haldeki cesedi gördüğünde, yüzündeki hafif gülümseme bir an bile bozulmadı.

Belki yeni gelen maskesiz olduğundan, ona riayeten Gardner da maskesini çıkarmıştı. "Profesör Irving, Tom Lieberman'la tanıştığınızı sanmıyorum, değil mi?"

Yeni gelenin gülümseyen yüzü Tom'a döndü. "Hayır, korkarım yollarımız hiç kesişmedi." Teatral bir edayla bize eldivenli ellerini göstererek "Tokalaşmazsam kusuruma bakmazsınız," dedi.

"Profesör Irving pek çok soruşturmada TBI ile çalışmış bir kriminal profilcidir. Bu vakada psikolojik bir bakış açısı almak istedik."

Irving fazla alçakgönüllü bir tarzda sırıttı. "Aslında ben kendimi 'davranışçı' olarak adlandırmayı yeğlerim. Ama unvanlar üzerine gereksiz tartışmalara girmeyeceğim."

Girdin ya. Kendi kendime, ruh halinin acısını ondan çıkartma dedim.

Tom'un gülümsemesi tatlıydı aslında, ama bir soğukluk sezer gibi oldum. "Tanıştığımıza memnun oldum Profesör Irving," dedi ve Gardner'm kusurunu telafi ederek beni tanıttı: "Bu benim arkadaşım ve meslektaşım Dr. Hunter."

Irving'in beni başıyla selamlaması yeterince nazikti, ama radarının beni es geçtiği de. çok açıktı. Dikkati Jacobsen'a yönelmişti bile, gülümsemesi birden genişledi.

"Adınızı duyduğumu sanmıyorum."

"Diane Jacobsen." Ajan neredeyse heyecanlanmış görünüyordu, bir adım ileri çıkarken, o âna dek sergilemiş olduğu soğukluk, çözülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Sizinle tanışmak bir zevk Profesör Irving. Çalışmalarınızdan birçoğunu okudum." Irving'in gülümsemesi daha da genişledi. Dişlerinin doğal olmayan ölçüde beyaz ve düzgün olduğu ister istemez dikkatimi çekti.

"Beğendiğini ümit ediyorum. Ve lütfen, bana Alex de." Gardner söze girip "Diane'in üniversitede branşı psikolojiydi, daha sonra TBI'a katıldı," dedi.

Profilcinin kaşları kalktı. "Gerçekten mi? O halde hata yapmamak için fazladan bir dikkat göstermem gerekecek." Diane'in başını okşayacaktı neredeyse. Cesedi incelerken, gülümsemesinin yerini tiksinti ifadesi aldı. "Daha iyi günler görmüştür, değil mi? Mentollü merhemden biraz daha alabilir miyim lütfen?"

İsteği belli bir kişiye yöneltilmiş değildi. Az sonra adli tıp ekibinden biri gönülsüzce mentol getirmeye gitti. Gardner kendisine özet geçerken, Irving ellerini külah yapmış halde, yorumda bulunmadan dinledi. Ajan geri geldiğinde profilci teşekkür etmeden mentollü merhemi aldı ve üst dudağının üzerine düzgün bir biçimde sürdü, sonra da kavanozu Diane'e uzattı.

Diane kavanoza bakıp aldı. "Ne zaman isterseniz."

Irving iğnelemeyi anladıysa da buna dair bir belirti göstermedi. Tom çantadan başka bir örnek kavanozu daha çıkarıp cesede dönerken, bana bakan gözlerinde çok eğlendiğine dair bir ifade vardı.

"işim bitene kadar beklemenizi tercih ederim., lütfen."

Irving bunu Tom'a bakmadan söylemişti; herkesin onun isteklerine riayet edeceğinden hiç şüphesi yok gibi,ydi. Tom'un gözlerinde öfke parıltısı görünce bir an için karşılık verecek sandım. Fakat daha bir şey diyemeden yüzü birden kasıldı. O kadar kısa sürdü ki bana öyle gelmiş de olabilir, ama benzinin attığı gerçekti.

"Biraz temiz hava alacağım. Bu lanet yer çok sıcak."

Kapıya giderken, adımları sarsaktı. Hemen arkasından gidecek oldum ama kafasını sallayıp beni durdurdu.

"Gelmene gerek yok. Profesör Irving bitirdiğinde fotoğrafları çekmeye başlayabilirsin. Ben sadece biraz su alacağım."

"Masaların yanındaki soğutucuda buzlu şişeler var," dedi Gardner.

Tom'un gidişini seyrederken endişeliydim, ama gereksiz telaş istemediği çok açıktı. Benden başka kimse bir terslik olduğunun farkında değildi. Sadece ben ve Irving durduğumuz yerden Tom'u görebilirdik ve zaten Irving de etrafıyla ilgisizdi. Gardner bilgi vermeye devam ederken Irving eli çenesinde dinliyor, masadaki ölüye dikkatle bakıyordu. TBI ajanı konuşmasını bitirdiğinde Irving hiç kımıldamadı, bir şey de söylemedi, derin düşünceler içindeymiş gibi bir poz takınmıştı. *Poz sözcüğü cuk oturuyor.* Kendi kendime bu kadar tenkitçi olma dedim.

Irving nihayet kıpırdayıp "Bunun sen cinayet olduğunun farkındasınızdır tabii ki?" dedi.

Gardner'ın yüzü, bir yerine sancı girmiş gibi buruştu. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Irving'in gülümsemesi küçümseyiciydi. "Ah, bence biliyoruz. Vücudun *yerleştirilme* şekline bakın. Bulmamızın istendiği şekilde sergilenmiş. Soyulmuş, bantlanmış ve büyük olasılıkla işkence edilmiş. Ve ardından yüzü yukan bakacak şekilde bırakılmış. Utanma ya da pişmanlık belirtisi yok, kurbanın gözlerini kapatma veya yüzükoyun çevirme çabası yok. Bütün bunlardan bu işin düşünülüp taşınılarak ve zevk alınarak yapıldığı çok açık. Katil yaptığı şeyden *memnun,* o yüzden görmenizi istemiş."

Gardner bu haberi itiraz etmeden kabullendi. O kadarını kendisi de anlamış olmalıydı. "Peki katil erkek mi?"

"Elbette erkek." Irving, sanki Gardner espri yapmış gibi kıkırdadı. "Her şey bir yana, kurban belli, ki güçlü bir erkekmiş. Sence bir kadın bunu yapabilir mi?"

Bazı kadınların neler yapabildiğini biîsen *şaşarsın.* Yara izim kaşınmaya başlamıştı.

"Karşımızda muazzam, *muazzam* bir kibir var," diye devam etti Irving. "Katil, kira süresi dolduğunda cesedin bulunacağını biliyordu herhalde. Tanrım, kurbanın kimliğini öğrenmeniz için cüzdanı bile bırakmış. Hayır, bu bir defalık bir cinayet değil. Bizim oğlan daha yeni başlıyor. "

Bu ihtimal onu memnun etmiş görünüyordu.

"Cüzdan kurbanmki olmayabilir," dedi Gardner, biraz isteksizce.

"Katılmıyorum. Katil kendi cüzdanını bırakmayacak kadar planlı ve dikkatli biri. Hattâ bahse girerim kulübenin rezervasyonunu bizzat kendi yaptırmıştır. Kiracıyla tesadüfen karşılaşıp öldürmeye karar vermedi. Böyle olamayacak kadar iyi planlanmış bir cinayet, en iyi sonucu alacak şekilde icra edilmiş. Hayır, kurbanın adına rezervasyon yaptırdı, sonra onu buraya getirdi. Önceden keşif gezisi yaptığına hiç kuşku yok. Onu bu güzel ve ıssız yere getirdi, böylece ona hiç acele etmeden işkence edebilecekti." "Kurbana işkence edildiğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?" dedi Jacobsen. Irving ona büyüklük tasladığından beri ilk kez konuşuyordu.

Profilci keyiflenmişti.- "Yoksa onu niye masaya bağlasın? Sadece zapt etmemiş, *kontrol altına* almış. Katil hiç acele etmemiş, keyif almak istemiş. Sperm kalıntısı veya cinsel saldırı var mı diye kontrol etmenin imkânı yok sanırım?"

Bu son sorunun bana yöneltilmiş olduğunu fark etmem bir ânımı aldı. "Ceset bu derece çürümüşken hayır, yok."

"Yazık." Ses tonu sanki bir akşam yemeği davetini kaçırmış gibiydi. "Yine de, yerdeki kan miktarından anlaşılıyor ki, yaralar kurban henüz hayattayken açılmış. Ayrıca, üreme organlarının sakatlanması da sanırım son derece anlamlı."

Sözcükler ağzımdan dökülüverdi: "Bu şart değil. Kurtsinekleri yumurtalarını vücuttaki herhangi bir açıklığa bırakırlar, buna kasık bölgesi de dahil. Böcek faaliyeti olması orada bir yara olduğunu göstermez. Bunu saptamak için tam bir inceleme yapmamız gerekir."

"Mutlaka." Irving'in yüzüne yine o gülümseme yerleşti. "Fakat kanın *bir yerlerden* geldiğini

kabul edeceksinizdir? Yoksa masanın altındaki bu pislik sadece dökülen kahve mi?"

"Ben sadece şunu belirtiyordum ki..." diye söze başladım ama Irving artık dinlemiyordu: O, Gardner ve Jacobsen'a dönerken ağzımı öfkeyle sımsıkı kapattım.

"Dediğim gibi, karşımızda bağlanmış ve çıplak, büyük ihtimalle sakatlanmış bir kurban var. Soru şu: Yaralar cinsel birleşme sonrası öfke kaynaklı mı yoksa cinsel gerilimin hedefine ulaşamamasının sonucu mu? Başka bir deyişle, yaralamalar katil ereksiyon yaşadığı *için mi* yoksa *yaşamadığı* için mi gerçekleşti?" Söyledikleri sessizlikle karşılandı. Adli tıp ekibi bile işlerini yarıda kesmiş, dinliyordu.

Az sonra Jacobsen "Sizce cinayet sebebi cinsel mi?" diye sordu.

Irving şaşırmış numarası yaptı. Ondan gittikçe daha fazla hazzetmediğimi hissettim. .

"Özür dilerim, ben kurbanın çıplak halde bırakılmasından bunun açıkça anlaşıldığını sanmıştım. Yaralamaların varlığı bu yüzden önemlidir. Ya kendi cinselliğiyle ilgili bir inkar içerisinde olan ya da kendi cinselliğine öfke duyan ve kendinden tiksinmesinin acısını kurbanından çıkaran biriyle karşı karşıyayız. Her halükarda eşcinselliğini saklıyor. Evli olabilir, toplumun önemli bir üyesi olabilir. Belki kadınları elde etmesiyle övünmeyi seven biri olabilir. Bu cinayet kendi kimliğinden nefret eden ve kendine olan nefret duygusunu kurbanına yönlendiren birinin işi." Jacobsen'ın yüzü ifadesizdi. "Katilin yaptığı işten gurur duyduğunu söylediğinizi sanıyordum? Utanma ya da pişmanlık belirtisi olmadığını söylememiş miydiniz?"

"İşlediği cinayet söz konusuysa evet, yok. Karşımızda göğsünü yumrukluyor, kendisi de dahil herkesi ne kadar önemli ve sert, biri olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Ama bunu yapma *nedeni* ise başka bir mesele. Utandığı şey *bu."*

"Kurbanın çıplak olmasının başka nedenleri olabilir," dedi Jacobsen. "Belki bir çeşit aşağılamadır veya kurban üzerinde kontrol kurmasının bir yoludur."

"Şöyle ya da böyle, kontrol genellikle sekse gelir dayanır." Irving gülümsedi, ama biraz zorlanmaya başlamış görünüyordu. "Eşcinsel seri katiller ender görülür ama yine de vardır. Ve gördüklerim bana karşımızdakinin de eşcinsel olabileceğini düşündürüyor."

Jacobsen geri adım atmayacaktı. "Katilin öldürme sebebinin ne olduğunu henüz yeterince bilmiyoruz ve..."

"Kusura bakma, ama seri katil soruşturmalarında yeterince tecrüben var mı?" Irving'in gülümsemesi buz gibiydi.

"Yok, ama..."

"O halde belki pop psikolojini benden uzak tutarsın."

Şimdi artık yalandan bile gülümsemiyordu. Jacobsen tepki vermedi, ama iki yanağında beliren kırmızılıklar hislerini ele veriyordu. Ona karşı sempati hissettim. Fazla dobra olabilirdi, ama bunu hak etmemişti.

Ortama yakışıksız bir sessizlik çökmüştü. Gardner sessizliği bölerek "Ya kurban?" diye sordu. "Katilin onu tanıyor olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

“Belki tanıyordu, belki tanımıyordu.” Irving ilgisini yitirmişti. Gömleğinin yakasını çekiştirdi, yuvarlak yüzü kızarmış ve boncuk boncuk terlemişti. Pencere açıldığından kulübe biraz serinlemekle birlikte içeride yine de boğucu bir sıcak vardı. “Burada işim bitti. Adli tıp raporları ve fotoğraflarına ihtiyacım olacak, ayrıca kurbanla ilgili başka bilgileriniz varsa onları da verirsiniz.”

Sanırım çekici olduğunu düşündüğü bir sırıtışla Jacobsen’a döndü. “Umarım bu ufak görüş ayrılığımıza aldırış etmezsin. Belki bir ara bir şeyler içerken bu konuyu daha etraflıca tartışa biliriz.”

Jacobsen cevap vermedi ama ona bakışından fazla umutlanmaması gerektiğini çıkardım. Profilci eğer onu cezbetmeye çalış[1] yorsa zamanını boşa harcıyordu.

Irving gidince küçük kulübedeki atmosfer rahatladı. Tom’uiı çantasından fotoğraf makinesini almaya gittim. Suç mahalli fotoğrafları çekilmiş olsa da yine de kendimiz için cesedin fotoğraflarını çekmek temel bir kuraldı. Ama ben daha başlayamadan ajanlardan biri bağırdı.

“Galiba bir şey buldum.”

Konuşan o iri yan adamdı. Yere diz çökmüş, kanepenin altına ulaşmaya çalışıyordu. Kanepenin altından küçük, gri bir silindir çıkardı; eldivenli elleriyle silindiri şaşırtıcı bir zarafetle tutuyordu.

“O ne?” diye sordu Gardner, ajanın yanma giderken.

“Film kutusuna benziyor,” dedi ajan, harcadığı efordan nefes neieseydı. “Otuz beş milimetrelik fotoğraf makinesi için. Kanepenin altına yuvarlanmış olmalı.”

Elimdeki fotoğraf makinesine baktım. Bugünlerde adli tıp dedektiflerinin çoğunun kullandığı gibi dijital bir makineydi.

Daha önce Irving’e mentollü merhem getiren kadın ajan “Hâlâ film kullanan kaldı mı?” diye sordu.

“Sadece tutucular ve sadelik yanlıları,” dedi iri yarı ajan. “Kuzenim bu akıma çok inanıyor.”

“Senin gibi o da çekici güzellerin fotoğraflarım mı çekiyor Jerry?” dedi kadın bir kahkaha atarak.

Ama Gardner’m yüzü milim kımıldamadı, “içinde bir şey var mı?”

İri yarı ajan kutunun kapağını açtı. “Yok, boş. Bir dakika, gerçi...”

Elindeki parlak silindiri havaya kaldırdı, gözlerini kısarak kutunun üzerine baktı.”

“Ee?” dedi Gardner aceleyle.

Jerry adındaki ajanın sanki yüzüne maske geçirir gibi sırıtmaya başladığım görebiliyordum. Film kutusunu salladı.

“Size fotoğraf sunamayacağım ama onun yerine güzel, dolgun bir parmak izi versem olur mu?”

Tom’un kullandığı arabayla Knoxville’e dönerken güneş batıyordu. Güneşin son ışınlarım da kesen bol ağaçlı, dik yamaçların dibinden kıvrılarak ilerleyen yol, gökyüzü henüz mavi olmasına rağmen karanlıktı. Tom farları yakınca birdenbire gece bizi âdeta içine aldı.

“Sessizsin,” dedi, bir süre sonra.

“Sadece düşünüyordum.”

“O kadarını tahmin ettim.”

Kulübeye geri döndüğünde çok daha iyi göründüğünü görünce rahatlamıştım, işin geri kalanı pürüzsüzce hallolmuştu. Önce cesedin konumunun fotoğraflarını çektik, olay yerinin krokisini çizdik, ardından doku örnekleri aldık. Hücreler bozulurken açığa çıkan aminoasitleri ve uçucu yağ asitlerini analiz ederek, ölümden sonra geçen zamanı on iki saatlik yaklaşıklıkla saptayabilecektik. Şu an için her şey kurbanın en az altı, belki yedi gün önce öldüğüne işaret ediyordu. Oysa Gardner’m dediğine göre, kulübe sadece beş gün önce kiralanmıştı. Yanlış bir şey vardı ve her ne kadar yeteneklerime olan güvenimi yitirmiş olsam da tek bir şeyden emindim.

Doğa yalan söylemezdi.

Tom’un benden cevap beklediğini fark ettim. “Orada herkesi kendime hayran bıraktığım söylenemez, değil mi?”

“Kendine karşı bu kadar katı olma. Herkes hata yapar.” “Böylesini yapmaz. Amatör gibi göründüm. Düşünmeden konuştum.”

“Hadi ama David, o kadar da önemli bir mesele değil. Hem hâlâ haklı olabilirsin. Ölümden sonra geçen zaman konusunda bir terslik var. Belki de kurban kulübeye götürüldüğünde zaten ölüydü. Ceset, orada öldürülmüş gibi görünsün diye masaya bağlanmış olabilir.”

Buna ne kadar inanmak istesem de anlamlı bulmuyordum. “O zaman bütün suç mahalli, yerdeki kan da dahil olmak üzere bir tertip olurdu. Ve böylesine inandırıcı bir mizansen hazırlayacak kadar zeki biri bunu uzun süre yutmayacağımızı bilirdi. O halde maksadı neydi ki?”

Tom’un buna verecek cevabı yoktu. Yol, sessiz ağaç duvarlar arasından ilerlerken, farların ışığı altında kalan dallar tüm çıplaklıklarıyla görülüyordu.

“Irving’in kuramından ne anladın?” diye sordu bir süre sonra. “Bunun seri cinayetlerin başlangıcı olmasını mı, yoksa cinayet sebebinin cinsel olmasını mı kastediyorsun?”

“İkisini de.”

“Karşımızdakinin seri katil olduğu konusunda haklı olabilir,” dedim. Katillerin çoğu suçlarını saklamaya, kurbanın cesedini görünsün diye bırakmak yerine gizlemeye çalışırdı. Bu olayda, çok farklı bir gündemi olan çok farklı türden bir katilin kokusunu alıyordum.

“Ya diğer söyledikleri?”

“Bilemiyorum. Eminim Irving işinde iyidir, ama...” Omuz silktim. “Pekala, hemen sonuca atlamaya fazla hevesli olduğunu düşündüm. Bence, gerçekte olandan çok, görmeyi istediğini görüyor.”

“Bizim ne yaptığımızı anlamayan insanlar da aynı şeyi bizim hakkımızda düşünebilirler.”

“Bizim işimiz en azından sağlam delillere dayanıyor. Irving bana çok fazla spekülasyonda bulunuyor gibi geldi.”

“Ben asla içgüdülerimi dinlemem mi diyorsun?” “Dinleyebilirim, ama olguların önünü kesmelerine izin vermem. Sen de öyle.”

Gülümsedi. "Sanki bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Elbette içgüdülere çok fazla güvenmeliyiz demiyorum. Fakat akıllıca kullanıldıklarında içgüdüler de elimizdeki diğer araçlar gibi bir araç olabilir. Beyin esrarengiz bir organ; bazen bilincinde olmadığımız bağlantılar kurar. Senin iyi içgüdülerin var David. Onlara daha fazla güvenmeyi öğrenmelisin."

Kulübede devirdiğim çamdan sonra yapmayı isteyeceğim son şeydi bu. Ama konuşmamızın benimle ilgili bir tartışmaya dönüşmesine izin vermeyecektim. "Irving'in bütün yaklaşımı özneldi. Katilin bastırılmış eşcinsel olduğunu düşünmeye fazla hevesliydi, ne de olsa kulağa cazip ve heyecan uyandırıcı gelen bir şey. Bir sonraki sayfada ne diyeceğini düşündüğü hissine kapıldım." Tom bir kahkaha attr. "Muhtemelen bir sonraki kitabında. Bir iki yıl önce bir kitabı çok satanlar listesine girdiğinden beri, ücretini ödeyen hiçbir televizyon şirketini kaçırmıyor. Adam kendi reklamım yapma konusunda tam bir utanmaz, ama doğruyu söylemek gerekirse bazı iyi sonuçlara ulaştığı da oldu."

"Ve bahse girerim insanlar sadece bunları duydu."

Töm bana yandan bir bakış atarken, gözlüğünden farın ışığı yansıdı. "Bugünlerde çok alaycısın."

"Sadece yorgunum. Aldırma."

Gözlerini tekrar yola çevirdi. Sezgilerim az sonra bir soru geleceğini söylüyordu. "Beni ilgilendirmez ama görüştüğün kıza ne oldu? Jenny'ydi, değil mi? Daha önce sözünü açmak istemedim ama..."

"Bitti."

Bu sözde korkunç bir kesinlik vardı, bunu Jenny'yle ikimize hâlâ yakıştıramıyordum.

"Başına gelenler yüzünden mi?"

"Kısmen." O ve başka şeyler. İşini daha önde tuttuğun için. Öldürülmene, ramak kaldığı için. *Evde bekleyip tekrar olacak mı diye merak etmeyi artık istemediği için.*

"Üzüldüm," dedi Tom.

Boş gözlerle ileri bakarken kafamı salladım. *Ben de.*

Tom bir yola saparken sinyal lambasının tıklaması işitildi. Bu yol en son geçtiğimiz yoldan daha da karanlıktı.

"Ne kadar zamandır kalp sorunun var?" diye sordum..

Tom bir saniye hiçbir şey söylemedi, ardından burnundan soluyarak "Lanet tıp geçmişin olduğunu sürekli unutuyorum," dedi.

"Sorun ne, göğüs anjini mi?"

"Öyle'diyorlar. Ama iyiyim, ciddi bir şey değil."

O öğleden sonra bana yeterince ciddi gözükmüştü. Buraya geldiğimden beri, birkaç sefer Tom'un yürürken durup soluklanmak zorunda kaldığına tanık olmuştum. Daha önce farkına varmam gerekirdi. Kendi sorunlarıma bu kadar kaptırmamış olsam belki farkına varırdım.

"Yorulmaman, yamaçlara tırmanmaman gerek."

“Kendime bebek muamelesi yapmaya başlayacak değilim.,” dedi sinirli bir tonla. “İlaç kullanıyorum, her şey kontrol altında.”

Ona inanmadım, ama nerede durmam gerektiğim biliyordum. Bir süre sessizce yol aldık; söylenmeden bırakılanların ikimiz de farkındaydık. Arkamızdan başka bir araba yaklaşırken steyşın vagonun içi aydınlandı, arabanın farları göz kamaştırıcı derecede parlaktı.

“Peki, yarın tetkiklerde bana yardım etme konusuna nasıl bakıyorsun?” diye sordu.

Ceset, Knoxville’deki Tennessee Üniversitesi Tıp Merkezi’nin morguna götürülecekti. Görsel kimlik teşhisi söz konusu olmadığından, öncelikli iş cesedin kimliğini belirlemeye çalışmaktı. Adli Antropoloji Merkezi’nin kendi laboratuvar imkânları vardı, ama gerçek cinayet soruşturmalarından çok araştırma için kullanılıyordu - laboratuvar garip bir biçimde Knoxville’deki Neyland spor stadyumu bünyesindeydi. TBI’m da Nashville’de kendi laboratuvarları vardı ama Tıp Merkezi’nin morgu bu vaka için daha elverişliydi. Normalde Tom’a yardım etme fırsatının üstüne atlardım, ama şimdi tereddütlüydüm.

“Hazır olduğumdan emin değilim.”

“Saçmalık,” dedi Tom, kendisinden hiç beklenmeyecek kadar patavatsız bir biçimde. îç çekip devam etti: “Bak David, son zamanlarda zor bir dönemden geçtin, bunu biliyorum. Fakat buraya tekrar ayaklarının üzerinde durabilmek için geldin ve bunu yapmanın daha iyi bir yolunu düşünemiyorum.”

“Ya Gardner?” diyerek lafi dolandırdım.

“Dan tanımadığı kişilere karşı bazen biraz asabi tavırlar sergiler, ama herkes gibi o da yeteneği takdir eder. Ayrıca, bana yardımcı olacak biriyle çalışmam konusunda ondan izin almak zorunda değilim. Normalde öğrencilerimden biriyle çalışırım, ama seni tercih ederim. Tabii sen benimle çalışmak *istemiyorsan,* o başka.”

Ne istediğimi bilmiyordum, ama Tom’u reddedemezdim. “Eğer sen eminsen, tamam, teşekkürler o halde.”

Memnun bir edayla dikkatini tekrar yola çevirdi. O sırada birdenbire arabanın içi ışıkla doldu, arkamızdaki araba mesafeyi kapatmıştı. Farlarının ışığı dikiz aynasına vurunca Tom gözlerini kıstı. Farlar sadece birkaç metre mesafedeydi, yerden yükseklikleri ve parlaklıklarından, ya bir pikaba ya da bir kamyonete ait oldukları anlaşılıyordu.

Tom sinirle dilini şaklattı. “Bu geri zekâlı ne halt ediyor?”

Diğer aracın geçmesi için arabayı yavaşlatıp yol kenarına çekti. Ama farlar da yavaşladı, arkamızda kalmayı sürdürdü.

“Pekala, sana şans tanıdım,” diye mırıldanan Tom tekrar hızlandı.

Farlar bize ayak uydurarak yine steyşın vagonun hemen arkasında kaldı. Oturduğum yerde dönüp arkamızdakini görmeye çalıştım. Fakat farların parlaklığı arka camdan herhangi bir şeyin görülmesini önlediğinden, hiçbir şey seçemedim.

Lastiklerden gelen bir cayırtıyla birlikte farlar aniden sola kaydı. Araba, gırtlaksı bir kükremeyle

yolu yırtarcasma hızla geçip giderken, bir an için gözüme siyah aynalı camları olan yüksek bir pikap çalındı. Steyşın vagon geçip giden pikabın rüzgarıyla sallandı ve sonra araba uzaklaştı, arka ışıkları hızla karanlığa karışıp kayboldu.

"Lanet olası hödük," diye mırıldadı Tom.

Uzanıp CD çaları açtı, ondan sonra uygarlığa dönüş yolumuz boyunca bize Chet Baker'm yumuşak müziği eşlik etti.

4

Tom beni arabamı bıraktığım hastanede indirdi. Ertesi sabah ilk iş olarak morgda buluşmayı kararlaştırmıştık. O gittikten sonra, otelime dönüyor olmanın verdiği memnuniyetle arabamla yola koyuldum. Bütün yapmak istediğim duş almak, bir şeyler yemek ve sonra da uyumaya çalışmaktı.

Zaten şu âna dek hemen hemen her gece yaptığım da aşağı yukarı buydu.

Tam odama çıkıyordum ki, o akşam için sözüm olduğu aklıma geldi. Saate baktım, Paul'ün beni almasına yarım saatten az kalmıştı.

İnleyerek yatağa çöktüm. Arkadaşlık etmek için havam her zamankinden de kötüydü. Sosyalleşme alışkanlığımı yitirmiştim, ruh halim de yabancılarla nazik sohbetler etmek için hiç mi hiç uygun değildi. Paul'ü arayıp bir bahane ileri sürecek oldum ama aklıma mazeret gelmedi. Üstelik konukseverliklerini geri çevirmek de kabalık olurdu.

Hadi Hurıter, biraz gay ret. Tanrı korusun, eğlenebilirsin. Gönülsüzce yataktan kalktım. Acele edersem duş alacak kadar vaktim vardı. Elbiselerimi çıkarıp duşakabine girdim, suyu sonuna dek açtım. Karnımdaki yara izi yabancı ve garip görünüyordu, sanki gerçekte bir parçam değilmiş gibi. Bir çizgi halindeki çirkin, pembe et artık duyarlı olmadığı halde yine de ona dokunmaktan hoşlanmıyordum. Herhalde zamanla varlığına alışacaktım, ama henüz değil.

Şiddetle fışkıran suya yüzümü çevirdim. Ansızın zihnime

üşüşen anıları dağıtmak için, buharla dolan kabinde derin nefesler aldım. *Sadece sapı dışarıda kalacak şekilde kaburgalarımın altına saplanan* bıçak, siyah-beyaz karo üzerinde etrafımda göllenen kanın sıcaklığı, yapış yapışlığı... İstemediğim görüntüleri kovmaya çalışarak bir köpek gibi kafamı iki yana salladım. Aslında şanslıydım. Grace Strachan hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri, fakat aynı zamanda en tehlikelisiydi, en az altı kişinin ölümünden sorumluydu. Eğer Jenny beni vaktinde bulmamış olsaydı ben de o listeye eklenecektim. Sağ kurtulduğuma şükretmem gerektiğim bildiğim halde bu olayı arkamda bırakmakta zorlanıyordum.

Hele de Grace hâlâ dışarıda bir yerlerdeyken.

Polis, Grace'in bulunmasının an meselesi olduğuna, dengesizliği sayesinde kısa zamanda yakalanacağına dair beni temin. etmişti. Fakat Grace ölümcül olduğu kadar irrasyonel de olan bir öç alma tutkusuyla deliye dönmüş zengin bir kadındı. Yakayı o kadar kolay ele vermezdi. Ne de ben onun tek hedefiydim. Genç bir anneyle kızını zaten bir kez öldürmeye teşebbüs etmiş, ancak başka bir hayatın yok olması pahasına engellenebilmişti. Grace'in bana saldırmasından bu yana Ellen ve Anna

McLeod polis koruması altında ve takma isimle yaşıyorlardı. Onların izini bulması, benim gibi adı telefon rehberinde kayıtlı bir adli tıp bilimcisini bulmasından daha zordu. Ne var ki, Grace yakalanmadığı sürece hiçbirimizin güvende olmadığı da bir gerçekti.

Bunu bilerek yaşamak kolay bir şey değildi. Hele ki beni zaten bir kere bulduğunu sürekli hatırlatan yara izlerini taşırken.

Suyu dayanabildiğim kadar sıcağa getirdim ve karanlık düşüncelerin sıcak suyla buharlaşıp dağılmalarını bekledim. Üzerimden sular akarken, havluyla derim sızlayana kadar kurulandım, ardından hızlı adımlarla aşağıya indim. Sıcak duş daha iyi hissetmemi sağlamıştı, ama otelin giriş salonuna inerken hâlâ pek hevesim yoktu. Paul gelmişti bile, bir kanepede beni beklerken küçük bir not.defterine ciddi bir edayla bir şeyler çiziktiriyordu.

"Affedersin, çok mu bekledin?" diye sordum.

Ayağa kalktı, defteri arka ceplerinden birine tıkıştırdı. "Daha yeni geldim. Sam arabada."

Sokağın karşısına park etmişti. Ön koltukta otuzlu yaşların başında güzel bir kadın bekliyordu. Uzun, sapsan saçları vardı. Ben arka koltuğa otururken dönüp bana baktı, elleri şişkin karnının üzerindeydi.

"Merhaba David, seni tekrar görmek güzel."

"Seni de," dedim içtenlikle. Yanlarında kendinizi daha ilk andan itibaren huzurlu hissettiğiniz insanlar vardır, Sam onlardan biriydi. Sadece bir kez, birkaç gün önce karşılaşmıştık, ama daha şimdiden onu yıllardır tanıyor gibiydim. "Nasılsın?"

"Şöyle söyleyeyim; belim ağrıyor, ayaklarım sızlıyor... geri kalanını bilmek bile istemezsin. Ama başkaca bir şikayetim yok." Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi. Sam hamileliği iyi taşıyan o şanslı kadınlardandı. Sağlıkla pırıl pırıl parlıyordu ve bütün sıkıntılarına rağmen gebeliğin her ânma bayıldığı belliydi.

"Ufaklık geçenlerde bayağı bir yaramazlık etti," dedi Paul, arabayı sürüp trafiğe karışırken. "Sam'e bu kesinlikle kız olduğunun işareti deyip duruyorum, ama beni dinlemiyor."

İkisi de bebeğin cinsiyetini öğrenmek istememişti. Sam'e göre o zaman sürpriz bozulurdu. "Kızlar o kadar şamatacı olmaz. Bu bir oğlan."

"Bira kasası yanıldığını söylüyor."

"Bir kasa bira mı? Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Sam bana dönerek "David," dedi, "hamile bir kadın için bu nasıl bir bahis?"

"Bana çok açıkgözce geldi. Bahsi kaybetse bile birayı o içecek."

"Hey, senin benim tarafımda olman gerekiyor," diye itiraz etti Paul.

"O senden daha mantıklı biri," dedi Sam, kocasına şakadan vurarak.

Birbirlerine takılmalarını dinlerken gevşemeye başladım. Onların mutluluğunu görmek bana iyi geliyordu. İçimde bir kıskançlık kıpırdar gibi olduysa da çok hafifti. Paul arabayı bir park yerine çekerken, yolculuğun kısa sürmesinden ötürü hayal kırıklığı yaşadım.

Bir zamanlar Knoxville'in sanayi merkezi olan Eski Kent'teydik. Bazı fabrikalar ve depolar hâlâ duruyordu, ama bölge şık bir dönüşüme uğramıştı. Sanayinin yerini barlar, restoranlar ve lüks daireler almıştı. Paul, diğerleriyle buluşacağımız et lokantasının biraz ilerisine park etmişti. Lokanta eski, tuğla bir binaydı; ambara benzeyen içi şimdi masalarla doluydu ve canlı müzik çalmıyordu. İçerisi daha şimdiden kalabalıktı, masalar arasından ağır ağır ilerleyerek pencere yanındaki bir masada oturan büyük gruba doğru gittik. Yarısı boşalmış bira bardakları ve kahkahalardan, bir süre önce geldikleri anlaşılıyordu. Bir saniye duraksadım, içimden keşke gelmeseydim dedim.

Fakat geç kalmıştım, masada bana yer açılmıştı bile. Tanıştırıldık, ama işittiğim isimleri ânında unuttum. Paul ile Sam'den başka tanıdığım tek kişi, daha önce tesiste Tom'u nerede bulacağımı söyleyen adli antropolog Alana'ydı. Kocası olduğunu tahmin ettiğim kaslı bir adamla beraberdi. Diğerleriniyse hiç tanımıyordum, kimisi öğretim üyesi, kimisi öğrenciydi.

"Birayı denemelisin David," dedi Paul, Sam'in etrafından eğilip bana bakarak. "Burası kendi mikro bira fabrikasına sahip. Birası olağanüstü."

Aylardır ağzıma doğru dürüst içki sürmemiştim, ama şimdi ihtiyacım var gibi hissediyordum. Soğuk servis edilen siyah biranın tadı harikaydı. Neredeyse ânında yarısını içtim ve derin bir nefes vererek bardağı masaya bıraktım.

"İhtiyacın varmış," dedi Alana masanın karşısından. "O günlerden biri ha?"

"Öyle sayılır," diyerek onayladım.

"Benim de birkaç kez olmuştu."

. İronik bir edayla kadeh kaldırdı. Bir bira daha içince gevşemeye başladığımı hissettim. Masanın atmosferi samimi ve dostçaydı, etrafımdaki sohbetlere kolayca katılıverdim. Yemek geldiğinde âdeta saldırdım. Biftekle yeşil salata istemiştim ve yemek gelene kadar ne kadar aç olduğumun farkında değildim.

"Eğleniyor musun?"

Sam, elindeki maden suyu bardağının üzerinden bana sırıtıyordu. Ağız dolusu bifteği yutmaya çalışırken evet anlamında kafa salladım.

"Belli olmuyor mu?"

"Hı-hı. Seni ilk kez gevşemiş görüyorum. Bunu daha sık denemelisin."

Kahkaha attım. "O kadar da kötü olamam, değil mi?"

"Ah, kendini biraz fazla sıkıyorsun sadece." Gülümsemesi sıcaktı. "Buraya bazı şeyleri yoluna koymaya geldiğini biliyorum. Fakat arada sırada eğlenemeyeceğini söyleyen bir yasa yok. Biliyorsun, dostlar arasmdasm."

Önüme baktım, itiraf etmek istemediğim kadar etkilenmiştim. "Biliyorum, teşekkür ederim."

Sam oturduğu yerde kıpırdandı ve yüzünü buruşturarak elini karnına koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Dertli dertli gülümsedi. "Oğlan biraz huzursuz."

“Oğlan mı?”

“Oğlan,” dedi kesin bir tonla ve çaktırmadan Paul’e bir bakış attı. “Kesinlikle oğlan.”

Tabaklar masadan toplanmış, tatlılar ve yeni içkiler sipariş edilmişti. Bir bira daha içsem sabahleyin pişmanlık yaşayacağımı bildiğimden kahve istedim. Kendimi içimde hafif hafif titreşen keyfin tadını çıkarmaya bırakarak arkama yaslandım.

Ama bu keyifli ruh halim az sonra yerle bir oldu.

Birdenbire hatif baharlı bir misk kokusu almıştım, koku çok aşikardı. Bir saniye sonra yiyecek ve bira kokularına karışıp kayboldu, ama kafamdan uydurmadığımı biliyordum. Kokuyu tanımam bende elektrik şoku etkisi yaratmıştı. Bir an için yine evimin koridorunda yerde sırtüstü yatıyor, daha narin, kösnül bir kokuyla karışan metalik kan kokusunu alabiliyordum.

Grace Strachan’m parfümü.

O *burada*. Bir anda sandalyemde dikleştim, deli gibi etrafa bakındım. Lokanta sesler ve renklerden oluşan bir keşmekeş halindeydi. Gözlerimle taradığım yüzlerde can havliyle Grace’i ele verecek özellikler aradım, sahte kılığında onu tanımamı sağlayacak bir kusur bulmayı umdum. *Buralarda bir yerde olmalı. Nerede*?

“Kahve?”

Yambaşımda biten garson kıza kafamı kaldırıp boş boş baktım. Yirmisine yakındı, hafif kiloluydu. Parfümü mutfaktan ve bardan gelen kokuları bastırıyordu. Ağır ve tiksindirici, ucuz bir misk kokusu sürmüştü. Bu kadar yakından gelince, Grace Strachan’m kullandığı o narin parfüme hiç mi hiç benzemiyordu.

Beni bir saniyeliğine yanıltmaya yeten ufak bir benzerlikti sadece.

İhtiyatla bakıp cevap bekleyerek “Kahveyi siz mi istemiştiniz?” diye sordu.

“Affedersiniz. Evet, teşekkür ederim.”

Kahveyi masaya bıraktı ve gitti. Vücudumun adrenalin salgılamasının ardından kollarım ve bacaklarım titriyor, karıncalanıyordu. Bilmeden yumruklarımı o kadar şiddetli sıkmıştım ki, avucumdaki yara izi sızlıyordu. *Aptal. Sanki Grace seni takip ediyor olabilirmiş gibi*... Sinirlerimin burada bile ne kadar hassas olduğunu görmek, ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Gevşemek için kendimi zorladım ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Birdenbire içerideki hava yetersiz gelmeye başladı. Gürültü ve kokular dayanılmazdı.

“David?” Sam bana kaygıyla bakıyordu. “Kâğıt gibi bembeyaz oldun.”

“Biraz yorgunum o kadar. Otele döneceğim.” Oradan çıkmak zorundaydım. Ne olduklarını görmeden cüzdanımdaki paralan karıştırmaya başladım.

“Bekle, biz seni götürürüz.”

“Hayır!” O daha Paul’e dönemeden elimi koluna koydum. “Lütfen. Düzelirim, gerçekten.”

“Emin misin?”

Kendimi zorlayıp gülümsedim. “Eminim.”

îkna olmamıştı, ama ben sandalyemi geri itmiş, yeter mi yetmez mi bilmeden masaya bir avuç banknot bırakmıştım bile. Paul ve diğerleri konuşmakla meşguldü, ama gittiğimi fark eden oldu mu diye durup bakmadım. Bütün yapabildiğim, sokağa açılan kapıya paldır küldür giderken koşmamayı başarmak oldu. Serin bahar havasını ciğerlerime çekerken bile durmadım. Yürümeye devam ettim, ne tarafa gittiğimi bilmediğim gibi umurumda da değildi, bütün istediğim yürümeye devam etmekti.

Kaldırımdan iner inmez sol tarafımdan gelen sağır edici korna sesiyle geriye sıçradım. Tökezleyerek tekrar kaldırıma çıktığım an sadece birkaç santim önümden bir tramvay tangırdayarak geçti, karanlıkta camları parlak ışık lekeleri halindeydi. O geçer geçmez hızla yolun karşısına geçtim, sokak köşelerinden amaçsızca dönüyordum. Yıllardan beri ilk kez Knoxville'e gelmiştim ve şu an nerede olduğum hakkında, hattâ nereye gittiğim hakkında en ufak fikrim yoktu.

Umurumda da değildi.

Ancak önümdeki sokak lambalarının ötesindeki uzayıp giden karanlığı gördüğüm zaman yavaşladım. Nehri henüz görmesem de varlığım hissediyordum. Havadaki rutubet nihayet beni kendime getirmişti. Korkuluğa yaslandığım sırada terden sırılsıklamdım. İki yanı ağaçlı kıyıları birleştiren köprüler karanlığın içinde üzerleri benek benek ışıklı, iskelete benzer kemerler halinde uzanıyordu. Altlarında Tennessee nehri sakin bir şekilde, tembel tembel akıyordu, tıpkı binlerce yıldır olduğu gibi. Ve herhalde binlerce yıl daha böyle akacaktı.

Senin neyin var böyle? Sırf ucuz bir parfümden korktuğun için mi kaçtın? Ama utanç duyamayacak kadar bitkindim. Hayatımda hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum. Cep telefonumu çıkardım ve kişilerim listesinde aşağı kaydım. Jenny'nin adı ve numarası ışıklı ekranda vurgulandı. Başparmağım arama tuşunun üstünde havada asılı kaldı; Jenny'yle konuşmayı, sesini duymayı çok istiyordum. Fakat İngiltere'de sabahın ilk saatleriydi, hem onu arasam bile ne diyecektim ki?

Söylenecek her şey söylenmişti zaten.

"Saatiniz var mı?"

Arkamdan gelen sesle irkildim. Sokak lambaları arasında kalan karanlık bir alandaydım ve bütün görebildiğim, adamın sigarasının ucundaki kordu. Çok geç olsa da fark ettim ki sokak ıpıssızdı. *Aptal. Bu kadar yolu soyulmaya geldin.*

Az sonra gelecek saldırıyı gerginlikle bekleyerek "On buçuk," dedim. Fakat adam sadece teşekkür anlamında kafa salladı ve yürümeye devam ederek bir sonraki sokak lambasının ötesindeki karanlıkta gözden kayboldu. Titredim ve bunun sebebi yalnızca nehirden gelen nemli soğuk değildi.

Boş sokakta bir taksinin davetkar sarı ışıkları yaklaşıyordu. Elimle durdurdum ve otelime geri döndüm.

Kedi senin ilk hatıran.

Ondan ünce başka anıların da olmalı, bunu biliyorsun. Ama hiçbiri o kadar canlı değil. Hiçbirini belleğinden dışarı çıkarıp tekrar tekrar oynatmıyorsun. O kadar gerçek ki şimdi bile ensende güneşi hissedebiliyor, eğilirken önündeki toprağa düşen gölgeni görebiliyorsun.

Toprak yumuşak, altüst etmesi kolay. Bir çitten kopan bir parça tahtayı kullanıyorsun, yumuşayıp çürümeye başlamış küçük, beyaz bir parça kazık. Yine kırılacak gibi oluyor, ama zaten

çok fazla kazman gerekmiyor.

Deri n değil.

Önce kokusunu alıyorsun. Hem tanıdık hem de daha önce kokladığın hiçbir şeye benzemeyen iğrenç, şekerli bir koku. Bir süre duruyor, nemli toprağı kokluyorsun; gerginsin ama daha çok heyecanlısın. Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun, ama fazlasıyla merak içindesin. O zaman bile soruların vardı; çok fazla soru. Ama cevapları yoktu.

Yeniden kazmaya başladığın an tahta parçası bir şeye denk, geliyor. Toprakta farklı bir doku. Kalan son toprak katmanını kazıyarak atmaya başlayınca kokunun keskinleştiğini fark ediyorsun. Nihayet onu görebiliyorsun: Kartondan bir ayakkabı kutusu, yanlan çok ıslak ve çürümekte.

Kaldırmaya çalıştığında kutu parçalanmaya başlıyor, ıslaklıktan ve içindeki ağırlıktan dolayı bel veriyor. Hemen tekrar toprağa bırakıyorsun. Kapağı kaldırırken parmakların beceriksizce ve tuhaf hareketler yapıyor, göğsün sıkışıyor. Korkuyorsun ama yaşadığın heyecan korkuna kolayca ağır basıyor.

Kutunun kapağını yavaşça bir tarafa bırakıyorsun.

Kedi kızılımsı sarı, pis bir öbek halinde. Yarı kapalı gözleri soluk ve donuk, bir partiden kalan sönmüş balonlar gibi. *Tüylerinin arasında böcekler kaynıyor, kınkanatlılar gün ışığından kaçıyor. Kedinin kulağından düşen tombul bir solucan kıvrılıp büzülürken, mest olmuş halde bakakalıyorsun. Tahta parçasını alıp kediyi onunla dürtüyorsun. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar ve daha sert dürtüyorsun. Ve tekrar... yine bir şey olmuyor. Daha önce* işittiğin *ama* şu *âna kadar aslında hiç kavramamış olduğun bir sözcük şekilleniyor zihninde.*

Ölü.

Kediyi önceki haliyle hatırlıyorsun. Tombul, huysuz bir erkek kedi, garezden ve pençelerden oluşan bir varlık. Şimdiyse o... hiçbir şey. Nasıl olur da hatırladığın canlı bir hayvan çürümekte olan bu tüy yığınına dönüşebilir? Kafanın içi bu soruyla doluyor, taşıyamayacağın kadar büyük bir soru. Eğilip daha yakından bakıyorsun, sanki iyice bakarsan cevabı bulacakmışsın gibi...

... ve birden sıçrayarak geriliyorsun. Komşunun yüzü öfkeyle çarpılmış, ama o yüzde tanımadığın bir ifade daha var. Ancak yıllar sonra bunun tiksinti olduğunu anlıyorsun.

"Tanrı aşkına sen ne...? Ah, seni küçük, hasta piç kurusu!"

Bu sözlerin ardından ve eve gittikten sonra da daha başka bağırışlar işitiyorsun. Seni anlayamayacakları için, *ne yaptığını açıklamaya çalışmıyorsun. Ama ne o öfkeli sözler ne de yediğin ceza, gördüğün şeyin hatırasını zihninden silebiliyor. Ya da hissettiklerini... mide boşluğuna yerleşen o hissi şimdi bile yaşıyorsun. Karşı konulmaz bir keşfetme duygusu, yakıcı, doymak pilmez bir merak.*

Beş yaşındasın. Ve işte böyle başlıyor.

5

Bıçak bana doğru gelirken her şey yavaşlamış gibiydi. Bıçağa elimi attım, ama her halükarda çok geç olacaktı. Bıçağın ağzı elimin içinden kayarken avucumu ve parmaklarımı kemiğe kadar kesti. Bacaklarım bedenimi taşımaz olurken, elime *bulaşan kanın* sıcak ıslaklığını hissedebiliyordum. *Duvarın dibine yığılırken, kan siyah-beyaz karolar üzerinde gölleniyordu, gömleğimin önü sırılsıklamdı.*

Kafamı öne *eğince şok edici bir görüntüyle karnıma dibine kadar girmiş bıçağın* sapım *gördüm ve bağırmak için ağzımı açtım...*

"Hayır!"

Sıçrayarak doğruldum, güçlükle soluyordum. Üzerimde sıcak ve ıslak kanı hissedebiliyordum. Örtüyü fırlatıp attım, soluk ay ışığında telaşla karnımı görmeye çalıştım. Ama derimde bir şey yoktu. Bıçak yoktu, kan yoktu. Sadece yapış yapış terin parıltısı ve kaburgalarımın tam altında öfkeli bir kamçı izi gibi duran kapanmış yara izi vardı.

Tanrım. Rahatlayarak gevşerken otel odamı tanıdım, odada yalnız olduğumu gördüm.

Yalnızca bir rüyaymış.

Kalp atışlarım normale dönmeye, kulaklarımda gümbürdeyen nabız sesim hafiflemeye başladı. Bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya savurdum ve titreyerek oturdum. Komodinin üzerindeki saat beş buçuğu gösteriyordu. Alarmın çalmasına bir saat vardı, ama isteseydim bile tekrar uyumaya çalışmaya değmezdi.

Her yanım tutulmuş halde kalktım ve ışığı açtım. Kulübede bulunan cesedi inceleme konusunda Tom'a yardım etmeyi kabul ettiğime pişman olmaya başlıyordum. Duş *al ve kahvaltı et. O zaman her şey gözüne daha iyi görünecek.*

Karın kaslarımı güçlendirmek amacıyla on beş dakika egzersiz yaptıktan sonra banyoya girdim ve duşu açtım. Yüzümü sıcak suya tuttum, rüyanın üzerimde kalan etkilerini tazyikli suyla akıp gitmeye bıraktım.

Duştan çıktığımda uykunun son izleri de suyla akıp gitmişti. Odada kahve makinesi vardı, onu çalıştırdıktan sonra üzerimi giyindim. Ardından dizüstü bilgisayarımı açtım. İngiltere'de sabahın ilerleyen saatleriydi; e-postalarıma bakarken sade kahvemi yudumladım. Acil bir şey yoktu; gerekenlere cevap yolladım, kalanları sonraya bıraktım.

Aşağıdaki restoran kahvaltı için açılmıştı, ama benden başka müşteri yoktu. *Wajjle*lan ve krepleri geçip kızarmış ekmekle yağda yumurtada karar kıldım. Restorana girdiğimde açtım, ama şimdi bu yiyecekler bile gözüme fazla gözüküyordu, yarısından azını yiyebildim. Midemde sanki bir düğüm vardı ve buna bir anlam veremiyordum. Daha önce sayısız defalar ve bundan çok daha kötü şartlar altında yaptığım bir şeyi yine yaparak Tom'a yardım edecektim, o kadar.

Ne var ki, kendime böyle söylemem bir şey değiştirmedi.

Otelden çıktığım sırada güneş yükseliyordu. Her ne kadar otopark hâlâ biraz karanlık olsa da, gökyüzünün koyu mavi rengi açılıyor, ufukta yer yer altın renkli parıltılar gözleniyordu.

Kiraladığım araba Ford'du. Modelindeki ve otomatik vitesindeki ufak farkhlîklar bana başka bir ülkede olduğumu bir kez daha hatırlatıyordu. Saat henüz erken olduğu halde yollar işlekti. Güzel bir

sabahtı. Knoxville kadar bayındır olmasına rağmen, Doğu Tennessee'nin bu kısmında yeşil hâlâ bol ve gürdü. Hüküm süren bahar, yaz ortasındaki gibi gömleğinizi sırtınıza yapıştıracak kadar sıcak ve nemli değildi. Ayrıca günün bu erken saatlerinde henüz egzoz dumanlarıyla kirlenmemiş, temiz bir hava oluyordu.

Rahat trafikte Tıp Merkezi'ne yirmi dakikada gittim. Kampüsteki morg, tesisin olduğu kısımda değildi ama daha önceki gidişlerimden yolu biliyordum. '

Morgun giriş bölümündeki görevlinin cüssesi karşısında masa oyuncak gibi kalıyordu. O kadar etliydi ki neredeyse kemiksiz. miş gibi görünüyordu, saatinin kayışı bileğine kesme telinin hamura gömüldüğü gibi gömülmüştü. Ona kimliğimi açıkladığım sırada, nefes alıp verirken çıkan geniz eti kaynaklı hafif hırıltıyı işitebiliyordum.

"Beş numaralı otopsi odası. Kapıdan geçip koridorda ilerleyin." Böyle iri yarı bir vücut için sesi uyumsuz derecede tizdi. Bana elektronik bir geçiş kartı uzatırken tombul melekler gibi gülümsedi. "Merak etmeyin, gözünüzden kaçmaz."

Kartı kapıda okutup morga girdim. Formaldehit, çamaşır suyu ve dezenfektan karışımının burnuma yumruk gibi çarpan kokusuyla karşılandım. Tom fayans döşeli otopsi odasına gelmişti bile, üzerinde ameliyat elbisesi ve muşamba önlük vardı. Yakındaki bir bankın üzerinde kısık sesle çalan portatif CD çalardan, tanımadığım bir parçanın ritmik davul sesleri geliyordu. Tom'un yanında onunla aynı kıyafetler içinde bir adam, alüminyum masada yatan cesede, böcekleri ve kurtsineği larvalarını akıtmak üzere hortumla su sıkıyordu.

Kapı arkamdan kapanırken Tom canlı bir sesle "Günaydın," dedi,

Kafamla CD çaları işaret ettim. "Buddy Rich mi?" "Yaklaşamadın bile. Louıe Belson." Cesedin sırılsıklam göğüs boşluğuna eğilmişti, doğrulurken "Erkencisin," dedi.

"Senin kadar değil."

"Cesedin röntgenlerini çekip diş plaklarını TBI'a yollamak istedim." Hâlâ cesede su sıkan genç adamı eliyle işaret etti. "David, bu Kyle, morg asistanlarından. Sen gelene kadar bana yardım ediyordu, ama Hicks'e söyleme."

Morg asistanları tıbbi tetkikçi tarafından işe alınırlardı, bunun da anlamı Hicks'in teknik olarak Kyle'ın patronu olduğuydu. Patologun ofisinin burada olduğunu unutmuştum. Şahsen ben Hicks için çalışan hiç kimseye gıpta etmezdim ama göründüğü kadarıyla bu Kyle'ın canım sıkan bir şey değildi. Morg asistanı uzun boylu, normal sınırlar içinde etine dolgun, iri kemikli yapıya sahip bir erkekti. Tanıştırıldığımızda, karmakarışık bir saç tomarı altındaki ay gibi yuvarlak, hoş yüzü parladı. Eldivenli elini kaldırarak "Merhaba," dedi.

"Öğrencilerimden biri de yardıma gelecek," diye devam etti Tom. "Aslında üç kişiye gerek yok, ama bir dahaki tetkikimde bana yardım etmesine izin vereceğime dair ona söz vermiştim."

"Eğer bana ihtiyacın yoksa..."

"Yapacak çok iş olacak. Böylece daha erken bitiririz." Tom'un gülümsemesi o kadar kolay kurtulamayacağımı anlatıyordu. "Giysiler ve diğer şeyler koridorun sonundaki soyunma odasında."

Soyunma odasını tek başıma kullandım. Kıyafetlerimi bir dolaba koyup ameliyat kıyafetini giydim

ve muşamba önlük taktım. Yapmak üzere olduğumuz şey işimizin belki en zalim ve kesinlikle en pis kısımlarından biriydi. DNA testleri sekiz haftayı bulabiliyordu, parmak izleri de ancak eğer kurbanın adı zaten sistemde kayıtlıysa kimlik eşleşmesi sağlayabilirdi. Ama bunun gibi son derece çürümüş cesetlerde bile kurbanın kimliği ve bazen ölüm sebebi de iskeletten elde edilebilirdi. Fakat bunun yapılabilmesi için önce iskeletin, yumuşak dokunun en ufak parçası bile kalmayacak şekilde temizlenmesi şarttı.

Nahoş bir işti.

Otopsi odasına geri döndüğümde kapının önünde durakladım. Tom'un çalan caz parçasına mırıldanarak eşlik eden sesi, akan suyun sesini bastırıyordu. *Ya bir hata daha yaparsan? Ya artık bu işi yapamıyorsan?*

Ama böyle düşüncelere zamanım yoktu. Kapıyı açıp içeri girdim. Kyle cesedi yıkamayı bitirmişti. Ölü adamın sırılsıklam olmuş kalıntıları sanki cilalanmış gibi parlıyordu.

Tom alet masasının başındaydı. Ben yanma giderken eline bir doku makası aldı ve parlak tepe lambasını yaklaştırdı.

"Tamamdır, başlayalım"

İlk kez bir ölü gördüğümde öğrenciydim. Evinde çıkan yangında ölmüş, yirmi beş yirmi altı yaşlarında genç bir kadındı. Dumandan boğulmuştu, vücudu alevlerden zarar görmemişti. Morgun teşhir eden şiddetli ışığı altında soğuk bir masada yatıyordu. Gözleri aralıktı; göz kapakları arasından donuk göz akları iki yarık gibi görünüyordu. Kanı çekilmiş dudakları arasından dilinin ucu çok hafitçe dışarı çıkmıştı. Beni en çok etkileyen şey ne kadar *hareketsiz* göründüğüydü. Bir fotoğraf kadar donuk ve kıpırtısızdı. Yaptığı her şey, olduğu her şey ve umduğu her şey sona ermişti. Sonsuza dek.

Bu gerçek beni fiziksel bir darbe gibi çarptı. O zaman anladım ki, ne yaparsam yapayım, ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim, açıklayamayacağım bir gizem kalacaktı her zaman. Fakat bu gerçeği idrak etmiş olmam, ilerleyen yıllarda, yeteneğim dahilinde kalan daha somut muammaları çözme yönündeki kararlılığımı artırdı.

Derken bir gün, karım Kara ve altı yaşındaki kızım Alice bir araba kazasında öldüler. O zaman birdenbire böyle meseleler akademik olmaktan çıktı.

Bir süreliğine, ilk mesleğim otan tıp doktorluğuna döndüm, böylelikle cevapları değilse de bir parça huzuru bulabileceğime inandım. Ama sadece kendimi kandırıyormuşum. jenny ve ben ilişkimiz pahasına anladık ki, işimden kaçmam imkânsızdı. İşim yaptığım şeydi, kim olduğumdu. Ya da karnıma bir bıçak saplanana kadar öyle sanıyordum.

Şimdiyse artık hiçbir şeyden emin değildim.

Kurbanın cesedi üzerinde çalışırken şüphelerimi bir yana bırakmaya uğraştım. Doku ve sıvı örnekleri alıp analize gönderdikten sonra, cerrah bıçağı yardımıyla kasları, kıkırdakları ve iç organları dikkatle kesip çıkardım, sözcüğün tam anlamıyla cesetten insanlığının son izlerini kazıdım. Kurban her kimse iri yarı bir adamdı. Daha doğru ölçümleri iskeletten elde etmek gerekse de, tahminen en az 1.85 boyunda ve iri kemikliydi.

Hakkından gelinmesi kolay bir erkek değildi.

Hemen hemen hiç konuşmadan çalışıyorduk. Tom, Diana V/ashington'm bir CD'sine mırıldanarak dalgın bir şekilde eşlik ediyor, Kyle ise hortumu sarıyor ve yıkandıktan sonra cesetten dökülen böceklerle diğer döküntülerin toplandığı tepsiyi temizliyordu. Kendimi işe iyice kaptırmaya başlamıştım ki, otopsi odasının çift kanatlı kapısı birdenbire açıldı.

Gelen Hicks'ti.

Tom onu cana yakın bir şekilde selamladı: "Günaydın Donald. Bu zevki neye borçluyuz?"

Patolog cevap verme zahmetine girmedi. Kyle'a dik dik bakarken, saçsız kafasının tepesi parlak ışığın altında mermer gibi parlıyordu.

"Sen burada ne halt ediyorsun Webster? Seni arıyordum." Kyle kızardı. "Ben sadece..."

"Tam da işini bitirmek üzereydi," diyerek araya girdi Tom, rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Yardım etmesini ben istedim. Dan Gardner bu vakayla ilgili raporu en kısa zamanda istiyor. Tabii bir itirazın yoksa?"

Hicks itirazı varsa bile kolay kolay söyleyemezdi. Öfkesi tekrar Kyle'a yöneldi. "Bu sabah bir otopsim var. Oda hazır mı?" "Aa, hayır, ama jason'dan yapmasını..."

"Ben senin yapmam söyledim, Jason'm değil. Eminim Dr. Lieberman ve *asistanı* kendi başlarına halledebilirler, böylece sen de maaş aldığın işi yaparsın."

Asistan derken beni kastettiğini anlamam bir iki saniye sürdü.

Tom ona cılız bir gülümsemeyle "Halledebileceğimizden eminim," dedi.

Hicks kendisine meydan okunmadığı, için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde burun kıvırdı. "Her şeyin yarım saat içinde hazır olmasını istiyorum Webster. Unutma."

Kyle. "Peki efendim. Affedersiniz..." diye söze başladı, ama patolog dönmüş gidiyordu bile. Ağır kapı, arkasından kendiliğinden kapandı.

"Pekala, eminim şimdi hepimiz daha iyi hissediyoruz," dedi Tom sessizliği bozarak. "Affedersin Kyle. Başını derde sokmak istemedim."

Genç adam gülümsedi, ama yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. "Sorun değil. Ama Dr. Hicks haklı. Gerçekten benim..."

Kyle cümlesini tamamlayamadan kapı aniden açıldı. Bir an için Hicks'in geri gelmiş olabileceğini sandım, ama kapıdan giren patolog değil, siniri bozuk görünen genç bir kadındı.

Tom'un bize yardım edeceğini söylediği öğrenci olduğunu tahmin ettim. Yirmili yaşların başlarındaydı ve iyice eskimiş kargo pantolon üzerine rengi atmış pembe bir tişört giymişti. Cüsseli vücudu, üstündeki giysileri geriyordu. Ağartılmış san saçları kırmızı-beyaz benekli bir taçla kısmen toplanmıştı. Yuvarlak gözlüğü ona sevimli, şaşkm bir görünüm veriyordu. Kulaklarını, burnunu ve kaşlarını deldirerek taktırdığı çelik top ve halkalara o gözlüğün uymaması gerekirdi ama her nasılsa uymuştu. İlk andaki şaşkınlığınız geçtikten sonra, acı veriyor gibi görünen bu metal parçalar silsilesinin kıza yakıştığını görüyordunuz.

Daha arkasından kapı kapanmadan ağzından telaşla sözcükler dökülmeye başladı.

‘Tanrım, *geç kaldığıma* inanamıyorum! Projemi kontrol etmek için tesise de uğrarım diye erken çıktım, ama sonra zamanı tamamen unutmuşum! Gerçekten özür dilerim Dr. Lieberman.”

“Eh, geldin işte,” dedi Tom. “Summer, David Hunter’la tanıştığını sanmıyorum. Kendisi İngiliz, ama bunu yüzüne vurma. Bu

da Kyle. Sen gelene kadar yerine bakıyordu.”

Kyle’ın yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Merhaba.” Summer gülümseyince metalik diş teli göründü. Cesede göz atarken bakışında tiksintiden çok merak vardı. Görüntü çoğu insan için şok ediciydi, ama öğrencileri böyle acımasız gerçeklere hazırlamakta tesisin yardımı oluyordu. “Bir şey kaçırmadım, değil mi?”

“Hayır, hâlâ ölü,” diyerek onu temin etti Tom. “Üstünü değiştirmek istersen her şeyin yerini biliyorsun.”

“Tabii.” Summer dönmüş giderken, üzeri aletlerle dolu çelik masaya çantası takıldı. Masayı durdurarak “Pardon,” dedi ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Otopsi odasına, afallamaktan kaynaklanan bir sessizlik çökmüştü yine. Tom’un yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Summer buraların kasırgasıdır.”

“Fark ettim,” dedim.

Kyle, yüzünde travma sonrası bir ifadeyle kapıya bakakalmıştı. Tom’un bana attığı bakıştan eğlendiği belliydi. Boğazını temizleyip “Örnekler Kyle?" dedi.

“Ne?” Teknisyen afallamış görünüyordu, sanki nerede olduğumuzu unutmuştu.

“Örnekleri laboratuvara göndermek için torbalara koymak üzereydin.”

“Ah, evet. Tabii, hallediyorum.”

Kapıya umutla son bir kez bakış atan Kyle örnekleri toplayıp dışarı çıktı.

“Sanırım Summer’ımız bir hayran edindi demek yanlış olmaz,” dedi Tom dalga geçerek. Tekrar masaya dönünce birdenbire yüzünü buruşturdu, sanki sıkışan gazı çıkarmak ister gibi göğsünü ovdu.

“İyi misin?”

“Yok bir şey. Hicks insanın midesini ekşitiyor.”

Ama rengi iyi değildi. Alet tepsisine elini uzatınca acıyla inledi.

“Tom...”

“İyiyim dedim ya!” Beni savuştururcasma elini kaldırdı, sonra özür dileyen bir hareket yaptı. “İyiyim, gerçekten.”

inanmadım. “Geldiğimden beri ayaktasın. Niçin biraz ara vermiyorsun?”

“Çünkü zamanım yok,” dedi sinirli bir tonla. “Dan’e ön rapor için söz verdim.”

“Tamam, raporunu alacak. İskeleti yumuşak dokudan temizlemeyi Summer’la ben tamamlayabiliriz.”

Gönülsüzce kafa salladı. “Belki birkaç dakika...”

Dışarı çıkmasını seyrederken ne kadar çelimsiz göründüğü dikkatimi çekti. Hiçbir zaman fiziksel açıdan heybetli bir erkek olmamıştı, ama şimdi sanki etleri erimiş gibiydi. *Yaşlanıyor.* Bu hayatın bir gerçeğiydi. Ama bunu bilmek kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu.

Tom’un CD’si çoktan sonuna gelmiş, otopsi odası sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda bir yerlerden telefon zili işittim. Kimse açmayınca sonunda zil sustu.

Kurbanın kalıntılarına geri döndüm. Şu âna dek etlerin hemen hemen tamamı iskeletten sıyrılmıştı, geriye kalan artıkları da deterjan içinde kaynatarak yok edecektik. Bütün iskeleti devasa bir tanka batırmak pratik olmadığından, ilk önce başka bir tüyler ürpertici işlemin yapılması gerekiyordu.

Dezartikülasyon.

Kafatası, pelvis, bacaklar ve kolların kesilmesi gerekecekti. Bu iş hem özen hem de fiziksel güç gerektiriyordu. Kemiklere verilecek herhangi bir hasar, ölüm ânında gerçekleşen bir travma sanılmasın diye dikkatle not edilmeliydi. Kafatasını ayırmakla işe başlamıştım. İkinci ve üçüncü boyun omuru arasındaki kıkırdaktan son derece özenle kesim yapıyordum ki, Summer geri döndü.

Şimdi ameliyat giysileri ve önlükle morgda o kadar da aykırı görünmüyordu, tabii kulaklarındaki ve burnundaki *piercingler* hariç. Ağartılmış saçları bir ameliyat başlığı altına gizlenmişti.

“Dr. Lieberman nerede?” diye sordu.

“Dışarı çıkması gerekti.” Ayrıntıya girmedim. Tom hasta olduğunu öğrencilerinin bilmesini istemezdi.

Summer açıklamamla yetindi. “Deterjanla başlamamı ister misiniz?”

Tom’un kafasında ne olduğundan emin olmasam da iyi bir fikir gibi göründü. Paslanmaz çelikten büyük tankları deterjanlı çözeltiyle doldurup, gaz bekleri üzerinde ısıtmaya başladık. Bekler üzerindeki güçlü aspiratörler, çıkan buharın ve dumanın büyük kısmını çekse de, çamaşır suyu ve kaynayan yumuşak doku bileşimi hem çamaşırhaneleri hem de kötü lokantaları şaşırtıcı biçimde hatırlatan bir koku yayıyordu.

Çalıştığımız sırada “Demek Ingılizsiniz?” diye sordu Summer.

“Öyle.”

“Buraya nasıl oldu da geldiniz?”

“Sadece bir araştırma gezisi.”

“İngiltere’de araştırma tesisleri yok mu?”

“Var, ama sizinki gibi değil.”

“Evet, tesis çok harika.” Gözlüklerin arkasından büyük gözler bana bakıyordu. “İngiltere’de adli antropolog olmak nasıl bir şey?”

“Genellikle soğuk ve ıslak.”

Güldü. “Ondan başka diyorum. Fark var mı?”

Bu konuda konuşmayı gerçekten istemiyordum, ama sadece dostça davranıyordu. "Şey, temel ilkeler aynı, ama birkaç farklılık var. Bizde sizdeki kadar çok sayıda emniyet teşkilatı yok." Devlete ait ve federal teşkilatlar bir yana, ABD'de faal haldeki bağımsız şerif ve polis departmanlarının sayısı bir yabancı için hayret vericiydi. "Ama asıl fark iklim. Anormal bir yaz yaşanmadığı sürece, genellikle cesetler buradaki gibi tamamen kurumaz. Çoğunlukla ıslak bir çürüme söz konusudur ve cıvık maddeler bulunur."

Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Taşınmayı hiç düşündünüz mü?" Elimde olmadan güldüm. "Güneş Kuşağı'nda çalışmaktan mı bahsediyorsun? Hayır, düşündüğümü söyleyemem." Kendimden bu kadar bahsettiğim yeterdi. "Peki ya sen? Senin planların ne?" Summer şu âna kadarki yaşamının canlı bir tasvirini şevkle anlatmaya koyuldu. Geleceğe dair emellerini ve araba almak için para biriktirmek amacıyla Knoxville'de bir barda çalıştığını anlattı. Ben pek lafa girmedim, monologuna devam etmesine izin vermekten memnundum. Konuşmak işini yavaşlatmıyordu, ayrıca ağzından sel gibi dökülen sözcükler rahatlatıcıydı, hattâ Tom geri geldiğinde neredeyse iki saat geçmiş olduğunu görünce şaşırdım.

Tom masaya yaklaşarak "Görüyorum ki ilerleme kaydetmişsiniz," dedi beğeniyle.

"Pek uğraştırmadı." Summer'ın önünde Tom'a nasıl olduğunu sormak istemedim, ama daha iyi hissettiğini görebiliyordum. Summer gaz bekleri üzerinde fokurdayan tankların yanma dönünce Tom beni işaretle bir yana çağırdı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Dan Gardner'la konuşuyordum. İlginç bir gelişme olmuş. Cüzdanı kulübede bulunan Terry Loomis'in kayıtlarda parmak izi yokmuş, o yüzden bu cesedin ona ait olup olmadığını doğrulamamıza ihtiyaçları var." Masadaki kalıntıları işaret etti. "Ama film kutusundan aldıkları parmak izinden bir sonuç elde etmişler. Sevierville'li, otuz altı yaşında bir araba tamircisi olan Willis Dexter'a ait."

Sevierville, Gatlinburg'den çok uzak olmayan küçük bir kasabaydı, cesedin bulunduğu dağ kulübesine yaklaşık otuz-otuz iki kilometre mesafedeydi. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"İnsan öyle düşünüyor," diye onayladı Tom. "Ayrıca kulübede Dexter'ın daha başka parmak izlerini de bulmuşlar. İzlerden biri Loomis'in cüzdanında bulunan, bir hafta öncesine ait kredi kartı ekstresmin üzerindeymiş."

Bütün bunlar, Terry Loomis'in kurban, Wıllis Dexter'ın da onun katili olduğunu düşündürüyordu. Ama Tom'un halinden bu işte bir tuhaflık olduğunu, bu kadar basit olmadığını çıkardım. "Peki adamı gözaltına almışlar mı?"

Tom gözlüğünü çıkarıp kâğıt mendille silerken ağzının etrafında keyifli bir gülümseme kıpırtısı belirdi. "Şey, mesele de bu. Görünen o ki, Willis Dexter altı ay önce bir araba kazasında ölmüş."

"Bu doğru olamaz," dedim. Ya parmak izleri ona ait olamazdı ya da ölüm belgesine yanlış isim yazılmış olmalıydı.

"Öyle görünüyor, değil mi?" diyen Tom tekrar gözlüğünü taktı. "İşte bu yüzden yarın ilk iş onu mezarından çıkarıyoruz."

İlk kez bir ölü gördüğünde dokuz yaşındasın. Pazar elbiselerini giymişsin ve öndeki parlak

tabuta bakacak şekilde dizilmiş ahşap sandalyelerin olduğu bir odaya sokuluyorsun. Tabut, siyah kadifeden eski püskü bir örtü serilmiş bir sehpanın üzerinde duruyor. Örtünün bir köşesinden, kan kırmızısı örgü motifin bir parçası sarkıyor. Örgünün nasıl da hemen hemen mükemmel bir sekiz figürü şeklinde kıvrılmış olduğunu görünce kafan oraya o kadar takılıyor ki, ancak tabutun neredeyse yanma kadar gittikten sonra içine bakmayı düşünüyorsun.

Tabutta büyükbaban yatıyor. Görünümü... farklı. Yüzü nedense balmumu gibi görünüyor. Yanakları çöküк, tıpkı protez dişlerini takmayı unuttuğu zamanlardaki gibi. Gözleri kapalı, ama onlarda bile tam olarak doğru olmayan bir şeyler var.

Göğsünde tamdık bir basınç hissederek zınk diye duruyorsun. Sırtına bastıran bir el seni ileri doğru itiyor.

"Devam, et, bak. "

Teyzenin sesini tanıyorsun. Ama tabuta daha fazla yaklaşman için birinin seni zorlamasına gerek yoktu aslında. Burnunu çekince kafana şaplağı yiyorsun.

"Mendil!" diye tıslıyor teyzen. Fakat bu sefer burnunu çekme sebebin genzindeki sürekli akıntıyı temizlemek değildi. Sadece parfüm ve kokulu mumların maskelemiş olabileceği diğer kokulan ayırt etmeye çalışıyordun.

"Gözleri niye kapalı?" diye soruyorsun.

1

Tennessee Bureau of Investigation: Tennessee Araştırma Bürosu, -çn.

"Çünkü Tanrı'nın yanında," diyor teyzen. "Sence de huzurlu görünmüyor mu? Sanki uyuyormuş gibi. "

Ama sana uyuyor gibi gelmiyor. Tabuttaki şey hiç canlı olmamış gibi görünüyor. Gözlerini dikmiş bakarak tam olarak neyin farklı olduğunu görmeye çalışıyorsun, sonunda oradan sertçe uzaklaştırılıyorsun.

Sonraki birkaç yıl boyunca ne zaman büyükbabanın cesedini katırlaşan, aynı şaşkınlık duygusu, göğsündeki aynı sıkışma o *görüntüye hiç şaşmadan eşlik ediyor. Bu seni en fazla biçimlendiren anılarından biri. Fakat yaşamını değiştiren olayla çok daha ileride, ancak on yedi yaşında karşılaşıyorsun.*

Öğlen arasında bir bankta oturmuş kitap okuyorsun. Kütüphaneden çaldığın, Aziz Thomas Aquinas'ın Summa Theologiae'sımn çevirisi. Ağır ilerleyen bir kitap ve tabii ki naif, ama içinde bazı ilginç şeyler var. "Bir şeyin varoluşu ile özü ayrı şeylerdir. " Bunu seviyorsun, neredeyse Kierkegaard'ın "Ölüm, altında hem iyi hem kötü bütün büyük tutkuların şeffaflaştığı ışıktır," ifadesini sevdiğin kadar. Okuduğun bütün teologlar veya filozoflar birbirleriyle çelişiyor ve hiçbirinin gerçek cevaplan yok. Ama bilgisizliklerini kurgu maskesi arkasına gizleyen Camus ve Sartre'ın toy kasılmalarından daha fazla doğruya yakınlar. Camus ile Sartre'ı çoktan aştın, tıpkı Aquinas ile diğerlerini de aşma yolunda olduğun gibi. Aslında cevabı herhangi bir kitapta bulamayacağını düşünmeye başlıyorsun. Ama başka nerede aranır ki?

Seni üniversiteye hangi parayla gönderecekleri konusunda son zamanlarda evde fısüdaşmalar oldu. Bu seni *rahatsız etmiyor. Bir yerden gelir nasılsa. Yıllardır biliyorsun ki, sen özelsin, kaderinde büyük olmak var.*

Yazgın böyle.

Kitabını okurken, paketlenmiş sandviçleri haz ya da tat almadan mekanik bir şekilde çiğneyip yutuyorsun. Yemek yakıttır, hepsi bu. En son geçirdiğin operasyon, çocukluğunu zehir eden burun akıntını iyileştirdi, ama bir bedel karşılığında. Koku duyun neredeyse tamamen tahrip oldu; çok baharatlı yiyecekler hariç bütün yediklerin paçavra gibi tatsız lezzetsiz sandviçini bitirdikten sonra kitabı kapatıyorsun. Oturduğun banktan henüz kalkmışsın kî, acı bir fren sesinin ardından tok bir gündeme sesi işitiyorsun. Yukarı bakınca havada bir kadın görüyorsun. Bir an sanki havada asılı kalıp ardından yere çakılarak neredeyse ayaklarının dibine düşüyor, kol ve bacakları sağa sola açılıyor. Gövdesi burulmuş bir şekilde sırtüstü yatıyor, yüzü göğe dönük. Faltaşı gibi açık ve şaşkın gözleri bir saniyeliğine seninkilerle buluşuyor. İçlerinde acı ya da korku yok, sadece şaşkınlık. Şaşkınlık ve bir şey daha.

Bilgi.

Sonra gözleri donuklaşıyor; o zaman içgüdüsel olarak anlıyorsun ki, kadım canlı tutan kuvvet her ne idiyse artık gitmiş. Ayaklarının dibinde yatan şey şimdi bir çuval et ve kırık kemikten ibaret.

Sen sersemlemiş bir şekilde orada ayakta dikilirken cesedin etrafında kalabalık birikiyor. Bir kenara itekleniyor ve sonunda arkada kalıp cesedi göremez oluyorsun, önemli değil. Görmen gerekeni gördün zaten.

Bütün gece uyumadan yatakta yatıyor, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyorsun. Sanki nefesin

kesiliyor, sarsılmışsın, muazzam bir şeyin eşiğindesin. Biliyorsun ki, kısacık bir an sana önemli bir şey gösterildi... hem sıradan hem de çok çarpıcı bir şey. Ama öte yandan, nedense kadının yüzünü, seninkilere bir an için âdeta çakılı kalan gözlerini hatırlayamıyorsun. Çıldırtıcı bir şey bu. Ne olduğunu anlayabilmen için o ânı tekrar görmeyi istiyorsun - hayır, görmeye ihtiyacın var. Fakat bellek bu göreve uygun değil, büyükbabanın tabutuna gözlerini dikip baktığında da yeterli olmadığı gibi. Bellek fazla öznel, fazla güvenilmez. Bu kadar önemli bir şey, daha nesnel bir yaklaşım ister.

Daha kalıcı bir yaklaşım.

Ertesi gün, üniversite için olan birikimini son kuruşuna kadar çekip ilk fotoğraf makineni alıyorsun.

6

Mezarlığa doğru yola çıktığımız sırada, şafak ufukta henüz soluk bir çizgi halindeydi. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama yıldızlar yavaş yavaş görünmez olup yerlerini yeni güne bırakmaktaydılar. Otoyolun her iki tarafındaki manzara şekil almaya, karanlık odada banyo edildiği küvetten çıkarılan bir fotoğraf gibi netleşmeye başlıyordu. Dükkanların *vefastjood* restoranlarının ötesinde dağların karanlık cüssesi, insan yapımı binaların dayanıksızlığını vurgulamasına yükseliyordu.

Tom direksiyon başında sessizdi. İlk kez caz CD'lerinden birini çalmıyordu, ama saat çok erken olduğu için miydi yoksa keyifsizliğinden miydi emin değildim. Beni otelden alırken yüzünde beliren yorgun gülümsemenin ardından, yol boyunca pek bir şey konuşmamıştı. Sabahın bu kadar erken saatinde hiç kimse göz kamaştırıcı görünmez, ama yüzündeki griliğin uykusuzlukla ilgili olduğunu sanmıyordum.

Muhtemelen sen de o kadar iyi görünmüyorsun. Sabahın ilk saatlerine kadar yatakta uyumadan yatmıştım, beni bekleyen şeyden endişeliydim. Oysa mezardan ilk kez ceset çıkaracak değildim, üstelik bu açıdan en kötü deneyimim de olmayacaktı. Yıllar önce, Bosna'daki savaş sırasında bütün aile fertlerinin gömüldüğü bir toplu mezarda çalışmıştım. Bu öyle bir şey olmayacaktı, ayrıca Tom'un kendisiyle gitmemi isteyerek bana iyilik yaptığını da biliyordum. Aslında ABD'deki bir cinayet soruşturmasında yer alma şansını hiç düşünmeden kullanmam gerekirdi.

Peki o halde neden bu kadar şevksizdim?

' Bir zamanlar kendime olan güven ve inancımın yerinde şimdi sadece kuşkular vardı. Önceden bir parçam olan enerji ve konsantrasyon gücü, geçen yıl evimin koridorunda yere yığılmış yatarken, akan kanımla beraber akıp gitmişti sanki. Üstelik şimdi böyle hissediyorsam, İngiltere'ye geri dönüp bir cinayet soruşturmasında kendi başıma çalıştığımda ne olacaktı?

Gerçek şuydu ki, cevabı bilmiyordum.

Tom otoyoldan çıkarken doğu ufkunda altın renkli çizgiler belirmişti. Knoxville'in doğu sınırı üzerindeki banliyölere doğru yol alıyorduk. Yoksul mahalleleriyle, çöplerle dolu ön bahçelerini yaban otların bürüdüğü boyası dökük evleriyle, bölgeye aşinaydım. Bir an farlarımızın ışığında bir kedinin yansıtıcı gözleri parladı; kaldırım kenarındaki olukta bir şey yerken birden durmuştu, biz

geçip gidene kadar tetikte bekleyip gözlerini ayırmadan arabamıza baktı.

"Az kaldı," dedi Tom, sessizliği bozarak.

Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra evler yerlerini çalılık alanlara bırakmaya başladı, ondan kısa bir mesafe sonra da mezarlığa ulaştık. Çam ağaçları ve sarı tuğladan yüksek bir duvar, mezarlığın yoldan görünmesini engelliyordu. Bahçe kapısının üstündeki kemerde, üzerinde *Steeple Hill Mezarlığı ve Cenaze Evi* yazılı, ferforje süslemeli bir tabela vardı. Tepesine yerleştirilmiş stilize melek figürü dindar bir pozla başını öne eğmişti. Loş gün ışığında bile tabelanın metalinin paslanmış, boyasının pul pul döküldüğünü görebiliyordum.

Açık kapıdan arabayla girdik. Her iki yanda sıra sıra dizili mezar taşlarının çoğunu otlar bürümüştü ve bakımsızlardı. Arkalarındaki çam ağaçları karanlık ve kasvetli bir fon oluşturuyordu. İleride, yolun yukarısında, cenaze evi olduğunu sandığım bir yapının ana hatlarını seçebiliyordum. Tepesinde bodur bir çan kulesi bulunan, endüstriyel görünümlü alçak bir binaydı.

Bir tarafta toplanmış park halinde arabalar bize gideceğimiz yeri gösterdi. Yanlarına park edip arabadan indik. Sabahın bu ilk saatlerinin soğuğuyla ürpererek ellerimi ceplerime soktum. Yoğun bir faaliyetin sürdüğü noktaya doğru ilerlediğimiz sırada, düşen çiyle gümüş rengi almış çimenler üzerine sis çökmekteydi.

Mezarın önüne tahta perdeler dikilmişti, ama günün bu zamanı zaten görecek kimse yoktu. Küçük kazı makinesi bir kepçe daha daldırıp rutubetli toprağı kaldırırken pat pat sesler çıkarıp sarsılıyor, aldığı toprağı git gide büyüyen bir öbeğe bırakırken kepçesinden topak topak toprak parçalan düşüyordu. Havada balçık ve dizel dumanı kokusu vardı. Artık neredeyse tamamen kazılmış mezar, çimenlikte açılmış siyah bir yara gibiydi.

Kazı makinesi bir kepçe toprağı daha boşaltırken, Gardner ve Jacobsen birkaç resmî görevli ve işçiyle beraber bekliyorlardı. Onların biraz uzağında da Hicks duruyordu. Üstüne büyük gelen kauçuk yağmurluğun yakasından çıkan kel kafasıyla, patolog şimdi her zamankinden daha fazla kaplumbağaya benziyordu. Hicks'in hazır bulunuşu aslında formaliteden ibaretti, çünkü cesedin incelenmek üzere Tom'a teslim edileceği hemen hemen kesindi.

Hicks'in yüz ifadesinden, bu durumdan memnun olmadığı okunuyordu.

Kazı alanında bir adam daha vardı. Uzun boylu ve iyi giyimliydi. Devetüyü bir paltoyla koyu siyah bir takım giymiş, kravat takmıştı. Kazı makinesinin çalışmasını ya ilgisizlik ya da can sıkıntısı olarak yorumlanabilecek bir ifadeyle seyrediyordu. Geldiğimizi fark ettiği zaman canlandı, biz yaklaşırken gözlerini ayırmadan Tom'a bakıyordu.

"Tom," dedi Gardner. TBI ajanının gözleri kanlanmış ve altları torbalanmıştı. Onun aksine Jacobsen ise sanki aralıksız dokuz saat uyumuş gibi zinde görünüyordu, kuşağı bağlı yağmurluğu gıcır gıcır ve tertemizdi.

Tom gülümsedi ama bir şey söylemedi. Çok hafif bir yokuş olmasına rağmen, arabadan buraya kadar olan kısa mesafede soluğunun kesildiğini görebiliyordum. Hicks ona düşmanca baktı ama selamlamadı. Beni de yok sayarak cebinden pis bir mendil çıkarıp gürültüyle burnunu sildi.

Gardner devetüyü paltolu uzun boylu adamı işaret ederek "Bu Eliot York," dedi. "Steeple Hill'in

sahibidir. Cesedi çıkarma işini organize etmemize yardımcı oldu."

"Her zaman seve seve yardım ederim." York ileri atılıp Tom'un elini sıktı. "Dr. Lieberman, bu bir onurdur efendim."

Parfümünün yaydığı fena koku kazı makinesinin çıkardığı dizel dumanının kokusu arasından bile almıyordu. Tahminimce kırklı yaşların sonundaydı, ama kesin olarak söylemek zordu. İri yarı, semiz bir adamdı; kırışıksız yüzü giderek yaşlanmaktan, çok tombullaşıyor gibi görünüyordu. Ama siyah saçlarının mat görünümü boyanmış olduğunu düşündürüyordu, ayrıca arkasını döndüğü zaman gördüm ki, tepesindeki kelleşmiş bir alanı örtmek için saçlarını dikkatlice fırçaîamıştı.

Tom'un olabildiğince çabuk elini kurtardığım fark ettim, ardından beni tanıttı. "Bu meslektaşım Dr. Hunter. İngiltere'den ziyaretimize geldi."

York beni baştan savma bir şekilde selamladı. Bu kadar yakınma gelince devetüyü paltosunun yenlerinin eskiyip aşınmış olduğunu fark ettim. Ayrıca, altındaki siyah takım elbisenin de temizlenmeye ihtiyacı vardı. Yüzündeki kanlı çizikler ve yer yer kesilmeden kalmış sakallardan anlaşıldığına göre, ya aceleyle ya da kör bir bıçakla tıraş olmuştu. Gözleri yaşartacak kadar güçlü olan parfümüyse, sigara kokan nefesini de parmaklarındaki sarı nikotin lekelerini de gizleyemiyordu.

Daha elimi tam bırakmamışken Tom'a dönmüştü bile. "Çalışmalarınız hakkında çok şey duydum Dr. Lieberman. Ve tabii tesisiniz hakkında da."

"Teşekkür ederim, ama tam olarak 'benim' tesisim değil." "Elbette. Ama ne olursa olsun, Tennessee için bir iftihar kaynağı." Yapmacık bir gülümseme sergiledi. "Kendi... aa... *mesleğimi* sizinkiyle karşılaştırdığımdan değil ama karınca kararınca

benimkinin de kamu hizmeti olduğunu düşünmek isterim. Her zaman hoş olmasa da zorunlu bir iş ne de olsa."

Tom'un gülümsemesi hiç bozulmadı. "Katılıyorum. Peki, bu cenazeyi siz mi gömmüştünüz?"

York kafasını eğdi. "O onur bize aitti efendim, gerçi korkarım bunun hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum. Anlarsınız, pek çok definimiz oluyor. Steeple Hill tam kapsamlı cenaze hizmeti verir, yakılma veya bu güzel yere gömülme dahil." Sanki görkemli bir parkmışçasına bakımsız mezarlığı eliyle gösterdi. "Babam şirketi 1958'de kurdu ve o zamandan beri, yakınlarını kaybedenlere hizmet veriyoruz. Düsturumuz 'Saygınlık ve rahatlık' ve bunları sağladığımızı düşünmek isterim."

Bu satış konuşması sıkılgan bir sessizlikle karşılandı. Gardner'm "Çok uzun sürmez herhalde. Neredeyse tabuta ulaştık," diyerek araya girmesiyle rahatlamış görünen Tom ustaca oradan sıvışırken, York'un gülümsemesi hayal kırıklığıyla silindi.

Kazı makinesi, Gardner'm sözünü kanıtlarcasma öbeğin üzerine son bir kepçe toprak daha bıraktı ve son bir kez egzoz püskürterek geri çekildi. Halk sağlığı memuru olduğunu tahmin ettiğim, koruyucu tulumlu ve maskeli, yorgun görünümlü bir adam işçilerden birine kafa salladıktan sonra ileri çıktı ve açık deliğe dezenfektan döktü. Hastalık, hastanın ölümüyle her zaman sona ermez. Çürüyen et üzerinde gelişen bakteriler gibi, hepatit, HIV ve tüberküloz mikroorganizmaları da ölünün yaşayanlara bulaştırabileceği patojenlerden sadece birkaçıdır.

Maskeli ve tulumlu bir işçi mezarın içine kısa bir merdiven indirdi ve bir kürekle toprağı atarak

tabutu ortaya çıkarmaya başladı. Yukarı çıkarılabilmesi için tabuta kayışları bağladığı sırada gökyüzü aydınlanıp soluk mavi bir renk almıştı, çam ormanı da çimenler üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. İşçi yukarı çıkınca, o ve diğerleri mezarın iki yanında yerlerini aldılar ve ürkütücü bir tersine cenaze töreni gerçekleştirerek tabutu yukarı çekmeye başladılar.

Her yanı çamura bulanmış şekil yşvaş yavaş belirmeye başlarken üzerinden toprak parçalan düşüyordu. Adamlar tabutu mezarın yanma koyulmuş tahtalar üzerine indirdiler ve hemen geri çekildiler. .

"Kahretsin! Leş gibi kokuyor!" diye mırıldandı içlerinden biri. Haklıydı. Durduğumuz yerden bile, sabahın taze havasım kirleten çürüme kokusu alınabiliyordu. Gardner burnunu kınştırarak tabutun yanma gitti ve incelemek için eğildi.

Kabuk gibi sertleşmiş toprağın altındaki bir çatlağı işaret ederek "Kapak yarılmış," dedi. "Kimsenin kırdığını sanmam, sadece ahşap çok ince galiba."

"Bu en iyi Amerikan çamı! Bu mükemmel bir tabut!" diye haykırdı York. Hiç kimse ilgilenmedi.

Tom tabuta eğilip kokladı. "Altı ay önce mi gömüldü demiştin?" diye sordu Gardner'a.

"Evet. Niçin?"

Tom cevap vermedi. "Tuhaf. Sen ne düşünüyorsun David?" Bütün gözler bana çevrilince rahatsız oldum, ama belli etmemeye çalıştım. "Öyle kokmuyor," dedim gönülsüzce. "Sadece altı ayda böyle kokmaz."

"Belki fark etmemişsinizdir diye söylüyorum, tabut tam olarak hava geçirmez değil," dedi Hicks. "Böyle bir yarık olunca ne bekliyordunuz ki?"

Tom'un karşılık vermesini umdum, ama o tabutu incelemeye dalmıştı. Bunun üzerine ben de "Fakat üzerinde iki metreye yakın toprak tabakası vardı," dedim. "Bu kadar aşağıda çürüme, yüzeyde, olduğundan çok daha yavaş olur."

"Sizinle konuşmuyordum, ama belirttiğiniz için teşekkürler," dedi Hicks, paçalarından akan bir alaycılıkla. "İngiliz olduğunuz için, eminim Tennessee şartlarını iyi biliyorsunuzdur."

Tom tabutun üzerinden doğruldu. "Aslında David haklı. Tahnitlenmemiş bir ceset olsa da çürüme kokusu bu kadar yoğun olmamalıydı, tabutun kapağı çatlak olsun olmasın."

Patolog gözlerini ona dikmişti. "O halde niçin bir bakmıyoruz?" Kaba bir tavırla işçilere eliyle işaret edip "Kapağı açın," dedi.

"Burada mı?" dedi Tom şaşırarak. Normalde tabutlar açılmadan önce morga nakledilirdi.

Hicks ânm tadım çıkarıyor gibiydi. "Tabut zaten çatlamış. Şayet ceset, dediğiniz kadar çürümüşse bunu şimdi öğrenmeyi tercih ederim. Zaten yeterince vakit kaybettim."

Dudaklarını hafifçe büzmesinden bunu onaylamadığını anlayacak kadar tanıyordum Tom'u, ama bir şey söylemedi. Ceset resmen kendisine teslim edilene kadar sorumlu Hicks'ti.

Ama Jacobsen itiraz etti. Hicks tabutu açması için işçilerden birine eliyle işaret ederken Jacobsen "Efendim, bu işlemin beklemesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?" dedi.

Patolog yırtıcı bir gülümsemeyle "Otoritemi mi sorguluyorsun?" diye karşılık verdi.

"Ah, Tanrı aşkına Donald, açacaksan aç gitsin şu lanet şeyi," dedi Gardner.

Jacobsen'a yiyecekmiş gibi son bir bakış atan Hicks, elinde elektrikli bir alet tutan bir işçiye işaret etti. Tabutun vidaları bir bir açılırken çıkan tiz vızıltı sessizliği deldi. Jacobsen'a baktım, ama yüzünde ne hissettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Benim kendisini seyrettiğimi sezmiş olacak ki, gri gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Bir saniye kadar, gözlerinde öfkelendiğine dair bir iz görür gibi oldum, ardından başka tarafa baktı.

Son vida da çıkarılınca, kapağın kaldırılmasına yardım etmek için başka bir işçi daha geldi. Kapak yamulmuş olduğundan yerinden oynatmak biraz uğraştırdı. Açıldığında adamlardan biri yüzünü başka tarafa çevirerek "Yüce Tanrım!" diye bağırdı.

Tabuttan yükselen iğrenç ve bayıltıcı çürük kokusu son derece yoğun ve şekerliydi. İşçiler apar topar kaçıştılar.

Bakmak için Tom'un yanma gittim.

Pis, beyaz bir örtü kalıntıların büyük kısmını örtüyordu, sadece kafatası açıktaydı. Saçların çoğu dökülmüştü, kalan birkaç ince tutam, kirli örümcek ağları gibi hâlâ kafa derisine tutunuyordu. Ceset çürümeye başlamıştı. Etler eriyip kemiklerden ayrılmış, bakteriler yumuşak dokunun sıvılaşmasma neden olmuştu. Tabutun kapalı ortamında, meydana gelen sıvı buharlaşamamıştı. Tabut sıvısı olarak bilinen sıvı siyah ve yapışkandı, cesedi örten pamuklu kefeni keçeleştirmişti.

Hicks tabutun içine göz attı. "Tebrikler Lieberman. Al, tepe tepe kullan."

Arkasına hiç dönüp bakmadan park edilmiş arabaların olduğu yere yürüdü. Gardner tabutun iğrenç içeriğine tiksintiyle bakarken, kokuyu engellesin diye ağzını ve burnunu boş yere mendille kapatmıştı.

"Bu normal mi?"

"Hayır," dedi Tom, Hicks'in arkasından öfkeyle bakarak.

Gardner, York'a döndü. "Bunun nasıl olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Cenaze evi sahibinin yüzü kıpkırmızıydı. "Elbette yok! Ayrıca bunun benim hatam olduğunu ima etmenize de gücendim! Steeple Hill, gömdüğü bir tabuta sonradan ne olduğuyla ilgili sorumlu tutulamaz!"

"Nedense ben de öyle sanırdım," dedi Gardner ve işçilere işaret etti. "Kapağı kapatın. Morga götürelim."

Fakat o sırada ben tabuta yaklaşmış, içindeki tüyler ürpertici kalıntıları incelemekteydim. "Tom, kafatasına bak," dedim.

Hâlâ dik dik patologun arkasından bakan Tom, soran gözlerini önce bana sonra gösterdiğim yere çevirdi. Yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm.

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek Dan."

"Ne gibi?" Tom soruya yanıt vermek yerine York'a ve işçilere anlamlı bir şekilde bakınca

Gardner onlara dönerek "Bize bir dakika izin verebilir misiniz beyler?" dedi.

İşçiler kazı makinesinin yanma gidip sigaralarını yakmaya başladılar. York kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burası benim mezarlığım. Hiçbir yere gitmiyorum."

İç çekerken Gardner'm burun delikleri genişledi. "Bay York..." "Neler olduğunu bilmeye hakkım var!"

"Biz de hâlâ bunu belirlemeye çalışıyoruz? Şimdi, eğer sakıncası yoksa..."

Ama York'un sözü bitmemişti. Gardner'a parmağını doğrultarak "Size her türlü desteği sağladım. Bu durum için beni suçlayamazsınız. Steeple HiH'in bundan sorumlu olmadığının kayda geçirilmesini istiyorum!"

"Neyden sorumlu?" Gardner'm ses tonu tehlikeli biçimde yumuşaktı.

"Herhangi bir şeyden! Bundan!" York çılgın gibi tabutu işaret etti. "Bu saygın bir iştir. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"O halde endişelenecek bir şeyiniz yok. Yardımınız için teşekkürler Bay York. Az sonra sizinle konuşmak için biri yanınıza gelecek."

York itiraz etmek üzere ağzını açtıysa da TBI ajanı onu bakışlarıyla engelledi. Cenaze levazımatçısı ağzım öfkeden sımsıkı yumarak azametle yürüyüp gitti. Gardner onun gidişini seyrederken kedinin kuşa baktığı gibi meraklı bir ilgiyle bakıyordu, ardından Tom'a döndü.

"Evet?"

"Bunun beyaz bir erkek olduğunu söylemiştin, değil mi?" "Doğru. Willis Dexter, otuz altı yaşında oto tamircisi, bir araba kazasında öldü. Hadi Tom, ne gördün?"

Tom bana ağzında çarpık bir gülümseyişle baktı. "David fark etti. Bırakayım da haberi o versin."

Çok *sağol*. Gardner ve Jacobsen'm gözlerini üzerimde hissederek tekrar tabuta döndüm. "Burnuna bakın," dedim. Yumuşak doku çürüyüp düşmüş, geriye iki yanında kıkırdak parçaları olan üçgen şeklinde bir delik bırakmıştı. "Burun boşluğunun dibine, üst dişleri tutan kemikle birleşme noktasına bakın, görüyor musunuz? Tam o kısımda, bir çift kanada benzeyen, keskin kenarlı bir kemik çıkıntısı olmalıydı. Ama yok; altındaki kemikle pürüzsüz şekilde kaynaşmış. Burnun şekli de tamamen yanlış. Köprü alçak ve yayvan, ayrıca burun boşluğu da fazla geniş."

Gardner fısıltıyla sövdükten sonra, benden çok Tom'a hitaben "Emin misin?" diye sordu.

"Korkarım evet," dedi Tom, sinirle dilini şaklatarak. "Vakit bırakmış olsalar kendim de görürdüm. Kafatasına ait bu özelliklerin tek başına herhangi biri bile, kişinin kökenini gösteren çok güçlü bir işarettir. Hepsi biraraya geldiğindeyse şüphe edilecek pek bir şey olmaz."

"Ne hakkında şüphe?" diye sordu Jacobsen şaşkın bir halde. "David'in söz ettiği kanat şeklindeki o kemik beyaz yüze ait bir karakteristiktir," dedi Tom. "Bu her kimse, onda bu özellik yok."

Söyleneni idrak ederken Jacobsen kaşlarını çattı. "Yani adam siyah mı? Ama Willis Dexter beyaz değil miydi?"

Gardner sinirli bir şekilde iç çekti. "Öyle." Sanki kendisini hüsrana uğratan cesetmiş gibi sert sert tabuta bakıyordu. "Bu Willis Dexter değil."

7

Yüksek ve parlak güneş, otoyoldaki arabaların camlarından ve boyalarından yansıyordu. Henüz öğle olmamasına rağmen, sıcaktan ve egzoz dumanlarından ötürü asfaltın üzerindeki hava dalgalanıyordu. Yolun ilerisinde trafik adım adım ilerliyor, şeritlerden birini tıkayan acil durum araçlarının yanıp sönen ışıklarının etrafında bir kargaşa gözleniyordu. Arkadan tertemiz ve pırıl pırıl gözüken, ama ön tarafı akordeon gibi ezilmiş yeni bir *Lexus,* şeritte çapraz şekilde duruyordu. Ondan biraz ötede bir zamanlar motorsiklet olan bir şey vardı. Şimdiyse motor parçaları, krom ve kauçuktan ibaret ezilmiş bir yığın halindeydi. Etrafındaki asfalt yüzey benzin olması beklenen, ama muhtemelen öyle olmayan bir sıvıyla kaplıydı.

Sert suratlı bir polis memuru bize eliyle geç işareti yaptı. Olay yerinden ağır ağır uzaklaşırken, otoyol üzerindeki bir köprüde toplanmış ve korkuluklardan eğilerek aşağıdaki eğlenceye bön bön bakan seyircileri gördüm. Derken köprü arkamızda kaldı ve trafik sanki hiçbir şey olmamış gibi olağan akışına döndü.

Mezarlıktan dönüş yolunda Tom eski benliğine yaklaşmış görünüyordu. Gözlerindeki tanıdık parıltıdan, vakadaki bu son değişikliğin ilgisini çektiğini anladım. Önce cinayet mahallinde ölü bir adama ait parmak izleri bulunmuş, şimdi de adamın mezarındakinin yanlış ceset olduğu ortaya çıkmıştı. Böyle bir bulmaca Tom için bulunmaz nimetti.

Parmaklarım direksiyona vurarak Dizzy Gillespie'nin müziğine eşlik ederken "Willis Dexter'm ölüm raporu bana biraz erken hazırlanmış gibi gelmeye başlıyor, sen ne dersin?" dedi düşünceli bir edayla. "Kendi sahte ölümünü düzenlemeyi becerebilirsen, cinayet ânında başka yerde olduğunu en harika şekilde ispatlamış olursun."

Düşüncelerimi gezindikleri yerden geri getirerek "Peki tabuttaki kim sence?" diye sordum. "Başka bir kurban mı?"

"Ölüm sebebini bulmadan hemen sonuca varmak istemem, ama bence öyle. Cenaze evinden birinin cesetleri yanlışlıkla karıştırması da ihtimal dahilinde, ama bu koşullar altında bu pek mümkün görünmüyor, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım Irving karşımızdakinin seri katil olduğu düşüncesinde haklı." Bana bir bakış atıp "Ne var?" dedi.

"Yok bir şey."

Gülümsedi. "Berbat bir oyuncu olurdun David."

Normalde Tom'la beraber beyin fırtınası yapmaktan hoşlanırdım, ama sanırım son zamanlarda kendi yaptıklarımı düşünmekle fazla meşguldüm. "Şüpheci davranıyor olabilirim ama film kutusu üzerindeki parmak izinin doğruca başka bir kurbanın cesedine götürmesi, işi biraz fazla kolaylaştırmış görünmüyor mu?" Tom omuz silkti. "Herkes gibi suçlular da hata yapar."

"Yani sen Willis Dexter'm hâlâ hayatta olabileceğine inanıyorsun? Yani katil o mu?"

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Şeytanın avukatını oynamayı ne kadar sevdiğini unutmuşum sanırım.”

Bir kahkaha attı. “Ben sadece ihtimalleri araştırıyorum. Ama dediğin doğru, evet, birazcık kolay görünüyor. Fakat Dan Gardner aptal değildir. Acayip bir herif olabilir, ama vakayı onun idare etmesinden memnunum.”

Gardner’a ısmamamıştım, ama Tom öyle herkesi kolayca öven biri değildi. “York için ne diyorsun?” diye sordum.

“Onunla tokalaştıktan sonra elimi yıkamak istediğimden başka ne diyeceğimden emin değilim.” Düşünceli görünüyordu.

“Adam mesleği için hiç de parlak bir tanıtım teşkil etmiyor, ama cesedin mezardan çıkarılması konusunda pek endişeli değildi. En azından tabutun durumunu görmesine kadar. Yanıtlaması gereken bazı münasebetsiz sorularla karşılaşacağından şüphem yok, fakat ne bulacağımızı bilseydi orada öyle bezgin bezgin durmazdı bence.”

“Yine de, nasıl olup da cenaze evindeki hiç kimsenin haberi olmadan yanlış cesedin gömülmüş olabileceğini tasavvur etmekte zorlanıyorum.”

Tom başıyla onayladı. “Neredeyse imkânsız. Ama şimdilik York hakkmdaki hükmümü saklı tutacağım.” Konuşmaya ara verip sinyal yaktı ve şerit değiştirerek yavaş ilerleyen bir karavanı solladı. “Bu arada, iyi iş çıkardın orada. Ben burun boşluğunu fark etmemiştim.”

“Hicks’e o kadar sinirlenmemiş olsan fark ederdin.”

“Hicks’e sinirlenmek meslekî risklerden. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi.” Yüzümü görünce gülümsemesi silindi. “Pekala, öt bakalım. Canını sıkan ne?"

Bu bahsi açmayı planlamamıştım, ama daha fazla kaytarmanın anlamı yoktu. “Buraya gelmemin o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yaptığın şeye minnettarım, ama... Pekala, dürüst olalım, işe yaramıyor. Geri dönsem daha iyi olacak sanırım.” O âna kadar kararımı vermiş olduğumun farkında bile değildim. Sanki artık bütün şüphelerim berraklaşmıştı ve şimdiye kadar kaçtığım gerçeği kabullenmeye zorluyorlardı beni. Yine de bu kabullenişten dolayı bir yanım dehşet içindeydi, çünkü bunun geri dönülmez bir karar olduğunu biliyordum. Eğer şimdi ayrılırsam sadece gezimi yarıda kesmiş olmayacaktım.

Pes etmiş olacaktım.

Tom bir süre bir şey söylemedi. “Mesele yalnızca kulübedeki olay değil galiba?”

“O da bir parçası, ama hayır.” Omuz silktim, sözcükleri bulmaya çalışıyordum. “Sadece bunun bir hata olduğunu hissediyorum. Bilmiyorum, belki henüz çok erken.”

“Yaran iyileşti, değil mi?”

“Kastettiğim bu değildi.”

“Biliyorum.” İç çekti. “Açık konuşabilir miyim?”

Evet anlamında kafa sallamakla yetindim, konuşabileceğimi sanmıyordum.

“Daha önce bir kez kaçmaya çalıştın, işe yaramadı. Bu sefer yarayacağını düşünmene sebep ne?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. *Kaçmak mı?* Böyle mi görüyordu? “Kara ile Alice’in öldükleri zamanı kastediyorsan, o zaman evet, sanırım kaçmıştım,” dedim kulak tırmalayan bir sesle. “Ama bu farklı. Sanki eksik bir şey var ve ben ne olduğunu bilmiyorum.”

“Yani bir özgüven krizi yaşıyorsun.”

“Öyle de diyebilirsin.”

“O halde tekrar soruyorum. Kaçmanın tam olarak nasıl bir yardımı dokunacak?”

Sessizlik sırası bu sefer bendeydi.

Tom gözünü yoldan ayırmadan devam etti: “Moral konuşması yaparak seni aşağılayacak değilim David. Eğer gerekli olduğunu gerçekten hissediyorsan tabii ki git. Ben pişman olacağını düşünüyorum, ama sen bilirsin. Fakat önce benim için bir şey yapar mısın?”

“Elbette.”

Tom gözlüğünü düzeltti, “Bunu Mary ile Paul’den başkasına söylemedim. Yaz sonu emekli oluyorum.”

Şaşırarak ona baktım. Yılın sonuna kadar işe devam edeceğini düşünmüştüm. “Sağlık sebebiyle mi?”

“Mary’ye söz verdim diyelim. Mesele şu ki, sen benim en iyi öğrencilerimdendin ve bu beraber çalışmamız için son şans. Bir hafta daha kalırsan bunu büyük bir iyilik olarak kabul edeceğim.”

Beni çok zarif bir şekilde tuzağa düşürmesine hayranlık duyarak bir süre öylece oturdum. “Kendi başımı kendim belaya soktum, değil mi?”

Gülümsedi. “Evet, öyle oldu. Ama yaşlı bir adama verdiğin sözden dönemezsin, değil mi?”

Elimde olmadan güldüm. Tuhaf bir biçimde, kendimi çok uzun zamandır olmadığı kadar hafif hissettim. “Tamam o halde. Bir hafta.” '

Memnun bir edayla kafa salladı. Araba hoparlörlerinden gelen trompet sesine parmaklarını tıklatarak eşlik etmeye başladı.

“Ee, Dan’in yeni yardımcısı hakkında ne düşünüyorsun?”

Pencereden dışarı bakıyordum. “Jacobsen mı? Gayet hevesli görünüyor.”

“Hımm.” Direksiyonun üzerindeki parmakları hafif hafif tıklamayı sürdürüyordu. “Çekici bir kız, sen ne dersin?”

“Evet, sanırım öyle." Tom’dan ses gelmedi. Yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. “Ne var?"

“Yok bir şey,” dedi sırıtarak.

Tom önceden morgu arayıp, mezardan çıkarılan cesedin yolda olduğu uyarısında bulunmuştu. Çapraz bulaşma ihtimalinden kaçınmak için, kulübede bulunan cesetle tabuttaki cesedin ayrı otopsi odalarında incelenmesi gerekecekti. Katil yakalandığı zaman, böyle bir bulaşmanın ihtimali bile, sunulacak kanıtlar açısından tam bir kâbusa yol açabilirdi.

Tabii yakalanacağını varsayarsak.

Morga ulaştığımızda Kyle koridorda diğer iki asistanla konuşuyordu. Konuşmasını yarıda kesip bizi hazırladığı odaya götürürken sanki başka birini görmeyi bekler -ya da umar- gibi arkamıza göz atıyordu. Gelen kimse olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Summer bugün geliyor mu?"

Kayıtsız görünme girişimi başarısızdı. "Ah, sanırım daha sonra uğrar," dedi Tom.

"Tabii. Sadece merak ettim."

Kyle otopsi odasından çıkana kadar Tom ifadesiz yüzünü korudu. Sonra gülümseyerek "Bahar yüzünden olmalı," dedi. "Herkesin kanını kaynatıyor."

Ameliyat kıyafetlerini giyip kauçuk önlükleri henüz takmıştık ki, Steeple Hill'den çıkartılan tabut getirildi. Kutuya benzer bir alüminyum konteymrm içinde nakledilmişti, iç içe tabutlar matruşka gibiydi. İlk iş olarak cesedin röntgenlerinin çekilmesi gerektiğinden, Kyle içinde tabutla birlikte konteynırı tekerlekli arabayla radyografi odasına götürdü.

"Yardım ister misiniz?" diye sorunca, Tom "Hayır, teşekkürler, biz hallederiz," cevabını verdi.

"Tom..." dedim. Röntgen çekimi için kalıntıların tabuttan çıkarılması gerekecekti. Çürüme cesedin kitlesini azaltmıştı, ama yine de onun kendini zorlamasını istemiyordum.

Ne düşündüğümü anlayarak tahammülsüz bir edayla iç çekti. "Summer gelene kadar bekleyebiliriz. Kyle'm başını daha önce bir kez belaya soktum, zaten."

"Ah, hiç sorun değil. Martin ve Jason benim yerime bakarlar." Kyle, Summer'm adını duyunca canlanmıştı. Mahçup bir şekilde sırıttı. "Hem Dr. Hicks şu an burada değil."

Tom gönülsüzce kabul etti. "Peki, tamam o zaman. Fotoğrafları çekelim, sonra David'e cesedi çıkarmasında yardım edersin." Tam o sırada telefonu çaldı. Ekrana bakıp "Arayan Dan. Baksam iyi olur," dedi.

Tom, Gardner'la konuşmak için koridora çıkarken Kyle ve ben alüminyum kapağı tutan büyük mandallan açtık.

"Demek İngilizsiniz, ha?" diye sordu Kyle. "Londralı mısınız?"

"Öyle."

"Vay canına. Avrupa nasıl bir yer?" Zor bir mandalı açmakla boğuşurken bir an ne cevap vereceğimi şaşırdım. "Şey, aslında epeyce bir çeşitlilik barındırıyor."

"Öyle mi? Bir gün gitmek istiyorum. Eyfel Kulesi filan gibi yerleri görmek istiyorum. Amerika'da seyahat ettim, ama her zaman yabancı bir yere gitmeyi istemişimdir."

"Denemelisin."

"Aldığım maaşla olmaz." Hüzünle gülümsedi. "Peki.., Summer da Dr. Lieberman gibi adli antropolog mu olacak?"

"Sanırım planı bu."

Kayıtsız görünmeye çalışarak mandallan açmakla uğraşıyordu. “Yani o zaman Tennessee’de mi kalacak?”

“Niçin ona kendin sormuyorsun?”

Bana dehşete kapılmış bir ifadeyle bakıp sonra hızla gözlerini aşağıya çevirdi. “Ah, hayır, yapamam. Ben sadece, bilirsiniz. Merak ettim.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Daha bir süre Tennessee’de kalacağını tahmin ediyorum.”

Hızlı hızlı kafa sallayıp “Tabii," dedi. Utangaçlığını görmek insanı üzüyordu. Ona olan ilgisini Summer’m hoş karşılayıp karşılamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama Kyle’m bunu öğrenmek için gereken cesareti bulmasını umdum.

Tom geri geldiğinde, biz de konteynırdan alüminyum kapağı çıkarmak üzereydik. Tom’un suratı, asıktı.

“Hiç zahmet etmeyin. Dan şimdilik cesede dokunmamızı istemiyor. Anlaşılan, Alex Irving cesedi yerinde görecek.”

“Ne için?” Profilcinin ilk kurbanın cesedini kulübede görmeyi istemesinin nedenini anlayabiliyordum, ama bu defaki tabuttaydı. Fotoğraflardan öğrenemeyeceği neyi tabuttan öğrenmeyi umduğunu anlayamadım.

“Kim bilir?” Tom hüsranla pufladı. “Tanrım, aynı sabah hem Hicks hem de Irving, harika bir gün alacak. Kyle, bu dediklerimi duymadın.”

Morg asistanı gülümsedi. “Peki efendim. Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Şimdilik yok. Irving geldiğinde seni ararım. Dan geç kalmayacağını garanti etti.”

Ne var ki, Irving’in insanları bekletmekten rahatsızlık duyacak tipte biri olmadığını bilmemiz gerekirdi. Yarım saat, bir saat geçti, hâlâ bizi varlığıyla şereflendirmemişti. Bu arada Tom ve ben, kulübeden gelen ve gece boyunca deterjanda beklemiş kalıntıları durulayıp kurutmakla meşgul olduk. Neredeyse iki saat sonra profilci kapıyı çalmadan otopsi odasına girdi. Pahalı bir süet ceketin içine düz, siyah bir gömlek giymişti. Etli yanaklarında koyu bir gölge gibi duran kısa sakallan çene çizgisini yumuşatıyordu.

Yanında en fazla on dokuz yirmi yaşlarında güzel bir kız vardı. Sanki korumaymış gibi, Irving’in hemen arkasında duruyordu.

Irving bize samimiyetsiz bir gülümseme bahşetti. “Dr. Lieberman, Doktor...” Benim olduğum tarafa belli belirsiz bir baş selamı yollamakla yetindi. “Sanırım Dan Gardner geldiğimi size söylemiştir."

Tom gülümsemeye karşılık vermedi. “Evet, söyledi. Ayrıca az sonra gelir de dedi."

Irving yapmacık bir teslimiyetle ellerini kaldırdı ve sanırım karşısındakini yatıştırmaya yaradığını düşündüğü bir sırıtış sergiledi. “Mea *culpa*.[1] Gardner telefon ettiği sırada bir televizyon röportajının ön kaydını yapmak üzereydim, biraz uzun sürdü. Bu işler nasıldır bilirsiniz.”

Tom'un yüzünden çok iyi bildiği okunuyordu. Kıza bakarak "Ve bu da...?" diye sordu.

Irving kızm omuzuna ev sahibi edasıyla elini koyarak "Ah, bu Stacie," dedi. "Öğrencilerimden biri. Çalışmam üzerine bir tez hazırlıyor."

"Çok enteresan olmalı," dedi Tom. "Ama korkarım dışarıda beklemesi gerekecek."

Profilci söyleneni hafife aldığını gösteren bir edayla elini salladı. "Sorun olmaz. Ne beklemesi gerektiği konusunda onu uyardım."

"Yine de ısrar etmek zorundayım."

Tom ile bakışları birbirine kitlenirken Irving'in gülümsemesi dondu. "Ona benimle gelebileceğini söyledim."

"Söylemeseydin o zaman. Burası morg, amfi değil," diyen Tom kıza dönerek daha nazik bir tonla "Üzgünüm," dedi.

Irving bir saniye Tom'a bakmayı sürdürdü, ardından kıza üzüntüyle gülümsedi. "Galiba reddedildim Stacie. Arabada beklemen gerekecek."

Kız hızla dışarı çıkarken utançla başını önüne eğmişti. Onun adma üzüldüm, ama Irving önce Tom'a sormadan onu buraya getirmemesi gerektiğini bilmeliydi. Kapı kızın arkasından kapanır kapanmaz profilcinin gülümsemesi yok oldu.

"En iyi öğrencilerimden biridir. Yüzümü kara çıkarabileceğini düşünseydim zaten yanımda getirmezdim."

"Eminim getirmezdin, ama bu senin verebileceğin bir karar değildi." Tom'un ses tonu tartışmaya nokta koyan cinstendi. "David, Kyle'ı radyoloji odasına gönderebilir misin lütfen? Ben de Dr. Irving'e soyunma odasını göstereyim."

"Buna gerek olmayacak. Hiçbir şeye dokunmaya niyetim yok." Profilcinin tavrı şimdi buz gibiydi.

"Belki öyle, ama böyle şeylerde çok titiz davranırız. Hem ceketinin leke olmasını hiç istemem."

Irving pahalı süet ceketine baktı. "Ah. Pekala, belki de sen haklısın."

Otopsi odasından çıktığım sırada Tom bana bir gülücük yolladı. Kyle'ı bulup getirdiğimde Tom ve Irving radyografi odasına gitmişlerdi bile; tabutun içinde olduğu alüminyum kutunun birer tarafında sessizlik içinde ayakta duruyorlardı.

Irving giysilerinin üzerine bir laboratuvar önlüğü giymişti. Yüzünde acı çeker gibi bir ifadeyle eldivenli elinin baş ve işaret parmaklarıyla burnunun iki yanını ovalarken, Kyle ve ben konteynırın kapağını kaldırmaya başladık.

"Umarım uzun sürmez. Rinitim var, buradaki klima sinüslerime... *Tanrım!"*

Kapak açılıp pis koku serbest kalınca hızla geri çekildi ve avucuyla burnunu kapattı. Ama takdir etmek lazım ki, hemen kendini toparladı, biz asıl tabutu açarken elini burnundan indirdi ve tekrar tabuta yaklaştı.

"Bu, aa, bu normal mi?"

"Cesedin durumunu mu diyorsun?" diyen Tom omuzlarını silkti. "Normalden ne anladığına bağlı. Gömülü bir ceset için bu derece çürüme uygun, ama bunun sadece altı aydır gömülü olduğunu göz önüne alırsak normal değil."

"Bir açıklaman olduğunu varsayıyorum?"

"Henüz yok."

Irving nasıl olduysa şaşırmış göründü. "Yani esrarengiz bir şekilde gerekenden fazla çürümüş iki cesetle karşı karşıyayız. Sanırım bir tür şablon söz konusu. Ayrıca bunun mezarın gerçek sahibi olmadığını anlıyorum, doğru mu?"

"Öyle görünüyor. Bu siyah bir erkek. Willis Dexter beyazdı." "Cenaze evindekilerden biri renk körlüğünü yeni bir boyuta taşımış herhalde," diye mırıldadı Irving. Cesedin kafası hariç her yanını örten pis pamuklu örtüyü eliyle işaret ederek "Acaba şunu...?" dedi.

"Bir dakika. David, bir kaç fotoğraf çekebilir misin?"

Tom'un makinesini kullanarak cesedin fotoğraflarını çekmemin ardından, Tom örtüyü kaldırması için Kyle'a başıyla onay verdi. Morg asistanı eğreti kefeni dikkatle tutarak çekti. Çürümeyle salman sıvılar örtüyü cesede yapıştırdığından, biraz zorlaması gerekti. Örtünün altındakini görünce durup tereddütle Tom'a baktı.

Ceset çıplaktı.

"Ah, kesinlikle bir şablon söz konusu," dedi Irving, eğlenen bir ses tonuyla.

Tom Kyle'a kafasını salladı. "Devam et."

Asistan örtünün kalan kısmını da çekip açtı. Irving sakalını sıvazlayarak cesedi incelerken tavrını yapmacıklı buldum, ama belki de önyargılı bakıyordum.

"Pekala, bir an için, aa, *giysisiz* olduğunu bir yana bırakırsak, birkaç nokta hemen göze çarpıyor. Ceset dikkatle hazırlanmış. Normal cenazelerde olduğu gibi, eller geleneksel şekilde göğüste kavuşturulmuş, bacaklar uzatılmış. Ama aşikar ki, bu normal bir cenaze değildi. Fakat ilk kurbandan tamamen farklı olarak, bu cesede saygıyla muamele edildiği açık. Her şeye rağmen, bütün bunlar hayatı daha ilginç hale getiriyor, değil mi?"

Onlarınkini değil. Irving'in tavrının Tom'un da canını sıktığını görebiliyordum. "Kulübede bulduğumuz ceset ilk kurban değildi."

"Pardon?"

"Ölüm sebebini bulana kadar emin olamasak da şimdilik cinayete kurban gittiğini varsayarsak, dün bulduğumuz adamdan çok daha uzun süredir ölüymüş," dedi Tom. "Bu her kimse, ilk o ölmüş. "

"Yanıldığımı kabul ediyorum," dedi Irving, donuk bir gülümsemeyle. "Ne var ki, bu durum benim teorimi destekliyor. Katilin davranışında kesin bir devamlılık var. Ayrıca şayet Dexter denilen bu kişi kendini altı ay önce ölmüş gibi gösterdiyse, ki büyük ihtimal öyle görünüyor, bu durum muazzam bir sembolizm de arz ediyor. İlk başta, katil kendi cinselliğini inkar ediyor ve böylece bastırdığı cinsel dürtüler şiddet olarak açığa çıkıyor olabilir diye düşünmüştüm. Ama şimdi işin ciheti değişti. İlk kurban kefene sarılıp gömülmüş, yani neredeyse utançla gözlerden saklanmış. Altı ay sonra şimdi ise,

kulübedeki ceset bütün dünya görsün diye ortada bırakılıyor. "Bana bakın! Ne yaptığıma bakın!" diye bağırıyor. Eski kendisini 'gömdükten' sonra katil şimdi cinsel kimliğini açıklıyor diyebilirsiniz. Üstelik bu iki kurbana olan davranışındaki olağanüstü büyük değişiklik göz önüne alındığında, arada bilmediğimiz başka kurbanları da varsa hiç şaşırmam." Sesinden, bu olasılıktan heyecanlandığı anlaşılıyordu.

"Yani sen hâlâ bunların eşcinsel bir katilin işi olduğu kanısındasın," dedi Tom.

"Hemen hemen kesinlikle. Her şey bunu doğruluyor."

"Çok emin görünüyorsunuz," dedim. Amacım müdahale etmek değildi, ama Irving'in tavrı tüylerimi diken diken ediyordu.

"İki çıplak cesedimiz var, ikisi de erkek. Buradan gidilebilecek tek bir nokta var gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

"Bazen cesetler morgdan çıplak olarak nakledilirler. Kıyafet tedarik edecek bir aileleri yoksa çıplak olarak gömülürler."

"Yani bu ikinci çıplak erkek cesedi sadece bir tesadüf mü? İlginç teori." Bana tepeden bakan bir gülümseme lütfetti. "Dexter'ın film kutusu üzerinde bıraktığı parmak izine niçin bebe yağı bulaşık olduğunu da açıklamak istersiniz belki?"

Hissettiğim şaşkınlığı Tom'un yüzünde de ayna gibi gördüm. Irving çok şaşırmış numarası yaparak "Ah, affedersiniz, Gardner bundan bahsetmedi mi?" dedi. "Herhalde gerek duymadı. Fakat katil nemlendirici düşkünü değilse, kulübede bebe yağını ne için kullandığına dair aklıma sadece tek bir sebep geliyor."

Konuşmasına devam etmeden, attığı oltanın kancasının iyice saplanmasını bekledi.

"Hem zaten cinayet sebebinin cinsel olduğunu kabul edersek, kurbanların farklı ırk profillerine de açıklama gelir... burada kritik önemdeki ortak payda derilerinin rengi değil, *erkek* olmaları. Hayır, karşımızda kesinlikle bir seks avcısı var ve Willis Dexter'm mezarında olmamasını da hesaba katarsak, bence onun katil adayı olması çok muhtemel."

"Dan'in söylediklerine bakılırsa, Dexter'm suç kaydının veya şiddet geçmişinin olduğunu sanmıyorum," dedi Tom.

Irving kendinden memnun bir gülümseme sergiledi. "Gerçekten zeki olan avcıların hiçbir zaman suç kaydı yoktur. Çoğu kez toplumun saygm üyeleridirler, kendilerini gizli tutarlar ve ancak bir hata yapmaları sonucu veya bilinçli olarak açığa çıkarlar. Patolojik narsizm seri katiller arasında nadir bir özellik değildir. Becerilerini göstermemekten usanır ve deyim yerindeyse, herkesin önünde güç gösterisi yapmaya karar verirler. Neyse ki, bunların çoğu eninde sonunda kendi kibirleri yüzünden tökezler. Bunun gibi."

Teatral bir edayla tabuttaki cesedi işaret etti. Şu âna kadar, sanki Tom ve ben pek zeki olmayan iki lisans öğrencisiymişiz gibi, neredeyse ders verir bir tonda konuşmuştu.

"îşin içindeki lojistiği düşünecek olursak, Dexter bunu en azından cenaze evindeki birinin yardımı olmaksızın yapmış olamaz," diye devam etti özgüvenle. "Ya Dexter kendisi orada çalışıyordu -ki oto tamircisi miydi neydi, geçmişine bakarsak bu pek mümkün değil- ya da bir suç ortağı var. Belki bir

âşığı. Takım halinde çalışmaları bile mümkün; biri mütehakkim, diğeri itaatkar kişilikte olabilir. Böyle bir şey gerçekten ilginç olurdu."

"Çok enteresan," diye mırıldadı Tom.

Irving'in ona bakışı nefesimi bunun gibilere boşa harcıyorum der gibiydi. Fakat Summer'm içeri girmesiyle birlikte, bizimle paylaşabileceği diğer içgörülerinden mahrum kaldık.

Summer radyografi odasına girdiği an bizleri tabutun başında görünce durdu. "Ah! Özür dilerim, dışarıda mı bekleyeyim?" "Bence gerek yok," dedi Irving, Summer'a geniş bir gülümseme lütfederek. "Ama tabii Dr. Lieberman ne derse uyarım. Öğrencileri hayatın gerçeklerinden korumak konusunda çok kesin görüşleri var."

Tom bu taşı görmezden geldi. "Summer master öğrencilerimden biri. Bize yardım ediyor."

"Elbette." Summer'm yüzünü süsleyen zımbalara ve halkalara dikkatle bakarken Irving'in gülümsemesi genişledi. "Vücut sanatını her zaman çok büyüleyici bulmuşumdur. Bir ara kendim de bir dövme yaptırmayı düşündüm, ama benimki gibi bir mesleği icra ederken böyle şeyler uygun görülmüyor. Ama *piercing*deki paganist yanı, aslında 'modern ilkel' kavramının bütününü çok seviyorum. Günümüz modern zamanlarında bu tür bireyciliği görmek son derece dinçleştirici bir şey."

Summer'ın yüzü kızarmıştı, ama utançtan çok hazdan. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Irving'ın cazibesi son haddindeydi. "İlkel vücut sanatı üzerine bir iki ders kitabım var, ilginç bulabilirsin. Belki..."

Tom lafını keserek "Hepsi bu kadarsa Profesör Irving, işe başlamak zorundayız," dedi.

Bir an için Irving'in gülümsemesinin gerisinde öfke titreşir gibi oldu. "Elbette. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan..." "Summer."

Irving tekrar dişlerini gösterdi. "En sevdiğim mevsim." Eldivenlerini çıkardı ve bırakabileceği bir yer bakındı. Uygun bir yer bulamayınca alsın diye Kyle'a uzattı. Genç morg asistanı afallamış görünüyordu, ama uysal bir şekilde eldivenleri Irving'den aldı.

Irving, Summer'a son bir kez daha gülümseyip çıktı. Kapı arkasından kapandıktan sonra odada bir sessizlik oldu. Summer'm bir gülümsemeyle gamzelenen yüzü, ağartılmış sarı saçlarının altında kıpkırmızıydı. Kyle ise düş kırıklığına uğramış görünüyor, profilcinin eldivenleri hâlâ elinden sarkıyordu.

Tom boğazını temizledi. "Pekala, nerede kalmıştık?"

Örtüsünü kaldırdığımız cesedin^birkaç fotoğrafını daha çekmeye koyulduğum sırada Tom da Gardner'a telefon etmek için dışarı çıktı. Bir adli tıp ekibinin tabutu incelemesi gerekiyordu, fakat genelde bundan önce cesedi tabuttan çıkarırdık. Cesedin çıplak oluşu muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ama Tom'u önce TBI ajanına danıştığı için suçlayamazdım.

Kyle kendisine artık ihtiyaç kalmadığı halde radyografi odasında oyalanıyordu. Fakat Summer'a nasıl baktığım görünce ona bunu söylemeye kıyamadım. Yüz ifadesi bana tekmelenmiş köpek yavrularını hatırlatıyordu.

Tom dışarıda fazla kalmadı. Geri döndüğünde üzerinde bir canlılık vardı. "Dan devam etmemizi söyledi. Hadi cesedi çıkaralım."

Konteynıra yöneldim, ama Tom beni durdurdu. "Kyle, Summer'a yardım edebilir misin?"

"Ben mi?" Asistanın yüzü kıpkırmızı oldu. Kıza hızlı bir bakış attı. "Ah, tabii. Sorun değil."

Kyle, alüminyum konteynırm başındaki Summer'm yanma giderken Tom bana göz kırptı.

İkisi cesedi kaldırmaya hazırlanırlarken Tom'a "Bir okla yayın eksik," diye mırıldandım.

"Bu işlerde bazen dışarıdan yardım gerekir." Gülümsemesi silindi. "Dan ilerleme görmek istiyor. Normalde, kulübedeki ceset üzerinde çalışmamı bitirene kadar bu kalıntıları bırakırdım, ama şu durumda..."

Birden bir ünlem işittik. O tarafa baktığımızda Kyle'm tabutun üzerinden doğrulduğunu ve eldivenli eline baktığını gördük.

"Ne oldu?" diye sordu Tom yanma giderken.

"Elime bir şey battı. Cesede dokunduğum zaman."

"Tenine kadar girdi mi?"

"Emin değilim..."

"Dur bakayım," dedim.

Giydiklerimiz hemen hemen dirseğe kadar uzanan, kauçuktan yapılma ağır iş eldiveniydi. Kyle'mkine çürümüş cesedin sıvıları bulaşmıştı, ama avucundaki pürüzlü delik açıkça görülüyordu.

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Kyle.

Dediğini dikkate almayıp kaim eldivenini çıkardım. Kyle'm eli kauçuğun içinde kalmaktan ötürü buruşmuş ve beyazlaşmıştı. Avucunun ortasındaki koyu renkli bulaşık kandı.

"Gel de musluğun altına tutalım. İlk yardım çantası var mı?" diye sordum.

"Otopsi odasında olacak. Summer, gidip getirebilir misin?" dedi Tom.

Kyle'ı lavaboya götürdüm. Elini hızlı akan suyun altına tutup kanı yıkadım. Yara minicikti, iğne ucundan biraz büyüktü. Ama bu tehlikeyi azaltmıyordu.

Summer ilk yardım çantasıyla geri geldiği sırada Kyle bana "Sorun yok, değil mi?" diye soruyordu.

"Eğer bütün iğnelerini yaptırdıysan eminim sorun çıkmayacaktır," dedim, elimden geldiğince güven veren bir ses tonu kullanarak. "Bütün iğnelerini *yaptırdın,* değil mi?"

Kafasıyla onayladı. Ben yarayı antiseptikle temizlerken endişeyle seyrediyordu. Tom tabutun yanma gitmişti.

"Cesede dokunduğun yer neresiydi?"

"Aa, omuz kısmıydı. Sağ omuz."

Tom yakından bakmak için eğildi, ama cesede dokunmadı. “Orada bir şey var. Summer, bana forsepsi uzatır mısın?”

Çürük ete gömülü şeyi forsepsle tuttu. Hafif ve nazik bir çekişle nesneyi etten çıkardı.

“O ne?” diye sordu Kyle.

Tom nesneyi incelerken yüzüne nötr bir ifade yerleştirdi. “Şırınga iğnesine benziyor."

“İğne mi?” diye bağırdı Summer. “Aman Tanrım, cesetteki iğne mi battı eline?

Tom ona öfkeli bir bakış attıysa da, aslında hepimizin akimdan aynı şey geçiyordu. Bir morg çalışanı olarak Kyle kadavralar tarafından taşınabilecek hastalıklardan bazılarına karşı aşılanmış-olmalıydı, ama önlem alınmayan başka hastalıklar da vardı. Normalde, tedbir alınmış olması kaydıyla risk küçüktü.

Açık yaranız olmadığı takdirde.

“Endişelenecek bir şey olmadığından eminim, ama iyisi mi seni acile götürelim,” dedi Tom, görünürde sakin bir edayla. “Üstünü değiş, dışarıda görüşürüz, olur mu?”

Kyle’m yüzü bembeyaz olmuştu. “Yo, ben... ben iyiyim, gerçekten.”

“İyi olduğuna eminim, ama garanti olsun diye seni bir kontrol ettirelim.” Ses tonu tartışmaya açık kapı bırakmıyordu. Şaşkın görünen Kyle söyleneni yaptı. Tom, kapının Kyle’ın arkasından kapanmasını bekledikten sonra “Summer,” dedi, “bir şeye dokunmadığından kesin olarak emin misin?”

Summer hızlıca kafa salladı, o da hâlâ solgundu. “Zaten fırsatım olmadı. Kyle’ın cesedi kaldırmasına yardım etmeye gidiyordum ki o... Tanrım, sizce başına bir iş gelir mi?”

Tom cevap vermedi. “Sen de üzerini değişebilirsin Summer. Başka bir şey için sana ihtiyacımız olursa haber veririm.”

Summer tartışmadı. O çıkarken Tom iğneyi küçük bir örnek kavanozuna koydu.

“Kyle’la benim gitmemi ister misin?” diye sordum.

“Hayır, bu benim sorumluluğum. Sen şimdilik diğer cesetteki işlere devam et. Cesedin röntgenini bizzat çekene kadar kimsenin tabuta yaklaşmasını istemiyorum.”

Onu hiç o kadar asık suratlı görmemiştim. Şırınga iğnesinin kırılıp kazara cesede batmış olması ihtimal dahilinde olsa da pek mümkün görünmüyordu. Hangisi daha rahatsız ediciydi bilmiyordum: İğnenin kasten oraya yerleştirildiği düşüncesi mi yoksa bu düşüncenin içerdiği gerçek mi?

Yani birinin cesedin mezarından çıkarılacağını umması.

İlk seferin bir kadındı. Senin iki katın yaştaydı ve sarhoştu. Onu bir barda görmüştün; o kadar alkollüydü ki oturduğu yerden düşecek gibiydi. Bar taburesinde kaymış ve sallanıyordu. Saçı başı dağınıktı ve geçkindi, yüzü bitkin ve kırmızıydı, sigarası tütün lekeli parmak uçlarına kadar yanmıştı. Kafasını geriye atıp barın üzerindeki titreşen televizyon ekranına doğru gürültüyle güldüğü zaman o balgamlı kahkahası sana sirenlerin çağrısı gibi gelmişti.

Onu o anda istemiştin.

Onu barın karşısından seyretmiştin, sırtın ona dönüktü ama aynadaki yansımasından gözünü bir an ayırmamıştın. Sigara dumanıyla haddenmiş halde, bardaki erkeklerin çoğuna yanaşmış, sarhoş bir davetkarlıkla sarkık kolunu onlara dolamıştı. Her seferinde gerilmiştin, kıskançlık içini asit gibi yakmıştı. Ama her seferinde erkekler o koldan silkinip kurtulmuş, saldırıyı püskürtmüştü. Kadın sallana sallana taburesine dönmüş, düş kırıklığını boğmak için, bağırarak bir içki daha istemişti. Şeninse gerginliğin artıyordu, çünkü bu gecenin o gece olacağım biliyordun.

Öyle olmak zorundaydı.

Doğru ânı kollamış, kadının barmenin sabrını tüketmesini beklemiştin. Kadın barmene hâlâ bağırır çağırır, küfürleri ve sarhoş yalvarışları birbirini izlerken, kimseye fark ettirmeden dışarı çıkmıştın. Dışarıda yakalarını yukarı kaldırıp hızlı hızlı yürüyerek yakındaki bir kapı girintisine gitmiştin. Sonbahardı ve sokakları kaplayan yağmur sisi, sokak lambalarını san bir perde örtülmüşçesine gölgelemişti.

îstesen bundan daha iyi bir gece bulamazdın.

Kadının dışarı çıkması, beklediğinden uzun sürmüştü. Soğuktan ve adrenalinden titreyerek beklerken, gergin sinirlerin umudunu yavaş yavaş tüketmeye başlamıştı. Ama dayanmıştın. Bunu zaten gereğinden fazla ertelemiştin. Eğer şimdi yapmazsan bir daha asla yapamayacağından korkuyordun.

Derken kadının bardan çıktığını görmüştün. Bu mevsim için fazla ince olan üstlüğünü *giymeye çalışırken yalpalayarak yürüyordu. Beklediğin kapı girintisinin önünden seni fark etmeden yürüyüp geçmişti. Arkasından sen de fırlamıştın; onu ıssız sokaklarda takip ederken kalbin hızlı* ve *kesik kesik bir ritimle ayak seslerine eşlik ediyordu.*

İlende bir barın tabelasının parladığını gördüğünde zamanın geldiğini anlamıştın. Kadına yetişmiş ve yanına geçip adımlarını onunkine uydurmuştun. Bir şey söylemeyi planlamıştın, ama âdeta dilin tutulmuştu. Öyleyken bile kadın işi senin için kolaylaştırmıştı. Sulanmış gözleriyle önce şaşırmış bir şekilde etrafa baktıktan sonra, kenarından sigara sarkan fazla kırmızı dudaklarını aralayıp kıkırdamıştı.

Merhaba tatlım. Bir kıza içki ısmarlamak ister misin?

Birkaç blok öteye park ettiğin bir minibüsün vardı, ama bekleyemeyecektin. Bir sokak arasının siyah ağzıyla aynı hizaya geldiğinizde kadını oraya itmiştin, sen bıçağı çıkarırken titriyordu.

Ondan sonrası beceriksizlik ve kafa karışıklığından ibaretti... hızlı bir giriş, ardından sıvının fışkırması. Çok çabuk bitmişti, daha başlamadan sona ermişti. Tepesinde dikildin, nefes nefeseydin, yaşadığın heyecan yerini daha şimdiden gri ve tatsız bir şeye bırakmaya başlamıştı. Bu kadar mıydı? Hepsi bu kadarcık mıydı?

Sokak arasından koşarak çıkmıştın, tiksinti ve hayal kırıklığı peşinden geliyordu. Ancak daha sonra, kafan netleşmeye başladığı zamandı ki, nerede yanlış yaptığını analiz etmeye başladın. Fazla hevesliydin, fazla telaş etmiştin. Böyle şeylerin yavaş yavaş yapılması gerekirdi, tadının çıkarılması gerekirdi. Yoksa bir şeyi başka nasıl öğrenmeyi umabilirdin ki? Bütün o acelecilik içinde paltonun altından fotoğraf makineni çıkaracak fırsatın bile olmamıştı. Bıçağa gelince... ne

çabuk olup bittiğini hatırlayınca düşünmüştün ki...

Hayır, bıçak kesinlikle yanlıştı.

O zamandan beri çok yol katettin. Tekniğini geliştirdin, zanaatını inceltip sanata dönüştürdün. Tam olarak ne istediğini ve onu elde etmek için ne yapman gerektiğini artık biliyorsun. Yine de, sokak arasındaki o beceriksiz girişimine dönüp baktığında sevgi gibi bir şey hissediyorsun. O ilk seferindi ve ilk seferler her zaman bir felaket olur.

Pratik mükemmelleştirir.

"On üç mü?"

8

Garder paslanmaz çelik masa üzerindeki örnek kavanozlarından birini aldı ve içindekine bakmak için kaldırdı. Diğerleri gibi onun da içinde, mezardan çıkarılan cesetten alman şırınga iğnelerinden biri vardı... üzeri kabuk gibi siyah bir maddeyle kaplı incecik bir çelik.

"On iki tane daha bulduk," dedi Tom. Görünümü de sesi de bitkindi. Bütün gün yaşananların verdiği gerginlik, halinden açıkça belli oluyordu. "İğnelerin çoğu kol, bacak ve omuz yumuşak dokularına gömülüydü, buralar cesedi hareket ettirmeye kalkışanların tutması muhtemel yerler."

Gardner kavanozu yerine bıraktı; hayatından bezmiş yüzü tiksinti ifadesi kırışıklıklarla kaplandı. Morga yalnız gelmişti, Jacobsen'ı yanında görmeyince yaşadığım hayal kırıklığını göz ardı etmeye çalışmıştım. Üçümüz, kullanılmayan bir otopsi odasındaydık, Tom ve ben röntgenlerini çektikten sonra cesedi oraya taşımıştık. Şırınga iğneleri, gri ve siyah bir renk almış cesette bembeyaz çizgiler halinde hemen gözümüze çarpmıştı. Tom yardım önerimi geri çevirerek hepsini kendinin çıkarmasında ısrar etmişti. Cesedi tabuttan tek başına çıkarabilecek olsa onu da kendisi yapacaktı. Öyle yapamaymca, avuç içi bir metal dedektörü yardımıyla cesedi iyice taramış, ancak ondan sonra dokunmamıza izin vermişti.

Kyle'ın başına gelenden sonra hiç risk almıyordu.

Asistan bütün öğleden sonrayı acilde geçirdikten sonra evine gönderilmişti. Kendisine geniş spektrumlu antibiyotik yüklemesi yapılmış olmakla birlikte, iğnenin kan dolaşımına sokmuş olabileceği bazı patojenler vardı ki, onlara karşı ne bu antibiyotiklerin ne de başka bir şeyin yararı olurdu. Bir iki gün içinde bazı testlerin sonuçlarını alacaktı, ama diğerleri çok daha uzun sürecekti. Enfekte olup olmadığını kesin olarak öğrenmesi aylar alacaktı.

"İğneler uçlan dışa bakacak şekilde sokulmuş, yani cesetle uğraşacak kişiye batması neredeyse kesin," diye devam etti Tom. Kendini suçladığı, yüzünden okunuyordu. "Benim hatam. Başka birinin cesetle uğraşmasına asla izin vermemem gerekirdi." "Kendini suçlayamazsın," dedim. "Ne olacağım bilmen imkânsızdı."

Gardner bana varlığımdan hâlâ memnun olmadığım ifade eden bir bakışla baktıysa da düşüncelerini kendine sakladı. Tom, yaralanan kişinin rahatlıkla ben de olabileceğimi belirterek,

kendisi kadar benim de burada olmaya hakkım olduğunu düşündüğünü ona açıkça ifade etmişti.

Şayet Tom, Kyle'ın haline acıyıp işi ona bırakmamış olsa, gerçekten de yaralanan ben olabilirdim.

"Suçlanacak tek kişi var, o da bunu yapan," dedi Gardner. "Neyse ki başka yaralanan olmamış."

"Bunu Kyle'a anlat." Tom yorgunluktan etrafı halka halka olmuş gözlerini örnek kavanozlarına dikti. "Tabuttakinin kimin cesedi olduğu hakkında bir fikrin yok mu hâlâ?"

Gardner'm gözleri alüminyum masada yatan cesede gitti. Tom iğneleri çıkarmadan önce cesedi hortumla iyice yıkamış, en berbat çürüme sıvılarından anndırmıştık. Tabut ilk açıldığı zamanki kadar yoğun olmasa da koku halen almıyordu.

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Cenaze evinde *bir şeyler* bilen biri olmak zorunda!" diye itiraz etti Tom. "York buna nasıl bir açıklama getiriyor?"

"York'u sorgulamamız henüz bitmedi."

"Sorgulamak mı? Yüce Tanrım. Dan, mezardakinin yanlış ceset olmasını geçtim, biri ceset Steeple Hill'deyken ona *on üç* tane şırınga iğnesi saplamış! York'un haberi olmadan böyle bir şey nasıl olabilir yahu?"

TBI ajanının yüz ifadesi donuktu. "Bilmiyorum Tom. Bu yüzden onu sorguluyoruz."

Tom derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Uzun bir gündü."

"Boşver." Gardner az. önceki ketumluğundan pişman görünüyordu. Arkasındaki tezgaha yaslanıp ensesini ovarken, otopsi odasındaki gerginlik biraz azalmış gibiydi. Yüzünün zaten soluk olan rengi parlak tepe ışığı altında daha da soluk görünüyordu. "York yaklaşık sekiz ay önce Dwight Chambers adlı birini işe aldıklarını iddia ediyor. Ona göre bu adam hızır gibi yetişmiş; çok çalışıyormuş, öğrenmeye hevesliymiş, işte uzun saatler geçirmeye itiraz etmiyormuş. Derken bir gün işe gelmemiş. York onu bir daha görmediğini söylüyor. Willis Dexter'm cenaze işlerini yönetenin, cesedi hazırlayan ve tabutu mühürleyenin Chambers olduğunu iddia ediyor.

"Ona inanıyor musun?"

Gardner hafifçe gülümsedi. "Kimseye inanmam, bunu biliyorsun. York endişeli, ama bunun sebebinin cinayetler olduğunu sanmıyorum. Steeple Hill berbat bir yer. Bu yüzden bize yardım etmeye o kadar hevesliydi, çünkü iyi davranırsa yakasından düşeceğimizi umuyordu. Görünüşe göre, yıllardır cenaze evini ayakta tutmak için mücadele ediyor. Maliyetleri düşük tutmak için her şeyde kısıntı yapıyor, geçici işçiler alıyor. Vergi ödemek yok, sağlık sigortası yok, soru soran yok. Kötü haber şu ki, kimlerin çalıştığına dair tutulmuş bir kayıt da yok."

"Peki Dwight Chambers'm gerçekten var olduğuna dair bir kanıt var mı?" Konuşana kadar, orada sadece müsamaha edildiği için bulunduğumu unutmuştum. Gardner cevap vermeyi reddedecek gibiydi, ama Tom buna izin vermeyecekti.

"Bu meşru bir soru Dan."

Gardner iç çekti. "Cenaze evinin çalışanları o kadar sık değişiyor ki, Chambers içlerinden yalnızca biriydi. Orada onu tanıyacak kadar uzun süre çalışmış birini bulmak kolay olmadı, ama tanıdığını sanan iki kişi çıktı. Verdikleri eşkal çok belirsiz olmakla beraber York'un tarifine uyuyordu. Siyah saçlı, yirmi beş ila kırk yaşlarında, beyaz."

"Bu eşkal Willis Dexter'a uyuyor mu?" diye sordum. "Tennessee'deki erkeklerin yarısına uyuyor." Gardner içinde mikroskop lamlarının olduğu kutuyu dalgın dalgın düzeltip tezgahın kenarıyla bir hizaya getirdi. Sonra ne yaptığını fark edip durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama Dexter ve Chambers'm aynı kişi olma ihtimalini inceliyoruz, Dexter kendi sahte ölümü gibi kendi cenaze törenini de yönetecek kadar zekiydi belki. Otopsi raporuna göre, arabası ağaca çarptığında geçirdiği ağır kafa travmasından ölmüş. Kazaya karışan başka araç yokmuş ve vücudunda bir atı öldürecek kadar alkol varmış. Sadece arabanın kontrolünü kaybettiği sanılıyor."

"Ama?" dedi hemen Tom.

"Ama... araba yanmış. Ceset sadece kişisel eşyalardan teşhis edilmiş. O yüzden, rutin bir otopsinin ırksal karakteristikleri gözden kaçırmış olması muhtemel. Ayrıca De.xter'm ailesi olmadığından, cenaze töreni formaliteden ibaretmiş. Kapalı tabut, tahnitleme yapılmamış."

Yanmış bir araba sayesinde bir cesedin asıl kimliğini gizlemek hiç görülmemiş bir şey değildi, ama bu vakada bu şekilde açıklanamayacak başka yönler söz konusuydu.

Belli ki Tom da böyle düşünüyordu. Masada yatan cesede göz attı. "Şu âna dek gördüklerime göre, bana yanmış gibi gelmedi. Sen ne dersin David?"

"Bence de öyle, hayır." Her ne kadar çürüme bir dereceye kadar gizlemiş olabilse de, cesette yüksek ısıya maruz kaldığına dair bir işaret gözlenmiyordu. Kol ve bacakları, yanarak ölmelerin karakteristiği olan boksör duruşunu sergilemiyordu ve eğer sonradan kuvvet kullanılarak düzeltilmiş olabilseler bile yine de bazı zahiri belirtiler görmeyi beklerdim.

"Öyleyse belki sadece yüzeysel olarak yanmıştır, deriyi alazlayacak kadar," dedi Gardner. "Gerçek şu ki, Willis Dexter hâlâ kayıp ve öldüğüne dair kanıt bulamadığımız sürece şüpheli olarak kalacak."

Tereddüt etmeden lafa girdim. "Dexter olması anlamsız." "Pardon?"

*Devam et. Fikrini değiştirmen içi*n *artık çok geç.* "Şayet Dexter herkesin kendisinin öldüğünü düşünmesini istediyse, niçin cenaze törenini cesedin gömülmesi yerine yakılması şeklinde ayarlamadı? Niçin bütün o zahmete girip, sonra da kendisine ait olmadığı hemen anlaşılacak bir cesedi tabuta koydu?"

Gardner'm yüzü kaya gibiydi. "Ceset kazada yandığına göre bunun önemi olmayacağım düşünmüş olabilir. Kulübede parmak izleri bulmasaydık öyle de olacaktı."

"Ama cesede o iğneleri yerleştiren her kimse belli ki cesedin mezarından çıkarılacağını beklemiş... bunu *istemiş."*

Gardner sanki cevap mı verse yoksa beni başından mı savsa diye düşünürcesine beni inceledi. "Bunun farkındayım. Ve merak ediyorsanız söyleyeyim, parmak izinin bile bile bırakılmış olabileceği de aklımıza geldi. Belki Dexter kendisi bıraktı ya da belki biri onu Steeple Hill'de başka bir medara

gömmeden önce elini kesip buzda sakladı. Ama tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz sürece şüpheli olarak kalacak. Sizce de uygun mu Dr. Hunter?" Bir şey söylemedim. Yüzümün kasıldığını hissettim.

Tom'un "David sadece yardım etmeye çalışıyor Dan," demesi beni nedense daha da zor durumda bıraktı.

"Eminim öyledir." Gardner'm yüz ifadesinden pek çok şey çıkarmak mümkündü. Gitmek üzere doğruldu, sonra durakladı, sanki ben orada değilmişim gibi Tom'a hitaben "Bir şey daha var," dedi. "Kulübedeki cesedin röntgenleri Terry Loomis'in diş kayıtlarıyla eşleşiyor. Scotland Yard olmayabiliriz ama hiç değilse kurbanlardan birinin kimliğini teşhis ettik."

Tom'u başıyla selamlayıp kapıya gitti.

"Seninle temas halinde olacağım."

İşin başına geri döndüğümüzde gün sona ermek üzereydi. Takvimin fena halde gerisindeydik ve çalışacak sadece ikimizin olması durumu daha da zorlaştırıyordu. Kyle'ın başına gelenden sonra Tom, Summer'm bize yardım etmesine razı değildi.

"Şu an yaptığım şey, at kaçtıktan sonra ahırın kapısını sürgülemek olabilir, ama o daha bir öğrenci. Vicdanımı rahatsız edecek bir şey olsun istemiyorum," dedikten sonra bana gözlüğünün üzerinden ciddiyetle baktı. "Vazgeçersen anlarım."

"'Beraber çalışmamız için son şans'a ne oldu?" diye şaka yaptım.

Tom'un keyfini biraz yerine getirme çabam işe yaramadı. Avucunun içiyle göğüs kemiğini ovalıyordu, seyrettiğimi fark edince durdu. "O sırada seni nasıl bir işin içine soktuğumu bilmiyordum."

"Sen beni bir şeyin içine sokmadın. Ben gönüllü oldum."

Tom gözlüğünü çıkardı ve temizlemeye başladı. Bana bakmıyordu. "Çünkü senden rica ettim. Paul'den ya da diğerlerinden yardım istemem belki daha iyi olurdu."

Hayal kırıklığımın derinliği beni şaşırttı. "Eminim Gardner o zaman daha mutlu olurdu."

Nihayet bu onu gülümsetti. "Dan'in sana karşı kişisel bir şeyi yok. Sadece işleri kitabına göre yapmayı seviyor. Bu yüksek profilli bir cinayet soruşturması, Dan de denetçi özel ajan olarak bir an evvel sonuç alma baskısı altında. Ona göre sen bilinmeyen etkensin, hepsi o." ,

"Ve o şekilde de kalmamı isterdi gibi bir hissim var." Gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü, ama az sonra yine ciddileşti. "Benim bakış açımdan bak David. Geçen yıl başına gelenden sonra..."

"Geçen yıl geçen yıldı," dedim, niyet ettiğimden daha kuvvetli bir tonla. "Bak, burada sadece senin davetinle bulunduğumu biliyorum ve yardım için Paul'ü ya da başka birini yanma almayı tercih edersen, o zaman tamam. Ama işler her karmaşıklaştığında sıvışıp kaçamam. Bunu sen söylemiştin. Hem zaten iğneleri de bulduk. Daha başka ne olabilir ki?"

Tom kara kara düşünerek gözlüğüne bakıyor, artık gıcır gıcır oldukları halde hâlâ camlan siliyordu. Kararı onun vermesi gerektiğini bildiğimden sessizce bekledim. Sonunda gözlüğünü tekrar taktı.

"Hadi işe devam edelim."

Ama hissettiğim rahatlama az sonra yerini şüphelerime bıraktı. Acaba Paul veya Tom'un başka bir meslektaşı devreye girse aslında daha iyi olmaz mıydı diye geçti aklımdan. Buraya bir soruşturmada rol almak amacıyla gelmemiştim, üstelik varlığım Gardner'la sürtüşmeme yol açıyordu. Özellikle kiminle birlikte çalışacağı söz konusu olduğunda Tom da TBI ajanı kadar dik başlıydı, ama işleri onun için zorlaştırmayı istemiyordum.

Yine de şu an vazgeçmeye gönülsüzdüm. İster Kyle'ın başına gelen yüzünden olsun, isterse meslek! içgüdülerim nihayet tekrar canlandığı için olsun, içimde bir şey değişmişti. Uzun zamandan beridir sanki elzem bir parçam eksikmiş, sanki Grace Strachan'm bıçağıyla kesilip alınmış gibi hissediyordum. Şimdiyse o eski saplantım, kurbanı ölüme götüren gerçeklere ulaşma ihtiyacım yeniden uyanıyordu. Belki bütün yaptığım Tom'a yardımcı olmaktan ibaretti ama yine de soruşturmada payım olduğunu hissediyordum. Öylece çekip gitmeyi hiç istemiyordum.

Seçme şansım olduğu sürece.

Tom, otopsi odalarından birinde Terry Loomis'e ait olduğu doğrulanan iskeleti yemden yapılandırmaya başlarken, ben de başka bir otopsi odasında Willis Dexter'm tabutundan çıkarttığımız kimliği belirsiz ceset üzerinde işlemlere başladım. Hortumla yıkanmıştı, ama yine de iskelet üzerinde kalan yumuşak dokunun ayrılması gerekiyordu. Bu işe yeni başlamıştım ki, Tom kapıdan kafasını uzattı.

"Şuna bir bakmak isteyebilirsin."

Arkasından koridora çıktım ve diğer otopsi odasına girdim. İnceleme masasına koyduğu büyük kol ve bacak kemiklerini, tahmini anatomik konumlarına göre yerleştirmişti. Bütün iskelet tekrar kurulana kadar diğer kemikleri de birer birer yerleştirecekti; çok zahmetli ama zorunlu bir işti.

Masanın baş tarafına gidip, temizlenmiş kafatasını eline aldı.

"Güzeller, değil mi? Pembe dişlerin bu kadar mükemmel bir örneğini daha önce hiç görmemiştim."

Çürüyen bütün yumuşak doku temizlendikten sonra şimdi pembe renk tonu aşikardı. Ya öldürülmesi sırasında ya da ölümünün hemen ardından, bir şey Terry Loomis'in diş pulpalarına kan hücum etmesine neden olmuştu.

Soru, bunun ne olduğuydu.

Tom benim de düşündüğüm şeyi dile getirerek "Yerçekimi dolayısıyla olamaz, çünkü kafası o kadar geriye yatık halde değildi," dedi. "Kulübedeki kan miktarını göz önünde bulundurmasam, neredeyse kesinlikle boğazı sıkılarak öldürülmüş derdim."

Onaylayarak kafa salladım. Gördüklerimize dayanacak olursak, aslında Terry Loomis kan kaybından ölmüştü. Ama şu vardı ki, o kadar kanı aktıktan sonra pembe dişleri olamazdı. Eğer cesedindeki kesiklerin ölüm sonrası açıldığım varsayarsak da, o kadar kanama söz konusu olamazdı. Yani ölüm sebebi olarak hem gırtlaklanma hem de bıçaklanma için delil vardı ama ikisi birden olamazdı. İki sebep birbirini dışlıyordu.

Peki, ölüm sebebi hangisiydi?

“Kemiklerde kesik izleri var mı?" diye sordum. Eğer varsa, şiddetli bir öfkeyle gerçekleştirilen bir saldırıdan söz edilebilir ve bu da ölüm sebebi olarak yaralara işaret ederdi.

“Şu âna kadar rastlamadım.”

“Ya dil kemiği?”

“Sağlam duruyor. Onun da bir yardımı yok.”

Eğer gırtlağın iki yanma uzanan bu narin kemik kırılmış olsaydı, Loomis neredeyse kesinlikle boğularak öldürülmüş demek olurdu. Ama tersi geçerli değildir. Boğmanın her zaman dil kemiğinin kırılmasına neden olduğu, yaygın bir yanlış kanıdır. Bütün o narin görüntüsüne rağmen, dil kemiği göründüğünden daha sağlam olduğundan, Loomis’inkinin hasar görmemiş olması herhangi bir şeyi kanıtlamıyordu.

Tom yorgun yorgun gülümsedi. “Alengirli, değil mi? Tabuttaki cesedin de pembe dişleri olduğunu görsek, bu çok ilginç olurdu. Eğer öyleyse, bıçak yaralarına rağmen ben paramı gırtlaklamaya yatırırım.”

“Bunu bilmek için kafatasının temizlenmesini beklemek zorundayız,” dedim. “Dişler epeyce çürümüş ve görünüşe göre kurban sigara tiryakisiymiş. O kadar çok nikotin lekesi var ki başka bir renk değişimi olup olmadığı anlaşılmıyor. ”

“Eh, herhalde bekleyip...”

Tom' cümlesini tamamlamadan otopsi odasının kapısı ardına dek açıldı ve Hicks içeri daldı. Yüzü alkolden dolayı kızarmıştı ve odanın öteki tarafından bile nefesindeki mayhoş şarap ve soğan kokusunu alabiliyordum. İyi bir öğlen yemeği yediği belliydi.

Beni tamamen görmezden gelerek Tom’a ilerlerken floresan ışıkları altında kel kafası parlıyordu.

“Sen *kim olduğunu* sanıyorsun Lieberman?”

“Mesele Kyle ise üzgünüm...”

“Üzgün müsün? Üzülmen yetmez. Kendi lanet öğrencilerini kullan, yardımcılarımı değil!” Morg asistanını kasteden sözcüğü aşağılama gibi söylemişti. “Webster dava açmaya karar verirse bunun ne kadara mal olacağı hakkında bir *fikrin* var mı?”

“Şu anda ben daha çok Kyle için endişeleniyorum.”

“Bunu daha önce düşünememen yazık olmuş. Dua et, o iğne enfekte olmasın, çünkü eğer öyleyse yemin ederim bu senin hatan olacak!”

Tom’un başı önündeydi. Tartışacak ne isteği ne de eneıjisi var gibiydi.

“Zaten benim hatam.”

Hicks yeni bir saldırı başlatmak üzereydi ki kendisini seyrettiğimi fark etti ve öfkeyle bakarak “Bir şey mi söyleyeceksiniz?” dedi.

Tom’un müdahale etmemi hoş karşılamayacağım biliyordum. *Isır dilini. Bir şey söyleme.*

“Kravatınıza sos dökülmüş,” dedim. Kendimi engellemek için geç kalmıştım.

Gözleri kısıldı. Sanırım o âna kadar benim pek farkımda değildi, onun için Tom'un bir uzantısından ibarettim. Şimdiyse kendimi hedefine yerleştirmiş olduğumu biliyordum, ama umurumda değildi. Bu dünyadaki Hicks'ler çileden çıkmak için mazeret ararlar. Onun gibiler karşısında, öfkelenirse öfkelensin deyip boşvermek bazen daha kolaydır.

Hicks sanki kendi kendine bir söz verircesine, düşünceli bir tavırla kafa salladı. "Bu iş bitmedi Lieberman," dedi ve Tom'a son kez sert bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Tom, kapının kapanmasını bekledikten sonra "David..." dedi ve iç çekti.

"Biliyorum, özür dilerim."

Kıkırdadı. "Aslında bence domates çorbasıydı. Ama bundan böyle..."

Nefesi kesilerek birden sustu, eli göğsüne gitti. Ona doğru atıldım ama beni eliyle savuşturdu.

"Ben iyiyim."

Fakat iyi olmadığı çok açıktı. Eldivenlerini beceriksiz hareketlerle sıyırıp, cebinden küçük bir hap kutusu çıkardı ve dilinin altına küçük bir tablet koydu. Az sonra üzerindeki gerginlik azalmaya başladı.

"Nitrogliserin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, nefesi yavaş yavaş rahatladı. Nitrogliserin göğüs anjini için standart bir tedaviydi, kan damarlarını genişleterek kanın kalbe daha kolaylıkla akmasını sağlıyordu. Tom'un rengi daha şimdiden biraz düzelmişti, ama hapları tekrar cebine koyarken morgun çiğ ışıkları altında bitkin görünüyordu.

"Pekala, nerede kalmıştık?" dedi.

"Tam eve gitmek üzereydin."

"Gerek yok. Şimdi iyiyim."

Sadece ona bakmakla yetindim.

"Sen de Mary kadar kötüsün," diye mırıldandı. "Tamam. Şunu halledip..."

"Ben yapabilirim. Eve git. Ceset yarm da burada olacak."

Benimle tartışmaması ne kadar bitkin olduğunun göstergesiydi. Dışarı çıkmasını seyrederken içim endişeyle sızladı. Kamburu çıkmış ve çelimsiz gözüküyordu, ama stresli bir gün olmuştu. *Bir şeyler yeyip gece iyi bir uyku çekerse düzelir.*

Kendimi buna neredeyse inandıracaktım.

Tom'un kullandığı otopsi odasında halledilmesi gereken çok fazla iş yoktu, işimi bitirdikten sonra kendi kullandığım otopsi odasına geçtim. Diğer odaya gitmeden önce, mezardan çıkarılan tabuttaki kalıntılar üzerinde çalışıyordum. Cesetteki yumuşak dokuları tamamen sıyırma işini bitirip, bir gece boyunca kalması için deterjan içine koymak istiyordum. Tam başlamak üzereyken bir esneme aldı, neredeyse çenem yerinden çıkacaktı. Ne kadar yorgun olduğumu ancak o an fark ettim. Duvar saati yediyi geçtiğini gösteriyordu, şafak vaktinden öncesinden bu yana ayaktaydım.

Bir saat daha. Bunu yapabilirsin, inceleme masasındaki kalıntılara döndüm. Ölümden sonra geçen zamanı daha doğru biçimde saptamak için doku örnekleri laboratuvara gönderilmişti, ama burada akla yatkın olmayan bir şey vardı ki, bunu görmek için uçucu yağ asitleri ve aminoasit analizlerinin sonucunu beklemem gerekmezdi.

iki ceset de olması gerekenden daha fazla çürümüştü. Burada bir şablon olduğu konusunda Irving'e katılıyordum. Yalnız anlam veremediğim bir şablondu bu. Cerrah bıçağını elime alırken, parlak tepe lambasının ışığı, masanın çizilmiş alüminyumu üzerinde donuk donuk yansıyordu. Etleri kısmen dökülmüş ceset önümde yatarken kötü biçimde kesilerek servis edilmiş bir et parçasına benziyordu. Çalışmak için üzerine eğildiğim sırada görüş alanımın kenarına bir şey ilişti.

Kulak boşluğuna takılı kalmış bir şey vardı.

Bir pirinç tanesinden büyük olmayan, kahverengi, yarım oval bir şeydi. Cerrah bıçağım bırakıp küçük bir forseps aldım ve sarmal kıvrımı, şeklindeki kıkırdaksı dokudan nesneyi nazikçe tutup çektim, incelemek için havaya kaldırınca gördüğüm şey karşısında şaşkınlığım arttı. Bu *da neyin nesi...?*

Göğsümdeki çarpıntının heyecan olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Etrafa bakınıp örnek kavanozu ararken kapı tıklatılınca irkil. dim. Dönüp baktığımda Paul'ün içeri girdiğini gördüm.

"Rahatsız etmiyorum ya?"

"Ne demek."

Yaklaştı ve yumuşak dokularından ayrılmış cesedi profesyonel gözlerle inceledi. Benim gibi o da daha kötülerini görmüş olmalıydı. En acayip görüntülere bile ne kadar alışmış olduğunuzu bazen ancak başka birinin tepkisini -ya da tepkisizliğini- gördüğünüzde fark edersiniz.

"Demin Tom'u gördüm. Senin hâlâ çalıştığını söyledi, ben de nasıl gidiyor diye bir bakayım dedim."

"Hâlâ takvimin gerisindeyiz. Örnek kavanozlarının yerini biliyor musun acaba?"

"Tabii." Bir dolaba gitti. "Tom pek iyi görünmüyordu, iyi mi?" Paul'ün Tom'un durumundan haberdar olup olmadığından emin olmadığım için, ona ne kadarını söylemem gerektiğini bilemedim. Ama tereddüt etme sebebimi anlamış olmalıydı.

"Merak etme, göğüs anjininden haberim var. Tekrar kriz geçirdi mi?"

Numara yapmak zorunda kalmadığım için rahatlayarak "Hafif bir şey, ama onu eve gitmeye ikna ettim," dedim.

"Birinin sözünü dinlemesine sevindim. Genelde sopayla kovalasan gitmez." Paul bana bir örnek kavanozu uzattı. "O ne?" Küçük, kahverengi nesneyi kavanoza koydum ve bakması için Paul'e doğru kaldırdım. "Boş bir pupa kabuğu. Kurtsineğine benziyor. Cesedi yıkadığımız sırada kulak boşluğundaydı herhalde." Paul ilk başta ilgisizce baktı, sonra birdenbire olayı kavradığını gördüm. Gözlerini örnek kavanozundan cesede çevirdi.

"Bu sabah mezardan çıkardığınız cesette miydi?"

“Doğru.”

Bir ıslık çaldı ve kavanozu elimden aldı. “Bu oraya nasıl girmiş yahu?”

Ben de bunu merak ediyordum. İşimizi icra ederken, yumurtalarım bedendeki her açıklığa bırakan kurtsinekleriyle her yerde karşılaşırdık. İster kapalı ortam isterse açık hava olsun, kurtsinekleri hemen hemen her yere girmenin yolunu bulurlar.

Ama yumurtalarını yerin iki metre derinine bırakanını şimdiye dek hiç işitmemiştim.

Kavanozun kapağını kapattım. “Aklıma tek gelen, gömülmeden evvel cesedin yüzeyde bir süre bırakılmış olması gerektiği. Tom sana çürüme meselesinden bahsetti mi?”

“Altı ayda mümkün olamayacak kadar çürümüş olmasını mı diyorsun?” Başını salladı. “Kabuk boş, yani sineğin yumurtadan çıkması için gereken en az on veya on bir gün boyunca ceset dışarıda bırakılmış olmalı. Ayrıca, altı ay önceyse ölüm zamanı geçen sonbahara denk düşüyor. Ilık ve rutubetli olduğundan ceset yazın olacağı gibi mumyalaşamayacaktı.”

Şimdi anlam kazanmaya başlıyordu. İster kazara isterse tasarlanarak olsun, ceset çürümeye bırakılmış, ondan sonra tabuta koyulmuştu, ki bu da neden o kadar kötü çürümüş olduğunu açıklıyordu. Paul bir süre suskun kaldı. Ne düşündüğünü biliyordum, yüzünü bana döndüğünde onun da benim kadar heyecanlandığım gördüm.

“Tabut hâlâ burada mı?”

Otopsi odasından çıkıp depoya gittik. Tabut ve alüminyum konteynır, adli tıp ajanları tarafından alınmayı bekliyordu. Tabutu açtığımızda çıkan çürüme kokusu her zamanki kadar kötüydü. İçindeki kefen buruşmuştu, pıhtılı ve kokuşmuş bir haldeydi.

Forseps yardımıyla Paul kefeni çekip açtı.

Şu âna kadar herkes sadece cesete dikkatini vermişti, sarılı olduğu kefene değil. Şimdi ne arayacağımızı biliyorduk, gerçi bulunmaları hiç zor olmadı. Pamuklu örtüde daha başka pupa kabukları vardı; cesetten akan siyah, yapışkan sıvı tarafından kamufle edilmişlerdi. Bazı kabuklar yırtılmıştı ve içleri boştu, benim bulduğum kabuk gibi bunlardan da pupalar çoktan çıkmıştı, fakat diğerleri hâlâ sağlam haldeydi. FIiç larva yoktu, ama bunların vücutları daha yumuşak olduğundan, zaten altı aydan çok daha erken bir zamanda çürümüş olmaları beklenirdi.

“Pekala, artık durum netleşti,” dedi Paul. “Bir tanesine bir açıklama getirip geçiştirebilirsin, ama bu kadar çok olunca olmaz. Ceset tabuta kapatılmadan önce fena halde çürümüş olmalı.”

Tabutun kapağına uzanacak oldu ama onu durdurdum. “Bu ne?”

Kumaşın katları arasından kısmen gözüken başka bir şey daha vardı. Paul’den forsepsi alıp, gördüğüm şeyi nazikçe dışarı çektim.

“Ne o, bir tür cırcırböceği mi?”

“Sanmıyorum.”

Bir tür böcek olduğu aşikardı. Boyu üç santimden fazlaydı ve uzun, halkalı bir kabuğu olan ince bir vücudu vardı. Kısmen ezilmişti; kıvrık bacakları ölü olduğunu gösteriyor, aynı zamanda uzun bir

gözyaşına benzeyen şeklini vurguluyordu.

Onu örtünün üzerine bıraktım. Beyaz zemin üzerinde daha da aykırı ve yabancı görünüyordu.

Paul daha yakından bakmak için eğildi. "Daha önce bunun gibi bir şey hiç görmedim. Ya sen?"

Kafamı iki yana salladım. Ne olduğu hakkında da hiç fikrim yoktu.

Sadece orada olmasının uygunsuz olduğunu biliyordum.

Paul gittikten sonra iki saat daha çalıştım. Bilinmeyen böceği bulmak önceki yorgunluğumdan eser bırakmamıştı, o yüzden devam etmiş, mezardan çıkarılan bütün kalıntıları deterjan dolu tanklara batırma işini tamamlayana kadar çalışmıştım. Morgdan ayrılırken hâlâ adrenalin yüklüydüm. Paul ve ben gece vakti Tom'u keşfimizle rahatsız etmemeye karar vermiştik, ama ben bunun çok önemli bir ilerleme olduğuna kesin inanıyordum. Nasılını niçinini henüz bilmesem de, içgüdülerim bana böceğin önemli olduğunu söylüyordu.

Bu iyi bir histi.

Kafam hâlâ bununla meşgul bir şekilde otoparka yöneldim. Saat geç olmuştu, hastanenin bu kısmı çok ıssızdı. Otoparkta benimkinden başka pek araba yoktu. Sokak lambalarının ışığı otoparkın kenarlarını aydınlatıyordu, ama iç kısım hemen hemen tamamen karanlıktı. Yolu yarıladığımda anahtarlarımı çıkarmak için elimi cebime attım ve tam o anda birdenbire ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Yalnız olmadığımı biliyordum.

Hızla arkama döndüm, ama görülecek bir şey yoktu. Karanlık alanda park etmiş bir iki araba yekpare karartılar halinde görülüyordu. Hiç kımıltı yoktu, yine de yakınlarda bir şeyin -*birinin*- olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Sadece yorgunsun. Hayal görüyorsun. Tekrar arabama doğru yürümeye başladım. Adımlarım çakıllı yüzeyde anormal yüksek bir ses çıkarıyordu.

Derken arkamda bir taşırı sıçradığını işittim.

Hızla döndüğüm an gözlerime bıçak gibi- batan parlak ışıkla adeta kör oldum. Elimi siper ettiğim gözlerimi kısarak bakarken, bir pikapm tanka benzer şeklinin arkasından elinde bir fenerle karanlık bir figür belirdi.

Birkaç metre ötemde durdu, feneri hâlâ yüzüme tutuyordu. "Burada ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

Ses boğuk ve tehditkar biçimde kibardı, genizden gelen bir aksana sahipti. Fenerin ışığının gerisinde gözüm apoletleri seçince karşımdakinin sadece bir güvenlik görevlisi olduğunu anlayıp gevşedim.

"Eve gidiyorum," dedim. Işığı yüzümden çekmedi. Şiddetli ışık yüzünden üniformadan başka bir şey seçemiyordum.

"Kimliğiniz var mı?"

Ceplerimi arayıp, morg için verilen giriş kartını buldum ve güvenlik görevlisine uzattım. Almadı,

sadece feneri biraz eğip ışığı plastik karta tuttu ve sonra tekrar yüzüme çevirdi.

"Şunu başka tarafa çevirebilir misiniz?" dedim, gözlerimi kırpıştırarak.

Feneri biraz aşağı indirdi. "Geç saate kadar çalıştınız, ha?"

"Öyle." Gözlerim uyum sağlamaya çalışırken görüşümde ışık benekleri dans ediyordu.

Gırtlaktan gelen bir sesle kıkırdadı. "Gece vardiyası pis iş, değil mi?"

Feneri söndürdü. Hiçbir şey göremiyordum, ama çakıl taşlarını eze eze uzaklaşırken adım seslerini işitiyordum. Güvenlik görevlisinin sesi karanlığın içinden süzülüp bana doğru geldi.

"Dikkatli sürün."

Uzaklaşan arabanın ışıklarını seyrediyor, pikapm arkasından çıkmak için tamamen gözden kaybolmasını bekliyorsun. Sesini boğuklaştırmaktan boğazın ağrıyor ve nabzın deli gibi atıyor, ya heyecandan ya da hayal kırıklığından, emin olamıyorsun.

Geri *zekâlı ne kadar yaklaştığını fark etmedi bile.*

Onunla bu şekilde yüz yüze gelmekle kendini riske attığını biliyorsun, ama elinde değil. Onun otoparktan geçerek geldiğini gördüğünde, bu fırsat sana Tanrı'nın armağanı gibi göründü. Etrafta başka hiç kimse yoktu ve *muhtemelen ertesi güne kadar hiç kimse onun eksikliğini hissetmeyecekti. Bir an bile düşünmeden gölgelerde kalarak peşinden gittin, aranızdaki mesafeyi kapattın.*

Ama ne kadar sessiz olsan da bir şey duymuş olmalı. Durup arkasına döndü, yine de isteseydin onu alabilirdin ama bu seni bir kere daha düşündürdü. Ayağın o lanet taşa çarpmasaydı bile zaten gitmesine izin vermeye karar vermiştin. Tanrı biliyor ya, riske girmekten korkmazsın, ama adını kimsenin duymadığı bir İngiliz için risk almaya değmezdi. Şimdi değil, bahisler bu kadar yüksekken olmaz. Yine de fena halde baştan çıkmıştın.

Yarın için planların olmasa belki yine devam ederdin.

Planını düşününce gülümsüyorsun, için beklentiyle dolup taşıyor. Tehlikeli olacak, ama hiç risk almadan ödül kazanılamaz. Şok ve hayranlıkla karışık dehşet... istediğin bu. Yeteneğini yeterince gizledin, bütün şöhreti ve övgüyü senden daha önemsiz kişilerin kazanmasını seyrettin. Hak ettiğin itibarı elde etmenin tam zamanı. Ve *yarından sonra hiç kimsenin senin yeteneklerine dair şüphesi kalmayacak. Neyle uğraştıklarını bildiklerini sanıyorlar, ama aslında en ufak fikirleri yok.*

Daha yeni başlıyorsun.

Sıcak bahar gecesinde derin bir nefes çekiyor, tatlı çiçek kokularının ve hafif ağdalı asfalt kokusunun zevkine varıyorsun. Güçlü ve özgüvenli hissederek pikaba biniyorsun. Eve gitme zamanı

Yoğun bir gün seni bekliyor.

9

Seher vakti çöken sisin kalıntıları, orman yolunun kenarındaki ağaçlar arasında hâlâ asılı duruyordu. Alçaktaki güneşin ışınları, yeni sürmüş yapraklarla dalların oluşturduğu kubbeyi delip geçerek, toprağı katedral ışığıyla alacalandırıyordu.

Kaba yontma çamdan bir piknik bankında biri tek başına oturmuş gazete okuyordu. Ortamdaki tek ses sayfaların hışırtısı ve bir ağaçkakanın kof takırtısıydı.

Patikanın sola kıvrılıp gözden kaybolan kısmından tiz bir düdük sesi gelince, gazete okuyan kişi kafasını kaldırıp boş boş baktı. Bir an sonra bir adam belirdi. Adamın sinirli bir yüz ifadesi vardı ve yürürken patikanın iki tarafındaki çalılıklara bakıyordu. Elindeki tasma kayışının boş zinciri, adamın enerjik adımlarıyla ahenkli bir şekilde sallanıyordu.

"Jackson! Buraya gel oğlum! Jackson!"

Çağırışlarının arasında başka düdük sesleri işitiliyordu. Banktaki adam ona ilgisiz bir bakış attıktan sonra tekrar haber başlıklarına döndü. Köpeğini gezdiren adam onunla bir hizaya gelince durakladı ve sonra yanma yaklaştı.

"Buralarda bir köpek görmediniz, değil mi? Siyah bir *Labraduor*

Kendisine hitap edildiğini anlayınca şaşıran banktaki adam kafasını kaldırıp bakarak "Hayır, sanmıyorum," dedi.

Köpeğini gezdiren adam kızgınlıkla burnundan soludu. "Lanet köpek. Herhalde sincapları kovalarken uzaklaştı."

Gazete okuyan adam kibarca gülümseyip tekrar gazetesine döndü. Elinde zincir olan adam patikaya bakarken dudağım çiğniyordu.

"Benim için gözünüzü açık tutarsanız minnettar olurum," dedi. "Onu görürseniz uzaklaşmasına izin vermeyin. Cana yakındır, ısırmaz."

"Tabii." Banktaki adam bunu pek de ilgiyle söylememişti. Ama köpeğini gezdiren adam etrafa ümitsizce bakınırken, gazete okuyan adam istemeye istemeye gazetesini tekrar indirdi.

"Bir süre önce çalılıklardan bir ses geliyordu. Sesin sahibini görmedim, ama köpek olabilir."

Köpek bakıcısı görmek için boynunu uzattı. "Nerede?" "Şurada." Gazete okuyan adam belirsiz bir şekilde ağaçların altındaki çalılıkları işaret etti. Köpeğin sahibi o yöne doğru dikkatle baktı, elindeki zincir gevşekçe sallanıyordu.

"Patikanın yakınında mı? Ben bir şey görmüyorum."

Kaderine razı olmuş bir edayla iç çeken okur gazeteyi kapattı. "Sanırım göstersem daha kolay."

Beraber ağaçların arasına girerlerken, köpeğini gezdiren adam gülümseyerek "Minnettar kalırım," dedi. "Köpeğimi alalı uzun zaman olmadı. Eğittiğimi sanıyordum, ama arada sırada alıp başım gidiyor işte."

Sözlerine ara verip tekrar düdük çaldı ve köpeğin adını seslendi. Gazete okuyan adam, ağır köpek zincirine huzursuz bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar patikaya çevirdi. Görünürde kimse yoktu.

Köpeğini gezdiren adam birdenbire bir çığlık atıp ileri doğru koştu. Bir çalı kümesinin yanma, kendini dizleri üzerine bıraktı. Siyah bir *Labrador*un cesedi çalıların gerisinde yatıyordu. Ezilmiş kafatasının üzerindeki siyah tüyler kandan keçeleşmişti. Köpeğini gezdiren adamın elleri, sanki dokunmaya korkar gibi havada kaldı.

"Jackson? Aman Tanrım, *kafasına* bakın, ona *ne* olmuş?"

"Kafatasını kırdım," dedi gazete okuyan adam, köpeğin sahibine arkadan yaklaşırken.

Köpeğini gezdiren adam ayağa kalkmaya davrandı, ama bir şey boynuna dolanıp sıkmaya başladı. Basınç sürekli ve şiddetliydi; bağırmak istedi ama haykırışı boğazında kısılı kaldı. Ayağa kalkmak için mücadele etti, ama dengesini.sağlayamadı, kollarıyla bacaklarında da derman kalmamıştı. Geç de olsa köpek zincirini hatırladı. Beyni kaslarına gereken emirleri yollamaya çalıştı, fakat gözleri kararmaya başlamıştı bile. Eli bir iki kere kasıldı, derken gevşeyen parmaklarından zincir kayıp düştü.

Yüksek dallardaki ağaçkakan aşağıda olup biteni anlamak için kafasını dikleştirdi. Bir tehlike olmadığına ikna olunca kurtçuk avına devam etti.

Gagasından çıkan takırtılar orman sabahında yankılandı.

Uyandığımda kendimi aylardır olmadığım kadar iyi hissediyordum. İlk kez deliksiz bir uyku çekmiştim, yatak sanki bütün gece hiç kımıldamamışım gibi görünüyordu. Gerindim, sonra sabah egzersizimi yaptım. Normalde bayağı efor harcatan bir çalışmaydı, ama ilk kez o kadar kötü gelmedi.

Duş aldıktan sonra televizyonu açtım; giyinirken uluslararası bir haber kanalı aradım. Bir istasyondan diğerine geçerken, reklamlar ve sıradan gevezelikler üzerimden sel gibi aktı. Yerel haber kanalını da geçmiştim ki, az önce gördüğüm şeyi idrak ettim.

Kanalı tekrar açtığımda ekranda Irving'in sinekkaydı tıraşlı yüzü yeniden belirdi. Bir vitrin mankeninin boyalı güzelliğine sahip bir kadın röportajcıyla konuşurken, samimi görünmek için uğraşıyordu.

"...elbette. 'Seri katil' tabiri çok sık ve olur olmaz kullanılıyor. Sadece çok sayıda kurban öldüren birinden farklı olarak, gerçek bir seri katil bir avcıdır, bu kadar basit. Onlar modern toplumun aslanlarıdır, *uzun çimenlerde gizlenirler. Onlarla benim kadar çok uğraşmış biriyseniz, aradaki farkı değerlendirmeyi öğreniyorsunuz."*

"Ah, Tanrı aşkına," diye inledim. Irving'in önceki gün bir televizyon röportajının ön kaydını yaptığı için morga geç geldiğini hatırladım, ama üzerine pek düşünmemiştim. Röportajı izlerken enerjim düştü.

"Ama *Smoky Dağı'ndaki kiralık kulübelerden birinde şakadanmış bir cesedin bulunması üzerine, suçlu profili çıkarmak amacıyla TBI tarafından çağrıldığınız doğru, değil mi?"* diye üsteledi röportajcı. *"Ve aynı dava çerçevesinde, Knoxville'de bir mezarlıktan ikinci bir cesedin çıkarıldığı da doğru, öyle değil mi?"*

Irving hüzünle gülümsedi. "*Korkarım, devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapmaya iznim yok. "*

Röportajcı anlayışla kafa sallarken spreyli sarı saçlarının tek teli kımıldamadı. *"Ama seri*

katillerin profilini çıkarmada uzman olduğunuza göre, herhalde TBI karşısındakinin bir seri katil olmasından ve bunun bir cinayet silsilesinin sadece başlangıcı olmasından endişeleniyor olsa gerek, değil mi?"

"Tekrar söylüyorum, gerçekten bir yorumda bulunamam. Tabii, seyirciler kendi sonuçlarını çıkaracaklardır," diye ekledi masum bir tavırla.

Röportajcı gülümseyince kan kırmızısı rujunun altından bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Bacak bacak üstüne atarak devam etti: "0 *halde bana hiç değilse katilin profilini çıkarıp çıkarmadığınızı söyleyemez misiniz?"*

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Stephanie," dedi Irving, kibarca kıkırdayarak. "Ama şu *kadarını söyleyebilirim ki, karşılaştığım bütü*ı*. seri katiller -ve inan bana epeyce oldu- tek bir belirleyici karakteristik sergiler. Sıradan görünürler."*

Röportajcı sanki yanlış duymuş gibi kafasını dikleştirdi. *"Affedersiniz, seri katillerin sıradan olduklarını mı söylediniz?"* Şaşkınlığı çok net biçimde yapmacıktı, sanki lrving'in ne diyeceğini önceden biliyormuş gibi.

"Bu doğru. Tabii ki onlar kendilerini böyle görmez. Tam tersi. Ama gerçekte önemsizdirler, hattâ tabiatları gereği *böyledir diyebiliriz. Popüler romanlardaki çekici psikopat tiplemelerini unutun; gerçek dünyada bu kişiler* üzgün *uyumsuzlardır, öldürmek onlar* için *birincil dürtü haline gelmiştir. Kurnazdırlar, evet. Tehlikelidirler, kesinlikle. Ama tek belirleyici özellikleri kalabalığa kaynaşmalarıdır. Bu yüzden fark edilmeleri bu kadar zordur. "*

"Ama şüphesiz bu aynı zamanda yakalanmalarını da zorlaştırıyordur?"

Irving'in gülümsemesi genişleyip kurt sırıtmasına benzedi. *"İşimi bu kadar zorlu kılan da bu zaten. "*

Röportaj sona erdi ve ekranda stüdyodaki kadın haber sunucusu belirdi. "Parçalanmış Egolar adlı *çok satan kitabın* yazarı *davranışçı Profesör Alex Irving'in dün verdiği röportajı seyrettiniz..."* Televizyonu sertçe kapattım. Uzaktan kumandayı bir tarafa atarken "Adamın egosunun maşallahı var," diye mırıldandım. Böyle bir röportaj vermesinin hiçbir haklı gerekçesi yoktu. Irving'e ekranda boy gösterip kendini övme fırsatı tanımaktan başka bir amaca hizmet etmemişti. Gardner'm haberi olup olmadığını merak ettim. Yeni kitabının tanıtımını yapmak için soruşturmayı kullanmasını hoş karşılayacağını hiç sanmıyordum.

Fakat arabamla morga giderken, psikologun kendini beğenmişliği bile içimdeki beklentinin yaşattığı heyecanı zayıflatmadı. İlk kez olarak Tomdan önce morgdaydım, ama dakika farkıyla. Üzerimi değiştirip ameliyat kıyafetlerini ancak giymiştim ki Tom geldi.

Geçen gecekinden daha iyi göründüğünü görünce rahatladım. Yemek ve iyi bir uyku her şeye çare olmayabilir, ama zararı da dokunmaz.

Beni görünce "Birileri pek hevesli," dedi.

"Paul ve ben dün gece bir şey bulduk."

Ona pupa kabuklarını ve gizemli böceği gösterdim, onları nasıl kazara bulduğumuzu açıkladım.

“Gittikçe meraklı bir hal alıyor,” dedi böceği incelerken. “Sanırım cesedin gömülmeden evvel yüzeyde çürüdüğü konusunda

haklısın. Buna gelince...” İçinde ölü böceğin olduğu kavanoza hafif hafif vurdu. “Ne olduğu hakkında en ufak fikrim yok.” “Ya?” Tom’un böceği tanıyabileceğini düşünmüştüm.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kurtsinekleriyle kınkanatlıları tanırım da daha Önce buna benzer bir şeye hiç rastlamadım. Fakat bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Josh Talbot’la tanışmadın, değil mi?”

“Sanmıyorum.” Tom’un birçok meslektaşıyla tanışmıştım, ama bu isim bir şey çağrıştırmadı.

“Buraların adli böcekbilimcisidir. Adam ayaklı bir böcek ansiklopedisi gibi. Bunun ne olduğunu bize söyleyebilecek biri varsa Josh’tur.”

O Talbot’ı ararken ben de mezardan çıkarılan cesedin gece boyunca deterjanda beklettiğim kemiklerini durulamaya koyuldum. Tom telefonu kapattığı sırada, kuruması için çeker ocağa ilk kemiği koyuyordum.

“Şanslıyız. Atlanta’da bir konferansa katılmak için yola çıkmak üzereymiş, ama önce buraya uğrayacak. Gelmesi uzun sürmez herhalde,” diyen Tom kemikleri çeker ocağa koymama yardım etmeye başladı. “Bu arada, dün akşam televizyonda dostumuz Irving’i gördün mü?”

“Röportajı kastediyorsan, dün akşam değil bu sabah gördüm.” “Şanslısın. Herhalde tekrar yayınladılar.” Tom gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Hakkını vermen lazım, hiçbir fırsatı kaçırmıyor, değil mi?”

Sözünü yeni bitirmişti ki, kapı hafifçe tıklatıldı. Tom kaşlarını çatıp “Josh bu kadar çabuk gelmiş olamaz,” dedi ve kapıyı açmaya gitti.

Gelen Josh değildi. Kyle’dı.

Şaşkınlığından kurtulan Tom, Kyle’ın girmesi için kenara çekildi. “Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Niye biraz izin kullanmıyorsun?”

Kyle zoraki bir gülümseme sergiledi. “Önerdiler, ama diğer çocukların yerime bakması doğru gelmedi. İyi hissediyorum. Ayrıca evde oturmaktansa çalışmayı tercih ederim.”

“Elin nasıl?” diye sordum.

Göstermek için elini kaldırdı. Avucundaki küçük yara bandı, başına gelen şeyin tek belirtisiydi. Kyle avucuna sanki kendi parçası değilmiş gibi baktı. “Bakılacak fazla bir şey yok, değil mi?” Ortamda sıkıntılı bir sessizlik oldu. Tom boğazını temizleyip “Ee... Ne durumdasın?” diye sordu.

“Ah, çok iyiyim, teşekkürler. Test sonuçlarını almam biraz sürecek, ama iyi tarafından bakıyorum. Hastaneden, şayet istersem HIV ve başka hastalık riskleri için temas sonrası tedaviler görebileceğim söylendi. Ama ceset enfekte olmayabilir de, ben öyle bakıyorum. Hem olsa bile, bir şey kapmayabilirim, değil mi?” “Yine de en azından bunu bir düşünmelisin,” dedi Tom. Çaresizce bir el hareketi yaptı. “Bak, ben üzgünüm...”

"Gerek yok!” ifadenin keskinliği Kyle’ın ne kadar baskı altında olduğunu gösteriyordu. Utangaçça omuz silkti. “Lütfen, özür dilemeyin. Ben sadece işimi yapıyordum. Böyle şeyler olur, bilirsiniz.”

Bir süre yaşanan rahatsız edici suskunluğu Kyle bozdu.

"Ee... Summer nerede?" Öylesine soruyormuş gibi görünmesi için elinden geleni yapmıştı, ama bu girişimi de öncekinden daha inandırıcı olmadı. Bizi görmeye gelmesinin asıl nedenini tahmin etmek güç değildi.

"Korkarım Summer bize artık yardım etmeyecek."

"Ah." Hayal kırıklığı çok belliydi. "Ben yardım edebilir miyim?"

"Teşekkürler, ama David ve ben halledebiliriz."

Kuvvetle kafa sallayarak "Tabii," dedi. "Şey, bir şeye ihtiyacınız olursa, bana mutlaka haber verin."

"Veririm. Dikkatli ol." Kapı kapanınca Tom'un gülümsemesi de silindi. "Tanrım..."

"Doğru söylüyor," dedim. "İşini yapıyordu. Kendini suçlamanın yararı yok. Hem mesele oysa, Summer'a yardım etmesi gereken bendim, o değil."

"Senin hatan değildi David."

"Senin de değildi. Ayrıca, iğnenin kontamine olup olmadığını bilmiyoruz henüz. Kyle'ın bir şeyi olmayabilir."

Cılız bir umuttu, ama Tom'un kendi kendine işkence etmesinin faydası olmayacaktı. Duruşu dikleşti.

"Haklısın. Olan oldu. Şimdi şu orospu çocuğunu yakalamaya konsantre olalım."

Tom nadiren küfrederdi ve az önce küfrettiğinin farkında olmaması ne kadar huzursuz ve endişeli olduğunun göstergesiydi. Odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi, sonra durdu.

"Az kalsın unutuyordum. Mary sana balık yeyip yemediğini sormamı istedi."

"Balık mı?" Konu değişince şaşırmıştım. "Yerim, niye?"

"Bu akşam yemeğe geliyorsun." Sıkıntılı halimi seyrederken kaşları kalktı. "Sam. ve Paul de geliyor. Unuttuğunu söyleme." Aklımdan tamamen çıkmıştı. "Hayır, tabii ki unutmadım." Sırıttı, o her zamanki espritüelliği geri dönmüştü. "Benimki de nasıl söz. Sanki düşünecek başka şeyin varmış gibi."

Yetişkin insan vücudunda iki yüz altı kemik bulunur. Ağır uyluk kemiği femurdan, en küçüğü pirinç tanesi kadar olan minicik iç kulak kemiklerine kadar değişik boyutlardadırlar. Yapısı bakımından iskelet bir biyoloji mühendisliği harikasıdır, insan tasarımı ürünler kadar karmaşık ve gelişkindir.

İskelet kemiklerini yeniden birleştirmek basit bir iş değildir. Willis Dexter'ın tabutunda gömülen adamın kemikleri, çürüyen dokunun son zerresi de üzerlerinden sıyrıldıktan sonra çıplak kaldıklarında kendi öykülerini anlattılar. Afrikalı kökenleri konusunda artık hiçbir şüphe kalmamıştı; biraz daha düz, daha hafif olan kemik yapısından ve daha dikdörtgensi olan göz kürelerinden bu hemen anlaşılıyordu. Bu her kimse, orta boyda ve cüssedeydi; eklemlerindeki aşınmaya bakılırsa yaşı ellilerin ortalan ile altmışların başları arasındaydı. Sağ uyluk ve sol pazı kemiklerinde, muhtemelen

ikisi de çocuklukta geçirdiği kazaların sonucu olmuş, uzun zaman önce iyileşmiş kırıklar ve diz ve ayak bileği eklemleri üzerinde artrit belirtileri vardı. Hasar sol tarafta sağdakinden daha aşikardı, demek ki yürürken sol tarafını daha fazla kullanıyordu. Ayrıca sol kalça eklemi de fena halde aşınmıştı, eklem küresi ve yuvası yıpranmış ve bal peteği görünümü almıştı. Öldüğü sıralarda protez ameliyatını düşünmüyor idiyse, kısa süre içinde topal kalacaktı.

Gerçi artık fark etmezdi.

Terry Loomis'inki gibi bu adamın da dil kemiği sağlamdı. Sadece buna dayanarak bir sonuca varılamazdı, ama üzerinden sular damlayan kafatasını tanktan çıkarırken iş değişti. Kendi kendime acımasızca gülümsedim. Dişler hâlâ kahverengi ve lekeliydi, ama bir zamanlar diş eti olan kısmın altında kalan temiz diş minesi şimdi ortaya çıkmıştı.

Pembeleşme, şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı.

Tom geldiğinde ben hâlâ kafatasını inceliyordum. Yanında kısa boylu, koca göbekli, ellili yaşlarda bir adam vardı. Seyrelmeye başlayan kızıl sarı saçları, kızarmış tepesine doğru üstünkörü taranmıştı. Elindeki paralanmış deri çanta, içindeki kitaplardan dolayı şişkinleşmişti.

Tom içeri girerken "Josh, seni Dr. Hunter'la tanıştırmak istiyorum," dedi. "David, bu Josh Talbot. Haşereler hakkında bilmediği bir şey varsa, o zaten bilmeye değmez bir şeydir."

"O sözcükten nefret ettiğimi biliyor," dedi Talbot dostane bir şekilde. Odada göz gezdirmeye başlamıştı bile, gözleri beklentiyle parlıyordu. Bakışları bir süre kemiklere takılı kaldı, ama fazla sürmedi. Onlar için gelmemişti.

"Pekala, bana göstereceğiniz şu gizemli böcek nerede?"

Örnek kavanozunu görünce bütün yüzü aydınlandı. Göz hizasında incelemek için eğildi. "Şey, bu *tam* bir sürpriz!"

"Tanıdığın bir tür mü?" diye sordu Tom.

"Ah, evet. Bu aynı zamanda keşif gibi bir şey. Bu *Odonata* türünün Tennessee'de başka sadece tek bir bölgede görüldüğü belgelenmiştir. Bu civarda daha önce görülmüşlerdi, ama bu güzel şeylerle her gün karşılaşamazsm."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Tom. "Ne olduğunu bize söyleyebilir misin?"

Talbot dişlerini göstererek güldü. *"Odonata* takımı yusufçuklar ve küçük kızböceklerinden oluşur. Elinizdeki bir yusufçuk nimfi. Bir bataklık avcısı, Kuzey Amerika'daki en büyük türlerden biri. Doğu eyaletlerinin çoğunda yaygın şekilde görülür, gerçi Tennessee'de o kadar yaygın değildir. Bakın, size göstereyim." Çantasını didik didik arayıp sayfa köşeleri kıvrılmış, eski, kaim bir ders kitabı çıkardı. Kendi kendine hımlayarak kitabı tezgahın üzerine koydu ve sayfaları birer birer çevirmeye başladı.

Bir sayfada durup parmağıyla vurdu. "Burada işte. *Epiaeschna hero,* batşklık avcısı ya da kahraman avcı, bazen böyle de adlandırılırlar. Göçmendirler. Genellikle orman yollarının ve göletlerin kenarlarında yazları ve sonbaharları bulunurlar, ama daha sıcak bölgelerde ilkbahar mevsiminde de kabuk değiştirip yetişkin hale gelebilirler."

Sayfada şekli minyatür bir helikoptere benzeyen büyük bir böceğin resmi vardı. Kendi ülkemde

gördüğüm yusufçuklardaki gibi iki çift kanadı ve aerodinamik vücudu vardı, ama benzerlik bu kadardı. Resimdeki, parmağım kadar uzun ve neredeyse o kadar kalındı; kahverengi vücudunun üzerinde parlak yeşil kaplan çizgileri vardı. Fakat en çarpıcı özelliği gözleriydi: Kocaman ve küre şeklinde, parlak elektrik mavisi rengindeydiler.

"Tennessee'de, yetişkin bir kahraman görmek için arka dişlerini verecek yusufçuk avcıları tanıyorum," dedi Talbot hayranlıkla. "Şu gözlere bakın! İnanılmaz, değil mi? Güneşli bir günde bunları bir kilometre öteden seçebilirsin."

Tom kitabı inceliyordu. "Peki bulduğumuz bunlardan birinin nimfi mi?"

"İstersen naiad da diyebilirsin." Konusuna ısınan Talbot parmak uçlarını külah gibi birleştirerek devam etti: "Yusufçuklar larva evresinden geçmez. Durgun ya da yavaş akan sulara yumurtalarım bırakırlar ve nimfler yumurtadan çıktıklarında tam anlamıyla suculdurlar. En azından erginleşene kadar öyledirler. Sonra sudan bir bitki veya çimen sapına çıkar ve başkalaşım geçirerek yetişkin olurlar,"

"Ama normalde leşler yusufçukları çekmez, değil mi?" diye sordum.

"Ah, Tanrını, hayır." Sesi şok geçirmiş gibiydi. "Onlar avcıdır. Bazen sivrisinek avcısı diye adlandırılırlar, çünkü başlıca gıdaları sivrisinektir. Bu yüzden onları genellikle su kenarlarında görürsünüz, gerçi bataklık avcıları kanatlı termitleri de severler. Bunu tabutta mı bulmuştunuz?"

"Aynen öyle. Cesetle birlikte kefene sarılıp gelmiş olabileceğini sanıyoruz," dedi Tom.

"O halde cesedin bir gölet veya göl yakınında bırakılmış olduğunu söyleyeceğim,. Muhtemelen hemen bir su kıyısına." Talbot kavanozu eline aldı. "Bu küçük dostumuz başkalaşım için sudan çıkmış ve belli ki o evrede alınmış. Ezilmemiş olsaydı bile soğuk ve karanlık bir yere gömülünce zaten ölürdü."

"Bu türün bulunması muhtemel belli bölgeler var mı?" diye sordu Tom.

"Hızlı akan dere veya nehirlerde olmazlar, ama durgun suların olduğu ormanlık yerlerde görülmeleri çok muhtemeldir. Onlara boşuna bataklık avcısı denmiyor." Talbot saatine göz attı, ardından kitabı çantasına geri koydu. "Kusura bakmayın, gitmem gerek. Canlı örnekler bulursanız bana mutlaka bildirin."

Tom, Talbot'ı geçirmeye gitti. Bir iki dakika sonra geri geldiğinde yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"ITiç değilse şimdi bulduğumuzun ne olduğunu biliyoruz," dedim. "Cesedin bir göletin ya da durgun bir suyun yanma bırakıldığı bilgisi, soruşturmayı ilerletmesi için Gardner'a biraz yardımcı olur."

Tom işitmiş gibi görünmüyordu. Kafatasım eline alıp incelerken sanki ne yaptığının aslında farkında değilmiş gibi dalgındı. Ona mezardan çıkarılan cesedin sağlam kalmış dil kemiğinden ve pembe dişlerden söz ettiğimde bile hâlâ dikkati dağınıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum sonunda.

Kafatasım bıraktı. "Dan Gardner, Josh gelmeden az önce aramıştı. Alex Irving kayıpmış."

İlk aklıma gelen herhalde bir hata olduğuydu; profilciyi daha o sabah televizyonda görmüştüm. Sonra röportajın önceki gün kaydedildiğini hatırladım, seyrettiğim tekrarıydı. "Ne olmuş?"

"Kimse emin değil. Görünen o ki, bu sabah erkenden dışarı çıkmış ve bir daha dönmemiş. O zamandan beri onu gören olmamış."

"Sadece birkaç saattir ortalıkta yoksa, kaybolduğunu söylemek için' biraz erken değil mi?"

"Normalde öyle. Ama köpeğini yürüyüşe çıkarmış." Gözlerinden endişe okunuyordu. "Köpeği kafatası parçalanmış halde bulmuşlar. "

Kan lavabo deliğinden döne döne giderken hızla akan soğuk suyu kırmızı harelerle boyuyor. Kandan arındıktan sonra açık pembe renge dönen bir parça et deliğe takılıyor. Delikten geçene kadar parmağınla itiyorsun.

Bir yandan dalgın dalgın ıslık çalarken, taze şili biberleri doğrayıp içinde bir avuç sarımsak tuzu bulunan bir tavaya atıyorsun. Çıtırdamaya başladıklarında eti de ilave ediyorsun. Kızgın yağı gören ıslak et cızırdayıp tıslıyor, üzerinden yoğun buhar yükseliyor. Tavayı bir kez sertçe sallıyor ve eti kızarmaya bırakıyorsun. Soğutucu dolabı açıp bir kutu portakal suyu, peynir ve mayonez çıkarıyorsun. Nispeten temiz görünen bir bardak alıp parmağım üstünden geçiriyorsun. Her yüze

ni

yi n üstü *tozla kaplı, ama farkında değilsin. Olsaydın da aldırmazdın. Ara sıra, sanki bir perde halkmışçasına, etrafın ne kadar harap olduğunu, her köşede yılların döküntülerinin kümelendiğini algılıyorsun, ama bu canını sıkmaya yetmiyor. Çürüme eşyanın tabiatında var, sen kimsin ki tabiatı inkar edeceksin?*

Bir bardak dolusu portakal suyunu bir dikişte içiyor, elinin tersiyle ağzını siliyorsun. Ardından iki dilim işlenmiş beyaz ekmeğe mayonez sürüyor, *üzerine kalın peynir parçalan koyuyorsun. Bardağına tekrar portakal suyu döküp mutfağın ortasındaki büyük masaya gidiyorsun. Üzerinde pek boş yer yok, o yüzden tabağını masanın bir köşesine dengeli bir şekilde koyup bir sandalye çekiyorsun. Sandviçten her zamanki gibi yine tat almıyorsun, ama mideni dolduracak. Tadlanya da kokuları alabilmeyi gerçekten özlemiyorsun, artık değil.*

Tadına varılacak bu kadar çok başka şey varken değil.

Artık işler hızlanacak, ama sorun yok. Bu zaten beklediğin bir şey ve baskı altında olduğun zamanlar en formunda olduğun zamanlar. İşler tam düşündüğün gibi gidiyor. Tam planladığın gibi. Her şeyi dağ kulübesinde bırakman riskti, ama hesaplanmış bir riskti. Orada, kendi çevrenden uzakta yapman garipti. Film kutusu olayı çok yaratıcı bir hareketti, ama bulsunlar diye cesedi orada bırakman, olmayacak şeydi. Fakat zorunluydu. Bir etki yaratmak istedin ve bunun için oynasınlar diye onlara bir cinayet mahalli vermekten daha iyi ne olabilirdi? Bir sonraki hamleni tahmin etmeye çalışarak helak olacaklar. Ama bir faydası olmayacak.

Fark ettiklerinde çok geç olacak.

Sandviçini bitiriyorsun, ağzındaki son kınntıları da, tadını almadığın, sadece soğuk olan portakal suyuyla midene indiriyorsun. Tavaya bakmak için ocağa gidiyorsun, ağzının kenarında bir parça mayonez kalmış. Tavanın kapağım kaldırıyorsun ve aniden yükselen buharı içine

çekiyorsun. Kokusunu almıyorsun ama gözlerini yaşartıyor ve bu iyi bir işaret. Et giizelce kızarmaya başlıyor. Sığır yerine domuz, her zamankinden. Hem daha ucuz hem de zaten aradaki farkı anlamıyorsun.

Bir kaşık alıp tadına bakıyorsun. Lezzetleri alamasan bile o kadar baharatlı ki ağzın yanıyor. Tam da iyi bir şili biberin yapması gerektiği gibi. Bir iki kutu konserve domates ekliyor, sonra tavayı ateşten alıp kapağını kapatıyorsun. Şimdi kendi kendine ağır ağır pişecek ve geri geldiğinde hazır olmuş olacak.

Yiyecekleri kendi sularında ağır ağır pişmeye bırakmak gerektiğine son derece inanıyorsun.

Çamaşırhaneye bırakman gereken kirlileri koyduğun plastik poşeti alırken, yine bol miktarda erzak stoklaman gerektiğini hatırlatıyorsun kendine. Daha fazla domates konservesi... ayrıca pillerin ve sinek kâğıtların da azalıyor. Tavandan sarkan yapışkan şeritleri inceliyorsun. Yani en azından eskiden yapışkandılar, şimdiyse ölü sineklerle kaplı olduklarından donuk siyah bir haldeler, ayrıca üzerlerinde daha büyük, daha renkli böceklerin kabukları da var.

Bir an için yüzünde boş bir ifade beliriyor, sanki sinek kâğıtlarının bulunma sebebi bir an aklından çıkmış gibi. Derken gözlerini kırpıştırıp dünyaya geri dönüyorsun. Dışarı çıkarken masanın yanında duraksıyorsun. Üzerinde bağlı halde yatan adam sana dehşet dolu gözlerle bakıyor, ağzında tıkaç, burnundan gürültüyle soluyor. Ona gülümsüyorsun.

"Merak etme. Birazdan dönerim."

Ağır çamaşır poşetini yüklenip dışarı çıkıyorsun.

1

Latince 'benim hatanı.' -*çn.*

10

Neler olduğuna dair yavaş yavaş bir resim belirmeye başladı. Irving, Smoky Dağları'nın eteklerinde güzel bir belde olan Cades Cove'da yaşıyordu. Her sabah kahvaltıdan önce siyah Labrador köpeğini evinin arkasındaki ormanlık alanda yürüyüşe çıkarıyordu. Irving o çok sevdiği profil röportajlarında, günlük rutininin değişmez bir parçası olan bu yürüyüşlerden birkaç kere söz etmişti.

Yardımcısı, hemen hemen her sabah yaptığı gibi yine saat dokuz civarı Irving'in evine gitmişti, içeri girip filtreli kahve makinesini çalıştırmıştı, Irving'in favorisi olan Fransız usulü kavrulmuş kahvesi o geri geldiğinde hazır olacaktı.

Ama bu sabah Irving geri dönmemişti. Yardımcısı -iki yıl içinde değiştirdiği bu üçüncü yardımcıydı- onu cep telefonundan aramayı denemiş ama cevap alamamıştı. Öğle yemeği vakti yaklaştığında ondan hâlâ bir haber çıkmayınca, kadın Irving'e bakmaya patikaya gitmişti. Evden yaklaşık beş yüz metre ileride, yaşlı bir çiftle konuşan bir polis memuru görmüştü. Çiftin tasma kayışıyla bağlı *Jack Russell* teriyeri heyecan içinde tiz bir sesle havlıyordu. Kadın onların yanından geçtiği sırada, çiftin kendi teriyerlerinin bulduğu ölü bir köpekten bahsettiğine kulak misafiri olmuştu. Köpek siyah bir *Labrador*du.

İşte o zaman, işvereninin öğle yemeği için eve hiç dönmeyebileceğim idrak etmişti.

Bölge araştırıldığında *Labradorun* cesedinin yakınlarında yerde kanlı bir çelik çubuk bulundu, ayrıca köpeğin ölüsünün civarındaki çamurlu toprakta mücadele izleri vardı. Ama çok sayıda ayak izi olmasına rağmen, hiçbiri kalıp alınacak kadar belirgin değildi.

Irving'e dairse hiçbir işaret yoktu.

"Ona ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi Gardner. "Çubuğun üzerindeki bütün kanın *köpeğe* ait olduğunu sanıyoruz, ama laboratuvarda İncelenene kadar bundan emin olamayız."

Morgda, otopsi odalarının bulunduğu koridorun sonundaki bir ofisteydik. Herhangi bir iş için kullanılıyor olabilecek penceresiz ve küçük bir ofisti. Gardner, Tom'un isteği üzerine gelmişti. Bu sefer Jacobsen da onunla birlikteydi; diz boyundaki kömür grisi etek ceket takımı içinde her zamanki kadar soğuk ve uzaktı. Rengi hariç, giydiği takım daha önce gördüğüm mavi olanın aynısı gibiydi. Aklımdan, acaba gardırobu koyu nötr tonlarda bir renk yelpazesi sergileyen birbirinin aynı takımlarla mı dolu diye geçti.

Her he kadar hiç kimse bu toplantının gerçek nedeninin ne olduğu konusuna girmemiş olsa da, hepimiz biliyorduk. Dile getirilmese de, küçük ofiste elle tutulur bir gerginlik yaratıyordu. Gardner benim orada bulunmamdan duyduğu memnuniyetsizliği ifade etmek için, onaylamayan bir bakış atmakla yetinmişti. Endişeden bitkin hali her zamankinden de belirgindi; kahverengi takımındaki kırışıklıklar, sanki bizlerden daha büyük bir yerçekimine maruzmuşçasına yüzünü kaplayan çizgilerle yarışıyordu.

"Mutlaka teorilerin vardır," dedi Tom. Çalışma masasının arkasında oturuyordu. Gardner'ı düşünceli bir edayla dinliyordu, ona bakınca yüzündeki ifadeden sabırla beklediğini anladım. Oturan

tek kişi oydu. Masanın önünde bir sandalye daha olmasına rağmen kimse oturmamıştı. Diğerlerimiz ayakta duruyorduk, sandalye sanki gecikmiş bir ziyaretçinin gelişini beklermiş gibi boştu.

"Irving'in rastgele bir saldırının kurbanı olması mümkün, ama bunu söylemek için henüz çok erken. Bu evrede hiçbir ihtimali dışarıda bırakmıyoruz," dedi Gardner.

Tom'un tükenen sabrı kendini göstermeye başlıyordu. "Öyleyse cesedi nerede?"

"Hâlâ bölgeyi araştırıyoruz. Bütün bildiğimiz, yaralanmış ve civardan uzaklaşmış olabileceği. Köpek en yakın yoldan yedi sekiz yüz metre ilerideki ormanlık alanda bulundu. Yetişkin bir adamı taşımak için uzun bir mesafe, ama birinin Irving'i oradan götürebilmesinin başka yolu yok. Şu âna dek bütün bulduğumuz, ayak izleri ve bisiklet tekerleği izleri."

"O zaman belki de silah ya da bıçak tehdidiyle kendi başına yürümeye zorlanmıştır."

Gardner'm çenesi dik başlılıkla ileri çıktı. "Güpegündüz mü? Pek mümkün değil. Ama dediğim gibi, her ihtimali değerlendiriyoruz."

Tom onu inceliyordu. "Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz Dan?"

TBI ajanı rahatsız göründü. "Bilmem. On yıl mı?"

"On iki. Ve şu an ilk kez bana palavra sıkmaya çalışıyorsun." "Bu haksızlık!" Gardner ateşe karşılık verdi, yüzü kararıyordu. "Bugün buraya nezaketen geldik..."

"Hadi ama Dan, ne olduğunu sen de benim kadar biliyorsun! Irving'in televizyonda bir seri katili kötülemesinin sabahında kaybolmasının rastlantı olduğuna cidden inanıyor olamazsın, değil mi?"

"Kanıt bulana kadar herhangi bir sonuca atlamayacağım."

"Ya soruşturmadaki biri daha kaybolursa? Bu da sonuca atlamak olur mu?" Tom'u tanıdığım yıllar boyunca onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Kahretsin Dan, burada dün biri yaralandı, durumu belki ciddi ve şimdi de bu! Benimle çalışan insanlara karşı sorumluluğum var. İçlerinden biri risk altındaysa *bunu bilmek* istiyorum!"

Gardner bir şey söylemedi. Anlamlı biçimde bana bakınca

"Otopsi odasında olacağım," dedim ve kapıya yöneldim.

"Hayır David, söyleyeceklerini duymak benim kadar senin de hakkın," dedi Tom.

"Tom..." diye söze başladı Gardner.

"Ondan yardım etmesini istedim Dan. Eğer o da riski paylaşıyorsa neye bulaştığım bilmeye kesinlikle hakkı var." Tom kollarını kavuşturdu. "Anlatacaklarını ona zaten aktaracağım, o yüzden senden duysa da olur."

Gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Bence Gardner kolayca yılacak biri değildi, ama Tom'un da bir milim bile geri adım atmayacağım biliyordum. Jacobsen'a bakınca onu da benim kadar rahatsız gördüm. Onu seyrettiğimi fark ettiği an yüzündeki en ufak duygu izi bile siliniverdi.

Gardner teslim olmuş bir edayla iç çekti. "Tanrım, Tom. Pekala, bir bağlantı olması *mümkün*. Fakat bu kadar basit değil. Alex Irving'in öğrencilerinden bazıları onun davranışlarından şikayetçi olmuşlar. Bayan öğrenciler. Üniversite görmezlikten gelmiş, çünkü Irving eyaletin her yerinde iş

bulabilecek ünlü bir profesör. Derken bir öğrenci Irving'e cinsel taciz suçlamasında bulununca başka suçlamaların da önü açıldı. Polis devreye girdi. Üniversite, açılacak davalarla uğraşmaktansa onunla ilişiğini kesecek gibi görünüyordu."

Irving'in Summer'la, hattâ herkesin önünde azarlamasına rağmen Jacobsen'la bile nasıl açıkça flört ettiği gözümün önüne geldi. Bunu sadece onlara yapmış olmaması beni şaşırtmamıştı. Belli ki herkes cazibesine kapılmıyordu.

Tom şüpheyle "Yani kaybolmuş numarası yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dediğim gibi, her ihtimali değerlendiriyoruz. Ama Irving'in başında sadece taciz davası yoktu. Vergi dairesi onu bütün o kitap anlaşmaları ve televizyon programları ile ilgili ödenmemiş vergileri yüzünden soruşturuyordu. Irving bir milyon dolardan fazla bir borçla, belki hattâ hapis cezasıyla yüz yüzeydi. Her halükarda, meslekî ve finansal bir çöküşün eşiğindeydi. Yıkıntının altından kalkabilmek için bunu ideal bir fırsat olarak görmüş olabilir."

Tom alt dudağını çekiştirirken kaşları çatıktı. "Bunu kabul etsek bile, kendi köpeğini mi öldürdü?"

"İnsanlar daha azı için daha fazlasını yapmışlardır. Aynca, belki biliyorsundur, Irving'in köpeğini öldürmekte kullanılan çubuğun üzerinden net parmak izleri aldık. Sistemde aradık ve Noah Harper admda bir küçük hırsızmkiyle eşleştiğini bulduk. Mükerrer suçlu; araba hırsızlığından ve ev hırsızlığından bir dizi mahkûmiyeti var."

"Elinde bir şüpheli varsa niçin daha mutlu görünmüyorsun?" diye sordu Tom.

"Çünkü bir kere Harper'm geçmişteki suçlarının hepsi küçük suçlar. Ayrıca yaklaşık yedi aydır kayıp. Son şartlı tahliye görüşmesine gitmemiş ve o zamandan beri kendisini gören olmamış. Bütün eşyalarını dairesinde bırakmış, ay sonuna kadar olan kirası da ödenmiş."

"Afroamerikan mıymış?" diye sordum. "Elli ile altmış yaşlar arasında, bir bacağî aksıyor?"

Gardner'm şaşkınlığından keyif almamak zordu. "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü galiba kendisi koridorun öbür ucundaki otopsi odasında."

Durumu idrak etmesinin, zaten kırışık olan yüzüne yeni kıvrımlar ekleyişini izledim. "Yavaşlıyorum," dedi kendinden nefret ederek. •

Jacobsen kararsızca bir bana bir Gardner'a bakıyordu. "Yani Willis Dexter'm mezarında bulunan ceset mi? O Noah Harper mı?"

"Zamanlama uyuyor," dedi Gardner. "Yalnız şu var, Harper ölmüşse parmak izleri Irving'in köpeğini öldüren silahın üzerine nasıl gitmiş?"

"Belki Willis Dexter'm parmak izleri kulübeye nasıl gittiyse öyle," diyerek fikrini belirtti Tom.

Biz bunu düşünürken bir sessizlik oldu. Willis Dexter m aslında kendi sahte ölümünü düzenlememiş olması, katilin onun hem bedenine hem parmak izlerine el koymuş olması her zaman ihtimal dahilindeydi. Fakat bu vakada bu olmuş olamazdı.

"Willis Dexter'm tabutundaki cesedin elleri eksik miydi?" diye sordu Jacobsen.

“Flayır,” dedim. “Ayrıca bütün parmakları da tamamdı.”

“Belki film kutusuyla çelik çubuk üzerinde Dexter’m ve Harper’m parmak izleri zaten önceden bulunuyordur ve biri bunları saklamıştır,” dedi Tom.

“Film kutusu için öyle olabilir. Dexter’m parmak izi, bebe yağlarının çoğunda kullanılan bir mineral yağla bulaşıktı. Ne zamandır kutunun üzerinde olduğunu bilmenin imkânı yok,” dedi Gardner. “Oysa Ffarper’mkiler çubuktaki kanın üzerinde kalmış. Sadece birkaç saatlik izlerdi.”

“O halde tabuttaki ceset Noah Harper’a ait olamaz. Bu imkânsız,” dedi Jacobsen.

Kimse bir şey söylemedi. Parmak izleri o sabah bırakılmışsa, mantık Jacobsen’ın haklı olduğunu söylüyordu. Ama ofisteki herkesin yüz ifadesinden, bundan kimsenin pek emin olamadığı anlaşılıyordu.

Tom gözlüğünü çıkarıp silmeye başladı. Gözlüğü olmadan daha yorgun ve sanki savunmasız görünüyordu. “Onlara başka neler bulduğunu da anlatabilirsin David.”

Ben tabutta pupa kabuklan ve yusufçuk nimfi bulduğumuzu, mezardan çıkarılan cesedin dil kemiğinin sağlam olduğunu ve dişlerindeki pembeleşmeyi anlatırken Gardner ve Jacobsen sessizce dinlediler.

Sözüm bittiğinde Gardner “O halde Terry Loomis ve tabuttaki kişi aynı şekilde öldürülmüş gibi görünüyor,” dedi. Tom’a dönerek “Pembe dişlerin sebebinin boğazı sıkılarak öldürülme

olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye devam etti.

Tom kibarca “Suda boğulmadan daha mümkün görünüyor,” diyerek onaylarken gülümsememek için kendimi tuttum. Gardner’m kulübede beni alaya almasını hiç konu etmemişti, ama belli ki unutmamıştı. “Loomis’in bedenindeki bariz kan kaybı ve yaralar olmasa bundan pek bir şüphe olmazdı.”

Gardner ensesini ovuşturdu. “Kulübedeki sıçramış kan lekeleri gerçekçi görünüyordu. Fakat DNA sonuçlarını alana kadar, kanm Loomis’e ait olduğunu kesin olarak bilmek imkânsız.”.

“Bu haftalar alacak,” yorumunda bulundu Tom.

“Bilmez miyim? Böyle zamanlarda keşke hâlâ kan gruplaması yapıyor olsaydık diyorum. Böylece hiç değilse kanın onunkiyle aynı gruptan olup olmadığını bilirdik. Ama artık ilerledik.” Yüzündeki ifade bu konuda ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu. “Laboratuvarla temasa geçeceğim. Zaten bu davayı öncelikli ele almaları gerekiyordu, ama işleri biraz daha hızlandırabilirler miymiş bakayım.”

Sesi umutlu değildi. DNA eski kan grubu tekniğinden çok daha doğru bir eşleştirme ve kimlik saptama yöntemi sağlamakla birlikte, test süreci de insanı yıldırtacak derecede yavaştı. Atlantik’in iki yakasında da durum aynıydı; laboratuvar işinin filmlerde ya da televizyonda canlandırıldığmdan çok daha uzun zaman aldığından yakman birçok İngiliz polis memuru olduğunu işitmiştim. Gerçek dünyada bu işler, öncelikli olsun ya da olmasın, aylar alabiliyordu.

Tom gözlük camlarını inceledi, ardından parlatmaya devam etti. “Hâlâ sorumu cevaplamadın Dan. Endişelenmeli miyiz?”

Gardner ellerini havaya kaldırdı. “Ne dememi istiyorsun Tom? Bu adamın aklını okuyamam ya,

bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyorum. Keşke bilebilsem. Ama Irving'in ortadan kaybolmasından *gerçekten* o sorumluysa bile, davada çalışan başka birinin tehlikede olduğu anlamına gelmez bu. Irving konusunda fena halde üzgünüm, ama kabul et, adam kameralar önünde olmaya bayılıyordu. O şekilde televizyonda konuşup durması sadece bunu değil bir sürü sapığı tahrik etmiş olabilir."

"O halde hiçbir şey olmamış gibi devam mı etmemiz gerekiyor?"

"Makul sınırlar içinde, evet. Gerçek bir risk olduğunu düşünseydim, inan bana, hepinize derhal yirmi dört saat koruma verirdim. Şu durumda, gereken önlemleri aldığınız takdirde, endişelenecek bir şey olmadığından eminim."

'"Gereken önlemler' mi?" diye tekrarladı Tom sabırsızca. "Bunun anlamı ne? Yabancılardan şeker almayalım mı?"

"Anlamı şu: Ormanda tek başınıza köpek gezdirmeyin," diye tersledi Gardner. "Geceleri karanlık sokaklarda tek başınıza dolaşmayın. Hadi ama Tom, tek tek saymama gerek yok."

Evet, yok. Önceki gece o güvenlik görevlisinin beni nasıl korkuttuğu geldi aklıma. Belki de bundan böyle arabamı o kadar ıssız bir yere park etmezdim.

"Pekala. Anlaşıldı, gereken önlemler," dedi Tom uzlaşarak, ama sesi hiç memnun gelmiyordu. Tekrar gözlüğünü taktı. "Peki Irving'i bulma şansı ne kadar sence?"

"Bütün kaynaklarımızı bu olaya tahsis ettik," dedi Gardner, ketumluğuna geri dönmüştü.

Tom üstelemedi. Irving'in şansının ne kadar olduğunu hepimiz biliyorduk. "Başka bir profilci getirecek misin?"

"Bu konuyu düşünüyoruz," dedi Gardner dikkatle. "Irving'in katille ilgili çıkardığı profili tamamen bırakmış değiliz, ama alternatif bakış açılarını da göz önüne alıyoruz. Diane'in de ilginç bir teorisi var."

Jacobsen'ın hissiz yüz hatlarmdaki tek duygu belirtisi suratına gelen renk oldu. Kızarma refleksini kontrol etmek zordur. Dışarıdan sakin görünme becerisi geliştirmiş biri için bu herhalde sinir bozucu bir şeydi.

"Profesör Irving'e saygısızlık etmek istemem ama cinayetlerin cinsel nitelikte olduğunu sanmıyorum ve bence katilin eşcinsel olması da şart değil. İki kurbanın da erkek ve çıplak olması yüzünden profesör Irving'in dikkati o yöne çekilmiş olabilir." Irving, Terry Loomis'in cesedini görmek için kulübeye geldiği zaman da Jacobsen aynı görüşleri seslendirmiş ve farklı bir fikir belirtme cüretini gösterdiği için ağzının payını almıştı. Irving'in hatırına, kendimi Jacobsen'ın haklı olmasını umarken buldum. "Peki senin açıklaman ne?" diye sordu Tom.

"Açıklamam yok... henüz. Fakat katilin eylemleri cinsel bir gündemi takip etmediğini düşündürüyor." Şu an Tom'la bir eşiti olarak konuşuyordu, az konuşan o Jacobsen gitmişti. "İki tane cinayet mahallimiz ve büyük ihtimalle kurbanların kendilerine ait olan iki çeşit parmak izimiz var. Ayrıca Willis Dexter'm mezarından çıkarmamız beklenen, cesede gömülü şırınga iğneleri söz konusu. Katil caka satıyor, komutanın kimde olduğunu göstermek için bizi yerimizde saydırıyor. Onun için öldürmek yeterli değil, *tanınmak* istiyor. Profesör Irving'e cinayetlerin patolojik narsizme işaret

ettiği konusunda katılırım, fakat bundan daha fazlası olduğunu söyleyeceğim. Bu benim alanımdan çok psikiyatrinin alanına giriyor, ama bence katil bir habis narsistin bütün ayırt edici özelliklerini taşıyor."

Tom boş boş bakıyordu. "Beni mazur görmelisin, bunun ne demek olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Jacobsen utangaç davranamayacak kadar kendini kaptırmıştı. "Bütün narsistler kendilerine saplantılıdır, ama habis narsistler terazide ağır çeker. Dikkat ve hayranlık talep eden patolojik bir özgüvenleri vardır - hattâ muhteşem oldukları duygusunu yaşarlar. Bir şekilde özel olduklarına inanmışlardır ve başka insanların da bunu kabul etmesini isterler. Şurası çok önemli ki, aynı zamanda vicdandan yoksun sadist kişilerdir. Acı çektirmekten haz almaları şart değildir, ama bu şekilde yaşadıkları güç duygusunu severler. Ve sebep olabilecekleri acılara kayıtsızdırlar."

"Kulağa psikopat gibi geliyor," dedim.

Jacobsen'ın gri gözleri bana çevrildi. "Tam olarak değil, gerçi ortak özellikleri vardır. Habis narsistler had safhada zalimlik yapabilirlerken yine de başka insanlara hayranlık, ve hattâ saygı besleyebilirler, tabii ki saygı nesnelerinin kendi 'uygun' buldukları özellikleri sergilemeleri koşuluyla... bunlar genellikle başarı ya da güç gösteren unvanlar olur. Kernberg'e göre..."

"Dipnotlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum Diane," dedi Gardner.

Jacobsen'ın suratından azarlandığı okunuyordu, ama devam etti. "Sonuç olarak, bence karşımızda bize olduğu kadar belki kendine de üstünlüğünü kanıtlamaya ihtiyaç duyan biri var. Öfkesi burnunda; yeteneklerinin ve gerçek değerinin takdir görmediğini hissediyor. Eğer öyleyse, eylemlerinde bu kadar ileri gitmesi ve Profesör Irving'in televizyonda söylediklerine o şekilde tepki vermesi açıklanmış oluyor. Çünkü böyle biri, halkın önünde küçük düşürülmesi karşısında çileden çıkmakla kalmaz, sahne ışığını başka birinin çaldığını görmekten de nefret ederdi."

"Tabii bu adamın Irving'in başına her ne geldiyse ondan da sorumlu olduğunu varsayarsak," diyerek araya giren Gardner, Jacobson'a uyaran bir bakışla baktı.

"Lanet bir avukat gibi konuşuyorsun Dan," dedi Tom, ama kızgın değildi. Boşluğa gözlerini dikmiş, parmağıyla dalgın dalgın çenesine vuruyordu. "Cenaze evindeki çalışanlardan ne haber? Irving'in kaybolduğu saatler için, hepsinin mazereti var mı?" "Kontrol ediyoruz, ama dürüst olmak gerekirse bu işin arkasında onlardan birinin olabileceğini sanmıyorum. Willis Dexter'm defnedildiği sırada orada çalışanlardan şu âna kadar sadece ikisini bulduk ve ikisi de yetmişli yaşlarda."

"Ya York'un kendisi?"

"Bu sabah saat beşten beri iş yerinde olduğunu iddia ediyor. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, bunu teyit edebilecek kimse yok," dedi Gardner, köşeye sıkıştırılmış biri edasıyla.

"Aman ne şaşırtıcı," diye mırıldandı Tom. "işe aldığını iddia ettiği şu gizemli elemandan iz var mı?"

"Dwight Chambers mı? Henüz araştırıyoruz."

"Yani yok."

Gardner iç çekti. "York hâlâ bir şüpheli. Ama bu işin arkasındaki her kimse bütün bu ilgiyi üstüne çekmeyecek kadar zeki. Steeple Hill'de geniş kapsamlı bir araştırma yürütüyoruz, ayrıca yarın bu vakitlerde bütün basın mezarlığa dolacak. Her halükarda York'un işletmesi ölmüş sayılır." Ne dediğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Sözcük oyununu kasıtlı olarak yapmadım."

"Gördüklerime bakılırsa, bu işletme zaten fazla yürümeyecekmiş galiba," diyen Tom masanın arkasından ayağa kalkarken, ışık vuran gözlük camları parladı. "Belki de York işine biraz heyecan katmak istedi."

Ya da belki o da sadece kurbanlardan biridir. Ama bu düşüncemi kendime sakladım.

Tom ve Mary'nin yaşadıkları yerdeki iki yanı ağaçlı, sessiz yolda arabamı kenara çekerken hava kararmak üzereydi. Yemeğe davetli olmasam yine geç vakitlere kadar çalışırdım. Ayrıca işimi yaparken gün boyu yaşadığım kesintilerden sonra, paydos etmek zorunda kaldığım için bozulmuştum. Ama bu ruh halım fazla uzun sürmedi. Morgdan çıkıp güneşli akşama adım atar atmaz, ensemi pençe gibi sıkan gerginliğin demirden parmaklarının gevşediğini hissettim. O âna dek aslında gerginliğimin farkında değildim, bir gün önce Kyle'ın başına gelenden sonra Irving'in de ortadan kayboluşu demek ki beni zannettiğimden daha fazla sarsmıştı. Dostlar arasında bir iki kadeh içki içip yemek yemek tam bir kuvvet ilacı yerine geçecekti.

Lieberman'm evi yoldan epeyce içeride kalan, beyaz boyalı, ahşap iskeletli, güzel bir evdi. Öndeki çimenliğe bütün heybetiyle hakim olan ihtiyar meşe ağacı hariç, ilk gördüğümden bu yana hiçbir şey değişmemişti. Ağaç geçen gelişimde olgunluk çağındaydı, şimdiyse ölme evresi sürüyordu. Alabildiğine uzanan dallarının yarısı ölmüştü ve yapraksızdı.

Beni kapıda karşılayan Mary parmaklarının ucunda yükselerek yanağımdan öptü. "David! Gelmen ne büyük nezaket." Kocasından daha iyi görünüyordu. Kum rengi saçları matlaşmış olmakla birlikte doğal renklerini korumuşlardı ve yüzü kırışmış olsa da sağlıkla parlıyordu. Altmışlı yaşlarda olup da kot pantolon giyen ve üstelik kendisine yakıştırabilen çok fazla kadın yoktur, Mary onlardan biriydi.

"Teşekkür ederim, he hoş," dedi getirdiğim şarabı alarak. "Gel dinlenme odasına gidelim. Sam'le Paul henüz gelmediler, Tom da telefonda Robert'la konuşuyor."

Robert tek oğullarıydı. Sigorta işinde çalışıyor ve New York'ta yaşıyordu. Onunla hiç tanışmamıştım ve Tom da ondan pek söz etmezdi, ama ilişkilerinin sorunlu olduğu izlenimini edinmiştim.

"İyi görünüyorsun," dedi Mary, beraber koridorda yürürken. "Geçen haftakinden çok daha iyi."

tik geldiğim gece onlarla yemek yemiştim. Daha şimdiden üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. "Güneş ışığından olmalı," dedim.'

"Eh, her ne ise, sana iyi gelmiş."

Dinlenme odasının kapısını açtı. Burası aslında eski bir seraydı; içinde sağlıklı bitkiler arasına yerleştirilmiş minderli rattan koltuklar vardı. Mary beni bir birayla birlikte koltuklardan birine oturttuktan sonra izin isteyip yemeğe bakmaya gitti.

Seranın panelli pencereleri arka bahçeye bakıyordu. Karanlıkta, ağaçları uzun gölgeler halinde ancak seçebiliyordum, arkalarında komşu evin sarı ışıkları parlıyordu. Güzel bir mahalleydi. Bir

keresinde Tom bana Mary'yle birlikte yetmişli yıllarda, yarı enkaz halindeki bu evi neredeyse iflas ederek aldıklarından ve bundan bir kere bile pişman olmadıklarından bahsetmişti.

Soğuk birayı yudumlayınca gerginliğimin biraz daha azaldığını hissettim. Kafamı geriye yaslayıp olanları düşündüm. Verimsiz bir gün daha geçmişti; ilk önce Irving'le ilgili haber, ardından Gardner ile Jacobsen'ın ziyaretleri beni esas işimden alıkoymuştu. Öğleden sonra, Terry Loomis'in doku örneklerinin aminoasit ve uçucu yağ asitleri analizi gelince yine işim aksamıştı. Ben tabuttaki kurbanın kalıntıları üzerinde gereken işlemleri yaparken otopsi odasına Tom gelmişti.

Girizgah yapmadan "Pekala, yanılmışız," diyerek başlamıştı söze. "Hesaplamalarıma göre, ölümden sonra geçen zaman kiralık kulübelerin müdürünün anlattığı hikâyeyi doğruluyor. Loomis sadece beş gün önce ölmüş, bizim düşündüğümüz gibi yaklaşık yedi gün önce değil. İşte burada, bakalım sen ne düşüneceksin." Üzerinde rakamların olduğu bir sayfa uzatmıştı. Şöyle bir bakınca Tom'un haklı olduğunu görmüştüm, ama Tom böyle şeylerde hata yapmazdı zaten.

"Bana doğru göründü," dedim sayfayı geri uzatarak. "Fakat bunun nasıl olabileceğini hâlâ anlamıyorum."

"Ben de." Hesaplamalara sanki kendisine karşı kabahat işlemişler gibi çatık kaşlarla bakıyordu. "Isıtıcının açık bırakıldığını kabul etsek bile, beş günde o kadar çürümüş bir ceset görmedim hiç. Üzerinde pupa evresinde larvalar vardı yahu!"

Kurtsineği larvalarının pupa evresine gelmeleri altı yedi gün sürerdi. Tom ve ben ölümden sonra geçen zaman hesabında yanılmış olsak bile, larvaların o gelişim evresine ulaşması için en az bir gün daha gerekliydi.

"Orada olmalarının tek yolu var," demiştim.

Tom gülümsemişti. "Sen de aynı şeyi düşünüyorsun. Devam et."

"Biri cesede kurtçukları kasten yerleştirmiş olmalı." Terry Loomis'in cesedinin durumunu açıklayan tek şey buydu. Tam olarak olgunlaşmış larvalar hemen işe koyulacaklardı, böylece yumurtadan çıkmalarını beklemekle vakit kaybetmek söz konusu olmayacaktı. "Bu müdahale çürümeyi yeterince hızlandırmazdı, belki en fazla on iki ila yirmi dört saat. Ama cesette o açık yaralar olunca muhtemelen yeterli olurdu."

Tom evet anlamında kafa sallamıştı. "Özellikle de açık bırakılan ısıtıcı sıcaklığı artırınca. Ayrıca kulübenin bütün kapı ve pencerelerinin kapalı olduğunu düşünürsek, ceset üzerindeki larva miktarı çok fazlaydı. Belli ki biri doğaya yardım etmeye karar vermiş. Zekice, ama'bir iki gün suyu bulandırmaktan başka eline ne geçmesini umduğunu anlamakta zorlanıyorum."

Ben de bunu düşünüyordum. "Belki de hepsi o kadardı. Hatırlasana, Diane Jacobsen ne demişti. Bunun arkasında kim varsa, bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor. Belki de ne kadar zeki olduğunu göstereceği başka bir fırsattı bu da."

"Olabilir." Tom düşünceli bir edayla bana gülümsemişti. "Ama katilin bunca şeyi nereden bildiğini merak ediyorsun, değil mi?" Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Tom seraya geldiğinde hâlâ bu konuya kafa yoruyordum. Yeni tıraş olmuş, üzerini değiştirmişti, cildinde sıcak duşun verdiği yanıltıcı bir sağlıklı pembelik vardı. Sanki bunun farkında olduğunu

belirtmek istercesine gülümsedi ve iç çekerek bir koltuğa oturdu. "Mary sana içecek bir şey ikram etti mi?"

Bira bardağım kaldırdım. "Evet, teşekkürler."

Kafa salladı, ama aklı başka yerde gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tabii." Sinirli hareketlerle koltuğun kolçağını çekiştiriyordu. "Sorun Robert. Bir iki hafta içinde ziyaretimize gelmesi gerekiyordu. Ama anlaşılan vakti olmayacakmış. Kendim için o kadar aldırmıyorum da Mary onu görmeyi dört gözle bekliyordu, ama şimdi... Ah, neyse. Çocukları bilirsin."

Neşeli bir havayla konuşmak istemişti sadece, ama durumumu hatırlayınca bocaladı. Masumca ağzından kaçmış bir ifade olsa da kendisi rahatsız olmuştu. Sam ve Paul'ün geldiğini haber veren kapı zili çalınca rahatlamış göründü.

Mary onları seraya getirdiğinde Paul "Kusura bakmayın, geciktik," dedi. "Yolda lastiğim patladı, elimden lanet yağı temizlemem de çok uzun sürdü."

"Neyse artık geldiniz. Samantha, ışık saçıyorsun," dedi Tom, onu öpmeye giderken. "Nasılsın?"

Sam şişkin karnı yüzünden biraz zorluk çekerek yüksek sırtlı bir koltuğa oturdu. Sarı saçlarını atkuyruğu toplaması yüzünü körpe ve sağlıklı göstermişti. "Sabırsızım. Ufaklık bir an önce çıkmazsa yakında tartışmaya başlayacağız."

Tom bir kahkaha attı. "Daha sen ne olduğunu anlamadan okul telaşına başlayacaksın."

Onların gelmesiyle Tom keyiflenmişti. Yemek saati gelip masaya oturduğumuzda ortam huzurlu ve gerginlikten uzaktı. Kumpirle servis edilen fırında somon ve salatadan oluşan sade ve gösterişsiz bir menüydü, ama Mary'nin iyi aşçılığı sayesinde gerçekten özel bir yemek olmuştu. Mary sıcak şeftalili turta üzerinde dondurma servisini yaparken Sam masanın karşısından bana doğru eğildi.

Diğerlerinin işitemeyeceği kadar alçak bir sesle "Nasılsın? Seni son gördüğüm zamanki kadar gergin görünmüyorsun," dedi.

Restorana gittiğimiz ve bir ara Grace Strachan'm parfümünün kokusunu duyduğumu sandığım o akşamdan bahsediyordu. Daha bir iki gün önce olmasına rağmen üstünden haftalar geçmişti sanki. Ama o zamandan beri çok şey olmuştu.

"Evet, sanırım değilim," deyip gülümsedim. "Açıkçası, gayet iyi hissediyorum."

Beni bir iki saniye inceledi. "Evet, belli oluyor." Kolumu hafifçe sıkıp masadaki sohbete geri döndü.

Yemekten sonra Mary ve Sam yardım önerilerimizi reddederek kahve yapmaya mutfağa gittiler. "Sen de benim kadar biliyorsun ki, iş konuşmak istiyorsun," dedi Mary, "hem Sam'le benim konuşacak daha iyi konularımız var."

Onlar gittikten sonra Tom "Konunun bebekler olduğuna dair bahse giren var mı?" dedi ve ellerini ovuşturarak devam etti: "Pekala, öncelikle ben bir burbon alacağım. Bana katılır mısınız? Bir şişe

Blanton's'ım var, açmak için bahane arıyorum."

"Sadece küçük bir kadeh," dedi Paul.

"David? İstersen skoç da var?"

"Burbon iyi, teşekkürler."

Tom bir dolaptan bardakları ve tepesine minyatür bir atla jokey yerleştirilmiş özel şişeyi çıkarıyordu. "Buz var, ama mutfağa gidersem Mary içki içiyorum diye bana verip veriştirir. Ve senin tasvip etmediğini de duyar gibiyim David."

Bir şey söylemeyecektim. Bazen içkiden uzak durmanın yararından çok zararı olabilir. Tom bardaklarımızı verdikten sonra kendininkini havaya kaldırdı.

"Sağlığınıza beyler."

Damakta yanık karamel tadı bırakan yumuşak içimli bir burbondu. İçkilerimizi sessizlik içinde, zevkini çıkararak yudumladık. Tom boğazını temizleyerek söze başladı.

"Hazır ikiniz de buradayken söylemek istediğim bir şey var. Aslında seni ilgilendiren bir şey değil David, ama duymak isteyebilirsin."

Paul'le bakıştık. Tom dalgın dalgın burbonuna bakıyordu. "Emekliliğimi öne çekip yazm sonuna almayı planladığımı ikiniz de biliyorsunuz. Şey, o kadar beklememeye karar verdim."

Paul bardağını bıraktı. "Şaka yapıyorsun."

"Zamanı geldi," dedi Tom kısa ve öz bir şekilde. "Böyle pat diye söylediğim için kusura bakmayın, ama... Eh, son zamanlarda sağlığımın iyi olmadığı sır değil. Hem Mary için iyi olanı da düşünmek zorundayım. Gelecek ay sonu uygun olur diye düşündüm. Sadece birkaç hafta öne almış oluyorum, hem ben olmayınca merkezde işler duracak filan değil. Benden sonrakinin iyi bir müdür olacağına dair içimde bir his var."

Bu son sözü Paul'ü kastederek söylemişti, ama o farkında gözükmüyordu. "Bundan başkasına söz ettin mi?"

"Sadece Mary'ye. Gelecek hafta fakülte toplantısı var. Herkese o zaman duyururum dedim. Ama önce sizin bilmenizi istedim."

Paul hâlâ afallamış görünüyordu. "Tanrım, Tom. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

'"Mutlu emeklilikler'e ne dersin?" Gülümsedi. "Dünyanın sonu değil ya. Sanırım ara sıra yine danışmanlık yaparım. Vay canına, golfle bile meşgul olabilirim. E hadi ama, asmayın suratınızı. Kadeh kaldıralım."

Burbon şişesine uzanıp içkilerimizi tazeledi. Boğazım düğümlenmişti ama Tom'un aşırı duygusallaşmamızı istemediğini biliyordum. Bardağımı şerefe kaldırdım.

"Yeni başlangıçlara."

Bardağım benimkiyle tokuşturup "Buna içilir," dedi.

Akşamın geri kalan kısmına, Tom'un verdiği haberden ötürü acı tatlı bir hava hakim oldu. Sam'le

birlikte geri geldiklerinde Mary'nin yüzü ışıl ışıldı, ama gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sam gözyaşlarını saklamaya çalışmadı, Tom'a o kadar sıkı sarıldı ki Tom onun hamile karnı üzerinde iki büklüm oldu.

"Alerin sana," dedi Sam, gözlerini silerek.

Tom'un yüzünde de geniş bir gülümseme belirmişti. Mary ile birlikte yaptıkları planlardan bahsederken sürekli karısının elini sıkıyordu. Ama tavrının gerisinde yatan öyle bir mahzunluk vardı ki, ne kadar kutlama yapsa da gizleyemezdi. Söz konusu olan, Tom'un sadece emekli olması değildi.

Bir devrin sonuydu.

Soruşturmada kendisine yardım etmeme yönelik teklifini kabul ettiğime şimdi her zamankinden daha fazla memnundum. Beraber çalışmamız için bunun son şansımız olacağını söylemişti, ama onun da son işi olacağını hiç bilmiyordum. Acaba kendisi biliyor muydu diye merak ettim.

Gece yarısını henüz geçmiş, arabamla otele dönerken, bana verilen fırsatın değerini bilmediğim, için kendi kendimi azarladım. Halen devam eden kuşkularımı arkamda bırakmaya ve ne kadar devam edecekse Tom'la çalışmanın tadını sonuna dek çıkarmaya karar verdim. Bir iki gün içinde bitecekti zaten.

En azından ben öyle sanıyordum. Öyle olmayacağını bilmem gerekirdi.

Ertesi gün bir ceset daha bulundu.

Görüntüler yavaş yavaş şekilleniyor, boş kâğıt üzerinde hayaletler gibi beliriyorlar. Sen doğru ânı beklerken lamba küçük odaya kan kırmızısı bir parıltı saçıyor: Nihayet banyo sıvısı küvetinden kontakt baskı kâğıdını çıkarıp durdurma banyosuna daldırıyor ve ardından sabitleştirici ilaca yatırıyorsun.

İşte oldu. Mükemmel. Her ne kadar farkında değilsen de, kendi kendine hafifçe ıslık çalıyorsun, belli bir ezgisi yok, soluğa benzer, neredeyse nefes verircesine sessizce. Bu daracık karanlık odada olmayı seviyorsun. Sana keşişlerin hücrelerini hatırlatıyor: Huzurlu ve meditatij, kendi kendine yeten bir dünya. Odanın dönüştürücü, kırmızı ışığıyla yıkanırken, her şeyle ilişkini kestiğini hissediyor, parlak fotoğraf kâğı tlarına nakledilen görüntülerin hayat bulması için onları tatlı tatlı ikna etmeye odaklanabiliyorsun.

Ki olması gereken de bu. Oynadığın oyun, TBI'ı ve sözümona uzmanlarını kendi kuyruklarının peşinden koşturmak, egon için çok hoş bir rahatlama ve pohpohlama olabilir. Tanrı biliyor ya, yaptığın bütün o fedakarlıklardan sonra kendini şımartmayı hak ediyorsun. Ama bunun sadece bir oyalama olduğu gerçeğini gözden kaçırmamalısın. Asıl olay, esas iş, bu küçük odada meydana geliyor.

Bundan daha önemli hiçbir şey yok.

Bu aşamaya gelmek, deneme yanılma yöntemiyle öğrenmek yıllar aldı. İlk fotoğraf makinen bir rehin dükkanından aldığın Kodak Instamatic'ti, ihtiyaçlarını karşılamayacağını bilmeyecek kadar deneyimsizdin. Enstantaneyi yakalayabiliyordu, ama yeterince ayrıntılı olmuyordu. Fazla yavaştı, fazla fluydu, fazla güvenilmezdi. İstediğin şey için yeterli hassasiyete, yeterli kontrole sahip olmaktan uzaktı.

O zamandan beri başka makineler denedin. Bir süreliğine, dijital makineler seni heyecanlandırdı, ama bütün kolaylıklarına rağmen bunlarla elde edilen resimler fotoğraf filmlerindeki -ve bu noktada kendi kendine gülümsüyorsun- ruhtan yoksunlar. Piksellerin senin aradığın derinliği, rezonansı yok. Çözünürlük ne kadar yüksek olursa olsun, renkler ne kadar gerçek olursa olsun, yine de dijital makineler konularım izlenimci biçimde sadece yaklaşık olarak gösterirler. Oysa fotoğraf filmi, bir şeyin özünü yakalar, aktardığı şeyler kimyasal sürecin ötesindedir. Gerçek bir fotoğrafı yaratan ışıktır, bu kadar basit. Işık, film tuvali üzerine darbeler vuran bir foton fırçası gibidir. Fotoğrafçı ile konusu arasında, iyi bir muhakeme ve hüner isteyen fiziksel bir bağlantı vardır. Görüntü, kimyasal karışım içinde fazla uzun süre kalırsa kararıp harap olur. Yeterince uzun süre kalmazsa, vaktinden önce koparılmış meyve gibi, olmuşunun solgun bir benzeridir. Evet, film hiç şüphe yok, daha meşakkatlidir, daha zahmetlidir.

Fakat arayışların kolay olacağım kimse söylemedi.

Bu yaptığın da o işte, bir arayış. Kendi Kutsal Kase'ni arıyorsun, şu farkla ki, sen aradığın şeyin var olduğunu kesinlikle biliyorsun. Onu gördün. Ve *bir kez gördüğünü bir kere daha görebilirsin.*

Sabitleyici küvetinden, üzerinden sıvı damlayan kontakt baskı kâğıdını kaldırırken her zamanki gerginliği hissediyorsun -bir keresinde sıvı gözlerine sıçradığı için dikkatlisin- ve kâğıdı soğuk suda duruluyorsun. İşte bu gerçeklik ânı. Yanına geri gittiğinde adamı kıvama gelmiş ve hazır bulmuştun, her zamanki gibi korku ve bekleyiş onu tetik ve uyanık bir hale getirmişti. Her ne kadar umutlarının çok fazla kabarmamasına çalışsan da, şimdi ne elde ettiğini görmek için parlak kâğıdı gözlerinle tararken içinde yine o kaçınılmaz beklenti uyanıyor. Ama minyatür görüntülerin her birini inceleyip tek tek elerken heyecanın sönüyor.

Flu. Hayır. Hayır.

İşe yaramaz!

Ani bir çılgınlıkla kontakt baskı kâğıdını yırtıp bir tarafa atıyorsun. Film banyo küvetlerine saldırıyorsun, yere düşerlerken etrafa kimyasallar saçılıyor. Şişelerle dolu raflara elini kaldırıp vuracakken kendine hakim oluyorsun. Yumrukların sıkılı, karanlık odanın ortasında duruyorsun, kendini frenlemek için harcadığın efordan göğsün inip inip kalkıyor.

Banyo sıvılarının dökülmesiyle ortaya çıkan kötü koku küçük odayı dolduruyor. Yerdeki pisliğe bakarken ani öfken diniyor. Kayıtsız bir şekilde yırtık kâğıt parçalarından bazılarını toplamaya başlıyorsun, sonra vazgeçiyorsun. Bekleyemez. Kimyasal buğular dayanılmaz, bir miktar sıvı *da çıplak koluna sıçradı. Sızlatmaya başladı bile ve eğer kolunu yıkamazsan yakacağını önceki deneyiminden biliyorsun.*

Karanlık odadan çıkarken daha sakinsin, hayal kırıklığın hafiflemeye başladı bile. Şimdiye dek bu duruma alıştın, hem zaten üzerinde düşünüp duracak zaman yok. Çok işin var, yapman gereken çok hazırlık var. Böyle düşününce adımların tekrar canlanıyor. Başarısızlık her zaman hayal kırıcıdır, ama olaya bir bütün olarak bakmayı sürdürmen gerek.

Her zaman bir sonraki sefer vardır.

11

Ertesi sabah otelden ayrılmamdan önce Tom aradı. "TBI, Steeple Hill'de insan kalıntıları bulmuş." Bir an susup sonra devam etti. "Bunlar gömülü değilmiş."

İki arabayla gitmeyelim diye beni gelip otelden aldı. Ona eşlik edip etmeyeceğim konusunda bu sefer tartışmamıştık, işi tek başına halletmeye çalışmayacağına dair aramızda örtük bir anlaşma olmuştu. Önceki akşamdan sonra acaba nasıl bir ruh hali içindedir, emekli olacağım açıkladığı için pişman mıdır diye merak etmiştim. Öyleyse bile iyi saklıyordu.

Yola koyulduğumuz sırada "Ee... Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Emeklilik dünyanın sonu olmayacak. Hayat devam ediyor, öyle değil mi?"

Bu konuda ona katılıyordum.

Steeple HiH'in boyaları dökülen bahçe kapısına yaklaşıyorduk. Önceki gelişimizdeki gibi hava alacakaranlık değildi, güneş yükselmişti. Çimenliklerin sonundaki çam ormanı geçit vermez bir görünüm arz ediyordu; sık ağaçlar arasında sanki hâlâ gece yaşanıyordu.

Mezarlığın kapısının önünde duran üniformalı polisler, daha şimdiden dışarıda toplanmış basının içeri girmesini engelliyorlardı. Belli ki, bir şey bulunduğu bilgisi sızmıştı. Bir cesedin mezardan çıkarılmasının üstüne gelen bu bilgi, habere aç medyayı kan kokusuna gelen köpekbalığı gibi çekmişti. Tom kimliğini göstermek için arabayı yavaşlatırken, bir fotoğrafçı arabamızın

penceresinden resmimizi çekmek için çömeldi.

"Ona söyle on dolara imzalayabilirim," diye homurdandı Tom, arabayı içeri sokarken.

Cesedi çıkardığımız mezarın yanından geçerek ana binaya ilerledik. Steeple Hill'in şapeli Amerikan iyimserliğinin cenaze endüstrisine kadar yayıldığı 1960'larda inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ucuz bir modernizm denemesiydi; düz bir çatısı olan tek katlı blok, Frank Lloyd Wright'm stiline özenmiş ama acınacak bir şekilde yetersiz kalmıştı. Girişin yanındaki duvarı oluşturan renkli cam tuğlalar kirli ve çatlaktı, ayrıca tam olarak ne olduğunu söyleyemesem de orantılarda bir yanlışlık vardı. Düz çatının üstüne yerleştirilmiş çan kulesi, bir masanın üzerinde duran bir cadı şapkası kadar uyumsuz gözüküyordu. Tepesine, üstünkörü kaynak yapılmış iki adet paslı kirişe benzeyen metal bir haç oturtulmuştu.

Gardner şapelin önünde, beyaz tulumları leş gibi olmuş bir grup adli tıp ajanıyla konuşuyordu. Bizi görünce yanımıza geldi. Girizgah yapmadan "Arka tarafta," dedi.

Gardner'ı takip ederek şapelin etrafını dolandığımız sırada birdenbire, bastıran güneşli yaz yağmuruyla, hava gümüş yaldızlı damlalarla doldu. Başladığı gibi çabucak kesildi ve geride çimenlerle çalılar üzerinde parıldayan minicik, ışıktan gökkuşağı prizmaları bıraktı. Gardner'm bizi götürdüğü ince uzun çakıllı yolda ilerlerken ağaçlar seyreliyor ve yol git gide otlarla bürülü hale geliyordu. Arka tarafın görünmesini engelleyen yüksek porsukağacı çitine ulaştığımızda yol artık çimenlerin ezilmesiyle oluşmuş bir patikadan ibaretti.

Fakat şapelin ön tarafı ne kadar dökük bir haldeyse de, Steeple Flill'in asıl perişanlığı çitin

arkasında ortaya çıkıyordu. Kullanım amacıyla yapılmış çirkin bir ek binanın arka tarafı, etrafa paslı araç gereçler ve boş kapların saçılı olduğu kapalı bir avluya bakıyordu. Açık arka kapının civarında yerdeki ezilmiş sigara izmaritleri kirli beyaz pastiller gibi görünüyordu. Steeple Flill'in her yanma bir ihmal ve bakımsızlık havası hakimdi, üstüne üstlük sinekler çöplerin üzerinde heyecanla çemberler çiziyordu.

"Şuradaki morg," dedi Gardner, başıyla ek binayı işaret ederek. "Suç mahalli ekibi henüz bir şey bulamadı ama Çevre Koruma Ajansı, York'un idaresinden pek memnun değil."

Kapı eşiğine yaklaştığımızda içeriden yükselen sesler kulağımıza geldi. Jacobsen'ı görebiliyordum; yanındaki üç erkekten en az bir baş kısaydı, ama çenesi meydan okurcasına havaya kalkıktı. Adamlardan ikisinin, Gardner'm bahsettiği Çevre Koruma Ajansı'ndan gelen memurlar olduğunu tahmin ettim. Üçüncüsüyse York'tu. Bir parmağıyla havayı dürterken neredeyse bağırır gibi konuşuyor, sesi heyecandan titriyordu.

"...rezalet! Burası saygın bir işyeri! Bütün bu *imalara* maruz kalmayacağım ve... "

Jacobsen "Hiç kimse bir şey ima etmiyor beyefendi," diyerek sözünü kesti, nazik ama kararlıydı. "Bu süregiden bir cinayet soruşturmasının bir parçası, o yüzden işbirliği yapmanız menfaatinize olur."

Cenaze evi müdürünün gözleri pörtledi. *"Sağır mısınız*? Size bir şey bilmediğimi *söyledim*! Bunun itibarıma ne kadar *zarar verdiği* hakkında bir fikriniz var mı?"

Etrafın sefilliğini hiç görmüyor gibiydi. Kapının önünden geçtiğimizi fark edince tiradını yarıda kesti.

"Dr. Lieberman!" diye bağırdı, bize doğru hızla gelirken. "Beyefendi, eğer bu yanlış anlamayı düzletmeme yardımcı olursanız minnettar kalırım. Sizinle iki profesyonel olarak konuşuyorum, bu insanlara bütün bunlarla benim hiçbir ilgim olmadığını açıklayabilir misiniz?"

Cenaze evi müdürü üzerine gelirken Tom gayri ihtiyari bir adım geriledi. Gardner aralarına girdi.

"Dr. Lieberman burada TBI işi için bulunuyor Bay York. İçeri dönün de Ajan Jacobsen..."

"Hayır, dönmeyeceğim! Öylece durup Steeple Hill'in temiz adının kirletilmesini seyretmeyeceğim!" Sabah gün ışığında York'un takım elbisesinin pis ve kırışık olduğunu görebiliyordum, ayrıca gömleğinin yakasında şerit halinde yağlı bir kepek izi oluşmuştu. Tıraşsız yüzünde gri sakal kılları kırağı gibi çenesini kaplıyordu.

Jacobsen da gelip bir yanında durunca, Gardner'la ikisi arasında kalan York'un gidecek yeri kalmadı. Cenaze evi müdürünün hırpaniliği yanında Jacobsen nane ' ferahlığında bir tazelik sergiliyordu. Hafif sabun kokusunu ve parfümünün temiz, abartılı olmayan kokusunu aldım.

Ama ses tonu hiç yumuşak değildi ve harekete hazır şekilde bekliyordu. "İçeri dönmeniz gerek beyefendi. Çevre Koruma Ajansı'ndan gelen beylerin size soracakları bitmedi."

York, Jacobsen'ın kendisini tekrar binaya sokmasına izin verdi, ama omuzunun üzerinden bize bakmayı sürdürdü.

"Bu bir komplo! Bir *komplol* Burada neler döndüğünü anlamadığımı mı sanıyorsunuz? Öyle mi?"

Gardner Tom'u oradan uzaklaştırırken York'un sesi arkamızda yankılanıyordu. "Bunun için özür dilerim," dedi ajan.

Tom gülümsedi, ama sarsılmıştı. "Altüst olmuş görünüyor," dedi Gardner'a.

"Daha da olacak."

Gardner bizi şapelin morgunun arkasındaki ağaçlara doğru götürdü. Cenaze evinin arka tarafı büyük bir çam ormanına bakıyordu. Ağaç gövdeleri arasına polis şeritleri çekilmişti. Dallar arasından gözüme iş başındaki beyaz giysili figürler ilişti.

"Köpeklerden biri kalıntıları burada buldu," dedi Gardner. "Bayağı bir etrafa saçılmışlar, ama şimdilik anladığımız kadarıyla tek kişiye aitler."

"İnsan olduğu kesin mi?" diye sordu Tom.

"Öyle görünüyor. İlk başta emin değildik, çünkü çok kötü kemirilmişler. Sonra bir kafatası bulunca hepsinin aynı bedene ait olduklarım varsaymak mantıklı geldi. Ama Tri-State'ten sonra artık hiç risk almıyoruz."

Onu suçlayamazdım. Müfettişler 2002 yılında Georgia'daki Tri-State Krematoryumu'nun alanı içinde insana ait bir kafatası bulduklarında olay tüm dünyada manşetlere konu olmuştu, ileride bunun tüyler ürpertici bir buzdağının sadece görünen kısmı olduğu ortaya çıkmıştı. Krematoryumun sahibi, yakması gerektiği halde birçok cesedi elinde tutmuştu, bunun sebebine dair tatmin edici bir açıklama getirilemedi. Üç yüzü aşkın ceset küçücük mezarlara tıka basa doldurulmuş ya da civardaki ormanda birbiri üstüne yığılmıştı. Hattâ bazıları krematoryumun sahibinin evine götürülüp bırakılmıştı. Ama Tri-State olayı ne kadar kötü olsa da, mevcut halden önemli bir farkı vardı.

Kurbanların hiçbiri öldürülmemişti.

Gardner bizi üzerinde maskeler ve koruyucu giysiler bulunan bir masanın yerleştirildiği orman kenarına götürdü. Birkaç metre ileride çam ağaçları neredeyse yekpare bir duvar oluşturuyordu.

TBI ajanı, Tom'a ondan ne yapmasını istediğini ancak şimdi fark etmiş gibi tereddütle bakarak "Bunu yapmanın sakıncası olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Daha kötü yerlerde bulundum." Tom tek kullanımlık tulumlardan birini poşetinden çıkarmaya başlamıştı bile. Gardner ikna olmuş görünmüyordu, ama onu seyrettiğimi fark edince yüzündeki endişe ifadesini sildi.

"Öyleyse bırakayım da işini yap."

Gardner'm morga dönmesini bekledikten sonra "O haklı Tom," dedim. "Orada çalışırken çok rahatsız olacaksın."

"Bir şey olmaz."

İnatçı hali, tartışmakla boşa zaman harcadığımı söylüyordu. Tulumlardan birini giyip fermuarını çektim, sonra eldivenleri ve tek kullanımlık galoşları da giydim. Tom hazır olunca ormana yöneldik. Daha girer girmez etrafımızı derin bir sessizlik sardı, sanki dışarıdaki dünyayla ilişiğimiz ansızın kesilmişti. Dört bir yanda çam iğneleri titreşiyor, mezarlık sahnesine sanki ölüler fısıldaşıyormuş gibi tüyler ürpertici bir ses yayıyorlardı. Zemin, hindistan cevizi hasırından bir paspas seriliymişçesine

kalın bir tabaka halinde çam iğneleriyle kaplıydı, düşen kozalaklar da çakıl taşları gibiydi. Maskemden içeri süzülen temiz çam kokusunu teneffüs etmek cenaze evinin pisliğinden sonra çok hoş bir rahatlamaydı.

Ama kısa sürdü. Çamların altında hava ağır ve dingindi, en ufak bir esinti yoktu. En yakındaki beyaz giysili ajanların yanma gitmek üzere alçak dalların altından eğilip geçerken neredeyse ânında terlemeye başladım.

Ajanlar bize doğru gelirken, Tom nefes nefese kaldığını gizlemeye çalışarak "Evet, ne buldunuz?" diye sordu.

Hareket eden koruyucu giysiler ve maskeler altındaki kişileri tanımak zordu, ama cevap verenin dağ kulübesindeki o iri yarı adam olduğunu anladım. *Lenny miydi? Yok, Jerry.* Maskeli yüzü kızarmış ve boncuk boncuk terlemişti, tulumu çam iğneleri ve ağaç kabuklarıyla pislenmişti.

"Ah Tanrım, ne gün olacak ama," dedi soluk soluğa doğrularak. "Bir kafatasımız var, ayrıca bir göğüs kafesinden kalanlarla birkaç tane daha kemik. Etrafa epeyce dağılmış haldeler, daha büyük olanları bile. Şu arka tarafta bir çit var, ama o kadar çökmüş ki, girmek isteyenleri engelleyecek durumda değil. Dört ayak üzerinde de yürüyerek de girilebilir. Bir de şu lanet ağaçlar tam bir pislik."

"Kumaş parçaları var mı?"

"Yok, ama eski bir çarşafa benzer bir şey bulduk. Ceset buna sarılmış olabilir."

Onu orada bırakıp en yakındaki buluntuya gittik. Küçük bayraklarla benek benek olmuş ormanın zemini bakımsız bir pata alanına benziyordu. Her bir bayrak ayrı bir buluntuyu işaretliyordu. En yakınımızdaki bayrak bir pelvisten kalanların başına dikilmişti. Ağaç altında olduğundan, ulaşabilmek için iki büklüm yürümek zorunda kaldık, çam iğnelerinin oluşturduğu sürtünmesiz halıda ayaklarımız kayıyordu. Çok zorlanmadığını umarak Tom'a göz attım, ama maske yüzünün büyük kısmını gizlediğinden anlayamadım.

Leğen kemiği hayvanlarca o kadar çiğnenmişti ki, erkeğe mi kadına mı ait olduğu bile hemen anlaşılmıyordu, ama yanındaki uyluk kemiği daha güçlü bir göstergeydi. Büyük uyluk kemiğinin iki ucu da hayvan ısırıkları dolayısıyla çentikli ve çukur çukur olmasına rağmen, uzunluğundan bir erkeğe ait olduğu belliydi.

"Bayağı büyük," dedi Tom ve incelemek üzere çömeldi. "Sence sahibinin boyu ne kadardır?"

"Rahat 1.80'in üzerinde. Willis Dexter ne kadardı?"

"1.85." Tom maskesinin ardından gülümsedi, aklımızdan aynı şeyin geçtiği belliydi. Steeple Hill'de gömülü olması gereken adamı bulmuş olabileceğimizi düşünmeye başlıyordum. "Pekala, bakalım başka neler var."

Ağaçların arasından geçebilmek için ittiğimiz dallar üstümüzü tırmalıyor, üzerimize yağmur gibi iğne döküyorlardı. Tom'da herhangi bir rahatsızlık belirtisi gözlenmiyordu, ama zaten yavaş yavaş ilerliyorduk. Yüzümden ter akıyordu ve sürekli eğilerek yürümek için kendimi zorladığımdan kramp girmeye başlamıştı. Artık çam kokusu mide bulandırıyor, hareketlerimi kısıtlayan tulumun içine giren ağaç tozları kaşıntı veriyordu.

Leğen kemiğinin biraz ötesinde yerde bir çarşafın kalıntıları duruyordu. Leş gibi ve lime limeydi,

vücut parçalarından ayırt edilsin diye başka renkte bir bayrakla işaretlenmişti. Onun yanında, dökülen çam iğneleri arasından kısmen görünen bir göğüs kafesi vardı. Üzerinde birkaç karınca vızır vızır koşuşturuyor, et parçası kalmış mı diye aranıp duruyorlardı, ama geride pek et kalmamıştı. Kemikler çoktan didiklenip temizlenmişti ve göğüs kafesi kemiğiyle daha küçük olan pek çok kaburga da eksikti.

Ben fotoğraf çekerken Tom "Galiba cesetin atıldığı yer burası," yorumunda bulundu. "Saçılma çok tipik görünüyor. Birinin parçalayıp atmasından ziyade hayvanlar yapmış diyeceğim."

Doğa israftan nefret eder ve açık havadaki bir ceset kısa zamanda çevredeki vahşi hayvanlar için besin kaynağı haline gelir. Köpekler, tilkiler, kuşlar ve kemirgenler -hattâ Amerika'nın bazı kısımlarında ayılar- ziyafete katılırlar, ellerinden geldiğince cesedi parçalara ayırır ve götürürler. Ama daha iri olan gövde en büyük leşçiller için bile taşıyamayacakları kadar büyük olduğundan, çoğunlukla orada yenir. Dolayısıyla göğüs kafesi bize genellikle cesedin ilk yerini gösterir.

Tom kaburgalardan birinin ucunu dikkatle inceliyordu. Yaklaşmam için eliyle işaret etti. "Şurayı görüyor musun? Testere izleri."

Diğer kemiklerin çoğu gibi bu kaburga da fena halde kemirilmişti. Fakat diş izleri arasında, kemiğin ucunda boydan boya ilerleyen paralel çizgiler hâlâ seçiliyordu.

"Demir testeresi bıçağı gibi görünüyor. Otopside böyle çizgiler olur," dedim. Bir otopsi sırasında standart işlem, göğüs kafesini göğüs kemiğinin her iki yanından kesmektir, böylece kaldırılıp altındaki organlara ulaşılabilir. Bazen kemik kesicileri kullanılır, ama sıklıkla daha hızlı olan elektrikli testere tercih edilir.

Bu otopsi işlemi tıpkı buradakine benzer izlere yol açar.

"Git gide Willis Dexter'ı bulduğumuzu daha fazla düşünüyorum, ya sen?" dedi Tom ayağa kalkarken. "Erkek, aynı boyda, kaburgalarında otopsi kesikleri var. Ayrıca Dexter'm giysileri araba kazası sırasında yanmıştı. Giysi tedarik edecek bir ailesi de olmadığına göre, büyük olasılıkla ceset morgdan getirildiği çarşafın içinde bırakılacaktı. Zaman ölçeği de yaklaşık olarak doğru. Kemiklerde yosun ya da liken yok, yani bir yıldan az zamandır buradalarmış. Öyle görünüyor ki..."

Birdenbire soluğu kesildi, elini pençe gibi göğsüne atarak iki büklüm oldu. Maskesini çıkarınca yüzünün balmumu gibi sarardığını gördüm, ama kapıldığım dehşeti belli etmemek zorundaydım.

"Hapların nerede?"

Ağzı acıyla gerilmişti. "Yan cebimde..."

Tom'un tulumunu yırtarken içimden kendimi azarlıyordum. *Bunu yapmasına asla izin vermemeliydin!* Eğer burada yığılıp kalırsa... Çino pantolonunun bacağındaki düğmeli cebi açtım, ama hapları orada bulamadım.

Sakın görünmeye çalışarak "Burada değil," dedim.

Gözleri acıyla sımsıkı yumulmuştu. Dudakları morarmaya başlıyordu. "Gömleğimin..."

Gömlek cebini elimle yoklayınca küçük, sert bir nesne hissettim. *Tanrı'ya şükür!* Kutuyu çıkarıp kapağını açtım, sallayıp minik haplardan birini avucuna düşürdüm. Hapı dilinin altına koyarken

Tom'un eli titriyordu. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı, sonra yüzündeki gerginlik gevşemeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum. Kafa salladı, konuşamayacak kadar bitkindi. "Bir iki dakika dinlen."

Yakından bir hışırtı duyuldu, iri yarı adli tıp ajanı Jerry gelmişti. "Sizler iyi misiniz?"

Benim cevap vermeme fırsat bırakmadan, Tom kolumdaki elini sıktı ve "İyiyiz," dedi. "Sadece biraz soluklanmam gerek."

Ajan kanmış görünmese de bizi yalnız bıraktı. O gidince Tom'un omuzları yine düştü.

"Yürüyebilir misin?" diye sordum.

Kesik kesik bir nefes aldı. "Sanırım."

"Hadi, seni buradan çıkaralım."

"Ben idare ederim. Sen devam et."

"Seni burada bırakmayacağım..."

Tekrar kolumu sıktı. Gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı. "Lütfen David."

Ormandan tek başına çıkması fikrinden hiç hoşlanmamıştım, ama ısrar edersem onu daha fazla heyecanlandırmaktan başka bir şey yapmış olmayacaktım. Çam ağaçlarının arasından orman çıkışma bakarak mesafeyi kafamda ölçmeye çalıştım.

Ne düşündüğümü tahmin eden Tom "Telaş etmeden yavaş yavaş giderim," dedi. "Buradan çıkar çıkmaz dinleneceğime de söz veriyorum."

"Bir doktora görünmen gerek."

"Demin göründüm ya." Halsizce gülümsedi. "Endişelenme. Sen sadece buradaki işi bitir."

Yaşlı bir adamın ihtiyatıyla hareket ederek dikkatle ve yavaş yavaş ormandan ilerlemesini endişeyle seyrettim. Ormanın sınırına varıp, sık dallar arasından gün ışığına çıkarak gözden kaybolmasına kadar ardından baktıktan sonra jerry'nin yanma gittim. Kemik parçasına benzer bir nesneyi inceliyordu. Ben yaklaşırken kafasını kaldırıp baktı.

"O iyi mi?"

"Sıcak yüzünden sadece," deyip çabucak devam ettim: "Daha önce bir kafatası bulduğunu söylemiştin, değil mi?"

Beni bir yamacın dibine dikilmiş bir diğer küçük bayrağın olduğu yere götürdü. Bayrağın yanında insana ait bir kafatasının beyaz tepe kısmı görünüyordu, yarısı çam iğneleri arasına gömülmüştü. Çene kemiği eksikti ve kafatası tıpkı, kirli bir fildişi çanak gibi başaşağı duruyordu. Yapısının ağırlığından, bir erkeğe ait olduğu anlaşılıyordu. Alın kemiğine yayılan kırık çizgilerini görebiliyordum. Düz ve sert bir şeyin çarpmasıyla oluşmuş bir hasardı.

Bir arabanın ön camı gibi.

Kalıntıların Willis Dexter'a ait olduğundan artık emindim, bu durumda da muhtemelen kalıntılar bize fazla bir bilgi sağlamayacaktı. Tamircinin cinayete kurban gitmeyip araba kazasında öldüğü neredeyse kesindi. Cinayetlerle tek bağlantısı, tabutuna ve mezarına katil tarafından el konmuş

olmasıydı. Ellerinden ya da hattâ parmaklarından birinin kayıp olduğunu saptayabilirsek, bu hiç değilse ölümünden onca zaman sonra parmak izlerinin o film kutusunun üzerine nasıl çıktığını açıklayabilirdi. Ama hiçbir bilek veya parmak kemiği bulunmamıştı ve ormanın büyüklüğünü gözönünde tutarsak, bulunması da olanaksızdı. Leşçil hayvanlar, kalıntıları didik didik etmişti. Küçük kemikler yenmemişse bile, şimdi herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Fotoğrafını çektiğim son buluntu, kemirgenler tarafından yarısı yenmiş bir kaburgaydı. Ben resmi çekerken Jerry neşeyle "Tatiliniz heba oldu ha doktor?" dedi. "İnsana ait olduklarından başka söylenecek fazla şey yok. Zaten size bunu biz de söyleyebilirdik. Her neyse, işiniz bittiyse bütün kalıntıları kutulayıp poşetlemeye başlamak istiyoruz."

Pek de üstü kapalı bir ima değildi. İşini yapsın diye onu rahat bırakmak üzereydim ki, bir başka bayrağı fark ettim.

"Şuradaki ne?"

"Sadece birkaç diş. Çene koparıldığı sırada dökülmüş olmalılar."

Bunda alışılmadık bir yan yoktu. Leşçiller genellikle önce yüzü yerler, çene kemiği olmayınca da dişler kolayca yuvalarından dökülebilir. Az kalsın gidip bakmaya bile zahmet etmeyecektim. Çok sıcaklamış ve yorulmuştum, ayrıca gidip Tom'u görmek istiyordum. Fakat yaşadığım zorlu deneyimler bana peşin karar vermemek gerektiğini öğretmişti.

"Bir baksam iyi olur," dedim.

İşaret bayrağı bir bodur çamın dışarı çıkmış kökleri arasına dikilmişti. Göğüs kafesinin olduğu yerden uzak değildi, ama fildişi renkli kirli topakları ancak yaklaşınca seçebildim. Dört tane öğütücü diş vardı, toprağa bulanmışlardı ve çam iğneleri arasından görülmeleri zordu. Bulunmuş olmaları arama çalışmasının ne kadar titizlikle yapıldığının göstergesiydi. Fakat dişlere bakarken sanki bir terslik sezdim...

Ne olduğunu idrak ettiğimde aşırı sıcağı da rahatsızlığı da ânında unuttum.

Dişlerin fotoğraflarını çekmeye başladığımda jerry "Dediğim gibi, birkaç diş işte. Ee, artık bitirdiniz mi?" diye sordu. İma bu sefer daha açıktı.

"Bunların fotoğraflarını siz de çektiniz mi?"

Bunu sorduğum için gerizekâlı olduğumu ifade eden bir bakışla "Doktor, kıçtan çıkanların bile fotoğraflarını çektik," dedi.

Çömeldiğim yerden kalktım. "Ben gene de birkaç tane daha çektim. İhtiyacınız olacak."

Onu arkamdan bakakalmış halde bırakarak ormandan çıkmak üzere yola koyuldum. Çam ormanının klostrofobi yaratan ortamından çıkarken sırtımdan ter akıyordu. Maskemi büyük bir memnuniyetle çıkardım, tulumumu açtım, polis şeridinin altından eğilerek geçtim ve Tom'a bakındım. Biraz ileride porsukağacı çitinin gölgesinde ayakta durmuş, Gardner ve Jacobsen'la konuşuyordu. İyi görünüyordu, ama rahatlamam yanlarında Hicks'in de olduğunu görene kadar sürdü. Az sonra da yükselen sesleri işittim.

"... ve bu soruşturmada bulunma yetkisi yok! Siz de benim kadar biliyorsunuz."

“Bu çok saçma. Sen sadece zorluk çıkarıyorsun Donald,” dedi Tom. '

“Zorluk mu çıkarıyorum?” Çenesini ileri çıkarınca güneş kel kafasında yansıdı. “Hakim, bir bilirkişi bir *asistanın* gözetimsiz şekilde bütün cinayet mahallini dolaşmasına izin verdiği için cinayet davasını reddettiğinde ‘zorluk çıkarıyor’ olacak mı acaba? Dava mahkemeye intikal ettiğinde birileri muhtemelen ülkede bile olmayacak, öyle değil mi?”

Kimden bahsettiklerini tahmin etmek zor değildi. Ben yaklaşırken hepsi sustu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum Tom’a. Her şeyin sırası vardı.

“İyiyim. Sadece biraz su içmem gerekiyordu.”

Yakından bakınca teni hâlâ soluktu, ama öncekinden çok daha iyi görünüyordu. Bana bakışından, geçirdiği krizden diğerlerinin önünde söz etmemem gerektiğini açıkça anladım. Gardner’a döndüm. “Bir sorun mu var?”

“Evet efendim, bir sorun var!” diyerek Hicks araya girdi. Bütün öfkesine karşın çok eğlendiğini görebiliyordum.

“Belki de bunu başka bir zaman tartışmalıyız,” dedi Gardner bıkkın bir edayla.

Ama patolog yolundan sapmayacaktı. “Hayır, bunun şimdi halledilmesi gerek. Eyaletin yıllardır gördüğü en büyük seri katil soruşturmalarından birinin ortasmdayız. Amatörlerin her şeyi berbat etmesi riskini göze alamayız.”

Amatörler mi? Sinirimi zor zaptederek ağzımı sımsıkı kapadım. Bir şey söylersem işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacaktı.

“David en az benim kadar ehil,” dedi Tom, ama tartışacak mecali yoktu. Hicks parmağını ona doğru uzatarak “Bunun konuyla ilgisi yok!” dedi. “Bir suç mahallinde kendi başına dolaşmaması gerekirdi. Ne dersin Gardner? Rahatça dolaşsınlar diye önüne gelene bedava *bilet* dağıt istersen.”

Gardner’m çene adaleleri kasıldıysa da Hicks can alıcı bir noktaya temas etmişti. “Bu konuda haklı Tom.”

“Lanet olsun Dan, David burada bize *iyilik* yapıyor!”

Artık yeterince dinlemiştim. Bu konuşmanın nereye varacağı belli olmuştu. “Pekala. İşleri zorlaştırmak istemem.”

Tom çok üzgün görünüyordu, ama Hicks sevincini bastırmakta zorlanıyordu.

“Alınmak yok, Doktor... Hunter’dı, değil mi? Kendi ülkenizde çok saygın olduğunuza eminim, ama burası Tennessee. Bu sizin, meseleniz değil.”

Sakince bir şey söyleyebilecek halde değildim, o yüzden sustum. Jacobsen anlaşılmaz bir ifadeyle Hicks’e gözlerini dikmişti. Gardner ise her şeyin sona ermesini diler gibi görünüyordu. “Üzgünüm David,” dedi Tom çaresizce.

“Sorun yok.” Ona fotoğraf makinesini uzattım. Tek istediğim oradan uzaklaşmaktı. Nereye olursa. “Halledebilecek misin?” Diğerlerinin önünde daha fazlasını söylemek istemiyordum, ama zaten Tom ne kastettiğimi biliyordu. Utanmış bir edayla kısaca kafa salladı. Tam dönmüş gidiyordum ki, onlara

söylemem gereken bir şey olduğunu hatırladım.

“Bulunan dişlere bir bakmalısınız. Cesede ait değiller.” “Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Hicks.

“Çünkü bir domuza aitler.”

Bu onu susturdu. Tom’un gözlerindeki merak parıltısını gördüm. “Küçük azı mı?”

Kafamla onayladım, anladığını biliyordum. Ama anlayan bir tek oydu. Hicks sanki bir numara döndüğünden şüpheleniyormuş gibi bakıyordu bana.

“Domuz dişleri bulduklarını mı söylüyorsunuz? Ne halt etmeye oradalarmış ki?”

“Bana sormayın. Ben sadece bir amatörüm.”

Ucuz bir iğnelemeydi, ama kendime engel olamamıştım. Uzaklaşırken Tom’un gülümsediğini gördüm, galiba Jacobsen’ın yüzünde de belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

Ama bu daha iyi hissetmemi sağlamadı. Geldiğim yolu takıp ederek şapelin ön tarafına dolanırken tulumumun fermuarını o kadar sert açtım ki yırtıldı. Bir an önce kurtulmak için tulumu çekiştirerek üzerimden çıkardım ve atık koruyucu giysilerle yarısına kadar dolmuş olan plastik çöp kutusuna tıktım. Lastik eldivenleri de çıkardığımda, üzerlerinden damlayan ter, toprakta modern resme benzer koyu renkli lekeler oluşturdu. Havasız lateksiıı içinde kapalı kalan ellerim buruşmuş ve renkleri atmıştı, bir an için dejavuya benzer ani bir his duydum.

Ne oldu? Bu bana ne hatırlattı?

Ama üzerinde duramayacak kadar kızgındım. Ayrıca aklımda daha dünyevi bir sorun belirmişti. Steeple Hill’e Tom’un arabasıyla gelmiştim. Az önceki dramatik çıkışımın ardından şimdi burada kalakalmışım.

Aman ne harika. Eldivenleri çöpe attım, tam cep telefonumu çıkarmıştım kı, herhangi bir yerel taksinin numarasını bilmediğimi fark ettim. Hem bilseydim de mezarlığa girme izinleri yoktu zaten.

Sessizce küfrettim. Tom’un işini bitirmesini bekleyebilirdim, ama gururum buna izin vermeyecekti. İyi. Yürürüm ben de. İnatçılık ettiğimi biliyordum ama buna aldırmayacak kadar huysuzluğum üstümdeydi; bahçe kapısına doğru yürümeye başladım.

“Dr. Hunter!”

Dönüp bakınca patikada bana doğru gelen Jacobsen’ı gördüm. Yüzüne vuran parlak güneş yüzünden hafifçe gözlerini kıstığından, gri gözlerinin kenarlarında minik kaz ayaklan oluşmuştu, bu da ona yüz hatlarını yumuşatan muzip, hattâ neredeyse komik bir görünüm veriyordu.

“Dr. Lieberman araban olmadığını söyledi. Şehre nasıl döneceksin?”

“Hallederim.”

“Seni götüreyim.”

“Hayır, teşekkürler.” Yardım kabul edecek ruh halinde değildim.

Dik başlı bir tutam saçı yüzünden çekip kulağının arkasına atarken surat ifadesinden bir şey

okumak mümkün değildi. "Yürümeni tavsiye etmem. Bütün basın dışarıda."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Kızgınlığım tükenmeye başlayınca kendimi küçük bir aptal gibi hissettim.

"Arabamı getireyim," dedi Jacobsen.

12

Arabada sessizdik; atmosfer pek arkadaş canlısı sayılmazdı, ama rahatsız da değildi. Çene *çalacak* havada değildim, Jacobsen için de fark etmez gibi görünüyordu. Sinirim biraz yatıştıysa da, sönmeyi reddeden bir hınç içimde hâlâ ağır ağır yanıyordu.

Gömleğimi çekeledim, çam ormanında geçirdiğim zamandan sonra hâlâ sıcaklıyordum ve rahatsızdım. Arabanın içi güneş yüzünden fırın gibiydi, fakat nihayet klima savaşı kazanmaya başlıyordu. Huysuz bir şekilde camdan dışarı gözlerimi dikmiş, dükkanlar *vefastfood* lokantalarının sonu gelmeyen geçişini seyrediyordum. Dağların oluşturduğu koyu yeşil fon önünde, cam, tuğla ve beton kümelerinden ibarettiler. Bunların çoğunun bana ne derece yabancı olduğunun her zamankinden daha fazla farkın daydım. Ben buraya ait değildim. *Ve istenmediğin de kesin.* Belki de daha erken uçuşlara bir bakmalıydım.

Jacobsen'ın "Hoşuna gitmeyebilir, ama Dr. Hicks'in dediğinde haklılık payı var," demesiyle düşüncelerimden uyandım. "Dr. Lieberman yetkili bir TBI danışmanı. Sen değilsin."

"Suç mahallerinde nasıl çalışılacağını biliyorum," dedim sinirle.

"Bildiğinden eminim, ama bu senin yeteneğinle ilgili değil. Vaka mahkemeye giderse, bir savunma avukatının prosedürü izlemediğimiz yönündeki itirazını göze alamayız." Kafasını çevirip bana baktı, gri gözleri samimiydi. "Bunu biliyor olmalısın." Kendini beğenmiş öfkemin söndüğünü hissettim. Jacobsen haklıydı. Üstelik burada gururumdan daha fazlası tehlikedeydi.

"Dr. Lieberman hasta, değil mi?"

Soru beni gafil avlamıştı. "Niye böyle dedin?"

Dikkatini yoldan ayırmadan cevap verdi: "Babamın da kalbi hastaydı. O da aynı şekilde görünürdü."

"Ona ne oldu?"

"Öldü."

"Üzüldüm."

"Yıllar önceydi," dedi, konuyu kapatarak.

Yüzünde bilinçli bir ifadesizlik vardı, ama kendisi hakkında bu kadarcık bilgiyi bile verdiği için pişmanlık duyduğunu hissettim. Çekiciliği beni bir kez daha etkiledi. Bunun daha önce de farkmdaydım tabii, ama mermer bir heykelin şekline ve formuna hayran olmanız gibi, sadece bilimsel

bir değerlendirmeydi.

Oysa şimdi, arabanın dar sınırları içinde, ne kadar çekici olduğunun bılincindeydim. Ceketini çıkarmıştı, kısa kollu beyaz gömleğinden kollarının sağlıklı kasları görülüyordu. Şık iş takımıyla uyumsuz bir unsur olarak silahı hâlâ kemerine takılıydı. Ama pedallara basarken eteğinin bacaklarına sürtünerek çıkardığı hışırtıyı işitebiliyor, terimden gelen temiz ve ferah kokuyu alabiliyordum. Tahminimce kokulu sabundu, çünkü parfüm olamayacak kadar hafifti.

Jacobsen'ı bu ani fark edişim sinir bozucuydu. Gözlerimi dolgun dudaklarından uzaklaştırıp kararlı bir şekilde ileriye baktım ve bakışlarımı yola odakladım. Jacobsen ne düşündüğümü anlasa muhtemelen bileğimi kırardı. *Yet da seni vururdu.*

"Irving'den haber var mı?" diye sordum, zihnimi dağıtmak için.

"Hâlâ arıyoruz." *Yani yok.* "Dr. Lieberman ormandaki kalıntıların Willis Dexter'a ait olabileceğini söylüyor," dedi, tekrar ciddileşerek.

"Öyle görünüyor." Ona kafatasının alın kısmındaki kırıkları ve bunların Dexter'm yaralarına uyduklarını anlattım. "Herhalde böyle düşünmek makul. Biri cesetleri değiştirmiş ve Dexter'ınkini aranmadıkça bulunamayacağı ormana atmış."

"Ama bunu yapan her kimse mezarda yanlış cesedi bulduğumuz an neler olacağım biliyordu. O halde belli kı bu cesedi de bulmamızı istedi."

Önce Loomis, ardından tabuttaki kimliği belirsiz kalıntılar, şimdi de Dexter. Biri diğerine götüren cesetlerden oluşan bir faaliyet belgesi gibiydi. "Steeple Hill'e girebilen biri olmalı," dedim. "York'un orada çalıştığını iddia ettiği Dwight Chambers'm izini arıyordunuz, ilerleme kaydettiniz mi?"

"Hâlâ araştırıyoruz." Kırmızı ışığa yaklaştığımızda Jacobsen arabayı yavaşlatıp durdurdu. "Gördüğün dişlerin bir domuza ait olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ve bilerek oraya bırakıldığı kamsmdasm?"

"Orada olmalarının başka sebebi yok. Göğüs kafesinden biraz yukarıdalardı, yani leşçiller cesede ulaşmadan önce kafanın olduğu yerde. Ama dişlerin hiçbirinde çizik ya da hasar belirtisi görülmüyordu ve üzerlerinde dişeti yumuşak dokusu olmuş olsaydı kemirgenler kemirirdi. Bu da dişlerin oraya bırakıldıklarında zaten etsiz olduklarını düşündürüyor"

Jacobsen'ın kaşlarının arasında küçük bir çizgi peyda oldu. "Ama bunun anlamı ne?"

"Bana sorma. Belki de onları oraya bırakan kişi yine caka satmak istedi."

"Anlamıyorum. Domuz dişleri bırakarak nasıl caka satıyor ki?"

"Domuzların küçük azı dişleri insanlarınkine çok benzer. Neye baktığını bilmiyorsan, birbiriyle kolayca karıştırabilirsin." Jacobsen'ın kaşlarının arasındaki çizgi kayboldu. "Yani katil bize bu gibi ayrıntıları bildiğini gösteriyordu. Suç mahallerinde bırakılan parmak izleri gibi. Bizi sadece test etmiyor, aynı zamanda ne kadar zeki olduğuyla da övünüyor."

Arkamızdan, yeşil yandığı uyarısı yapan bir korna sesi gelince

Jacobsen irkildi. Telaşlı bir şekilde arabayı tekrar hareket ettirdi. Gülümsediğimi görmesin diye yan camdan dışarı baktım.

"Çok uzmanca bir bilgi gibi görünüyor. Kimler bu tür bilgilere ulaşabilir?" diyerek devam etti, tekrar önceki sakin haline dönmüştü.

"Sır değil. Eğer birinin..."

Birden durdum.

"Adli tıp geçmişi varsa?" diyerek Jacobsen cümlemi tamamladı.

"Evet," diye onayladım.

"Adli antropoloji gibi mi?"

"Ya da adli arkeoloji veya patoloji. Bir düzine daha başka adli tıp disiplini de olabilir. Ders kitaplarım okuma zahmetine katlanan herhangi biri de bu bilgilere ulaşabilir. Bu alanlarda çalışan insanları hedef göstermen şart değil yani."

"Kimseyi hedef göstermiyordum."

Oluşan sessizlik şimdi pek rahat değildi. Sessizliği bozacak bir yol aradım, ama Jacobsen'ın aurası havadan sudan konuşmayı imkânsız kılan cinstendi. Pencereden dışarı baktım, kendimi keyifsiz ve yorgun hissediyordum. Vakit akşama yaklaşırken, akan trafikte seyreden arabalar güneşin altında parlıyordu.

Jacobsen birdenbire "Psikolojiyi pek hesaba katmıyorsun, değil mi?" dedi.

Keşke bir şey söylemeseydim diye geçti içimden, ama artık kaçış yoktu. "Sanırım bazen psikolojiye çok fazla bel bağlanıyor. Yararlı bir araç, ama yanılmaz değil. Irving'in profili bunu gösterdi."

Çenesi yukarı kalktı. "Her iki kurbanın da erkek ve çıplak olmaları Profesör Irving'i yanlış yola saptırdı."

"Bunların önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Erkek olmalarının hayır. Çıplak olmalarına gelince, sanırım sen ve Dr. Lieberman bunun nedenini anlamışsınızdır."

Kafam karışmıştı, ama sadece bir saniyeliğine. Bunu daha önce göremediğim için kendime sinir olarak "Çıplak bir beden giysili olandan daha hızlı çürür," dedim.

Kafa salladı. Aramızdaki kısa süren rahatsızlığı hemen geride bırakma konusunda o da benim kadar hevesli görünüyordu. "Ayrıca hem Terry Loomis'in cesedi hem de mezardan çıkarılan kalıntılar, olması gerekenden daha fazla çürümüşlerdi. İkisinin de giysilerinin aynı sebeple çıkarılmış olduğunu varsaymak mantıksız olmaz."

Katilin kafa karışıklığı yaratması ve ne kadar zeki olduğunu ispatlaması için bir diğer fırsat. "Mezardan çıkarılan cesedin giysileri, şırınga iğnelerinin saplanması için zaten çıkarılmak zorundaydı," dedim. "Ve iğneler saplandıktan sonra, çok gerekmedikçe cesedi tutmak riskli olacaktı.

Böyle bir durumda tabii ki giysileri tekrar giydirmezdi. Ama bütün kurbanların erkek olduğu hâlâ bir gerçek."

"Bildiklerimizin demek istiyorsun."

"Henüz bulmadığımız başka cesetler de mi var sence?"

Bir an fazla ileri gittiğimi sandım. Jacobsen cevap vermeyince ben de kendime böyle bir mecburiyetinin olmadığını hatırlattım, artık soruşturmaya müdahil değildim. *Alış buna. Artık sadece bir turistsin.*

Ama tam ben sorumu geri almak üzereydim ki, Jacobsen cevap vermeye karar verdi. "Başka cesetler de var demek spekülasyondan ibaret olur. Ama sadece katilin bulmamızı istediği kurbanları bulduğumuz konusunda Profesör Irving'e katılıyorum. Sergilediği gaddarlığın düzeyine ve su katılmamış özgüvenine bakarsak, başka kurbanlarının da olduğu kesin gibi bir şey. O tür... nasıl desem... *incelikli işleri* kimse ilk seferlerde geliştiremez."

Bu daha önce benim de aklıma gelmişti. Rahatsız edici bir düşünceydi.

Jacobsen bir virajı alırken yüzüne güneş vurunca güneşliği indirdi. "Katilin gündemi her ne ise, bunda kurbanının fiziksel özelliklerinin rol oynadığını sanmıyorum. Otuz altı yaşında, sigorta elemanı, beyaz bir erkek; ellilerinde siyah bir erkek ve -büyük ihtimalle- kırk dört yaşında bir psikolog... kurbanlar arasında görülür bir bağlantı yok. Bu da bize kurbanlarını rastgele avlayan bir fırsatçıyla karşı karşıya olduğumuzu düşündürüyor. Erkek veya kadın olmalarının katil için önem taşıdığından kuşkuluyum."

"Ya Irving? O rastgele değildi, bilerek hedef seçildi."

"Profesör Irving bir istisnaydı. Televizyona çıkana kadar katilin planlarında yer aldığını sanmam, ama televizyonda görününce katil derhal harekete geçti. Bu da bize önemli bir şey söylüyor." "Yani tehlikeli bir deli olmasının dışında mı?"

Hafifçe gülümseyince yüz hatları yumuşadı. "Onun dışında, evet. Şimdiye kadar elimizdeki bütün bilgiler, katilin eylemlerini titizlikle tasarladığı, ve planladığını söylüyor. Kulübede Dexter'ın parmak izlerini bırakmasından *altı ay* önce iğneleri cesede yerleştirdi. Bu metodik, düzenli bir zihin yapısını gösterir. Ama Profesör Irving'in başına gelenden, katilin bir yanı daha olduğunu anlıyoruz. Dürtüleriyle hareket eden ve dengesiz bir yanı var. Egosu yaralandığında kendini kontrol edemiyor."

jacobsen konuşurken bir şey dikkatimi çekti, Irving'in kurbanlardan biri olduğunu kabullenmişti. "Bu iyi mi kötü mü?" "İkisi de. Katilin ne yapacağının kestirilemeyeceği anlamına geliyor, ki bu da onu daha da tehlikeli kılıyor. Ama şayet dürtülerine uyarak davranırsa er geç hata yapacaktır." Güneş, öndeki arabadan yansıma yapınca gözlerini kıstı. "Güneş gözlüklerim ceketimde. Verebilir misin lütfen."

Ceket arka koltuğa düzgünce katlanıp koyulmuştu. Dönüp uzandım. Yumuşak kumaştan narin ve hafif bir koku geldi. Ceplerini ararken tuhaf bir yakınlık hissi yaşadım. Bir pilot gözlüğü bulup ona verdim. Alırken parmaklarımız birbirine sürtündü, serin ve kuru teni alttan alttan bir sıcaklık yayıyordu. "Teşekkürler," deyip gözlüğü taktı.

"Az önce katilin gündeminden bahsettin," dedim çabucak.

“Ondan önce de tanınmayı çok istediğim söylemiştin galiba, yani o bir... neydi? ‘Habis narsist’ mi? Davranışlarım açıklamıyor mu bu?”

Jacobsen kafasını hafifçe eğdi. Gözleri gizlenince öncekinden de daha anlaşılmaz olmuştu. “Çok ileri gitmeye hazır olmasını açıklıyor, ama daha en başta *niçin* öldürdüğünü açıklamıyor. Öldürmekle eline geçen bir şey, kaşımaya çalıştığı patolojik bir kaşıntısı olmalı. Eğer bu cinsel değilse, o zaman ne?”

“Belki de sadece acı çektirmekten hoşlanıyordur,” fikrini ileri sürdüm.

Kafasını iki yana salladı. Güneş gözlüğünün üzerinde yine o 'küçük çizgi belirdi. “Hayır. Bunun kendisine verdiği güç duygusundan hoşlanıyor olabilir, ama bundan fazlası var. Bütün bunları yapmaya onu bir şey zorluyor. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz, o kadar.”

Yan taraftan siyah bir pikap geçerken birden güneş ışığı karardı. Siyah camlı, benzin yutan canavar, arabamıza tepeden bakıyordu. Derken aniden hızlandı; bizi henüz geçmişti ki, önümüzü kesip şeridimize daldı. Çarpışmaya karşı kendimi hazırlayarak relleksif olarak ayağımı yere sıkıca bastım. Ama Jacobsen frene sadece hafifçe dokunarak direksiyonu diğer şeride kırdı, arabanın hareketi kareograf elinden çıkmış gibi pürüzsüzdü.

Harika bir sürücülük gösterisiydi ve kendisi bunun hiç farkında olmadığından daha da etkileyiciydi. Pikap hızlanıp uzaklaşırken Jacobsen ardından sinirli bir bakış attı, ama onun dışında üstünde durmadı.

Ne var ki, bu olay az önceki rahat konuşma havamızı sona erdirmişti. Ya konuştuklarımızla kafası meşgul olduğundan ya da o kadar çok şey söylemiş olduğu için pişmanlık yaşadığından olacak, Jacobsen yine o mesafeli halme büründü. Gerçi sohbet edecek zaman da yoktu. Knoxville’in merkezine yaklaşıyorduk. Yaklaştıkça keyfim daha da kaçıyordu, jacobsen beni otelime bıraktığı sırada, içine kapanıklığı âdeta bir duvar kadar somuttu.

Yüzünde gözlerini saklayan güneş gözlüğü ve kısacık baş selamıyla beni kaldırımın ortasında, çam ormanında sürekli eğik dolaşmaktan sertleşmiş adalelerimle başbaşa bırakıp uzaklaştı.

Şimdi ne yapacağım konusunda tamamen fikirsizdim. Soruşturmadan ihraç edilmem morgu da kapsıyor muydu bilmiyor, sormak için Tom’u aramayı istemiyordum. Durumu bilmeden tesise gitmek de içimden gelmiyordu.

Günlük koşuşturmaca halindeki insanların ortasında, parlak bahar güneşinin altında ayakta dikilirken, gerçek nihayet kafama dank etti. Jacobsen ile beraberken biraz erteleyebilmiş olsam da artık yüzleşmek zorundaydım.

Meslek hayatım boyunca ilk defa bir soruşturmadan atılmıştım.

Duş alıp üstümü değiştirdim, ardından bir sandviç alıp nehir kenarında öğle yemeğimi yedim, turistlerle dolu yandan çarklı vapurların köpük çıkararak geçişlerini seyrettim. Suda ilkel bir sakinleştiricilik vardır. Sanki bilinçaltımızm derinlerindeki bir düğmeye basarak ana rahmine ait gen hafızasını tetikler. Hafif rutubetli havayı içime çektim, nehrin yukarısına doğru uçan bir kaz sürüsünü seyrettim ve kendi kendime sıkılmadığımı söyledim. Tarafsız bakınca, mezarlıktaki olayı kişisel almamam gerektiğini biliyordum. Hicks’in yaylım ateşine yakalanmış, onun beni ilgilendirmeyen

politik oyunlarından dolaylı bir hasar almıştım. Kendime bunu itibarsızlaşma olarak görmemem gerektiğini söyledim.

Daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Yemeğimi yedikten sonra, sokaklarda amaçsızca dolaştım, telefonumun çalmasını bekledim. Knoxville'de uzun zaman önce bulunmuştum, o zamandan bu yana şehir değişmişti. Gerçi tramvaylar hâlâ vardı ve Sunsphere'in altın rengi aynalı topu da şehrin silüetinin şaşmaz bir özelliği olmayı sürdürüyordu.

Fakat gezme havasında değildim. Telefonum cebimde ölü bir ağırlık halinde ısrarla susuyordu. Bir an aklım çelmdı, Tom'u arayacaktım, ama anlamı olmadığını biliyordum. Beni arayabileceği zaman arardı zaten.

Nihayet telefon ettiğinde ikindi olmuştu. Sabah olanlar için özür dilerken sesi yorgundu.

"Hicks işte, gereksiz yaygara koparır. Yarın Dan'le tekrar konuşacağım. Ortalık yatıştığında yanlışının farkına varacağına eminim. En azından morgda benimle çalışmaya devam etmemen için hiç sebep yok."

"Bu arada sen ne yapacaksın? Tek başına halledemezsin. Niçin Paul'ün yardım etmesine izin vermiyorsun?"

"Paul bugün şehir dışında. Ama emmim Summer yine yardıma gelecektir."

"Fazla yorulmaman lazım. Hâlâ bir doktora görünmedin mi?" Nefesimi boşa tükettiğimi anlatan bir ses tonuyla "Endişelenme," dedi. "Olanlar için gerçekten üzgünüm David, ama icabına bakacağını. Sen şimdilik bir bekle."

Yapabileceğim başka bir şey pek yoktu. Akşamın geri kalanında hoşça vakit geçirmeye karar verdim. Biraz boş zaman seni öldürmez. Ofislerde çalışanların eve dönüş yolunda uğradığı barlar ve kafeler dolmaya başlamıştı. Kahkahaların ve muhabbetlerin kulağıma gelen çağıltısı davetkardı. Hiç düşünmeden, nehire nazır ahşap bir taraçası olan bir barda durdum. Kendime korkuluğun yanında bir masa buldum ve bir bira ısmarladım. İkindi güneşinin son ışınlarının keyfine vararak, Tennessee nehrinin ağır ağır akışını seyrettim; görünmeyen akıntılar nehrin buz gibi yüzeyinde çukurlar ve girdaplar oluşturuyordu.

Yavaş yavaş gevşemeye başladığımı hissettim. Biramı bitirince kalkmak için acil bir sebep göremediğimden menüyü istedim. Deniz mahsüllü erişteyle bir kadeh *California Zinfandel* sipariş verdim. Kendi kendime sadece bir tane diye yemin ettim, çünkü Tom'a yardıma gitsem de gitmesem de ertesi gün erken kalkmam gerekiyordu. Ama sarımsaklı, ağır yemeği bitirdiğimde bu artık pek de zorlayıcı bir sebep gibi gelmedi.

Bir kadeh şarap daha ısmarladım. Güneş ağaçların arkasından batıyor, alacakaranlık çöküyordu, ama ona rağmen hava hâlâ sıcaktı. Taraçayı aydınlatan elektrik ışıkları akşamın ilk pervanelerini çekmeye başlamıştı. Lambaların camına çarpıp pırpır eden pervaneler, beyaz kürelerin önünde siyah silüetler halinde görünüyorlardı. Yıllarca evvel Knoxville'e ilk geldiğimde nehrin bu kısmım ziyaret edip etmediğimi hatırlamaya çalıştım. Samnm bir ara gelmiş olmalıydım ama hiç hatırlamıyordum. Şehrin farklı -ve ucuz- bir kesiminde, git gide seçkinleşen eski semtin kenar mahallelerinde daracık

bir bodrum katı kiralamıştım. Dışarı çıktığım zamanlarda nehir kıyısındaki daha pahalı barlar yerme genellikle çevredekilere giderdim.

Bunları düşününce başka anılar da sökün etti. Ansızın, gözümün önüne bir süre görüştüğüm bir kızın yüzü geldi. Hastanedeki hemşirelerden Beth. Yıllardır onu düşünmemiştim. Acaba şimdi nerede, ne yapıyor diye düşünüp gülümsedim. Bir zamanlar tanıdığı İngiliz adlı tıp öğrencisi hiç aklına geliyor muydu?

Ondan kısa süre sonra İngiltere'ye dönmüştüm. Ve birkaç hafta sonra da karım Kara'yla tanışmıştım. Onu ve kızımı düşününce yine her zamanki gibi o baş döndürücü uçurumun eşiğine geldim, ama o uçuruma düşmeyecek kadar alışmıştım artık.

Masadan cep telefonumu aldım ve kişilerim listesini açtım. Aydınlık ekranda henüz vurgulamadığım halde jenny'rıin adı ve numarası âdeta üzerime atladı. Seçeneklerde *'Sil'e* kadar indim ve baş parmağımı tuşun üzerinde tuttum. Sonra tuşa basmadan telefonun kapağını kapatıp tekrar cebime koydum.

Şarabımın kalanını içtim ve düşüncelerimi sürüklendikleri mecradan geri getirdim. Onların yerinde şimdi arabada oturan jacobsenin görüntüsü vardı... çıplak kollarının sağlıklı adaleleri ve bronzlaşmış teni, kısa kollu beyaz bluzundan görünüyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim geldi aklıma. Ne yaşını, ne nereli olduğunu veya nerede yaşadığını biliyordum.

Ama sol elinde nikah yüzüğü olmadığı dikkatimi çekmişti.

Ah, bırak artık şunu. Yine de, bir kadeh şarap daha ısmarlarken elimde olmadan gülümsüyordum.

Hava kararıyor. En sevdiğin vakit. İki uç arasındaki geçiş: Gündüz ve gece. Cennet ve cehennem. Dünyanın dönüşü birleşme noktasında tutulmuş, ne biri ne diğeri, ama ikisinin de potansiyeliyle dolu.

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

Fotoğraf makinesinin lensini dikkatle fırçalıyor, ardından da hassas zımparalamadan geçmiş camı ayna gibi *parlatana kadar, yumuşacık bir güderi parçasıyla nazikçe siliyorsun. Objektifi eğip ışığa tutarak, mükemmel yüzeyini bozabilecek toz benekleri kalmış mı diye bakıyorsun. Hiç toz yok, ama yine de parlatmaya devam ediyorsun, sırf emin olmak için.*

Fotoğraf makinesi senin en değerli malın. Satın aldığından beri yoğun kullandığın ihtiyar Leica bir kez bile seni yüzüstü *bırakmadı. Onunla çektiğin siyah beyaz resimler her zaman cam gibi; o kadar pürüzsüz ve net ki onlardan gözlerini alamıyorsun.*

Aradığını bulamamış olman makinenin hatası değil.

Bu gece de. tıpkı diğer seferler gibi olacak diye düşünmeyi deniyorsun, ama öyle olmadığını biliyorsun. Daha önce her zaman bir gizlilik perdesi ardında çalıştın, var olduğunu kimse bilmediği için yaptıkların cezasız kalabildi. Şimdiyse bu değişti. Sahne ışıklarına çıkmak senin kendi kararın, kendi seçimin olsa da bu her şeyi değiştiriyor.

Sonuç ne olursa olsun, artık bir taahhüt altına girdin. Geri dönüşü yok.

Bunun için hazırlandığın doğru. Bir çıkış stratejisi olmadan bu işe girişmezdin. Vakit

geldiğinde, tıpkı daha önce de olduğu gibi sessizce gerileyip gölgelere karışabileceksin. Fakat önce her şeyi başından sonuna kadar zihninde tasarlamak zorundasın. Ödül büyük olabilir ama risk de büyük.

Herhangi bir hatayı kaldıramazsın.

Bu geceki olayın büyük resimde önemi olmadığına, asıl işinin mutlaka devam edeceğine inanmak için büyük çaba harcıyorsun. Ama inandırıcı gelmiyor. Gerçek şu ki, artık tehlikede olan daha fazla şey var. Her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsen de, bütün o başarısızlıklar seni olumsuz etkiledi. Buna ihtiyacın var, onca yılı boşa harcamadığının doğrulanmasına ihtiyacın var.

Bütün hayatını boşa harcamadığının.

Lensi parlatmayı bitiriyorsun ve kendine bir bardak süt *koyuyorsun. Midene asidini alacak bir şeyler girmesi gerek, ama miden yemek yiyemeyeceğin kadar düğümlenmiş halde. Sütü açalı bir ya da iki gün oldu, üstündeki köpüğe bakılırsa ekşimiş olabilir. Ama hiçbir şeyin kokusunu ya da tadını alamamanın faydalarından biri de bu. Tereddüt etmeden sütü içerken pencereden fondaki gökyüzü önünde siluet, halindeki ağaçlara bakıyorsun. Boş bardağı tekrar mutfak masasının üzerine koyduğunda, çeperlerine sıvaşmış süt, ona giderek artan karanlıkta hayaletimsi bir yarı saydamlık veriyor.*

Bu fikir hoşuna gidiyor: Hayalet bardak.

Ama hazzın kısa zamanda sönüyor. Bu en nejret ettiğin kısmı... beklemek. Ama artık fazla uzun sürmeyecek. Odanın diğer tarafına, kapının arkasında asılı üniformaya bakıyorsun, gittikçe koyulaşan gölgelerde zar zor görülüyor. Yakından incelense anlaşılırdı, ama insanların çoğu yakından bakmaz. O ilk birkaç saniyede sadece bir üniforma görürler.

Sana bütün gereken de bu kadarı.

Kendine bir bardak süt daha koyduktan sonra, gökyüzündeki son ışıklar da kaybolurken kirli pencereden dışarıya gözlerini dikiyorsun.

13

Diş hekimi tam olarak onu son gördüğüm yerdeydi. Hâlâ sırtüstü yayılmış halde, yalnızca ölülerin başarabildiği bir hareketsizlikle yatıyordu. Ama başka bakımlardan değişmişti. Eti güneşte kurumuş, derisi ve saçları istenmeyen bir palto gibi üstünden sıyrılmıştı. Birkaç gün sonraysa, yumuşak dokudan geriye sadece inatçı tendonlar ve çok geçmeden de yalnızca dayanıklı kemikler kalacaktı.

Rahatsız edici bir baş ağrısıyla uyanınca, önceki akşam o son kadeh şarabı içtiğime pişman olmuştum. Gün içinde olanları hatırlamak da üstüne tuz biber ekmişti. Duş alırken, Tom'dan haber gelene kadar ne yapayım diye düşünmüştüm. Ama bir karara varamamıştım..

Turist olmaktan artık bıkmıştım.

Tesise vardığımda hemen hemen boş olan otopark hâlâ yarı karanlıktı; üzerime tulum giyerken

erken sabahın serinliğinde titredim. Yanıma alayım mı almayayım mı diye düşünerek cebimden telefonumu çıkardım. Tesisteki sessizliği telefon konuşmalarıyla bozmak saygısızca geldiğinden, normalde kapıdan geçmeden önce telefonumu kapatırdım, ama şimdi Tom ararsa kaçırmak istemiyordum. Titreşime alma fikri cazip geldiyse de, zaten bütün sabahı birinin aradığını haber veren zil sesini beklemekle geçirdiğimden vazgeçtim. Üstelik gerçekçi olmak gerekirse, Tom'un Gardner'ı bu kadar erken saatte aramayacağım da biliyordum.

Zihnimi toparlayarak telefonu kapattım ve çantama attım.

Çantamı omuzuma aldım ve kapıya yöneldim. Saat erken olmasına rağmen ilk gelen ben değildim. İçeride master öğrencisine benzeyen, ameliyat giysileri içinde genç bir erkekle bir kadın bir yandan laflıyor, bir yandan da ağaçların içinden geçerek geri dönüyorlardı. Yanımdan geçerken bana dostça 'Merhaba' dedikten sonra işlerinin başına dönmek üzere gözden kayboldular.

Onlar gidince orman içindeki tesis alanına sessizlik çöktü. Kuşların şakımaları olmasa, oradaki tek canlı varlık olduğum sanılabilirdi. Arazi serindi, güneş henüz ağaçlar arasından vuracak kadar yükselmemişti. Dış hekiminin cesedinin olduğu ağaçlık yamaca giderken topraktaki çiy, tulumumun paçalarını ıslatıyordu. Koruyucu tel kafes sayesinde, cesedin böcekler veya leşçiller erişemediğinde nasıl bir çürüme sergilediğini de gözlemleyebilecektim. Böyle bir incelemeyi yapan ilk kişi olmayacak olsam da daha önce hiç tek başıma gerçekleştirmemiştim. Üstelik böyle bir sürecin ilk elden kaydım tutmak her zaman için başkalarının çalışmasına bel bağlamaktan iyiydi.

Ama birkaç gündür buraya gelmemiştim, o yüzden açığı kapatmak için yapmam gereken işler vardı. Kafesteki küçük bir kapıdan içeri girdim. Çantamdan çelik metre, kumpas, fotoğraf makinesi ve not defteri çıkardım ve çömelip çalışmaya başladım. Ağır ilerliyordum; başımın ağrısı gözlerimin gerisinde sürekli bir zonklama şeklinde devam ediyor, çantamdaki telefonu düşünmek de dikkatimi sürekli dağıtıyordu. Kendimi aynı ölçümü ikinci kere alırken bulunca öfkeyle silkindim. *Hadi Hunter, odaklan. Buraya bunun için geldin.*

Dikkat dağılmalarına zihnimi kapatarak, hevesle işe giriştim. Çürümenin mikrokozmozuna iyice çekilirken baş ağrımı ve telefonu geçici olarak unuttum. Serinkanlılıkla bakıldığında, fiziksel bozulmamızın diğer doğal çevrimlerden farkı yoktur. Ve diğer doğal süreçler gibi, bütün yanlarıyla anlaşılabilmesi için incelenmesi zorunludur.

Sonunda vücudum rahatsızlık belirtileri göstermeye başladı. Boynum tutulmuştu, çalışmaya ara verip esneme hareketleri yaparken çok sıcakladığımı ve kasıldığımı fark ettim. Artık güneş ağaçlar arasından vuracak kadar yükselmişti, tulumun içinde terlemeye başladığımı hissedebiliyordum. Saate bakınca neredeyse öğlen olduğunu görüp şaşırdım.

Kafesten çıkıp ardımdan kapıyı kapattım. Gerinirken omuzum çatırdayınca acıyla yüzümü buruşturdum. Eldivenlerimi çıkardım; çantamdan bir şişe su alacaktım ki ellerimin halı gözüme ilişince durdum. Sıkı lastik eldivenlerin içinde kalmaktan derilerinin rengi açılmış ve buruş buruş olmuşlardı. Bunda alışılmadık bir yan yoktu, yine de bir sebepten bu görüntünün harekete geçirdiği bir şey bilinçaltımı sarstı.

Bir gün önce Steeple Hill'de bir şey yakalar gibi olmuştum, şimdi de aynı hissi yaşamıştım ve yine çabucak kaybolmuştu. Zorlamamın faydası olmayacağını bildiğimden, düşünmeyi bırakıp suyumdan içtim. Şişeyi tekrar çantama koyarken, Tom Gardner'la konuşmuş mudur diye merak ettim.

Mesajları kontrol etmek için telefonumu açma fikri bir an aklımı çeldi, ama kararlı bir şekilde sonraya sakladım. *Dikkatini dağıtma. Önce yaptığın işi bitir.*

Söylemek yapmaktan kolaydı. Tom'un büyük ihtimalle şimdiye kadar aramış olduğunu bildiğimden, bir türlü konsantre olamıyordum. Ayartmaya boyun eğmeyi reddederek son bir iki ölçümü neredeyse sapkın bir özenle almaya devam ettim, kontrollerini yapıp bir kayıt defterine not ettim, ardından defteri ortadan kaldırdım. Tel kalesi arkamdan kilitledim ve kapıya doğru yürümeye başladım. Arabama ulaştığımda tulumumu ve eldivenlerimi çıkardım; her şeyi bagaja koyduktan sonra nihayet telefonumu açtım.

Açar açmaz bir bip sesi mesajımın olduğunu haber verdi. Beklentiyle midemin düğümlendiğini hissettim. Mesaj tesise gelmemden kısa süre sonra bırakılmıştı, ayrıca Tom'un telefonunu da birkaç dakikayla kaçırdığımı fark edince hayal kırıklığı içime bıçak gibi saplandı.

Ama mesaj ondan değildi. Paul'den gelmişti ve Tom'un kalp krizi geçirdiğini söylüyordu.

İçinde bulunulan duruma ne kadar bağlı olduğumuzun farkında değilizdir. İnsanları onları normalde gördüğümüz gibi tanımlarız, ama o durumdan çıktıklarında, başka bir sahne ve durum içine yerleştiklerinde zihnimiz ayak direr. Bir zamanlar tanıdık olan, garip ve rahatsızlık verici olur.

Tom olduğunu bilmesem tanımazdım.

Yılan gibi kıvrılan bir oksijen tüpü burnuna girmiş, koluna takılı serum yapışkan bantlarla sabitlenmişti. Gövdesinden çıkan kabloların bağlı olduğu monitörde, kalbinin seyrini sessizce izleyen elektronik çizgiler titreşiyordu. Bol hasta elbisesi içinde, yaşlı bir adamın erimiş kaslarını sergileyen kolları solgun ve cılızdı.

Ama zaten yastığın üzerindeki de yaşlı bir adamın başıydı... teni kül rengi ve avurtları çöküktü.

Kalp krizine önceki gece morgdayken yakalanmıştı. Önceki sabah Steeple HilPde heba olan zamanı telafi etmek isteğiyle geç saatlere kadar çalışmış. Suınmer da ona yardım ediyormuş, ama saat on olduğunda Tom ona eve gitmesini söylemiş. Summer üstünü değiştirmek için çıkmış ve sonra otopsi odalarından birinden bir gürültü işitmiş. Koşarak içeri girmiş ve Tom'u yerde yarı bilinçsiz yatarken bulmuş.

"Onun hâlâ orada olması büyük şansmış," dedi Paul. "Summer olmasa Tom yerde saatlerce yatabilirdi."

Ben ulaştığım sırada acilden çıkan Paul ve Sam parlak güneşten dolayı gözlerini kırpıştırdılar. Sam sakin ve ağırbaşlı görünüyor, ilerlemiş hamileliği yüzünden kocaman olmuş karnını dengelemek için geriye kaykılarak yürüyordu. Ona kıyasla Paul endişeden bitkin ve süzülmüş görünüyordu. Sabah Mary kendisini hastaneden arayınca kalp krizinden haberi olmuştu. Tom geceleyin acil baypas ameliyatına alınmıştı ve şu an yoğun bakımda bilinçsiz yatıyordu. Mevcut koşullar altında ameliyat olabildiği kadar iyi geçmişti, ama yeni bir kriz tehlikesi her zaman vardı. İlerleyen birkaç gün kritik olacaktı.

"Henüz başka bir bilgi yok mu?" diye sordum.

Paul bir omuzunu kaldırdı. "Sadece şiddetli bir kriz olduğunu biliyoruz. Acile bu kadar yakın olmasa başaramayabilirmiş."

Sam kocasının kolunu sıktı. "Ama başardı. Onun için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Hem hiç değilse bilgisayarlı tomografi sonucu iyi, bu iyi haber."

"Bilgisayarlı tomografi mi çektiler?" diye sordum şaşkınlıkla. Kalp krizinde rutin olarak başvurulan bir teşhis aracı değildi.

"Bir süre doktorlar inme inmiş olabileceğini düşündüler," diye açıkladı Paul. "Hastaneye getirildiğinde zihni bulanıkmış. Kendisine değil de Mary'ye bir şey olduğunu sanıyor gibiymiş. Oldukça ajite bir haldeymiş."

"Hadi ama tatlım, neredeyse kendinde değilmiş," diye üsteledi Sam. "Hem Tom'un Mary'ye karşı nasıl olduğunu bilirsin. Muhtemelen onu üzmekten endişelenmiştir."

Paul kafa salladı, ama hâlâ kaygılı olduğunu görebiliyordum. Ben de öyleydim. Zihin bulanıklığı, beynine yeterince oksijen gitmemesi ya da tekleyen kalbinden gelen bir kan pıhtısının beyne gitmesi yüzünden olmuş olabilirdi. Bilgisayarlı tomografide inmeye ilişkin bariz işaretler görülürdü ki, o da bir diğer endişe verici etmendi.

"Tanrım, keşke dün şehirden ayrılmasaydım," dedi Paul, yüzü kırışarak.

Sam kocasının kolunu ovaladı. "Hiçbir şey fark etmezdi. Elinden bir şey gelmeyebilirdi. Böyle şeyler olur."

Ama bunun olması gerekmiyordu. Haberi duyduğum andan beri kendi kendimi azarlıyordum. Hicks'i kışkırtmak yerine dilimi tutmuş olsaydım, patolog beni soruşturmadan atmak için o kadar istekli olmayabilirdi. Böylece Tom'un iş yükünü biraz hafifletebilir, hattâ yaklaşan kalp krizine ait tehlike sinyallerini fark edip bu konuda bir şey yapabilirdim.

Ama yapmamıştım. Ve işte Tom yoğun bakımdaydı.

"Mary nasıl?" diye sordum..

"Başa çıkıyor," dedi Sam. "Bütün gece buradaydı. Kendisiyle kalmayı teklif ettim, ama sanırım Tom'la yalnız olmak istedi. Oğullan da daha sonra belki gelecekmiş."

"Belki mi?"

"New York'tan kopmayı başarabilirse," dedi Paul acı bir ses tonuyla.

"Paul..." dedi Sam uyan niteliğinde. Baııa da hafifçe gülümsedi. "Eğer bir merhaba demek istersen eminim Mary'nin çok hoşuna gider."

Tom'un ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta olduğunu bildiğim halde yine de gelmek istemiştim.. İçeri girerken Paul beni durdurdu. "Daha sonra morga uğrayabilir misin? Konuşmamız lazım."

Tamam dedim. Paul'ün Adli Antropoloji Merkezi'nin müdür vekilliğinin yürürlüğe girdiğini o an idrak etmeye başladım. Terfiden memnun görünmüyordu.

Acil servise girer girmez burnuma çarpan antiseptik kokusu beni bir anda hastanede geçirdiğim zamana geri döndürdü, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı, ama derhal o anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Tom'un yattığı yoğun bakım ünitesine gitmek için koridorlarda ilerlerken adımlarını reçine kaplı

zeminde gıcırdıyordu. Tom özel bir odada kalıyordu. Kapıda küçük bir pencere vardı, oradan bakınca Mary'nin yatağın başında oturduğunu gördüm. Pencereyi hafifçe tıklattım. İlk başta işitmemiş gibiydi, ama sonra kafasını kaldırıp baktı ve beni eliyle içeri çağırdı.

Evine yemeğe gittiğim iki gece öncekinden on yıl daha yaşlı görünüyordu, ama yatağın yanından kalkıp gelirken gülümsemesi her zamanki gibi sıcaktı.

"David, niye zahmet ettin?"

"Yeni duydum. O nasıl?"

Tom'u rahatsız etmemiz pek mümkün olmasa da ikimiz de fısıltıyla konuşuyorduk. Mary yatağa doğru belli belirsiz bir el hareketi yaptı.

"Baypas iyi geçti. Ama çok kuvvetsiz. Üstelik bir kriz daha geçirme tehlikesi var..." Konuşmasına ara verdi, gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Toparlanmak için elinden geleni yaptı. "Ama Tom'u bilirsin. Çok güçlüdür."

Öyle hissetmesem de moral verici bir şekilde, gülümsedim. "Hiç kendine geldi mi?"

"Sayılmaz. Birkaç saat önce ayıldı, ama uzun sürmedi. Kimin hastanede olduğu konusunda zihni hâlâ bulanıktı: İyi olduğuma onu inandırmam gerekti." Huzursuzca gülümsedi, endişesi çok belliydi. "Gerçi senden de bahsetti."

"Benden mi?"

"Adını söyledi, sen de tanıdığımız tek David'sin. Sanırım sana bir şey söylememi istiyordu, ama sadece tek bir sözcük seçebildim. Ispanyol' gibi geldi kulağıma." Bana umutla baktı. "Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

İspanyol? Tom'un zihin bulanıklığının başka bir belirtisiydi herhalde. Yaşadığım dehşetin yüzüme yansımamasına çalıştım. "Aklıma bir şey gelmedi."

"Belki de ben yanlış duydum," dedi hayal kırıklığıyla. Yatağa bakmaya başlamıştı bile, belli ki kocasının yanma dönmek istiyordu.

"Gitsem iyi olur," dedim. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa..."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Bir an durdu, kaşları çatıktı. "Az kalsın unutuyordum. Dün gece Tom'u aramadın, değil mi?" "Gece değildi. Onunla dün öğleden sonra konuşmuştum, ama saat dört civarıydı. Niye?"

Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Ah, herhalde önemli bir şey değildir. Sadece Summer kalp krizinden hemen önce Tom'un telefonunun çaldığını işittiğini söyledi. Ben de acaba sen miydin diye merak ettim, ama boşver. Önemli bir şey değildir," dedikten sonra bana kısaca sarıldı. "Uğradığını ona söylerim. Memnun olur."

Geldiğim yoldan geri dönüp dışarı çıktım. Yoğun bakım ünitesinin bunaltıcı sessizliğinden sonra güneşe çıkmak olağanüstü bir hısti. Yüzümü güneşe doğru kaldırdım, ciğerlerimi hastalık ve antiseptik kokusundan arındırmak için temiz havayı içime çektim. Bunu kendime itiraf etmekten bile utanıyordum, ama tekrar açık havaya çıkmanın ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemezdim.

Arabama dönerken Mary'nin söylediklerini düşündüm. Tom ne demişti? İspanyol. Çözmeye çalıştım, yaşadığı zihin bulanıklığının bir başka işareti değil de anlamlı bir şey olmasını istedim. Ama ne kadar denediysem de ne anlama gelebileceğine ya da niçin Mary'nin bunu bana söylemesini istediğine dair aklıma bir şey gelmedi.

Arabamla hastaneden uzaklaşırken kafam bunlarla meşguldü; nice sonra Mary'nin bana söylediği diğer şeyi hatırladım.

Gecenin o saatinde Tom'u kimin aramış olabileceğini merak ettim.

Tavadaki su *kaynaya kaynaya bitmiş. İp gibi yükselen dumanlan görebiliyor ve içindekilerin yanmaya başlarken çıkarttıkları tıslamaları işitebiliyorsun. Ama masadan ancak dumanlar ocağın üstünde bulut gibi yoğunlaştığında kalkıyorsun. Şili biberler ısıdan kararmış ve tıslıyor. Kötü koku yoğun olmalı, ama sen hiçbir koku almıyorsun.*

Keşke her şeye karşı bağışıklığım olsaydı diyorsun.

Tavayı eline almanla geri bırakman bir oluyor, metal kulbu elini yakıyor. "Orospu çocuğu!" Eski bir havlu yardımıyla tavayı ocaktan alıyor ve lavaboya götürüyorsun. İçine soğuk suyu akıtınca çıtırtılar eşliğinde buhar yükseliyor. Lavabodaki pisliğe hiç umurunda olmadan bakıyorsun.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Üniforma hâlâ üzerinde, ama şimdi ter lekeli ve kırışmış. Bir zaman kaybı daha. Bir başarısızlık daha. Ama çok yaklaşmıştın. Sineye çekmek o yüzden bu kadar zor ya. Gölgelerin arasından seyretmiştin, telefon ederken kalbin küt küt atıyordu. Gergin sinirlerinin seni ele verebileceğinden endişe etmiştin, ama tabii ki öyle bir şey olmamıştı. İşın sırrı onları şok etmekte, net düşünemeyecekleri kadar dengelerini bozmakta. Ve tam planladığın gibi gitmişti. Neredeyse acınası derecede kolay olmuştu.

Ama dakikalar ilerlerken o hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Derken ambulans gelmişti. Sağlık görevlileri hızla binaya girer ve sedyede bağlı hareketsiz bir figürle tekrar dışarı çıkarken elinden gelen tek şey çaresizce seyretmek olmuştu. Sonra görevliler sedyedekini alıp ambulansa koymuş ve uzaklaşmışlardı.

Senin erişemeyeceğin bir yere.

Bu adil değil. Tam zafere ulaşacakken, üstünlüğünü ilan edecekken bu fırsatı elinden kapmışlardı. Onca plan, onca efor ne içinmiş?

Lieberman'ın seni aldatması için.

"Hassiktir!"

Mutfağın karşı tarafına fırlattığın tava duvara gürültüyle çarpıyor, içindeki su yere saçılıyor ve tavandan sarkan sinek kâğıtları sallanıyor. Yumrukların sıkılı halde nefes nefese ayakta duruyorsun, öfkeni beslemeye müthiş ihtiyacın var, çünkü öfkenin gerisindeki sadece korku. Başarısızlık korkusu, bundan sonra ne yapacağın korkusu. Gelecek korkusu. Zira, haydi yüzleşelim, fedakarlıkla geçen onca yıla karşılık gösterebileceğin neyin var? Değersiz fotoğraflar. Sadece ne kadar yaklaştığını gösteren, kıl payı kaçırdığın art arda fırsatlardan başka bir şeyi

sergilemeyen görüntüler.

Bu adaletsizlik karşısında gözlerine yürüyen yaşlar gözlerini yakıyor. Film banyo küvetinden birbiri ardına hayal kırıklıkları çıkarken git gide artan çaresizliğine, bu gece biraz olsun misilleme olacaktı. Lieberman'ı kaçırmak, çaresizliğini kısmen telafi ederdi. Her şeyi bildiğini iddia eden sahte peygamberlerden hâlâ daha iyi olduğunu gösterirdi. Hiç değilse bu kadarını hak ediyorsun, ama şimdi bunu bile elinden aldılar. Sana kalan ne? Hiçbir şey.

Sadece korku.

Çocukluğuna ait bir görüntü zihnini âdeta bombalarken gözlerini kapatıyorsun. Şimdi bile o şoku hâlâ hissedebiliyorsun. Kapı eşiğinden girerken kocaman, *yankılanan odadan gelen serinlik* içine süzülüyor. Ve o pis koku. *Koku alma duyun uzun zaman önce ölmüş olsa bile o kokuyu* hâlâ hatırlayabiliyorsun, tıpkı *kopmuş bir uzvun hayali karıncalanması gibi.* Gördüğün şey karşısında afallayıp olduğun yerde duruyorsun. Sıra sıra solgun, cansız bedenler, içlerinden kan ve hayat çekilmiş. Gözyaşlarına aldırmadan seni ensenden tutan yaşlı adamın elinin basıncını hissedebiliyorsun.

"Ölü bir şey görmek istiyorsun, iyice bak! Özel bir yanı yok, değil mi7 Hepimizin başına gelir, biz istesek de istemesek de. Senin de başına gelecek. İyice bak, çünkü hepimizin sonu bu. Sonunda hepimiz ölü etler olacağız. "

Yıllar boyu, o ziyaretin anısı sana geceleri kâbuslar gördürdü. Elin ne zaman gözüne ilişse, incecik bir deri tabakası altındaki kemikleri ve tendonlan gördün ve yapış yapış terler döktün. Etrafındaki insanlara baktın ve yine o sıra sıra soluk bedenleri gördün. Bazen banyo aynasında yansımanı görüp kendini onlardan biri olarak tasavvur ettin.

Ölü et.

Sana musallat olan bu bilgiyle büyüdün. Derken on yedi yaşına geldiğinde, ölmekte olan bir kadının gözlerinden hayatın -ışığın- çıkışını *seyrettin.*

Ve fark ettin ki aslında sen etten fazlasıydın.

Bir vahiydi, ama yıllar içinde inancını ayakta tutmak zorlaşmıştı. İnancını *kanıtlamak için yola çıkmıştın, ama her hayal kırıklığı inancını daha da zayıflatmaktan başka işe* yaramadı. Ve *onca* çalışma *.ve planlamadan sonra, onca riskten sonra, bu geceki başarısızlık* üstüne *tuz biber ekti.*

Gözlerini silip, Leica'nın kısmen sökülmüş halde durduğu mutfak masasına gidiyorsun. Makineyi temizlemeye başlıyorsun, ama o bile tad vermiyor artık. Kendini *sandalyeye bırakıyor* ve *parçalara uzun uzun bakıyorsun. Uyuşuk bir halde lensi alıyor ve elinde çeviriyorsun.*

Ansızın aklına bir fiki r geliyor.

Fikir şekil alırken heyecan duygusu başlıyor. Bu kadar aşikar bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabilirsin? Oradaydı, bütün o zaman boyunca tam yüzüne bakıyordu! Daha yüksek bir amacın olduğunu unutmana asla izin vermemeliydin. Gerçekten önemli olanı gözden kay bettin, dikkatinin başka yöne sapmasına izin verdin. Lieberman işi yattı, ama öyle olması gerekiyordu.

Çünkü öyle olmasa eline ne kadar nadir bir fırsat geçtiğini fark etmeyebilirdin.

Yapılması gerekeni düşünüp taşınırken gücün kuvvetin yerine geliyor. İşte bu, onu hissedebiliyorsun. Uğruna çalıştığın her şey, katlanmak zorunda kaldığın onca hayal kırıklığı, hepsi bir sebepten dolayıydı. Kader bir zamanlar ayaklarının dibine ölmekte olan bir kadını fırlatmıştı, işte şimdi yine, devreye giriyordu.

Kendi kendine nağmesiz bir ıslık tutturuyor ve üzerindeki üniformayı çıkarmaya başlıyorsun. Bütün gece üstündeydi. Çamaşırhaneye götürmeye vakit yok, ama ıslak süngerle silip sonra da ütüleyebilirsin.

Çok iyi görünmesine ihtiyacın olacak.

14

Ben geldiğimde şişman resepsiyonist morgdaki görevinin başındaydı. "Dr. Lieberman'ı duydunuz mu?" diye sordu. Vızıltı gibi tekdüze sesi cüssesiyle aşırı uyumsuzdu. Duyduğumu söylediğimde hayal kırıklığına uğramış göründü, cık cıklayıp kalasım iki yana sallarken çeneleri jöle gibi titredi. "Gerçekten çok yazık. Umarım iyidir." Sadece kafamı salladım ve kartımı okutup içeri girdim.

Ameliyat giysileri giymekle hiç uğraşmadım. Kalıp kalmayacağımı bilmiyordum.

Paul daha önce Tom'un çalışmakta olduğu otopsi odasındaydı. Tezgahın üzerindeki açık bir dosyanın içindekilere konsanlre olmuştu. İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp baktı.

"O nasıl?"

"Hemen hemen aynı."

Dosyadaki kâğıtları eliyle işaret etti. Parlak floresan aydınlatma, gözlerinin altındaki mor gölgeleri ortaya çıkarıyor, yorgunluğu daha da belli oluyordu. "Tom'un notlarını gözden geçiriyordum. Genel bilgilerin bir kısmına sahibim, ama hızlanmamı sağlayabilirsen çok yardımı olurdu."

Ona mezarlıkta bulunan cesedin Willis Dexter'a ait olduğunun aşağı yukarı kesin olduğunu ve Dexter'm mezarından çıkarılan kalıntıların muhtemelen Noah Harper adında bir küçük hırsıza ait olabileceğini anlatırken ses çıkarmadan dinledi. Hem Harper'm hem de dağ kulübesindeki kurban Terry Loomis'in cesetlerindeki pembe dişleri ve bunların Loomis'in cesedindeki kan

kaybı ve yaralarla çelişik olduğunu anlattım. İki kurbanın da dil kemiklerinin sağlam olduğunu ve kemiklerde şu âna dek bıçak kesiği izine rastlamadığımızı söyleyince yorgun yorgun sırıttı.

"Ya o ya bu yani. Ölüm nedeni boğma ya da bıçaklama olabilir, ama ikisi birden olamaz. İkisinden birine ilişkin kesin kanıt bulmayı ummak zorundayız." Bir an tezgahtaki dosyaya baktıktan sonra canlandı ve "Ee, devam etmeyi kabul ediyor musun?" diye sordu.

Daha önce duymayı umduğum şeydi bu, fakat şartlar yüzünden memnun bile olamadım. "Evet, ama daha fazla sürtüşmeye sebep olmak istemiyorum. Başka biri işi devralsa daha iyi olmaz mı?"

Paul dosyayı kapattı. “Senden nezaket göstermeni istemiyorum. Tom hastanedeyken fakülte çok gergin olacak. Burada elimden geleni yapacağım, ama önümüzdeki bir iki gün çok yoğun geçecek. Dürüst olmam gerekirse, yardım alsak fena olmaz ve sen başından beri işin içindeyken seni kullanmamak aptallık olur.”

“Ya Gardner?”

“Bu karar ona düşmez. Burası morg, suç mahalli değil. Eğer yardım eLmemizi istiyorsa ya kararlarımıza güvenmesi ya da başka birileriıii bulması gerektiğini ona açıkça ifade ettim. Kendisi vazife başnıda olduğu sırada Irving’in kaçırılmasından bu kadar kısa süre sonra şimdi bir de Tom’u kaybetmişken böyle bir şey yapmak istemez.”

Irving’i hatırlayınca biraz suçluluk hissettim. Tom’un geçirdiği kalp krizi bana profilciyi neredeyse unutturmuştu.

“Peki ya Hicks?” diye sordum.

Paul’ün yüzündeki ifade sertleşti. “Hicks’in cehenneme kadar yolu var!”

Uzlaşma havasında olmadığı aşikardı. Hicks ve Gardner’m, Paul’le çalışmayı Tom’la olduğundan çok farklı bulacaklarım düşündüm.

“Pekala,” dedim. “Mezardan çıkarılan kalıntıları birleştirme işine devam edeyim mi?”

“Şimdilik o iş kalsın. Gardner ormanda bulunan kemiklerin Willis Dexter’a ait olup olmadığının tasdik edilmesini istiyor. Summer kemikleri kutulardan çıkartmaya başlamıştı, şu anki önceliğimiz bu olsun.”

Tam dönmüş gidiyordum ki, ona sormak istediğim bir şey olduğunu hatırladım. “Mary, Tom’un kendisine bir şey söylemeye çalıştığından bahşetti. ‘İspanyol’ gibi bir şey söylemiş. Sana bir anlam ifade ediyor mu?”

“İspanyol mu?” Paul boş boş bakıyordu. “Hiçbir şey çağrıştırmadı.”

Bunun üzerine giysilerimi değiştirmeye gittim. Paul’ün fakültedeki acil bir toplantıya gitmesi gerekiyordu, ama mümkün olan en kısa zamanda geri geleceğini söyledi. Summer, Steeple HiU'de bulunan kalıntıların götürüldüğü otopsi odasına gelmişti bile, son delil torbalarını da kutulardan çıkartmaktaydı.

Kyle’ın ona yardım ettiğini görünce nedense şaşırmadım. Koyu bir sohbete dalmışlardı, içen girdiğimi ikisi de duymadı. “Merhaba,” dedim.

Summer bir çığlık atıp ok gibi benim olduğum tarafa döndü, az önce eline aldığı torbayı az kalsın düşürecekti. “Aman Tanrım!” diyerek derin bir nefes aldı, gelenin ben olduğumu görünce rahatlayarak gevşedi.

“Affedersin. Seni ürkütmek istemedim.”

Kendini zorlayarak yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirdi. Ağartılmış saçlarının altındaki yüzünde gözyaşı izleri vardı ve cildi kabarıp kızarmıştı.

“Sorun değil. Geldiğinizi duymadım. Kyle yardım ediyordu.” Morg asistanı utanmış, ama

kendinden memnun görünüyordu.

"Nasıl gidiyor Kyle?"

"Ah, gayet iyi." Eldivenli elini salladı, iğne batan eliydi. "Güzelce iyileşti."

Eğer iğne enfekteyse yaranın iyileşmesinin bir önemi olmazdı. Ama kendisi de bunu biliyordu zaten. Madem pembe tablo çizmek istiyordu bunu bozmaya niyetim yoktu.

"Summer bana Dr. Lieberman'dan bahsediyordu," dedi. "O nasıl?"

"Durumu istikrarlı." Hiçbir değişiklik olmadığını söylemekten daha iyi geliyordu kulağa.

Summer ağlayacak gibiydi. "Keşke elimden daha fazlası gelseydi."

"İyi iş çıkardın," dedi Kyle moral vererek, yuvarlak yüzü ciddiydi. "Eminim iyileşecek."

Summer ona titrekçe gülümsedi. Kyle da karşılık verdi, sonra benim hâlâ orada olduğumu hatırladı.

"Şey, aa, sanırım artık gitmem gerek. Sonra görüşürüz Summer."

Summer'm gülümsemesi daha da derinleşti. "Hoşçakal Kyle."

Bak sen. Bunca şerden bir hayır çıkacaktı galiba.

Kyle gittikten sonra Summer'la beraber kalıntıları kutularından çıkarma işini bitirdik, ama çalışırken cansız bir hali vardı, her zamanki coşkusundan eser yoktu.

"Kyle haklı. Dün gece burada olduğun için Tom çok şanslı."

Kafasını iki yana sallarken tepe ışıkları *piercinglerin.de* parıldadı. "Hiçbir şey yapmadım. *Daha fazlasını* yapmalıydım gibi geliyor. Kalp masajı filan."

"Onu zamanında hastaneye yetiştirdin. Asıl önemli olan bu."

"Umarım öyledir. İyi görünüyordu, biliyor musunuz? Belki biraz yorgundu, ama hepsi o kadar. Hattâ espri yaptı, beni geç saatlere kadar çalıştırdığı için pizza ısmarlayarak bunu telafi edecekmiş." Yüzünden gölge gibi bir gülümseme geçti. "Saat on olduğunda bana eve gitmemi söyledi. Bir şeyi kontrol edip kendisi de gidecekti."

Merakım kıpırdanmaya başlamıştı. "Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama kulübedeki cesetle ilgili bir şey olduğunu tahmin ettim. Üstümü değiştirmeye giderken Dr. Lieberman'm cep telefonunun çaldığını işittim. Kullandığı o modası geçmiş melodiyi bilirsiniz?"

Tom, Dave Brubeck'in 'Take Five'mm 'modası geçmiş' olarak 'tanımlandığını işitse söyleyeceği bir iki iğneli lafı olurdu. Ama ben kafa sallamakla yetindim.

"Telefonun çalmasını umursamadım, ama sonra aniden otopsi odasından bir gürültü geldi. İçeri koştum ve onu yerde buldum." Burnunu çekti ve çabucak gözlerini sildi. "911'i aradım, sonra da elini tuttum ve onunla konuşarak sağlık görevlilerinin gelmesini bekledim. Ona iyi olacağını söyledim, bilirsiniz. Beni işitebildiğinden emin değilim, ama öyle yapmak gerek, değil mi?"

“İyi yapmışsın,” diyerek moral verdim. “Bilinci yerinde miydi?”

“Sayılmaz, ama tamamen baygın da değildi. Sürekli karısının adım söylüyordu, sanki onun için endişelenir gibiydi. Belki de durumu öğrendiğinde üzülmesini istemiyorclur diye düşündüm, o yüzden onu arayacağımı söyledim. Hastane yerine benden duyarsa daha iyi olabilir diye düşündüm.”

“Mary’nin minnettar olduğundan eminim,” dedim, gerçi o tür bir haberin kimden gelirse gelsin hiçbir şekilde hoş karşılanmayacağını biliyordum.

Sumnıer yine burnunu çekip sildi. Saçlarının bir tutamı saç bandından kurtulmuştu, bu onu olduğundan genç gösteriyordu.

“Gözlüğünü ve cep telefonunu, sizin kullandığınız otopsi odasındaki tezgahın üzerindeki bir dolaba koydum. Umarım sorun olmaz; yerdeydiler, başka ne yapacağımı bilemedim.”

Eminim Mary onları almıştır diyecek oldum, ama sonra Summer’m sözlerini idrak ettim. “Yani benim otopsi odamda mıydılar?”

“Evet, öyle. Söylememiş miydim? Dr. Lieberman orada kriz geçirdi.”

“Orada ne yapıyordu ki?” Kalp krizi geçirdiği sırada Tom’un kendi otopsi odasında olduğunu varsaymıştım.

“Bilmiyorum. Önemi var mı?" diye sordu, endişeli görünerek.

Önemli olmadığına dair onu temin ettim. Ama benim kafam karışmıştı. Tom, Terry Loomis’in iskeletini birleştiriyordu. Niçin o işi bırakıp da mezardan çıkarılan cesedi kontrol etsindi?

Mezarlıktan gelen kafatası ve diğer kemikleri röntgene götürdüğümüz sırada bu soru hâlâ kafamı kurcalıyordu, ama ancak bir saat sonra bu konuda bir şey yapma fırsatı bulabildim. Kalıntıları temizlemeye başlaması için Summer’ı otopsi odasında bırakıp Tom’un kriz geçirdiği yere gittim.

Oda tam bıraktığım gibiydi. Sadece kafatası ve daha büyük kemikler inceleme masasına koyulmuştu, geri kalanı hâlâ plastik kutular içinde sıralarını bekliyordu. Bir süre öylece durdum, herhangi bir şey hareket etmiş veya değişmiş mi diye anlamaya çalıştım.' Ama öyleyse bile fark edemedim.

Summer’m Tom’un gözlüğüyle cep telefonunu koyduğu dolaba gittim. Sahibi olmadan, gözlük hem tanıdık hem de terkedilmiş görünüyordu. Ya da belki sadece kendi duygularımı yüklüyordum.

Gözlüğü göğüs cebime koydum, telefonu da koyacaktım ki aklıma bir şey geldi. Duraksadım; telefonun ağırlığını avucumda hissederken, aklımdaki şeyin mahremiyeti ihlal etmek olup olmayacağına karar vermeye çalıştım.

Bu tamamen ne bulacağına bağlı.

Telefon bütün gece açık kalmıştı, ama bataryası hâlâ doluydu. Gelen aramaların depolandığı yeri bulmak uzun sürmedi. Son arama önceki gece 22:30 olarak kaydedilmişti, tam Summer’m dediği gibi.

Tom’un kalp krizi geçirdiği saatle aynı.

Kendi kendime bunun rastlantı olabileceğini, iki olayın bağlantılı olmayabileceğini söyledim. Ancak öğrenmenin tek yolu vardı.

Arayan numara yerel bir Knoxville kodu taşıyan bir sabit hattâ aitti. Numarayı kendi telefonuma girdim. Tom'un telefonunu kullanmadan da zaten yaptığım şeyle ilgili yeterince şüphe duyuyordum. O zaman bile hâlâ tereddütlüydüm. *Bir dene bari. Nasılsa bu noktaya kadar geldin.*

Numarayı aradım.

Bir sessizlik oldu, ardından kulaklarıma meşgul sesi geldi. Düş kırıklığıyla aramayı sonlandırdım ve bir dakika bekleyip tekrar denedim. Bu sefer bağlantı sağlandı. Birinin cevap vermesini beklerken nabzım hızlı hızlı atmaya başladı.

Ama kimse açmadı. Telefon sürekli çalıp, tekdüze bir düzenlilikle aynı sesi çıkarıp durdu. Sonunda kimsenin açmayacağını kabullendim ve aramayı sonlandırdım.

Hat bir dakika önce, meşgulken, bir dakika sonra çalan telefonun açılmamasının birçok nedeni olabilirdi. Hattın diğer ucundaki kişi dışarı çıkmıştır ya da bilinmeyen bir numaraya cevap vermemeye karar vermiştir. Tahminlerde bulunmanın faydası yoktu.

Yine de, otopsi odasından çıkarken, işin iç yüzünü anlayana kadar rahat etmeyeceğimi biliyordum.

Günün geri kalanı boyunca, numarayı tekrar arayamayacak kadar meşguldüm. Steeple Hill'den gelen kalıntıların temizlenmesi gerekiyordu, ama bu nispeten kolay bir işti. Leşçil hayvanlar ve böcekler kalıntılardan yumuşak dokuyu iyice temizlemişlerdi bile, o yüzden de yapılacak tek iş kemiklerde kalan yağı deterjan çözeltisi içinde gidermekti.

Ama Noah Harper ile Willis Dexter'm tıbbi kayıtları morga teslim edildiği sırada kemikleri tanklara daha yeni koymuştuk. Gardner'm, kurbanların kimliklerinin bir an önce doğrulanmasını istediğini bildiğimden, kemikleri temizleme ve kurutmayı Summer'a bırakıp dikkatimi bu işe yönelttim.

Dexter'ın kimliğini doğrulamak daha kolay oldu. O sabah ormanda bulunan kafatasının çektiğimiz röntgenleri, tamircinin otopside çekilen röntgenlerindekilerle aynı kırıkları gösteriyordu. Bu zaten beklediğimiz bir şeydi, ama artık resmîleşmişti: Willis Dexter katil değildi. Altı ay önce bir araba kazasında ölmüştü.

Ama Dexter'ın mezarına kimin cesedinin yerleştirildiği sorusu hâlâ cevap bekliyordu.

Cesedin Noah Harper'a ait olduğuna dair pek az şüphe bulunsa da, emin olmak için yaş ve ırk gibi yüzeysel benzerliklerden daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Ne yazık ki, kimlik saptamayı kolayca sağlayacak otopsi veya diş kayıtları yoktu. Bunun dışında, tabuttaki cesette bulduğum aşınmış kalça ve ayak bileği eklemleri Harper'm topallayan biri olduğunu gösteriyordu, fakat tıbbi kayıtlarında bunların röntgen filmleri yoktu. Sağlık sigortası ve diş bakımı, belli ki küçük hırsızın karşılayamayacağı lükslerdi.

Sonunda Harper'm kimliğini teşhis etmemi, pazı ve uyluk kemiklerinde çocukluğundan kalan kırıklar sağladı. Hiç değilse bunların röntgenleri çekilmişti ve her ne kadar yetişkin adamın iskeleti yaşlı ve yıpranmış olsa da, kemiklerindeki uzun zaman önce iyileşmiş kırıkların izleri hâlâ duruyordu.

Her iki cesede dair yaptığım kimlik teşhisinden artık tatmin olduğum sırada vakit geç oluyordu. Summer birkaç saat önce çıkmıştı, Paul de telefon edip, toplantının beklenenden uzun sürdüğünü ve morga hiç geri dönemeyebileceğini söylemişti. Önceliklerini iyi belirlemişti; geç saatlere kadar çalışmak yerine eve, hamile karısının yanma dönmeyi yeğliyordu. *Akıllı adam.*

Çalışmaya devam etmek isterdim ama hem fiziksel hem duygusal açıdan yorucu bir gün olmuştu. Üstelik kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim. Kayıp zamanı telafi etmeyi ne kadar istesem de, kendimi açlıktan öldürmem işe yaramazdı.

Üstümü değiştirirken Tom'un nasıl olduğunu öğrenmek için

Mary'yı aradım. Ama telefonu kapalıydı, hâlâ kocasının yanında olduğunu tahmin ettim. Bunun üzerine bizzat yoğun bakım ünitesini aradım. Nazik bir hemşire bana Tom'un durumunun istikrarlı olduğunu söyledi - yanı durumunda bir değişiklik yoktu. Telefonumu cebime koyacakken Tom'un telefonundan aldığım numarayı hatırladım.

Tamamen aklımdan çıkmıştı. Morgdan ayrıldığım sırada numarayı çaldırırken, resepsiyonda görevi devralmış yaşlı, siyah adamı iyi geceler anlamında başımla selamladım.

Numara meşguldü.

Yine de, bu hiç olmazsa evde birinin olduğunu gösteriyordu. Ağır cam kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. Hemen hemen boş hastane bahçesine çöken alacakaranlık, akşam göğünün altın parıltısını git gide söndürüyordu. Numarayı bir kez daha aradım. Bu sefer çaldı. Birinin cevap vermesini beklerken yavaşladım. *Hadi, aç şunu.*

Kimse açmadı. Hayal kırıklığıyla aramayı sonlandırdım. Ama cep telefonumu kulağımdan

indirirken uzaklardan sanki yansıma sesi işittim.

Yakınlarda bir telefon çalıyordu.

Nereden geldiğini anlayamadan kesildi. Bekledim, ama duyduğum tek ses kuşların şakımaları ve uzaklardan gelen trafiğin akış sesleriydi. Çok muhtemelen sadece bir tesadüftür, herhalde aşırı tepki veriyorum diye düşünsem de numarayı tekrar aradım.

Yalnız bir zil sesi akşamın sessizliğini bozdu.

Belki otuz metre ötede, azman çalıların kısmen perdelediği jetonlu bir telefon vardı. Kimse kullanmıyordu. Bunun şans eseri olmadığına hâlâ tam olarak inanmayarak aramayı sonlandırdım. Zil sesi sustu.

Oraya doğru yürürken yeniden çaldırdım. Ankesörlü telefon da çalmaya başladı. Yaklaştıkça yükselen ses cep telefonumdan gelen daha ince versiyonun yarım ölçü arkasından geliyordu. Bu sefer sadece bir iki metre mesafe yakma gelene kadar bekledim, ondan sonra bağlantıyı kestim.

Sessizlik çöktü.

Ankesörlü telefon yarım kabın içindeydi, hava şartlarına açıktı. Çalı dalları etrafım sarmıştı, o yüzden yeşilliğin içine gömülü gibi duruyordu. Hattın ben aradığımda niçin ya meşgul ya da cevapsız kaldığını şimdi anlıyordum. Hastaneler, ankesörlü telefonların hâlâ talep gördüğü pek az yerden biridir, ziyaretçiler bunlardan yakınlarını arar veya taksi çağırırlar. Ama telefon çaldığında kimse zahmet edip açmaz.

Telefona dokunmadan kabine girdim. Dün gece birinin buradan Tom'u aradığına hiç kuşku yoktu, ama nedeni konusunda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Az önce geldiğim patikaya kafamı çevirip bakana kadar. Çalılıkların seyrek dalları arasından morgun girişi mükemmelen görünüyordu.

Ve dışarı çıkan herkes.

15

"Yani sence dün gece katil Dr. Lieberman'ı aradı."

Jacobsen'ın sesi tamamen tekdüze olduğundan bu fikir hakkında ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Bence bu mümkün, evet," dedim.

Kaldığım otelin lokantasındaydık, yarısını yediğim yemeğimin artanı tabağımda donuyordu. Tom'un cep telefonunun rehberinden numarasını bulup hastaneden Gardner'ı aramıştım. Söyleyeceğim şeyi kuşkuyla karşılayacağını bekleyerek karşı argümanlarımı hazırlamıştım. Beklemediğim şeyse, telefona cevap vermeyeceğiydi; kendimi sesli mesaj servisine açıklama yapmak zorunda bulmuştum.

Ayrıntılara girmeden, yalnızca katilin Tom ile temasa geçmiş olabileceğini düşündüğümü söylemiş ve kendisinden beni aramasını istemiştim. TBI ajanının ankesörlü telefonu kendisi görmek,

belki parmak izi var mı diye kontrol etmek isteyeceğini varsaymıştım, gerçi o aramadan sonra geçen yirmi dört saatlik kullanımın ardından telefondan bir şey çıkacağını pek sanmıyordum.

Fakat Gardner mesajımı alıp da beni aramaya karar verene kadar beklemenin anlamı yoktu. Kendimi biraz aptal hissederek arabama binmiş ve otelime dönmüştüm.

Bir saat kadar kimseden ses çıkmamıştı. Telefonum çaldığında, akşam yemeği siparişimi henüz vermiştim, ama hattın öbür ucundaki Gardner değil Jacobsen'dı. Tom'un telefonundan aldığım numarayı sordu ve beklememi söyledi. Telefon hattı sessizleşti, bilgiyi Gardner'a ilettiği tahmininde bulundum. Telefona geri döndüğünde, yarım saate kadar oradayım dedi.

Kafamı kaldırıp onun lokantadan içeri girdiğini gördüğümde yarım saat olmamıştı. Tabağımı ittim, iştahım birdenbire kaçmıştı. Jacobsen'm üstünde bu sefer siyah bir takım vardı, masama doğru gelirken her adım atışıyla beraber ısmarlama takımının eteği hışırdıyordu. Otururken ceketinin altından gözüme ilişen silahı olmasa, hırslı, genç bir ış kadını samlabilirdi. Gardr.er'm telefonuma geri dönmemesinin veya kendisinin gelmemesinin hiçbir açıklaması yoktu, ama nedenini tahmin edebiliyordum.

Jacobsen yiyecek veya içecek bir şey önerimi geri çevirdi ve Tom'a gelen telefonu daha ayrıntılı bir şekilde anlattığım sırada yorum yapmadan dinledi.

Artık keşke hiç zahmet etmeseydim diye düşünmeye başlıyordum.

"Dr. Lieberman'ın telefonu yanında mı?" diye sordu.

Telefonu ceketimin cebinden çıkardım ve ona uzattım. Odamdan çıkarken son anda ne olur ne olmaz diye cebime atmıştım.

Jacobsen Tom'un gelen aramalarının kaydını incelerken "Irving'den haber var mı?" diye sordum.

"Henüz yok." Alabileceğim bütün cevap belli ki bu kadardı. Jacobsen numarayı kendi telefonuna kopyaladı, sonra yorum yapmadan cebine koydu. "Peki Dr. Lieberman'm telefonunu kontrol etmenin sebebi neydi?"

"Arayanın kim olduğunu merak ettim. Geçirdiği kalp kriziyle bir ilgisi olabilir mi diye düşündüm."

Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. "Mahremiyeti ihlal ettiğini düşünmedin mi?"

"Elbette düşündüm. Ama o şartlar altında Tom'un buna aldırış edeceğini sanmıyordum."

"Yine de önce binlerine sorma zahmetine girmedin?"

"Mesela kime? Hastanede yatağının başucundaki karısını mı arayacaktım?"

"Ben daha çok Dan Gardner'ı kastetmiştim."

"Tabii ya. O fikirlerime gerçekten çok değer verir."

Gülümsemesi benim kadar kendisini de şaşırtmış göründü. Bütün yüzü gülümsemeyle aydınlandı, sert bir çekiciliğe sahip yüz hatları bir derginin kapağını süsleyebilecek hatlara dönüştü. Sonra gülümseme kayboldu, içimden daha uzun sürmüş olmasını diledim.

"Bu sadece bir tahmin," diyerek devam etti, yine profesyonel ifadesini takınmıştı. Gerçi galiba

önceki kadar katı değildi. "Aramayı herkes yapmış olabilir."

"Morgun hemen dışındaki bir ankesörlü telefondan mı? Gecenin o saatinde mi?"

Cevap vermedi. "Doktorlar, Dr. Lieberman'm ne zaman konuşabileceğini söylediler mi?"

"Hayır. Ama herhalde yakında değil."

Garson kız gelerek tabağımı alıp tatlı menüsünü verdiği sırada konuşmamıza ara verdik.

"Ben bir kahve içeceğim. Neden bana eşlik etmiyorsun?" dedim.

Tereddüt etti, saatine göz attı. İlk kez olarak dışarıya hafif bir yorgunluk belirtisi yansıdı.

"Belki hızlıca bir tane." Kaymağı alınmış süt ve ekstra espressolu bir latte ısmarladı.

"Başka bir şey istemediğinden emin misin?" diye teklif ettim.

Sanki o kadarcık keyiften bile pişman olmuşçasına "Kahve yeterli, teşekkür ederim," dedi. Jacobsen'm kan şekerinin özdisiplin karşısında her zaman ikinci sırada geleceğini tahmin ettim.

Garson siparişlerimizi getirirken örtük bir fikir birliğiyle konuşmamızı dondurduk. Jacobsen'm kıpır kıpır parmakları oturduğumuz banket masanın üzerinde tıkırdıyordu. Tırnakları kısa kesilmişti ve cilasızdı.

"Aslen Knoxville'li misin?" diye sordum, sessizliği bozmak için.

"Memphis civarında küçük bir kasabadanım. Duymamışsındır."

Şimdi de duymayacağım açıktı. Garson kahveleri masaya bırakırken tekrar denedim.

"Peki sana psikoloji lisansı aldıran ne oldu?"

Bir omuzunu kaldırdı. Hareketi gergin ve zorlamaydı. "İlgilendiğim bir konuydu. Devam etmek istedim."

"Ama onun yerine TBI'a katıldın? Nasıl oldu?"

"İyi bir kariyer değişikliğiydi."

Konuyu kapatarak kahvesinden bir yudum aldı. *Onu daha yakından tanımak buraya kadarmış*. Kocası ya da erkek arkadaşını sormanın pek anlamı olduğunu sanmıyordum.

"Sırf tartışma olsun diye söylüyorum, diyelim ki telefon araması konusunda sen haklısın," dedi, fincanını indirirken. "Maksat neydi? Dr. Lieberman'm kalp krizi geçirmesine birinin kasten sebep olduğunu söylemeye çalışmıyorsan."

"Hayır, tabii ki öyle demiyorum."

"O zaman onu niye arasın?"

Şimdi meseleye geliyorduk. "Onu binadan çıkartmak için. Sanırım Tom bir sonraki kurban olacaktı."

Jacobsen'm şaşırdığına dair tek görülür belirti hızlıca gözünü kırpmasından ibaretti. "Devam et."

"Kalp krizinden sonra Tom'un zihni bulanık gibiymiş, Mary'ye bir şey olduğuna manıyormuş.

Hastanede bile Mary onu sürekli iyi olduğu yönünde temin etmek zorunda kalmış. Bu durumu kalp krizine bağlanmış, ama ya öyle değilse? Varsayalım ki biri onu arayıp karısının kaza filan geçirdiğini söyledi, olamaz mı?" jacobsen'm kaşlarının arasında tekrar o çizgi belirdi. "O zaman koşa koşa morgdan çıkıp karısının yanma giderdi."

"Kesinlikle. Böyle bir telefon aldığında her şeyi unutursun. Dikkatli davranmayı veya arabana tek başına gitmemeyi filan dert etmezsin. Her şeyi bırakıp *gidersin."* Böyle olduğunu çok iyi biliyordum. Bana karımla kızımın kaza geçirdiğini söyleyen polisin sesi şimdi bile hâlâ kulaklanmdaydı. "Gecenin o vakti hastanenin büyük bölümü çok tenha oluyor, ayrıca aramanın yapıldığı ankesörlü telefonun olduğu yerden morgun girişi açıkça görülüyor. O telefonu kullanan biri Tom'un dışarı çıktığım görebilirdi." "İşini bitirmesini niye beklemedi?"

"Çünkü Tom'a saldırmayı veya onu kaçırmayı planlayan kişi onun biriyle birlikte dışarı çıkması riskini göze almazdı. Ama bu şekilde olursa, Tom'un yalnız ve savunmasız olması fırsatını kullanacaktı."

Jacobsen hâlâ ikna olmamıştı. "Bir şekilde Dr. Lieberman'm cep telefonu numarasını öğrenmesi gerekecekti."

"Tom telefonunu verme konusunda pek ihtiyatlı değildir. Üniversitedeki sekreterinden herkes numarasını öğrenebilir." "Pakala, ama Dr. Lieberman, Profesör Irving gibi dikkatleri kendisine çekmiş değildi ki. Niçin hedef seçildi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ama bu işin arkasında her kim varsa kendisinin muhteşem biri olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Belki de tamirciler ve küçük hırsızlar, hak ettiği kadar dikkat çekmesini sağlamıyordu."

Jacobsen bu dediğimi düşünürken gözlerini boşluğa dikmişti. Dolgun dudaklarından gözlerimi ayırmak için kendimi zorladım.

"Bu mümkün," diyerek kabul etti bir süre sonra. "Belki gittikçe hırslamyordur. Profesör Irving onun daha yüksek profilli kurbanlara olan iştahını kamçılamıştır."

"Tabii Tom başından beri zaten asıl hedef değilse."

Şansımı zorladığımı biliyordum. Jacobsen kaşlarını çattı. "Bunu destekleyecek bir kanıt yok."

"Biliyorum. Katilin şimdiye kadar bütün yaptıklarım düşünüyordum sadece. Çürümeyi kasten hızlandırması, insan dişleri yerine domuz dişleri koyması ve birbiriyle çelişen iki ayrı ölüm sebebi olabilecek kurbanlar. Bütün bunların bir adli antropologun kafasını karıştıracağı kesindi. Şimdiyse öyle görünüyor ki, Tom'un kendisi de az kalsın bir sonraki kurban olacaktı. Sana da bu en başından beri katilin kafasında olabilecek bir şeymiş gibi gelmiyor mu?"

Hâlâ şüpheliydi. "Dr. Lieberman TBI'm kullandığı tek adli antropolog değil. Birinin onun bu soruşturmada görev alacağından emin olması imkânsız."

' "O halde belki de katil sadece her kim görev alacaksa ona kancayı takmak istiyordu, bilmiyorum. Ama Tom'un genellikle TBI'm ilk uğrayacağı liman olduğu bir sır değil. Ya da yıl sonuna doğru emekliye ayrılmayı planladığı." *Ondan daha önce aslında.* Tom ve Mary'nin tuzla buz olan planlarım düşünmeyi bırakıp konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. "Ya eğer katil

bunu ülkenin önde gelen adli tıp uzmanlarından birine karşı kendini kanıtlaması için son fırsat olarak gördüyse? Kulübenin kiralama süresi dolduğunda Terry Loomis'in cesedinin bulunacağı şekilde ayarlama yaptığım biliyoruz, üstelik Tom bir aylık yolculuğundan ondan henüz bir hafta önce dönmüştü. Demek ki katil, Tom'un geri dönme tarihine bir gün filan kala kulübeyi kiraladı. Bunun sadece bir rastlantı olduğunu mu farz ediyorsun?"

Ama jacobsen'ın çatık kaşlarından, fazla ileri gittiğimi görebiliyordum. "Sence de bu fazla zorlama bir tahmin değil mi?"

İç çektim.. Artık ben de emin değildim. "Belki. Ama şunu unutma ki, mezardan çıkarılacağını bildiği bir cesede altı ay öncesinde şırınga iğneleri yerleştiren biriyle karşı karşıyayız. Bununla kıyaslarsan, sıradaki kurbanının şehirde olacağından emin olması o kadar zor değil."

Jacobsen sessizdi. Kahvemden içtim ve onu kendi kanılarına varması için rahat bıraktım.

"Tek bir telefon aramasından çok fazla anlam çıkarmış oluyoruz."

"Öyle," diyerek onayladım.

"Ama sanırım bir bakmaya değer."

O dakikaya dek farkında bile olmadığım gerginliğim bir anda boşaldı. Muhtemel bir ipucunun peşine düşüleceğinden dolayı mı, yoksa sadece ciddiye alındığım için minnettar olduğumdan dolayı mı rahatladığıma emin değildim.

"Ee, ankesörlü telefondaki parmak izlerini kontrol edecek misiniz?"

"Bir suç mahalli ekibi orada şimdi, gerçi yirmi dört saat geçtikten sonra bir şey bulacaklarından kuşkuluyum." Şaşırdığımı görünce, Jacobsen'm dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Böyle bir şeyi ihmal edeceğimizi sanmıyordun ya?"

Masadaki telefonu titreşince cevap vermekten kurtuldum. "İzninle," deyip telefonu eline aldı.

Bütün gün olmadığım kadar huzurlu bir şekilde kahvemi içerken jacobsen telefona cevap vermek için dışarı çıktı. Cam kapının gerisinden onu izledim; karşı tarafın söylediklerini dikkatle dinliyordu. Konuşması uzun sürmedi. Bir dakika bile olmamıştı ki tekrar içeri geldi. Mazeret gösterip ayrılmasını bekledim, ama masaya tekrar oturdu.

Konuşmayla ilgili hiçbir şey söylemedi, fakat şimdi üzerinde bir soğukluk vardı. Daha önce bana az da olsa buzları çözülür gibi gelmişti, ama artık o havası tamamen yok olmuştu.

Fincanının kulbunu özenli bir tavırla oynatıp sonra tekrar eski haline getirdi ve "Dr. Hunter..." diye söze başladı.

"Adım David."

Hazırlıksız yakalanmış gibi göründü. "Bak, bilmen gerek ki..." Bekledim, ama devam etmedi. "Ne oldu?"

"Önemli değil." Fler ne söyleyecek idiyse vazgeçmişti. Gözleri garsonun henüz masadan kaldırmadığı hemen hemen boş bira bardağına gitti. "Sorduğum için bağışla, ama alkol almaman gerekmiyor mu? Yani durumunu düşünürsek."

“Durumum mu?”

“Yaralanman.” Soru soran bir edayla kafasını yana eğdi. “Geçmişini araştırdığımızı eminim biliyorsundur?”

Fincanımı havada tuttuğumu fark ettim. Dikkatle masaya bıraktım. “Üzerinde pek düşünmemiştim. Alkole gelince, ben bıçaklandım, hamile değilim.”

Gri gözleri dikkatle bana bakıyordu. “Bu konuda konuşmaktan rahatsız oluyor musun?”

“Daha hoş konular var.”

“Saldırıdan sonra profesyonel yardım aldın mı?”

“Hayır. Ve şimdi de almak istemiyorum, teşekkürler.”

Tek kaşı yukarı kalktı. “Unutmuşum. Psikologlara güvenmiyorsun.”

“Onlara güvenmiyor değilim. Sadece bir sorun hakkında konuşmanın o sorunla baş etmenin en iyi yolu olduğuna inanmıyorum, hepsi bu.”

“Metin ol, başka bir şeye gerek yok, öyle mi?”

Sadece ona bakmakla yetindim. Nabzım şakaklarımda atmaya başlamıştı.

“Sana saldıran kişi yakalanmadı, değil mi?” dedi bir süre sonra.

“Hayır.”

“Bu seni endişelendiriyor mu? Tekrar deneyebileceği ihtimali?”

“Uykularımı kaçırmamasına uğraşıyorum.”

“Ama kaçıyor, değil mi?”

Masanin altında parmaklarımı birbirine kenetlediğimi tark ettim. Açtığımda nemli ve soğuktular. “Bir yere varacak mısın?” “Sadece merak ettim.”

Birbirimize gözlerimizi ayırmadan bakıyorduk. Ama nedense sanki bir eşiği geçmişim gibi sakinleşmiştim. “Niçin beni kışkırtmaya çalışıyorsun?”

Bakışı tereddütlendi. “Ben yalnızca...”

“Gardner mı öyle yapmanı istedi?”

Bu soru aklıma nereden geldi bilmiyordum, ama Jacobsen’m gözlerini kaçırmasından haklı olduğumu anladım. Sadece bir saniyeliğine kaçırmıştı, ama yeterliydi.

“Tanrı aşkına, ne bu? Beni *kontrol* mü ediyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi, ama inandırıcı değildi. Gözlerini yine gözlerimden kaçırdı. “Dan Gardner sadece senin ruhsal durumunu değerlendirmemi istedi, o kadar.”

“Ruhsal durumum mu?” İnanamaz bir edayla kahkaha attım. “Bıçaklandım, kız arkadaşımdan ayrıldım, en eski dostlarımdan bin hastanede yatıyor, ayrıca buradaki herkes benim ehliyetsiz olduğuma ikna olmuş gibi görünüyor. Ruhsal durumum iyi, teşekkür ederim.”

Jacobsen'm yanakları al al oldu. "Seni gücendirdiysem özür dilerim."

"Gücenmedim, sadece..." Ne olduğumu bilmiyordum. "Bu arada Gardner nerede? O niye burada değil?"

"Şu an başka bir şeyle meşgul."

Beni daha çok hangisi sinir ediyordu emin değildim, Gardner'm benim değerlendirilmem gerektiğini düşünmesi mi, yoksa bunu kendisi yapacak kadar önemli saymaması mı.

"Hem şimdi bununla niye canınızı sıkıyorsunuz ki? Benim işim bitti sayılır."

Jacobsen'm yanaklarındaki kızarıklık geçiyordu. Düşünceli bir şekilde gözlerini kahvesine dikmiş, parmağını dalgın dalgın fincanın ağzında gezdiriyordu.

"Steeple Hill'de bir gelişme oldu."

Bekledim. Gri gözleri benimkilerle buluştu.

"York ortadan kayboldu."

16

Her penceresinde ışıkların yandığı ve önünde TBI araçlarının toplandığı York'un evi, bir film setinin gerçeküstü görünümünü sergiliyordu. Steeple Hill arazisi içindeki ev, çam ormanındaki bir tepenin arkasında, mezarlıktan epeyce uzak, kuytu bir yerdeydi. Cenaze evi gibi bu da beton ve camdan yapılma, dikdörtgen şeklinde alçak bir bloktu; 1950'lerin California modernizmini güneydoğu eyaletlerine kopyalama girişiminin başarısız bir örneğiydi. Bir zamanlar belki çarpıcı bir görünümü olabilirdi, şimdiyse dört bir yanında çam ağaçlarının gölgemsi sivri doruklarıyla, sadece harap ve kederli görünüyordu.

Ön kapıya giden patikanın yassı taşları arasında karmakarışık otlar bitmişti. Yolun iki yanma çekilmiş polis şeridi, eve tuhaf bir şenlik havası katmıştı, gerçi beyaz tulumları içinde hayalete benzeyen adli tıp ajanlarını çalışırken gördüğünüzde bu izlenim derhal siliniyordu. Evin bir tarafında, otlar bürümüş dikdörtgen şeklindeki çimenlikten geçerek garaja giden bir araba yolu vardı. Garajın açık kapısından, bir kısmı yağ lekeli döşeme görülüyordu, ama araba yoktu.

Sahibiyle birlikte o da ortadan kaybolmuştu.

Jacobsen olay yerine gittiğimiz sırada arabada bana özet halinde bilgi vermişti. "York'un cinayet şüphelisi olması bize gerçekçi gelmedi, yoksa onu daha önce tutuklardık." Sanki şahsen suçlanıyormuş gibi savunmacı bir tonda konuşuyordu. "Standart seri katil profiline bir dereceye kadar uyuyor. Doğru yaş, evlenmemiş, yalnız yaşıyor... ayrıca abartılı kendini beğenmişliği narsistlerin tipik karakteristiklerinden. Fakat suç kaydı yok, hattâ gençliğinde uyarı cezası bile almamış. Dolabında iskelet filan da bulamamıştık. İkinci dereceden kanıtlar dışında, onu cinayetlere bağlayan hiçbir şey yoktu."

“İkinci dereceden kanıt bana oldukça güçlü geldi,” demiştim. Arabanın içi, kızardığını göremeyeceğim kadar karanlıktı, ama kızardığından emindim. “Eğer daha en başta bizi cenaze evine , yönlendirerek kendisini bile bile suçlu gösterdiğini kabul edersen, tamam. Bu işitilmemiş bir şey değil, ama geçici işçi kiraladığına dair anlattığı öykü doğrulanmış görünüyordu. Dwight Chambers’ı hatırladığını iddia eden bir başka eski çalışan bulduk. Şüphelinin Chambers olması bize makul görünmeye başlamışa.” “Peki York’u niye tutuklayacaktınız?”

“Çünkü onu kamu sağlığı bağlamındaki suçlarla tutarsak, sorgulamak için biraz daha fazla zaman kazanacaktık.” Jacobsen rahatsız görünüyordu. “Ayrıca ileriye yönelik bir yaklaşım sergilemenin belli... avantajları vardı.”

Ve *binlerini tutuklamak hiç kimseyi tutuklamamaktan daha iyi görünürdü.* Politika ve halkla ilişkiler dünyanın her yanında aynıydı.

Ne var ki, York tutuklanmak için beklememişti. TBI ajanları öğleden sonra onu almak için gittiklerinde ne mezarlıkta ne de evinde ondan hiçbir iz yoktu, arabası da kayıptı. Ayrıca polis, evinde alelacele eşyalarım topladığına dair izler görmüştü.

Ayrıca insan kalıntıları da bulmuşlardı.

“Evrak işlerinde o beceriksizliği yapmasak kalıntıları daha erken bulurduk,” diye itiraf etmişti Jacobsen. “İlk çıkardığımız arama emri sadece cenaze evi ile mezarlık alanım kapsıyordu, York’un özel ikametgahını değil.”

“Kalıntılar son zamanlara mı ait?”

“Sanmıyoruz. Ama Dan senin bizzat görmeni tercih ediyor.” Bu beni York’un ortadan kaybolmasından daha fazla şok etmişti. Herhalde Paul müsait değildi. Sam kötü bir gece geçiriyormuş. Doğum vakti geldiğini sanmışlar, yanlış alarm olduğu anlaşıldığında da karısını tek başına bırakmak istememiş.

Bu yüzden Gardner’a kendisi yerine benden rica etmesini söylemiş.

Aradığımda Paul’ün sesi yorgun ve bitkindi. Jacobsen’a inanmadığımdan değildi, ama gitmeden önce Paul’le konuşmak istemiştim.

“Gardner’a yarın ilk iş kalıntılara bakacağımı, ama eğer bu gece bir fikir almak istiyorsa senden rica etmesini söyledim. Umarım sakıncası yoktur,” demişti. Olmadığını, ama sadece Gardner’m buna razı olmasına şaşırdığımı söylemiştim. Paul hırçın bir kahkaha atmıştı. “Pek fazla seçme şansı yoktu.”

Belli ki Tom’a karşı Hicks’in yânında yer almasından ötürü Gardner’ı affetmemişti. Paul’ün kişisel duygularını bir soruşturmaya dahil etmeyecek kadar profesyonel olması, Gardner’a biraz çektirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Gardner’m bu konuda ne hissettiğini merak etmiştim.

Jacobsen Steeple Hill’de kalmamış, beni bıraktıktan sonra ankesörlü telefon üzerinde çalışan adli tıp ekibinin ilerlemesini kontrol etmeye gitmişti. Üzerimi değiştirebileceğim bir minibüse yönlendirildim ve ardından York’un evine gittim.

Gardner ön kapının dışında durmuş, beyaz tulumlu, gri saçlı bir kadınla konuşuyordu. Kendisi de

galoş ve eldiven giymişti; ben yaklaşırken bana bir bakış attıysa da konuşmasını bölmedi.

Patikanın başında durup bekledim.

Beyazlara bürünmüş ajana son bir kısa talimat verdikten sonra nihayet bana döndü. îkımiz de konuşmadık. Memnuniyetsizliği neredeyse elle tutulur derecedeydi, ama her ne düşünüyor idiyse kendine sakladı. Bana kısaca kafa sallayıp "Yukarıda," dedi.

Evin tasarımı stil açısından da çağ açısından da tam anlamıyla tersti. Yatak odaları aşağıda ve yaşam alanları birinci kattaydı. Bir zamanlar beyaz olan duvarları ve tavanları, onlarca yılm sigara dumanından kirli sarı lekelerle kaplıydı ve aynı koyu sarı tabaka kapılara ve mobilyalara da yağ gibi yapışmıştı, içerinin havasına sinmiş bayat tütün kokusunun yanı sıra, eski halılardan ve yıkanmamış çarşaflardan gelen küf kokusu da hissediliyordu geliyordu.

Süren araştırma çalışmasının hengamesi, ihmal edilmişlik ve bakımsızlık algısını daha da pekiştiriyordu. Adli tıp ajanları çekmece ve dolapları didik didik ediyor, inceleme amacıyla York'un hayatının bütün döküntülerini ortaya seriyorlardı. Gardner'la beraber üst kata çıktığımız sırada ajanların gözlerini üzerimde hissettim. Daha önce bulunduğum suç mahallerinde tanık olduğum gibi, önemli bir bulgu ele geçtiğinde doğan beklenti havası burada da vardı, ama aynı zamanda bariz bir merak da gözleniyordu.

Görevin tekrar bana verildiği haberinin yayıldığını anladım.

Gardner beni köşeleri tozdan keçeleşmiş merdivenden yukarı çıkardı. Bütün üst kat açık plandı; mutfak, yemek ve oturma bölümleri birleşikti. Mobilyalar dışındaki bütün eşyalar orijinal görünüyordu: Bölmeli rai üniteleri ve buzlu camlı dolaplar Amerikan evi rüyasının 1950'lerden kalma bir reklamından firlamış gibiydi.

Ama mobilyalar aradan geçen onyıllardan serpiştirilmiş bir karışım havasındaydı. Mutfakta paslı bir buzdolabı gürültüyle çalışıyordu; yemek odası kısmındaysa yüzeyi aşınmış bir yemek masasıyla sandalyelerin üzerinde mum şeklinde lambaları olan taklit bir avize asılıydı. Salon kısmının ortasındaki aşın doldurulmuş deri koltuğun yarılmış minderleri yer yer kalkmış izolasyon bandıyla yamanmıştı. Karşısındaki çok büyük düz ekran televizyon, gördüğüm eşyalar içinde yeni olan tek eşyaydı.

Burada çalışan daha başka adli tıp ajanları vardı. Ev tam bir karmaşa halindeydi, gerçi ne kadarının arama çalışması yüzünden, ne kadarının York'un kişisel alışkanlıklarının sonucu olduğunu söylemek zordu. Etrafa giysiler saçılmış, içleri pılı pırtı ve eski dergilerle dolu kutular dolaplardan dışarı çıkarılmıştı. Lavabo ve açık mutfağın tezgahı kirli bulaşıklardan görünmez haldeydi ve ısmarlama yemeklere ait karton kutular hâlâ herhalde York'un atmış olduğu yerde duruyordu.

Gardner beni odanın karşısına götürürken arama ekibi elemanlarından birçoğu işlerini bırakıp seyrettiler. Koca cüssesiyle yerde elleri ve dizleri üzerinde duran Jerry'yi tamdım, harap haldeki konsolun çekmecelerini didik didik ediyordu. Eldivenli elini kaldırıp selam verdi.

"Merhaba doktor." Enerjik bir şekilde sakız çiğnerken yüzündeki maskenin altından gıdısı sallanıyordu. "Güzel ev ha? Sen bir de adamın film koleksiyonunu gör. Porno cenneti, hepsi alfabetik olarak sıralanmış. Adamın gerçekten de daha sık dışarı çıkması gerek."

Gardner lavabonun yanındaki bir girintinin olduğu yere gitmişti. "İşin bittiğinde hepsi yine orada olsun." Kıkırdamalar işitileli, ama ben şaka yaptığından emin değildim. "Burası."

Girintiye bir gömme dolap yerleştirilmişti. Ajanlar kapışım açık tutmak için altma bir takoz sıkıştırmıştı. İçindekiler dışarı çıkarılmış ve etrafa yayılmıştı: Kenarları kırık tabak takımlarının olduğu kutular, kenarı yarık plastik bir kova, kırık bir elektrikli süpürge. Ajanlardan biri içinde eski fotoğraf araç gereçlerinin olduğu karton bir kutunun yanında yere diz çökmüştü. Kutunun içinde, belli ki daha iyi günler görmüş eski püskü bir *SLR* fotoğraf makinesi, eski moda bir flaşla pozometre ve sayfaları solup kenarları kıvrılmış eski fotoğraf dergileri vardı.

Bir iki metre ötede, tozlu muşambanın boş bir kısmında, diğer ıvır zıvırdan ayrı duran yıpranmış bir valiz bulunuyordu.

Kapağı indirilmişti ama aralıktı, sanki içinde kendiliğinden kapanmasını önleyecek kadar büyük bir şey vardı. Gardner valize baktı, ancak daha fazla yaklaşma yönünde bir hamle yapmadı.

"Dolapta bulduk. İçindekinin ne olduğunu görünce dokunmadık, önce biri bir baksın istedik."

Valiz bir insanın sığamayacağı kadar küçük görünüyordu. I n azından bir yetişkin sığmazdı, ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyordum. Yıllar önce yetişkin bir adamın cesedini incelemek üzere çağrılmıştım, ceset bundan bile daha küçük bir seyahat çantasına tıkıştınlmıştı. Kol ve bacakları kendi üzerlerine katlanarak ve kemikleri kırılarak o kadar kompakt bir şekle sokulmuştu ki canlı hiçbir akrobat bunu başarmayı umamazdı.

Valizin yanına çömeldim. Kahverengi deri aşınmış ve eprimişti. Fakat kalıntılar bu valizin içinde çürümüşse küf ya da lekelenme görmeyi beklerdim, oysa yoktu. Bu da Jacobsen'm kalıntıların yeni olmadığına dair söylediğine uyuyordu.

"Bakabilir miyim?" diye sordum.

"Onun için buradasınız."

Sesindeki iğneleyici tonu duymazlıktan gelerek elimi uzattım, kapağı kaldırırken herkesin seyrettiğinin farkmdaydım.

Valiz kemiklerle doluydu. İnsana ait oldukları bir bakışta anlaşılıyordu. Bütün haldeki bir göğüs kafesine benzer bir şey vardı, boşluğuna bir kafatası sıkıştırılmıştı, hâlâ kafatasına bağlı olan çene kemiği, bilindik kurukafa sırıtışını sergiliyordu. Kemiklere bakınca Jacobsen lokantadaki o cümleyi kasıtlı olarak mı söyledi diye merak ettim: *Dolabında, iskelet filan da bulamamıştık.*

Artık bulmuşlardı.

Kemikler de duvarlar gibi tütün rengindeydi, gerçi, bu sefer sorumlunun sigara dumanı olduğunu hiç sanmıyordum. Kemikler temizdi, üzerlerinde en ufak yumuşak doku kalıntısı yoktu. Yaklaşıp kokladım, ama valizin küllü deri kokusunun dışında herhangi bir koku duymadım.

Üstteki bir kaburgayı elime aldım. Minyatür bir yay gibi kıvrılmıştı. Bir iki yerinde, küçücük balık pullan gibi, yüzeyden soyulmakta olan yarı saydam pullar gördüm.

Kaburgayı incelerken "York'tan henüz haber yok mu?" diye sordum.

"Hâlâ arıyoruz."

“Kendi isteğiyle mi gittiğini düşünüyorsunuz?”

“Irving gibi kaçırılıp kaçırılmadığını soruyorsanız cevabım hayır. Irving ortadan kaybolmadan önce arabasını almamış, kendine bir valiz de hazırlamamıştı,” dedi, kısa kesmek istercesine. “Şimdi, bana bunlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

Kaburgayı yerine bıraktım ve kafatasını aldım. Kemikler kayarken neredeyse müzikli bir şekilde çınladılar.

“Bir kadına aitler,” dedim, kafatasını elimde çevirirken. “Kemik yapısı bir erkeğe göre fazla narin. Ve yakın zamanlarda ölmemiş.”

“Bana bilmediğim bir şey söyleyin.”

“Peki. Başlangıç olarak, cinayete kurban gitmemiş.”

Sanki dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi karşıladı.

“Ne?”

“Bu bir cinayet kurbanı değil,” diye tekrarladım. “Kemiklerin ne kadar sarı olduğuna bakın. *Eskiler*. En az kırk ya da elli yıllık. Belki daha fazla. Pul gibi dökülmeye başlayan bir tür dayanıklaştırıcı maddeyle kaplanmış olduğu kısımları görebilirsiniz. Gomalak olduğundan oldukça eminim, yıllardır kullanılmayan bir malzemedir. Ayrıca şuna da bakın...”

Ona kafatasının tepesinde açılmış küçük, düzgün deliği gösterdim.

“Burası asılabilmesi için bir tespit parçasının takıldığı yer. Muhtemelen bu bir laboratuvardan geldi veya bir tıp öğrencisine aitti. Şimdilerde gerçek iskelet yerine plastik modeller kullanılıyor, ama yine de arada bir gerçek olanlara rastlayabiliyorsunuz.” “Bu bir *tıbbi* iskelet mi?” Gardner kafatasına bakıyordu. “Burada ne halt ediyor?”

Kalatasını tekrar valize koydum. “York babasının ellili yıllarda Steeple HiH’i kurduğunu söylemişti. Belki de ona aittir. Yeterince eski olduğu kesin.”

“Lanet olsun,” diyen Gardner yanaklarını şişirerek pofladı. “Ben yme de Paul Avery’nin de bakmasını istiyorum.”

“Nasıl isterseniz.”

Gardner’m, bu dediğinde içerilen hakaretin farkında bile olduğunu sanmam. Valize tiksintiyle son bir kez baktıktan sonra merdivenlere yöneldi. Valizin kapağını kapatıp arkasından gittim.

“Hoşçakalm doktor,” dedi Jerry, çenesi hâlâ çalışıyordu. “Boşuna bir ziyaret daha, ha?”

Konsolun yanından geçerken duraklayıp, karman çorman haldeki çerçeveli aile fotoğraflarına baktım... York’un hayatının görsel bir tarihi. Poz verilmiş fotoğraflarla bayramlarda çekilen şipşak fotoğraflardan oluşan bir karışımdı. Bir zamanların parlak yaz renkleri ağarmış ve solmuştu. Çoğunun konusu York’tu: Bir kayıkta şortuyla sırıtan bir çocuk, rahatsız görünümlü bir ergen. Annesi gibi görünen sevimli bir kadın da fotoğrafların çoğunda York ile birlikteydi. Bazılarında, York’un babası olduğunu sandığım uzun boylu, yanık tenli, iş adamı gülümsemeli bir erkek vardı yanlarında. Birçoğunda bulunmadığından fotoğrafların büyük kısmını onun çektiğini tahmin ettim.

Ama daha sonraki yıllara ait fotoğraflarda, gençlik halinin git gide kamburlaşmış ve ufalmış bir versiyonu görünümünde sadece annesi vardı. En yeni olanlardan birinde bir göl kıyısında şimdikinden daha genç olan oğluyla poz verirken, çelimsiz ve beyaz saçlıydı, ama hâlâ gülümsüyordu.

Ondan sonrasına ait fotoğraf yoktu.

Merdivenlerin dibinde Gardner'a yetiştim.. Geçen gece Tom'a gelen telefondan şimdiye kadar hiç söz etmemişti. Bunun sebebi telefonun konuyla ilgisiz olduğunu düşünmesi miydi, yoksa benim işe yarar bir şey yapmış olabileceğimi kabul etmek istememesi miydi, emin değildim. Ama bu konuyu açmadan oradan ayrılmayacaktım.

Koridorda yürüdüğümüz sırada "Jacobsen size telefon kulübesinden söz etti mi?" diye sordum.

"Etti. Araştırıyoruz."

"Ya Tom? Eğer niyet onun binadan dışarı çıkmasını sağlamaksa, hâlâ tehlikede olabilir."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim," dedi soğuk bir alaycılıkla. "Aklımda tutacağım."

Artık gına gelmişti. Saat geç olmuştu ve yorgundum. Birden durdum ve "Bakın, sorununuz ne bilmiyorum, ama buraya gelmemi siz istediniz. En azından biraz medeni olsanız ölür müsünüz?" dedim.

Gardner dönüp benimle yüz yüze geldi, suratı kararıyordu. "Buraya gelmenizi istedim, çünkü lanet olsun ki pek fazla seçeneğim yoktu. Sizi soruşturmaya Tom dahil etti, ben değil. Ayrıca hareket tarzım hoşunuza gitmiyorsa kusura bakmayın, ama fark etmediyseniz söyleyeyim, ben burada bir seri katili yakalamaya çalışıyorum!"

"İyi de o ben değilim!" diye parladım karşılık olarak.

Birbirimize dik dik bakıyorduk. Ön kapının yanındaydık, dışarıdaki ajanların durmuş bize bakakaldıklarını görebiliyordum. Bir an sonra Gardner derin bir nefes aldı, gözlerini yere çevirdi. Gevşemek için gözle görülür bir efor sarfediyordu.

"Bilginiz olsun, Tom için derhal fazladan güvenlik önlemi ayarladım," dedi, gergin ve kontrollü bir sesle. "Tamamen önlem mahiyetinde. Telefon araması konusunda haklıysanız bile, arayan kişinin Tom hastane yatağındayken bir şey yapmaya kalkışacağını pek sanmam. Ama riske girecek değilim."

Tam olarak özür sayılmazdı, ama bununla yaşayabilirdim. Asıl mesele Tom'un güvenliğiydi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Alay mı ediyordu, ciddi miydi karar veremedim. "Şimdi, hepsi bu kadarsa Dr. Hunter, sizi tekrar otelinize yolcu edeyim."

Dışarı çıkacak oldum, ama daha ön basamaklara ulaşamadan evin içinden bin Gardner'a seslendi.

"Efendim? Şuna bir baksanız iyi olur."

Koridorun ilerisindeki bir kapıdan, tulumu yağ ve toprakla pislenmiş bir adli tıp ajanı göründü. Gardner bana bir bakış atınca akimdan geçeni okudum.

"Daha gitmeyin."

Koridorda ilerleyip kapıdan içeri girdi. Önce tereddüt ettim, sonra arkasından gittim. Gardner bana ihtiyacı olup olmadığına karar verene kadar müdürün kapısında bekleyen okul çocuğu gibi orada öylece dikilmeyecektim.

Evin içinden garaja açılan kapıydı. Garaj makine yağı ve rutubet kokuyordu. Tavanda yanan çıplak ampulün zayıf ışığını projektörlerin şiddetli parlaklığı tamamlıyordu. Burası da evin geri kalanı gibi darmadağındı. Bel vermiş karton kutular, küflenmiş kamp gereçleri ve paslı bahçe aletleri önceden York'un arabasının olduğu, şimdiyse boş olan beton alanın etrafına yığılmıştı.

Gardner ve suç mahalli ajanı eski bir çelik dosya dolabının yarandaydılar. Çekmecelerden biri çekilmişti.

"...eski dergilerin altındaydı," diyordu ajan. "İlk başta, sadece fotoğraf dedim, ama sonra daha yakından baktım."

Gardner gözlerini ajanın gösterdiklerine dikmişti. "Yüce Tanrım."

Yaşadığı şok sesine yansımıştı. Diğer ajan başka bir şey söyledi, ama dikkat etmedim. O sırada ben de buldukları şeyleri görebiliyordum.

Fotoğraf kâğıtları için kullanılan türde ince, büyük boy kutu açıktı. Ajan, kutunun içindeki fotoğraflardan altı yedi tanesini elinde yelpaze gibi açmıştı. Her biri bir erkek ya da kadın yüzünün çeneden alına kadar olan yakın mesafe çekimlerinden oluşan siyah beyaz portre fotoğraflarıydı. Hemen hemen tam boya kadar büyütülmüşlerdi ve mükemmel odak ayarı sayesinde her yüz hattı, her gözenek ve leke en ince ayrıntısına kadar yakalanmıştı. Her enstantane hiçbir bulanıklık içermeyen bir netlikle resimlere aktarılmıştı. Fler bir yüz çarpılmış ve karaydı. İlk bakışta yüzlerdeki ifadeler neredeyse komikti, sanki her biri tam hapşıracakken objektife yakalanmış gibiydi. Fakat sadece gözlerini görünceye kadar öyle sanıyordunuz, O zaman anlıyordunuz ki, hiç mi hiç komik bir yanları yoktu.

Bildiklerimizin dışında başka kurbanların da olmasından hep şüphelenmiştik. Fotoğraflar bunu doğruluyordu. York'a onları işkenceyle öldürmek yetmemişti.

Ölürlerken fotoğraflarını da çekmişti.

Gardner benim orada olduğumu ilk kez fark etmiş gibiydi. Bana keskin bir bakış attı, ama beklediğim azarlama gelmedi. Sanırım o da hâlâ afallamış haldeydi.

"Artık gidebilirsiniz Dr. Hunter."

Üstümü değiştikten sonra, içine kapanık bir TBI ajanı beni otelime götürdü. Karanlık sokaklarda arabayla yol aldığımız süre boyunca, o çarpılmış yüzler aklımdan hiç çıkmadı. Rahatsız ediciliklerinin düzeyini sözcüklerle ifade etmek güçtü. Sadece gösterdikleri şeylerden dolayı değil. Hayatımda yeterince çok ölüm görmüştüm. Katillerin kurbanlarından hatıra aldıkları davalarda çalışmıştım: Bir tutam saç veya bir giysi parçası... son verdikleri hayatların çarpık ölüm andaçları.

Ama bu farklıydı. York sapıkça bir tutkunun hararetiyle kendini kaybeden çıldırmış bir katil değildi. Başından beri bizi aptal yerine koymuş, baştan beri soruşturmayı yönlendirmişti. Sahneden çıkışının zamanlaması bile mükemmel olmuştu. Ve fotoğraflar alışıldık andaçlardan değildi. Bilinçli, nesnel bir soğukluğu gösteren bir itina ve hünerle çekilmişlerdi. *Kontrolü* gösteren.

Bu her şeyi daha da korkunçlaştırıyordu.

Bir duşa daha ihtiyacım olmamasına rağmen, odama geri döndüğümde banyoya girdim. York'un evine yaptığım gezinin bende bıraktığı kirlenmişlik hissi tenimi yıkamakla geçmezdi. Ama sembolik veya değil, sıcak su işe yaradı. O kadar ki, neredeyse ışığı söndürür söndürmez uykuya daldım.

Israrcı ve titreşimli bir ses beni uyandırdığında saat sabahın altısı bile olmamıştı. Çalar saati susturmak için, yarı uyur halde üzerine elimi attım, ama sonra sesin telefonumdan geldiğini fark ettim.

Henüz tam uyanamamış halde "Alo?" diye mırıldadım.

Paul'ün sesini işittiğimde bütün mahmurluğum yok oldu.

"Haber kötü David. Tom dün gece öldü."

Oradan son anda ayrıldın. TBl ajanlarının eve varmasının uzun sürmeyeceğini biliyordun, ama yine de orada göze alabildiğin kadar oyalandın. Çok erken ay nisaydın yaratacağın etkinin büyük kısmı yok olacaktı. Çok geç ay nisaydın da... Eh, bu her şeyi mahvederdi.

Daha fazla zamanının olmaması çok kötü oldu. Acele etmenin sana yaşattığı histen nefret ediyorsun, ne var ki bazen bu kaçınılmaz oluyor. Bu noktaya varacağını hep biliyordun. Cenaze evi amaca hizmet etmişti. Her şeyi önceden planlamıştın; neleri alman ve neleri arkada bırakman gerektiğini. *İyi bir muhakeme gücü ve fazlasıyla disiplin gerekmişti. Ama ziyam yoktu.*

Bazı fedakarlıklar yapılmak zorundaydı.

Artık bir sonraki evre için hemen hemen hazırsın. Bütün yapman gereken sabırlı olmak. Çok uzun sürmeyecek. Son parçalan da yerine oturtmak için sadece son bir angarya... ondan sonra bekleyiş sona erecek.

Biraz sinirlenmek için kendine izin *veriyorsun, ama bu iyi bir şey. Kanaatkarlık kendinde kabul edemeyeceğin bir şey. Karşına fırsat, çıktığında kullanmak için hazır olmak zorundasın. Bunun gibi şansları heba etmeyi kaldıramazsın. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun.*

Hayat çok kısa.

17

Tom'un güvenliği için alınan bütün önlemlerin nafile olduğu anlaşılmıştı. Yoğun bakım ünitesindeki doktorlar ve diğer sağlık personeli teyakkuzda olmaları yönünde sebep açıklanmaksızm uyarılmışlardı, ayrıca Tom'un odasının dışına koridora bir TBI ajanı yerleştirilmişti. Onların bilgisi olmadan hiç kimse Tom'a ulaşamazdı, ulaşabilse bile zaten Mary sürekli yatağın başucundaydı.

Bu önlemlerin hiçbiri, o sabah saat dördü biraz geçe Tom'un kalbinin aniden durmasını engelleyememişti.

Doktorlar onu hayata döndürmeye çabalamışlardı, ama kalbi yeniden çalışmayı kararlı biçimde reddetmişti. *Sonuna kadar inatçı.* Bu ifade zihnimde amaçsızca döneniyor, bir türlü durmuyordu.

Uyuşmuş gibiydim, olanları algılamakta hâlâ güçlük çekiyordum. Faulle konuştuktan sonra Mary'yi aramış ve o her zamanki yararsız sözleri söylemiştim. Sonra ne yapacağımı bilemez halde yatağımda öylece oturmuştum. Kendi kendime, hiç değilse Tom başucunda karısı, huzur içinde öldü, hiç olmazsa ölmeden önce Irving'in çektiği eziyet her neyse onun başına gelmedi diyerek avunmaya çalıştım. Ama yetersiz bir teselliydi. York onu fiziksel olarak öldürmemiş olabilirdi, fakat Tom yine de kurbandı. Hasta olabilirdi ama kalan hayatını huzur içinde yaşamaya hakkı vardı.

Bu hak elinden alınmıştı.

York'un yüzü gözümün önüne geldi, Steeple Hill'deki o sabah Tom'un elini yakalayıp hevesle sallarken sahte bir yaltakçılıkla

gözleri parlıyordu. *Dr. Liebermarı, bu bir onurdur efendim... Çalışmalarınız hakkında çok şey duydum Dr. Lieberman. Ve tabii tesisiniz hakkında da. Tennessee için bir iftihar kaynağı. O* zaman bile herhalde içinden bize gülüyordu. Ne planladığını biliyordu ve asıl büyük suçunu cenaze evi işletmesinde açıkça görülen daha ufak kabahatlerinin arkasına gizlemişti.

O an York kadar nefret ettiğim kimseyi hatırlamıyorum.

Otel odamda üzülüp durmak Tom'u geri getirmeyecekti, ne de onu öldüren adamı yakalamakta faydası olacaktı. Duş alıp giyindikten sonra morga gittim. Vardığımda saat hâlâ erkendi. Boş koridorda yürürken ayak seslerim yankılanıyordu. Morgun soğuk, karo yüzeyleri her zamankinden de ıssız görünüyordu. Tanıdık bir yüz görmek hoşuma gidecekti, ama Paul yine katılması gereken toplantılar olduğunu söylemişti ve haberi işittikten sonra Summer'm da yardıma gelecek halde olacağını sanmıyordum.

Hiç değilse Kyle oradaydı. Ben soyunma odasından çıkarken o da koridorda bir morg masasını iterek götürüyordu, beni her zamanki coşkusuyla selamladı.

"Merhaba Dr. ITunter. Bu sabah bir otopsiye yardım etmem lazım, ama daha sonra yardıma ihtiyacınız olursa haber verin yeter."

"Tamam, teşekkür ederim."

Oyalanıyordu. "Aa, acaba Summer daha sonra gelecek mi?"

"Bilmiyorum Kyle."

"Ah. Tamam." Kalasını salladı, hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. "Dr. Lieberman nasıl?"

Haberin yayılması için henüz çok erken olduğunu tahmin etmiştim, ama yine de bana sormayacağını umuyordum. Haberi verecek kişi olmak istemiyordum.

"Dün gece öldü."

Kyle'ınyüzü düştü. "Öldü mü? Özür dilerim, bilmiyordum..."

"Özür dilemene gerek yok."

Söyleyecek bir şey aradığını görebiliyordum. "İyi bir adamdı."

"Evet, öyleydi," diye onayladım. Çok daha kötü mezar yazıları vardı.

Otopsi odasına girerken zihnimi boşaltmaya çalıştım, yapmam gereken işe odaklanmak

istiyordum. Fakat Tom ile birlikte o kadar çok çalıştığım bir ortamda bunu yapmak olanaksızdı. Onun çalıştığı odaya geçtiğimde bir an durakladıktan sonra içeri girebildim.

Önceki günden farklı görünmüyordu. Terry Loomis'in iskeleti hâlâ alüminyum masa üzerinde yatıyordu; öncekinden farkı kemiklerin birleştirilmesi işleminin hemen hemen tamamlanmış olmasıydı. Tom'un varlığından kalan izlerin bulunmadığı herhangi bir otopsi odası gibiydi. . Tekrar dışarı çıkmaya davranırken düzgünce istiflenmiş caz albümlerinin yanındaki rafın üzerinde hâlâ duran CD çalan gördüm. İşte o an kafama tam anlamıyla dank etti.

Tom ölmüştü.

Bu değişmez gerçeği sindirene kadar olduğum yerde bir süre durdum. Sonra ağırlıklı kapıyı arkamdan kapanmaya bırakarak odadan çıktım ve küçük hırsızın kemiklerinin bulunduğu otopsi odasına gitmek üzere koridorda ilerledim.

Noah Harper'm iskeletinin yeniden birleştirilmesi ve incelenmesi şimdiye dek bitmiş olmalıydı. Gecikme kimsenin hatası değildi, ama bu görev bana verilmişti ve bu kadar uzun sürmesinden kendimi sorumlu tutuyordum. Bütün gece burada kalmam gerekse bile tamamlamaya kararlıydım.

Dahası, dikkatimi başka bir şeye yöneltmek iyi gelecekti.

Kafatası ve büyük kemikler olan kol ve bacak kemikleri, anatomik konumlarına yakın bir şekilde masa üzerine yerleştirilmişti, ama geri kalanlar ancak kabaca sınıflandırılmıştı. Şimdi ilk iş olarak omurgayı birleştirme niyetmdeydim, işlemin belki en karmaşık kısmı buydu. Esasen omurga, merkezindeki sinirlerden oluşan omuriliği koruyan eklemli bir kılıftır. Doğanın hünerine mükemmel bir örnek, bir biyoloji mühendisliği harikasıdır.

Ama o sıra omurgayı takdir edecek halde değildim. Boyun omuruyla başlayarak, asimetrik kemik eklemlerini dikkatle birbirine takmaya koyuldum.

Fakat bir nedenle daha fazla ilerleyemedim.

Boynu şekillendiren boyun omurları göğüs ve bel omurlarından daha küçüktür. Toplamda yedi tanedirler, kafa tarafından başlayarak numaralandırılırlar, her biri altındaki ve üstündekine rahat bir şekilde geçer. İlk beşini kolayca birleştirdim, ama akıncısına sıra geldiğinde onu bulamadım.

Hadi Hurıter, yoğunlaş. Hiddetlenerek geri kalan omurlara tekrar baktım. Ama bulabildiğim tek boyun omuru yanlış büyüklük ve şekildeydi. Yedinci omurdu, altıncı değil.

Biri kayıptı.

Ama bu imkânsızdı. Ne kadar kötü çürümüş olsa da Noah Harper'm cesedi biz mezarından çıkardığımızda eksiksizdi. Eğer boyun omurlarından biri olmasaydı kesinlikle fark ederdik.

Peki öyleyse neredeydi?

Mikroskoba giderken omurun orada olduğundan tuhaf bir şekilde emindim. Merceğin altında lamın üzerindeki küçük beyaz nesneyi gördüğümde hiç şaşırmadım. Hattâ daha önce fark etmiş olmam gerekirdi, çünkü Tom'un kalp krizi geçirdiği bu odada ne yaptığını merak etmiştim.

Artık biliyordum.

Mercekten baktığımda görüntü Huydu. Omur net görünene kadar odağı ayarladım. Bir mercan gibi, narin yivleri ve çıkıntıları vardı; gözenekli yüzeyi mikroskop altında çukur çukur görünüyordu.

Büyütülünce uçurum kadar derin görünen kıl gibi ince çatlaklar göze çarpıyordu.

Doğruldum ve kemik parçasını mikroskop lamından aldım. Çatlaklar neredeyse çıplak gözle de görülüyordu. Omurun ana gövdesini daha narin sinir yayma bağlayan incecik kemik köprüleri olan laminalarm her birinin üzerinde olmak üzere iki tane çadak vardı.

Garip bir biçimde net bir zihinle omuru masaya bırakıp Tom'un çalıştığı otopsi odasına gitmek üzere tekrar koridora çıktım. Doğruca Terry Loomis'in iskeletine gittim ve inceleme masasından altıncı boyun omurunu alarak ışığa tuttum. Bundaki çatlaklar az önce gördüğüm laminalarm üzerindekilerden bile daha zor seçilmekle birlikte yine de görülüyorlardı.

İşte bu. Bir tatmin hissetmedim, sadece içime aniden bir keder doldu. Bu Tom'un keşfiydi, benim değil. Telefonumu çıkarıp Paul'ü aradım.

"Nasıl öldürüldüklerini biliyorum."

"Yani kesinlikle gırtlaklama."

Paul elindeki omura sakince bakıyordu. Tom'un otopsi odasındaydık. Ona önce Noah Harper'm altıncı boyun omurundaki çatlaklan göstermiş, sonra da Terry Loomis'in boyun omurundaki eşleşen çatlakları incelemesi için buraya getirmiştim.

"Bu kadar sınırlı çatlakların olmasının başka yolunu göremiyorum," dedim. Enseye indirilen bir darbe omuru kırmış da olabilirdi, ama o zaman hasar çok daha büyük olurdu. Ayrıca küt bir cisimle yaratılan travmanın iki farklı kurbanda hemen hemen aynı berelenmelere neden olma ihtimali gözönüne alınmayacak kadar zayıftı. Hayır, bu çatlaklar çok daha odaklanmış bir şeyin sonucuydu. Daha kontrollü bir şeyin.

Bu sıfat York'a çok uygun görünüyordu.

Paul "Hiç değilse artık Loomis ve Harper'm pembe dişlerinin nedenini kesin olarak biliyoruz," diyerek benimle hemfikir olduğunu belirtti. "Ayrıca bu Tom'un diğer otopsi odasında ne yaptığını da açıklıyor. Loomis'in omurundaki çatlakları gördü ve Harper'mkinde de var mı diye bakmaya gitti. Sen de öyle buldun, değil mi?"

"Aşağı yukarı." Ve sonra Tom omuru mikroskop altında incelerken York onu aradı. Burada bir ironi olsa gerek diye düşündüm, ama ne olduğundan emin değildim.

Paul kemiği yavaşça masaya bıraktı. "Tanrım, insan ağlamak istiyor."

Sesi de görüntüsü kadar yorgundu. Tom'un ölümünden çok etkilenmişti, üzerine bir de önceki gece Sam'in yanlış alarmı gelince iyice bitkin düşmüştü. Kendisine telefon etmem üzerine, morga gelmek için fakülte toplantısını kısa kesmişti, otopsi odasına daha girerken son birkaç günün gerilimi halinden belli oluyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti ve aceleyle tıraş olduğundan yer yer kalmış mavi siyah kıllar çenesini gölgelendirmeye başlamıştı bile.

Esnemesini zaptetmeye çalıştı. "Pardon."

"Kahve ister misin?" diye sordum.

“Daha sonra.” Kendini toplamaya çalıştı. “Ya ormandaki cesedin boyun omurları? Onları da kontrol ettin mi?”

“Buraya gelmeni beklerken ettim. İkisi eksik, ama kalanı sağlam. Akıncısı da dahil.” Bu şaşırtıcı değildi. Willis Dexter araba kazasında ölmüştü, Noah Carper ya da Terry Loomis gibi öldürülmüş değildi.

“Yani her iki kurbanın boynuna da laminaları çatlatacak kadar kuvvetli ama dil kemiğini kırmayacak şiddette sürekli ve kuvvetli bir basınç uygulanmış.” Paul ellerini havaya kaldırıp baktı. “York’un ellerinin büyüklüğünü hatırlıyor musun?”

“Bunu yapacak kadar büyük değillerdi.” York’un elleriyle ilgili hatırladığım tek şey nikotin lekeli parmaklarıydı.'Ama hem Loom is hem de Harper yetişkin erkeklerdi. Onların boyun omurlarını kırabilecek kişinin karış genişliği, boyunlarına dolanacak kadar uzun olmalıydı. Ve o durumda çok büyük olasılıkla dil kemikleri de kırılırdı.

“Elle boğmaktan çok muhtemelen bir tür iple veya telle boğma söz konusu,” dedi Paul. “Katil her ne kullandıysa boyunlarına tam aynı noktadan dolamış olmalı ki, her birinde aynı boyun omurunda aynı hasar meydana gelmiş. Gerçi tam olarak ne ile boğduğunu söylemek zor.”

“Tom ne olduğunu anlamıştı.”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Öyle mi?"’

“Hastaneye götürüldüğünde Mary’ye ne dediğini hatırlıyor musun? İspanyol. O sırada bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorduk.”

Cevabı bulmasının az da olsa zaman alması Paul’ün yorgunluğunun bir diğer göstergesiydi. “İspanyol *bocurgatı*. Tanrım. Anlamam gerekirdi.”

Benim de. Kanayan bir uzva bir bandaj veya bir parça bez dolarsınız, sonra akma bir çubuk yerleştirir ve burarsınız. İspanyol bocurgatı budur. En basit şekliyle, istediğiniz gibi döndürerek sıklaştırıp gevşetebileceğiniz eğreti bir turnikeden ibarettir, sayısız hayat kurtarmış basit bir alettir.

Ama York onu bu şekilde kullanmamıştı.

TBI’m York’un garajında bulduğu fotoğraflar geldi aklıma. Kurbanlarının ızdırap içindeki yüz ifadeleri, kara ve şiş suratları. York bocurgatı gittikçe sıkılaştırır ve böylece boğazlarını sürekli bir şekilde sıkarak canlarını alırken kan yürüyen yüzleri.

Ve bu olurken fotoğraflarını çekmesi.

Görüntüleri zihnimden attım. “Herhalde York gözle görülür bir kanıt bıraktığının farkında bile değildi. Laminalarm çatladığını bilmesine imkân yoktu. Ayrıca pembe dişler gözüne çarptıysa bile, çok az kişinin anlayacağı bir fenomendir. Önemlerini (ark etmemiş olabilir.”

“Yine de bu bizi tekrar kulübedeki kana getiriyor," dedi Paul. “Loomis boğularak öldürüldü, o halde o kan ona ait olamaz. Peki kimin o zaman yahu?”

“Belki York’un oyunlarından biridir?” dedim. DNA analizi bunu bize sonunda söyleyecekti, ama bana öyle geliyordu ki, o kadar beklememiz gerekmeyebilirdi.

Paul bitkin şekilde omuz silkti. "Daha önce Gardner'la konuştum. Açıkça itiraf etmedi, ama senin Tom ile ilgili teorini ciddiye aldıkları belli. İşin özü, Tom'la olan şansını heba ettikten sonra York'un şimdi soruşturmadaki başka birini ele geçirmeye çalışabileceği gerçeğini gözardı edemezler."

Sanırım bu benim de aklıma gelmeliydi, ama nedense gelmemişti. Tom'a olanlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki, beklenebilecek en mantıklı ihtimali düşünmemiştim.

"Peki Gardner ne yapacak?"

"insanları dikkatli olmaları konusunda uyarmak dışında yapabileceği fazla bir şey yok," dedi Paul. "Herkesi pamuklara saramazlar ya, hem zaten isteseler bile bunu yapacak kadar personel yok."

"Kendimi de uyarılmış kabul edeceğim."

Gülümsedi, ama pek de keyifle değil. "Gittikçe daha da güzelleşiyor ha? Senin için ne felaket bir araştırma gezisi oldu."

Öyleydi, ama yine de geldiğime memnundum. Tom'la beraber çalışma şansım kaçırmazdım, nasıl sona ermiş olursa olsun.

"Endişeli misin?" diye sordum.

Elini yüzünden geçirirken, tıraşı gelmiş sakallarından törpü gibi bir ses çıktı. "Pek sayılmaz. Önceden York bize sürprizler yapıyordu, ama şimdi o üstünlüğünü kaybetti. Dikkatli olmayacağımı söylemiyorum, fakat sapığın biri belki peşimden gelmeye karar verir diye hayatımı arkama bakarak geçirmeyeceğim."

"Bir süre sonra alışırsın," dedim.

Bana önce şaşkın bir ifadeyle baktı, ardından bir kahkaha attı. "Evet, haliyle sen alışmışsındır." Tekrar ciddileşti. "Bak David, soruşturmadan çekilmek istersen kimse seni suçlamaz. Bu senin davan değil."

Kastının ne olduğunu iyi biliyordum, ama yine de bu hatırlatma bende tokat etkisi yarattı. "Belki değil. Ama öyleymiş gibi hissediyorum."

Paul kafasını salladı, sonra saatine bakıp yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma, ama gitmem gerek. Lanet bir fakülte toplantısı daha. İşler bir iki güne kadar rayına oturur, ama şu sıra aynı anda iki yerde birden olmam gerekiyor."

Kapı Paul'ün arkasından kapandıktan sonra .otopsi odasının sessizliği sanki üzerime üzerime geldi. İnceleme masasında bekleyen kısmen birleştirilmiş iskelete baktım ve Tom'u düşündüm.

Zihnimi boşaltıp işe geri döndüm.

Niyetlendiğimden daha da geç saatlere kadar çalıştım. Zira hem kayıp zamanı telafi etmek istiyordum, hem de akşamı otelde tek başıma geçirme düşüncesi hiç çekici gelmiyordu. Meşgulken, Tom'un öldüğü gerçeğiyle yüzleşmeyi biraz daha erteleyebiliyordum.

Fakat canımı sıkan tek şey bu değildi. Paul'ün ziyaretinin ardından başlayan bunalma hissim bir türlü hafiflemiyordu. Duyularım tuhaf biçimde keskinleşmiş gibiydi. Morgun kimyasal kokusunun altından tarifsiz bir biyolojik koku alıyordum, kasap tezgahını belli belirsiz sezindiren bir koku. Sert

ışık altında beyaz karolar ve metal yüzeyler soğuk soğuk parlıyordu. Ama en çok farkında olduğum şey sessizlikti. Çok uzaktan gelen ve işitmekten çok hissettiğim bir jeneratör uğultusu, damlayan bir musluğun şıp şıpları... Ama onun dışında bir ses yoktu. Normalde sessizliğin farkında bile olmazdım.

Şimdiyse onu dört bir yanımda hissediyordum.

Sorunun ne olduğunu elbette çok iyi biliyordum. Paul söz etmeden önce, York'un soruşturmadaki başka birini hedef seçebileceği olasılığım hiç düşünmemiştim. Bütün kaygım Tom içindi ve Irving'e olanlardan sonra bile tehlikedeki tek kişinin o olduğunu körü körüne varsaymıştım. Fakat York'un Tom'un ölümüyle duracağını düşünmek saflıktı.

Sadece önceliklerini değiştirmiş ve yoluna devam etmişti.

Paul şimdiye dek soruşturmaya aslında dahil olmamıştı, ama York'un yüksek profilli kurbanlara yönelik aşikar arzusunu karşılayabilecek birçok başkaları vardı. Kendimin de onlardan biri olduğunu düşünecek kadar kibirli değildim. Ama yine de, günlerdir ilk kez kendimi karnıma dokunurken buldum, pamuklu ameliyat giysisinin altındaki yara izini hissettim.

Saat onu geçtiğinde işim hâlâ bitmemişti. Noah Harper'm kemiklerinde önemli başka bir şey görmedim, ama zaten görmeyi beklemiyordum da. Çatlak boyun omuru yeterince şey söylemişti. Üstümü değiştirdim ve morgun ana koridoruna çıktım. Morg bana kalmış gibiydi. Kyle'dan iz yoktu, ama zaten mesaisi saatler önce bitmişti. Floresan çubuklarından biri çalışmadığından koridor loştu. Koridorun ilerisinde ofislerden birinin kapısının altından süzülen ince ışık huzmesini görebiliyordum. Tam önünden geçerken içeriden bir ses geldi.

"Kim o?"

Huysuz bağırışı derhal tanıdım. En akıllıcasının yürüyüp gitmek olduğunu biliyordum. Söyleyebileceğim hiçbir söz herhangi bir şeyi değiştirmeyecek, Tom'u geri getirmeyecekti. *Boşver. Buna değmez.*

Kapıyı açıp içeri girdim.

Hicks çalışma masasının arkasında oturuyordu, bir çekmeceyi kapatırken durdu. Mezarlıktaki olaydan beridir bu onu ilk görüşümdü. Bir an ikimiz de bir şey söylemedik. Lamba, masanın üzerine alçak bir ışık halkası düşürüyor, küçük ofisin diğer kısımlarını gölgede bırakıyordu. Patolog bana ışıklı alanın kenarından suratsız bir ifadeyle bakıyordu.

"Sizi yardımcılardan biri sandım," diye mırıldandı. Önündeki, koyu renkli sıvıyla yarıya kadar dolu bardağı görünce, onu içki şişesini ortadan kaldırırken yakaladığını tahmininde bulundum.

Odaya girme niyetim, kendisi hakkmdaki düşüncelerimi bilmesini sağlamaktı. Ama masasının arkasındaki o çökmüş haline bakınca yüzleşme hevesim kaçtı. Gitmek üzere döndüm.

"Bekleyin."

Aşina olmadığı sözcükleri dile getirmeden önce deneme yapar gibi, patologun ağzı kıpırdadı.

"Üzgünüm. Lieberman için." Masanın üzerindeki sümeni inceliyor, tombul işaret parmağı sümen üzerinde soyut bir motif çiziyordu. Krem rengi takım elbisesinin kırışık ve kirli olduğu gözüme çarpınca onu her gördüğümde aynı takımı giydiğini fark ettim, "iyi bir adamdı. Her zaman iyi

geçinemezdik, ama iyi bir adamdı.”

Bir şey demedim. Suçlu vicdanını rahatlatmaya çalışıyor idiyse, ona yardımcı olmayacaktım.

Fakat zaten bunu bekliyor gibi görünmüyordu. Bardağı eline aldı ve asık suratla içine bakmaya başladı.

“Bu işi otuz yıldan fazla zamandır yapıyorum, en kötüsü de ne biliyor musunuz? Tanıdığınız birinin başına geldiği her seferinde hâlâ acayip şaşırıyorsunuz.”

Bu gerçek üzerine kafa patlatırmış gibi dudaklarını büzdü. Sonra bardağı dudaklarına götürdü ve sonuna kadar içti. Hafifçe homurdanarak uzanıp çekmeceyi açtı ve hemen hemen dolu bir burbon şişesi çıkardı. Bana da ikram edecek ve ağlak bir şekilde Tom için kadeh kaldırmamızı teklif edeceğini sandığım korkunç bir an yaşandı. Neyse ki sadece içkisini tazeleyip şişeyi çekmeceye geri koydu.

Orada ayakta durmuş başka neler diyebileceğini görmek için bekledim, ama o sanki ya orada olduğumu unutmuş ya da orada olmamamı diliyormuş gibi boşluğa gözlerini dikti. Hicks’ı konuşmaya teşvik eden dürtü her ne idiyse tükenmiş görünüyordu.

Onu kendi haliyle baş başa bırakıp çıktım.

Bu karşılaşma huzurumu kaçırmıştı. Hicks’i nitelerken kullandığım o kolaycı siyah beyaz kelimelerin temeli sarsılmıştı. Aklımdan acaba daha kaç gece o küçük ofiste yalnız başına oturdu diye geçti... işi dışında hayatı bomboş olan yalnız bir adam.

Rahatsız edici bir düşünceydi.

Morgdan ayrılıp arabama doğru giderken, Tom’u kaybetmiş olmak kaskatı bir ağrı gibi göğsüme çöreklenmişti. Gece normalden daha soğuktu; kış mevsiminin henüz bittiğini hatırlatan nemli bir serinlik vardı. Gittikçe kararan binalardan ayak seslerim yankılanıyordu. Hastaneler gerçekte asla tamamen boşalmaz, ama ziyaret saatleri bittiğinde terk edilmiş gibi görünebilirler. Ve her zaman için morglar da bir hastanenin gelip geçenlerin göremeyeceği kısımlarında olur.

Morg otoparktan uzak değildi, ayrıca arabamı ortalara bir yere, iyi aydınlatılan açık ,bir alana bırakmıştım. Ama o tarafa doğru yürürken kulaklarımda Gardner’m uyarısı fısıldıyordu. Gün ışığında güvenli görünen, şimdi bambaşka bir görünüm kazanmıştı. Şimdi kapı eşikleri gölgeli boşluklar, güneş ışığında hayran hayran baktığım çimenlikler kapkara yekpare alanlar olmuştu.

Adımlarımı düzenli ve eşit atıyor, acele etmek için duyduğum ilkel dürtüye boyun eğmiyordum, ama nihayet arabama iyice yaklaştığımda memnundum. Birkaç adım kala anahtarlarımı çıkardım ve otomatik kilidi de açtım. Tam kapıyı açacaktım ki, ön camda bir şey olduğunu fark ettim.

Sileceklerden birinin altına deri bir eldiven sokulmuştu, parmakları camın üzerinde açık haldeydi. Herhalde biri yerde buldu ve sahibi görsün diye oraya sıkıştırdı diye düşünerek eldiveni almak için uzandım. Bilinçaltımdan gelen bir ses beni yılın bu zamanında eldiven giyilmez diye uyarmaya çalıştı ama o sırada eldivene dokunmuştum bile.

Soğuk ve yağlıydı ve o kadar inceydi ki gerçek bir eldiven olamazdı.

Hızla elimi çekip arkama döndüm. Karanlık otopark benimle alay ediyordu, sessiz ve boştu.

Kalbim küt küt atıyordu. Ön camdaki nesneye tekrar döndüm. Ama bu sefer dokunmadım. Bu bir eldiven değildi, artık biliyordum. Ve hayvan derisi de değildi.

İnsan derişiydi.

18

Olay yeri ekibinden bir ajan, sileceği kaldırıp deri parçasını bir cımbızla dikkatle alırken Gardner seyrediyordu. O ve Jacobsen yirmi dakika önce gelmişlerdi. TBl'm seyyar suç mahalli laboratuvarı olan büyük bir minibüs de onlara eşlik etmişti. Arabanın etrafına ışıklar yerleştirilmiş ve bütün alan polis şeridine alınmıştı.

"Dokunmamalıydmız," dedi Gardner bir kez daha.

"Ne olduğunu fark etsem dokunmazdım."

Sinirim hafif de olsa sesime yansımış olmalıydı. Gardner'm yanında duran Jacobsen parmak izi almak için arabayı tozlayan olay yeri ekibinden gözlerini ayırdı ve. bana hafif endişeyle baktı, kaşlarının arasında yine o ince kırışık belirmişti, ama bir şey söylemedi.

Gardner da sessizleşmişti. Yanında getirdiği büyük san zarf elindeydi, içinde ne olduğundan söz etmemişti. Bir adli tıp ajanı deriyi dikkatle delil torbasına koyarken Gardner ifadesiz bir yüzle seyretti. Bu, daha önce gördüğümden başka bir ekipti. Diğerleri başka bir iş üzerinde mi çalışıyorlar yoksa gece olduğu için mi onlar gelmedi diye merak ettim. Önemli bir şey değildi, ama bu yeni gelişmenin olası anlamlarını düşünmektense bunu düşünmek daha kolaydı.

Eldivenli eliyle torbayı dikkatle tutan ajan yanımıza geldi ve Gardner iyice bakabilsin diye torbayı havaya kaldırdı.

"İnsan derisi, doğru."

Bana bunu söylemesine gerek yoktu. Derinin rengi koyu kahveydi, neredeyse yarı saydam bir dokusu vardı. Şu an açıkça görebiliyordum ki, eldiven olamayacak kadar eğri büğrüydü, ama rahatlıkla eldiven sanılabilirdi. Daha önce birçok defalar görmüştüm.

Arabamın ön camında değil tabii.

"Yani bu York'un kurbanlarının derilerini yüzdüğü anlamına mı geliyor?" diye sordu Jacobsen. Telaşsız görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama onun kendine hakimiyeti bile sarsılmıştı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim. "İzin verir misiniz?"

Delil torbasını almak için elimi uzattım. Ajan, Gardner'm başıyla onaylamasını bekledikten sonra torbayı bana verdi.

Torbayı ışığa tuttum. Deri, en fazla elin tersi olmak üzere birçok yerinden çatlamış ve yırtılmış olsa da hâlâ biraz el şeklini koruyordu. Yumuşak ve esnekti, deriden sızan yağlı bir tortu plastik torbanın iç tarafına sıvaşmıştı.

“Bu deri yüzülmüş değil,” dedim. “Eğer öyle olsaydı o zaman düz bir tabaka halinde olurdu. Buysa yer yer çatlamış olmakla birlikte hâlâ nispeten bütün. Sanırım elden tek parça halinde dökülmüş.”

Ne Gardner’m ne de adli tıp ajanının yüzünde şaşırma belirtisi yoktu, ama Jacobsen’m hâlâ anlamadığım görebiliyordum.

“Dökülmüş mü?”

“Ölü bir bedenden deri bir iki gün içinde sıyrılır. Özellikle de kafa derisi ve ayaklar gibi uç noktalardan. Ve ellerden.” Delil torbasını havaya kaldırdım. “Bunun da öyle olduğuna hayli eminim.”

Jacobsen torbaya bakıyordu, her zamanki çekingenliğini unutmuştu. “Yani bunun bir cesedin elinden sıyrıldığım mı söylüyorsun?”

“Aşağı yukarı.” Somurtkan bir ifadeyle seyreden adli tıp ajanına döndüm. “Buna katılıyor musunuz?”

Başıyla onayladı. “İyi haber şu ki, deri iyi durumda ve yumuşak. Parmak izlerini almak için su çektirmek zorunda kalmayacağız.”

Gardner’m bana baktığını hissediyor ve daha şimdiden bağlantıyı kurduğunu biliyordum. Ama Jacobsen dehşete düşmüş gibiydi.

“Bundan *parmak* izi alabiliyor musunuz?”

“Elbette,” dedi ajan. “Genellikle kuruyup gevrekleşmiş olurlar, bu yüzden suda yumuşatmanız gerekir. Ardından eldiven gibi elinize giyersiniz ve normal usulle parmak izlerini alırsınız.” Örneklemek için kendi elini kaldırıp salladı.

Gardner “Biz seni tutmayalım Deke,” deyince biraz utanan ajan elini indirdi ve arabaya geri döndü. Gardner sarı zarfı bacağına vurup duruyordu. Bana bakışı neredeyse öfkeliydi. “Ee? Söyleyecek misiniz, ben mi söyleyeyim?”

“Neyi?” diye sordu Jacobsen.

Gardner’m ağzı ince bir çizgi halinde kısılmıştı. “Söyleyin ona.”

Jacobsen bana dönerken “York’un kurbanlarının parmak izlerini ölümlerinden aylar sonra suç mahallerine bırakmayı nasıl becerdiğini merak ediyorduk,” dedim. Arabayı işaret ederek “Artık biliyoruz,” diye ekledim.

Jacobsen’m çalık kaşları açıldı. “Yani kurbanların ellerinden aldığı derileri mi kullanıyordu? Derileri *eldiven* gibi giyerek?”

“Daha önce parmak izlerinin yerleştirildiğini hiç işitmemiştim, ama burada öyle görünüyor. Noah Harper’m cesedinin o kadar kötü çürümüş olmasının sebebi muhtemelen bu. York, onun cesedini Willis Dexter’ınkiyle değiştirmeden önce elden deriyi almak istiyordu.”

Ve bir iki gün daha bekledikten sonra da ormana geri döndü, Dexter’ın ellerinden sıyrılmış olan deriyi de aldı. Leşçil hayvanlar beslenecekleri koca bir ceset varken kurumakta olan deri parçalarıyla uğraşmayacaklardı. Hem uğraşsalardı da...

York başka birininkini kullanıverirdi.

Bunu daha önce fark etmediğim için bezgin bir biçimde kendime kızdım. Bilinçaltım bana söylemek için elinden geleni yapmış, lateks eldivenlerimi çıkarırken ellerimin buruşukluğunu gördüğümde bana dejavu yaşatmıştı, ama aldırmamıştım. İçgüdülerimi daha fazla dinlememi söylerken Tom hakliydi:

Tom'u da dinlemeliydim.

Jacobsen delil torbasını benden aldı. İçindekini incelerken yüzünde tiksinti ve etkilenme karışımı bir ifade vardı.

"Deke tam olarak kurumamış olduğunu söyledi. Yani o zaman yakınlarda ölmüş bir bedene ait olmalı, değil mi?"

Aklmdakinin Irving olduğunu tahmin ettim. Her ne kadar kimse açıkça söylemese de hepimiz profilcmin şimdiye dek ölmüş olması gerektiğini biliyorduk, Ama hemen öldürüldüyse bile derinin dökülmesi için bundan daha uzun bir süre gerekirdi. Bu derinin sahibi her kimse Irving değildi.

"Sanmıyorum," dedim. "Koruma amacıyla ve deriyi esnek tutmak için bilinçli bir şekilde yağlanmış ve..."

Aklıma bir şey gelince durdum. Arabanın ön camına, derinin camda bıraktığı yağlı sıvaşığa baktım.

"Bebe yağı."

Gardner ve Jacobsen gözlerini bana diktiler.

"Kulübedeki film kutusundaki parmak izi bebe yağı üzerindeydi," dedim. "Irving bebe yağma bakarak, cinayetlerin cinsel motifli olduğu sonucunu çıkardı, ama öyle değildi. York bebe yağını, dökülmüş deriyi esnek tutmak için kullanıyordu. Zira derinin doğal yağlan kuruyacaktı, oysa o yerleştirdiği parmak izlerinin düzgün ve net olmasını istiyordu. O yüzden eski köselelere yaptıkları gibi yağladı."

Irving'in benimle nasıl alay ettiğini hatırladım. *Katil nemlendirici* düşkünü değilse... Meğer gerçeğe bildiğinden daha yakınmış.

"Eğer York kurbanlarının parmak izlerini saklıyorduysa nasıl oldu da Terry Loomis'in ellerinin derisini almadı?" diye sordu Jacobsen. "Kulübedeki cesedin el derileri duruyordu."

"Durmasaydı dikkatimizi çekerdi ve neler döndüğünü tahmin ederdik," dedi Gardner, kendini suçlayan sesi haşindi. "York ne yaptığını anlamamıza izin vereceği zamanı kendisi belirlemek istedi."

Arabanın başka bir yanını parmak izi tozuyla özenle tozlayan adli tıp ajanlarını seyrettim. Herhangi bir ipucu sağlayabilir düşüncesiyle arabayı dip köşe tozluyorlardı.

"Peki niye şimdi?" diye sordum.

Gardner Jacobsen'a baktı. Jacobsen omuzlarını silkerek açıklamaya başladı. "Yine böbürleniyor, bize yakalanmaktan korkmadığını anlatıyor. Belli ki, bunu bilmemizin işimize yarayacağını düşünmüyor. Ne yaptığını er ya da geç zaten anlayacaktık. Bu şekilde kontrolü elinde tutuyor."

Dile getirilmeden kalan bir başka soru vardı. *Niçin ben?* Ama bunun yanıtını zaten biliyor olmaktan korkuyordum.

Gardner kafasını eğip elindeki sarı zarfa baktı. Bir karara varmak üzere gibi görünüyordu. "Diane sizi otelinize bırakacak. Ben arayana kadar orada kaim. Odanıza hiç kimseyi sokmayın, eğer oda servisi olduğunu söyleyen biri gelirse kapıyı açmadan önce doğruluğundan emin olun."

"Arabam ne olacak?"

"Onunla işimiz bittiğinde size haber veririz." Jacobsen'a döndü. "Diane, biraz konuşalım."

İkisi işitme mesafesinden uzak bir noktaya yürüdüler. Sadece Gardner konuştu. Kendisine zarfi verirken Jacobsen'm kafa salladığını gördüm. İçinde ne var diye merak ettiysem de fazla ilgilenemedim.

Arabam üzerinde çalışan beyaz giysili figürlere baktım yine. Parmak izi almak için kullandıkları ince toz arabanın boyasını matlaştırmıştı, bu haliyle o da ölü bir şey gibi görünüyordu.

Onları seyrederken ağzımda buruk bir tat vardı. Başparmağımı avucumdaki yara izinden geçirdim. İtiraf et. Korkuyorsun.

Daha önce bir kez bir katil tarafından sinsice izlenmiştim. Buraya o olayı arkamda bırakmayı umarak gelmiştim.

Şimdi ise tekrar oluyordu.

Jacobsen beni otelime götürürken yağmur başladı. İrili ufaklı tombul damlalar ön cama çarpıp dağılarak aşağıya süzülüyor, ardından silecekler tarafından dağıtılıyor, bir an sonra tekrar oluşuyorlardı. Hastaneden uzaklaşmıştık, yollar ve barlar hâlâ işlekti. Parlak ışıkları ve faal caddeleri görmek rahatlatıcı olsa da normallikleriyle bağlantı kuramıyordum. Onlarla aramda araba camından daha fazlası olduğunu hissediyordum, verdikleri moralin yanıltıcı olduğunun bilincindeydim.

Jacobsen'm bu kadar yakınımda olmasının da ilk kez neredeyse farkında bile değildim. Düşüncelerimi şimdiki zamana ve yere geri getirmem ancak o nihayet konuştuğunda oldu.

"Dan, Loomis ve Harper'm bir tür iple boğulduklarını söyledi."

Kıpırdandım, sohbeti bununla başlatmasına şaşırmıştım. "Muhtemelen İspanyol bocurgatı denen bir şeyle. Bir tür turnike." Nasıl kullanıldığım açıkladım.

"York hakkında bildiklerimizle uyuşuyor," dedi Jacobsen. "Böyle bir şeyin kendisine vereceği gücü severdi. Sözcüğün tam anlamıyla ölüm kalım, ayrıca birini hemen öldürmekten çok daha tatmin edici. Bu ona süreci kontrol etme, kurbanım öldürmek için yeterli basıncı tam olarak ne zaman uygulayacağına karar verme imkânını verirdi." Bana hızla bir bakış attı. "Affedersin, düşüncesizlik ettim."

Omuz silktim. "Sorun değil. York'un neler yaptığını gördüm. O zihin oyunları oynadığı için baygınlık geçirecek değilim."

"Sence bu gece olan bu mu?"

"Eğer peşimden gelme konusunda ciddiyse, beni niçin önceden uyardı?" Ama daha bunu söylerken lark ettim ki, daha önce tam da bunu yapan bir başka katille karşılaşmıştım.

Jacobsen'a da inandırıcı gelmemişti. "York'un kendim göstermeye ihtiyacı var. Onun gibi bir narsist için, Dr. Lieberman'a olan şey muazzam bir itibar kaybı olacaktır. Özsaygısı, bunu telafi etmek için daha da gösterişli bir hamle yapmasını gerektirecektir.

Bir sonraki kurbanını önceden uyarmak böyle bir şey olabilir." "York'un beni hedef seçmekle niye uğraştığını hâlâ anlayamıyorum. Tom ve Irving ünlü insanlardı. Yüksek profilli hedeflerden kimsenin adını duymadığı bir yabancıya niçin geçsin ki? Hiç anlamlı gelmiyor."

"Ona gelebilir." Tekdüze bir tonla konuşuyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Senin Dr. Lieberman'la çalıştığını gördü, unutma. Ayrıca Ingilizsin, tesise gelen bir konuksun. York senin gibi birinin yöre insanlarından birinden daha büyük sansasyon yaratabileceğini düşünebilir."

Bunu hiç düşünmemiştim. Espri yapmaya çalışarak "O halde koltuklarım kabarmalı," dedim.

Ödül olarak bir gülümseme gelmedi. "Bunu hafife alman gerektiğini sanmıyorum."

İnan bana, almıyorum. Konuyu değiştirmek amacıyla "Bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Kulübeden alman kan örnekleriyle ilgili olarak, laboratuvardan bir bilgi geldi mi?"

Bir süre suskun kalıp sonra cevap verdi. "Tam bir DNA analizi haftalar alır."

Sorduğum bu değildi, ama cevap vermekten kaçınmasından doğra'yolda olduğumu anladım. "Evet, ama şimdiye dek kanm bir insana ait olup olmadığını öğrenmişlerdir."

Başka zaman olsa şaşırması beni eğlendirebilirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Eğitimli tahmin diyelim. Yani o zaman bir hayvana mı aitmiş?"

Karanlık profili kafa salladı. "Sonuçları daha bu öğleden sonra aldık, ama ondan önce bile doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyorduk. Adli tıp uzmanları kulübedeki kan sıçrama biçimlerine ikna olmamıştı, gerçi York onları kandırma yönünde gayet başarılı bir iş çıkarmış. Bu yüzden laboratuvar bir ön test yapıp kanm insana ait olmadığını saptadı. Ama yine de emin olmak için DNA ayrıştırılana kadar beklemek zorundayız."

"Neymiş? Domuz kanı mı?"

Gülümserken karanlıkta dişlerinin beyazlığını görebiliyordum. "Böbürleniyorsun."

Şey, belki biraz "Kulağa geldiği kadar zeki bir tahmin değil," diye itiraf ettim. "Terry Loomis'in boğulduğunu doğruladığımızda kanın ona ait olamayacağı belli oldu. O halde bedenindeki kesikler ölümünden sonra yapılmış olmalıydı, bu durumda da kulübedeki kanın büyük kısmı başka bir yerden gelmiş demektir." "Domuz kanı olduğunu nasıl bildiğini hâlâ anlamadım..." diye söze başladı, ama cevabı kendi verdi. "Ah, anladım. Willis Dexter'ın cesediyle bulduğumuz dişler."

"Ondan önce de kanın bir hayvana ait olup olmadığını merak etmiştim. Ama o dişleri görünce kanın da domuz kanı olabileceği tahmininde bulundum. York'un sevdiği oyunlara benziyor." Jacobsen sessizleşti. Pencerelerden süzülen yağmur, yüzünde mermer damarları gibi yansıyordu. Sokak lambalarının eğimli sarı ışığının vurduğu profili Yunan heykellerine benziyordu.

“Aslında sana söylememem gerek,” dedi yavaşça. “Kulübeden alman kan örnekleri elimizdeki tek sonuç değil. Noah Harper’m kan testinde Hepatit C çıktı."

Tanrım. Zavallı Kyle. A ve B tiplerinden farklı olarak Hepatit C’nin aşısı yoktu. Virüs ölümcül olmayabilirdi, ama.tedavisi çok zaman alırdı ve nahoştu. Ayrıca tedavi görülse bile garantisi yoktu.

“Kyle biliyor mu?” diye sordum. Onun yerine benim de olabileceğimin rahatsız edici bir şekilde farkmdaydım.

“Henüz bilmiyor. Hastaneden kendi tahlil sonuçlarım alması biraz daha zaman alacak, ayrıca Dan onu endişelendirmenin bir manası olmadığı kanısında." Bana hızlı bir bakış attı. “Bu kesinlikle aramızda kalacak, anlıyorsun, değil mi?”

“Elbette.” İlk kez olarak Gardner’la aynı fikirdeydim. Kyle’ın enfeksiyon kapmamış olma ihtimali hâlâ bakiydi, ama şahsen ben kendi hayatım üzerine bu kadar zayıf bir bahis oynamazdım.

Otele varmıştık. Jacobsen girişin yakınında bir park yeri buldu. Yanaşırken dikiz aynasına bakıp arkamızdaki arabaları kontrol ettiğini aynadan gördüm.

Gardner’m kendisine verdiği sarı zarfı almak için arka koltuğa uzanırken “Sana odana kadar eşlik edeyim,” dedi.

“Gerek yok.”

Ama arabadan iniyordu bile. Otelden içeri girdiğimiz sırada pür dikkat kesilmişti. Gözleri sürekli oynuyor, etrafımızdaki yüzlerde geziniyor, potansiyel tehlikeleri kontrol ediyordu. Yürürken sağ elini ceketinin altında gizli silaha yakın tuttuğunu gördüm. Bir parçam bütün bunları ciddiye almayı başaramıyordu.

Sonra arabamın ön camına bırakılanı hatırladım.

Asansörden inen yaşlı bir kadın bize hemen kaybolan kısacık bir gülümsemeyle selam verdi, ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. *Genç bir çift daha işte, şehirde geçen bir günün ardından yataklarına gidiyorlar.* Gerçeklikten o kadar uzaktı ki, neredeyse komikti.

Jacobsen ve ben asansörde yan yanaydık. İkimizden başka kimse yoktu ve aramızdaki gerginlik her katta biraz daha artıyordu. Bir noktada omuzlarımız hafifçe sürtününce sessiz bir statik elektriklenme oldu. Jacobsen yerinde hafifçe kıpırdayıp teması kesti. Kapı açılınca dışarı ilk o çıktı, koridorun boş olup olmadığını kontrol ederken eli ceketinin altına kayıp silahın üzerinde durdu. Odam diğer uçtaydı. Kartımı okuttum ve kapıyı açtım.

“Bana eşlik ettiğin için teşekkürler.”

Bunu gülümseyerek söylemiştim, ama Jacobsen şimdi tamamen işine odaklanmıştı. Arabada kısa bir süreliğine kaldırdığı bariyerlerini tekrar dikmişti.

“Odana bir göz atabilir miyim?”

Ona yine gereği olmadığını söyleyecektim, ama vaktimi boşa harcayacağımı görebiliyordum. Yana çekilip onu içeri aldım.

“Çekinme.”

O odayı kontrol ederken ben yatağın yanında ayaktaydım.

Büyük bir oda değildi, o yüzden York'un odada saklanmadığına ikna olması uzun sürmedi. Gardner'm verdiği sarı zarf hâlâ elindeydi, işi bitince zarfla birlikte yanıma geldi. Bir iki metre ötemde durdu, yüzü tam bir maske gibiydi.

"Bir şey daha var. Dan bunları sana göstermemi istedi." Zarfı açmaya başladı. "Hastanedeki ankesörlü telefonun olduğu yolda bir güvenlik kamerası vardı. Dr. Lieberman'a telefon edildiği saat civarında kaydedilen görüntüleri aldık."

Bana ince bir deste fotoğraf uzattı. Bir kapalı devre kamera sisteminden alman görüntülerdi. Düşük kaliteli ve kumluydular, altlarında tarih ve saat yazılıydı. Yolun, telefon kulübesinin bulunduğu kısmını tanıdım. Ön planda, bir iki araba ve bir ambulansın kutuya benzer beyaz şekli kısmen görülüyordu, görüntüler Huydu ve odaklanmamıştı.

Ama daha çok ilgimi çeken, telefondan uzaklaşırken kameraya yakalanan karanlık figür oldu. Görüntü kalitesi o kadar düşüktü ki, yüz hatlarını seçebilmek imkânsızdı. Başı öndeydi; koyu renkli, siperli bir şapkanın tamamen gizlediği yüzü ancak hilal şeklinde beyaz bir leke gibi görünüyordu.

Diğer fotoğraflarda da aynı figürün başka görüntüleri vardı. Yüzü görünmeyen kişi omuzlarını yuvarlamış ve başı önünde, acele acele yolu geçiyordu. Bu fotoğraflardaki görüntüsü daha bile bulanıktı.

"Laboratuvar resimleri temizlemeye çalışıyor," dedi Jacobsen. "Bunun York olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz, ama boyu ve vücut yapısı hemen hemen aynı."

"Bunları bana sırf nezaket olsun diye göstermiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedikten sonra bana kararlı bir ifadeyle bakarak devam etti: "Eğer York'un bir sonraki hedefi sensen, Dan onun sana yaklaşmaya çalışmak için neler yapabileceğini bilmen gerektiğini düşündü. Koyu renk giysiler ve şapka bir tür üniforma olabilir. Beline bakarsan fenere benzer bir şey görülüyor. Kendine polis memuru veya başka bir otorite süsü vermeye çalışması mümkün ve... Dr. Hunter? Ne oldu?"

Bir şeyler hatırlar gibi olurken fotoğrafa gözlerimi ayırmadan bakıyordum. *Fener...*

"Bir güvenlik görevlisi," dedim.

"Pardon?"

Jacobsen'a bir iki gece önce otoparkta durdurulduğumu anlattım. "Muhtemelen önemli değildir. Orada ne yaptığımı bilmek istedi sadece."

Jacobsen'm kaşları çatılmıştı. "Bu ne zamandı?"

Hatırlamaya çalıştım. "Irving'in kaçırılmasından önceki gece." "Ona iyice baktın mı?"

"Fenerini yüzüme tutuyordu. Aslında onu hiç göremedim bile."

"Başka bir şey? Hali tavrı ya da sesi?"

Hatırlamaya çalışırken kafamı iki yana salladım. "Pek bir şey yok. Sadece... şey, sesi sanki... bir tuhaftı. Boğuk."

“Sesini değiştiriyor gibi miydi?”

“Olabilir.”

“Ve bundan kimseye söz etmedin?”

“O sıra aklıma kötü bir şey gelmedi. Bak, belki de sadece bir güvenlik görevlisiydi. York’idiyse niçin gitmeme izin verdi?” “Profesör Irving’in ortadan kaybolmasından önceki gece olduğunu sen kendin söyledin. Belki başka planları vardı.”

Bu laf üzerine sustum. Jacobsen fotoğrafları zarfa geri koydu. “Hastane güvenliğini kontrol edeceğiz, bakalım görüntülerdeki onlardan biri miymiş. Bu arada, ben gittikten sonra kapını kilitle. Yarın sabah seninle biri temasa geçecek.”

“Yani sizden haber alana kadar burada öylece oturacak mıyım?”

Şimdi yine baştan ayağa taş gibiydi. “Bu senin iyiliğin için. Oyunu nasıl oynayacağımızı bilene kadar.”

Bununla ne kastettiğini merak ettim, ama boşverdim. Kararlar

Gardner’dan ya da daha üstten gelecekti, ondan değil. “Gitmeden önce bir şey içmek ister misin? Minibarda neler var bilmiyorum, ama sana kahve ya da...”

“Hayır.” Sertliği ikimizi de şaşırttı. “Teşekkür ederim, ama Dan’in yanına dönmem gerek,” diyerek daha sakin bir tonla devam etti. Ama boynundan yayılan kızarıklık başka bir hikâye anlatıyordu.

Kapıya yönelmişti bile. Bana son kez kapıyı kilitli tutmamı hatırlattıktan sonra gitti. O *neydi öyle?* Acaba bir şey içme teklifimi abartılı bir şekilde mi yorumladı diye düşündüm, ama bu konuda uzun uzadıya endişelenemeyecek kadar yorgundum. '

Yatağın kenarına çöktüm. Daha bu sabah Tom’un öldüğünü öğrendiğime inanamıyordum. Mary’yi bir kere daha aramaya niyetlendim, ama saat çok geçti. Kafamı ellerimin arasına aldım. *Tanrım, ne karmaşa.* Bazen talihsizlikler ve felaketlerin peşimden geldiğini hissediyordum. Eğer buraya hiç gelmemiş olsam acaba olaylar yine aynı rotayı izler miydi diye düşündüm. Ama Tom’un buna karşılık ne diyeceğini duyar gibiydim: *Kendini hırpalamaktan vazgeç David. Ne olursa olsun bunlar yaşanacaktı. Birini suçlamak istiyorsan York’u suçla. Her şeyin sorumlusu o.*

Ama Tom ölmüştü. York ise hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Ayağa kalkıp pencereye gittim. Nefesim soğuk camı buğulandırınca dışarıdaki dünya, karanlığın içindeki san, bulanık lekelerden ibaret gibi göründü. Avucumla camı silince çıkan gıcırtının ardından buğu tekrar oluştu. Parlak neon ışıklı bir şerit halindeki caddede arabaların farları sessiz bir bale sergileyerek süzülüyordu. Birbirine karşı kayıtsız bütün o hayatlar kendi işleriyle meşguldu. Onları seyrederken evden ne kadar uzakta olduğumun, buraya ait olmadığımın kuvvetle farkına vardım.

Ait ol ya da olma, buradasın. Bununla uzlaş.

Aklıma hâlâ yemek yemediğim geldi. Pencereden uzaklaşıp oda servisi menüsüne uzandım. Menüyü açtım, ama listeden fışkıran /*ast food* çeşitlerine sadece bir göz atıp menüyü bir yana fırlattım. Birdenbire bu odada kalmaya daha fazla dayanamayacağımı hissettim. York filan umurumda

değildi, Gardner benimle ne yapacağına karar verene kadar saklanmayacaktım. Ceketimi kaptım ve asansörle lobiye indim. Hâlâ yemek servisi açık mı diye bakmak için otelin gece barına gitmek niyetindeydim aslında, ama kendimi barın önünden geçip giderken buldum. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece başka bir yerde olmaya ihtiyacım vardı.

Yağmur durmuştu, ama hava son yağış yüzünden hâlâ .serindi. Kaygan ve parlak kaldırımda sokağın aşağısına yürürken ayakkabılarım hafifçe çamur sıçratıyordu. Kürek kemiklerimin arası seğiriyordu, ama arkama bakma dürtüsüne karşı koydum. *Hadi bakalım York, Beni mi istiyorsun? işte buradayım!*

Ama cesaret gösterim çabuk söndü. Hâlâ açık olan bir lokantaya rastlayınca içeri girdim. Menüde en çok burger ve kızarmış tavuk vardı, ama aldırmadım. Rastgele bir şey ısmarladım ve garson kıza menüyü geri verdim.

"İçecek bir şey?"

"Sadece bir bira lütfen. Yo, bekleyin... Burbonunuz var mı? *Blanton's*?"

"Burbonumuz var, ama *Jim* veya *jack."*

Buzlu bir *Jim Bearn* ısmarladım. İçkim gelince yavaşça bir yudum aldım. Burbon boğazımdan aşağıya yumuşak bir yakışla inerken boğazımdaki yumru yavaş yavaş çözüldü. *Bu senin için Tom. O piçi yakında yakalayacağız, sana söz-*

Bir süreliğine buna neredeyse kendim de inandım.

Kayışlar ve *dişliler ampulün ışığında parlıyor. Onları her seferden sonra parlatıyor, kösele yumuşak ve esnek hale gelene kadar ve alet çeliği parıldayana kadar cilalıyorsun. Aslında gerek yok. Yapmacık bir hareket, bunu biliyorsun. Ama bu ritüeli seviyorsun. Bazen sanki eyer cilasının sıcak balmumu kokusunu alabiliyormuşsun gibi geliyor; muhtemelen hafızanda kalan belli belirsiz bir iz, ama öyle de olsa seni yatıştırıyor. Ayrıca hazırlanma duygusunda, tören duygusunda seni cezbeden bir şey var. Yaptığın şeyin bir amacı olduğunu hatırlatıyor s ana, bir sonrakinin işte bu olabileceğini. Ve bu sefer öyle olacak.*

Bunu hissedebiliyorsun.

Köseleyi sevgiyle parlatırken kendine fazla umutlanmaman gerektiğini söylüyorsun, ama beklentinin içinde tatlı bir ürperti yarattığım da inkar edemiyorsun. Her seferden önce, yani her şey mümkünken ve hayal kırıklığı henüz gerçekleşmemişken bu hissi yaşıyorsun. Ama bu sefer farklı görünüyor. Daha mucizevi.

Özel.

Deriyi arabanın camına bırakmak hesaplanmış bir riskti, ama buna değdi. Ne yapmakta olduğunu eninde sonunda mutlaka anlayacaklar; senin şartlarında olması daha iyi, böylece kendi lehine kullanabilirsin. Kontrol hâlâ sende, asıl nokta bu. Ne olduğunu anladıkları sırada çok geç olacak ve sonra...

Ve sonra...

Ama sonrasını düşünmekten kaçmıyorsun. O kadar ileriyi göremiyorsun. Şu *an elindeki işe,*

yakın hedefe odaklanman daha iyi olur.

Artık çok uzun sürmeyecek.

Döndürme mekanizmasını nazikçe çalıştırıyorsun. Dişliler pürüzsüzce döner ve dişleri bir saat mekanizmasının sessizliğiyle birbirine geçerken deri kayışın sıklaşmasını seyrediyorsun. Sonuçtan memnun bir şekilde üzerlerine hohlayıp son bir kez daha ovalıyorsun. Kendi yansımanı, görüyorsun... *yüzün çarpılmış ve tanınmaz. Yansımana gözlerini dikip bakıyorsun; asla tam. olarak yüzeye çıkamayan düşünceler seni anlaşılmaz şekilde rahatsız ediyor, derken kayışın üzerinden bezi geçirip yansımanı siliyorsun.*

Artık çok uzun sürmeyecek diyorsun kendine. Her şey yerinde ve hazır. Fotoğraf makinene film koymuş ve konumunu da ayarlamıştın, sadece konusunu bekliyor. Üniforma fırçalanıp temizlenmiş. Şey, tam olarak temiz sayılmasa da iyi bir ilk izlenim için yeterince temiz. Ve sana bütün gereken bu kadar olacak.

Hepsi sadece bir zamanlama meselesi.

19

Ertesi sabah Gardner aradığında otelin restoranında ikinci kahvemle oyalanıyordum.

"Konuşmamız gerek."

Bana odamda kalmamı söylediğinin farkında olduğum için, müşterilerle dolu masalara suçluluk duygusuyla göz gezdirdim. Kahvaltımı yukarı göndermelerini istemeyi düşünmüştüm, ama gündüz vakti böyle bir şey bana gerekli görünmedi. Eğer York güpegündüz beni otelden âdeta uçurabilecekse zaten başım iyice belada demekti.

"Restorandayım," dedim.

Gardner'm telefon hattının öbür ucundan beni azarladığını duyar gibiydim. "Orada kalın. Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Soğumak üzere olan kahvemi yudumlarken aklımdan acaba bu Tennessee'de ettiğim son kahvaltı mı diye geçti. Bütün sabah keyifsizdim. Kötü uyumuştum ve uyandığımda üzerimdeki ağırlığa ilk başta anlam verememiştim. Derken önce Tom'un öldüğünü, bir saniye sonra da arabama bırakılan deriyi hatırlamıştım.

Yaşadığım en güzel sabah değildi.

Aradığı sırada Gardner herhalde fazla uzakta değildi, çünkü yirmi dakikada geldi. Jacobsen da onunla beraberdi, her zamanki gibi dokunulmamış ve dokunulamaz görünüyordu. Uzun gece onda hiçbir iz bırakmamış gibiydi. Öte yandan, ondaki bu dirilik ne kadar Dorian Gray'den tonlar taşıyorsa Gardner da o kadar tavan arasındaki portreydi. Kıdemli ajan bitkin görünüyordu;

yüzünün cildi bir ağ gibi kırışıklıklarla ve derin çizgilerle kaplanmıştı. Üzerindeki yükün sadece

York'u bulma görevinden ibaret olmadığını hatırlattım kendime, Tom onun da arkadaşıydı.

Ama uzun adımlarla masama gelirken duruşu her zamanki gibi dikti. Jacobsen da onun bir adım gerisindeydi.

Otururlarken "Size kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordum.

İkisi de istemedi. Gardner kimsenin kulak misafiri olmayacağından emin olmak için diğer masalara göz gezdirdi.

"Güvenlik kameralarında dün akşam dokuza çeyrek kala arabanızın yanında birinin olduğu görülüyor," dedi girizgah yapmadan. "Çok uzak olduğundan ayrıntılar seçilemiyor, ama koyu renk giysiler ve şapka telefon kulübesi görüntülerindekilerle aynı görünüyor. Ayrıca hastane güvenliğini kontrol ettik. Otoparkta gördüğünüz onların elemanlarından biri değildi."

"York." Ağzımda kahve ile ilgisi olmayan buruk bir tat belirdi. "Delil olarak gösteremeyiz, ama öyle sanıyoruz. Kiraladığınız arabadan aldığımız parmak izlerinin kimlere ait olduğunu hâlâ bulmaya çalışıyoruz, ama o kadar çok parmak izi var ki kolay değil. Hem zaten York muhtemelen eldiven giyiyordu." Omuz silkerek devam etti: "Deriden de bir şey elde edemedik. Parmak izleri 11e Willis Dexter'ınkilere ne de Noah Harper'ınkilere uyuyor. Küçüklüğüne bakarsak bir kadına veya bir ergene ait olabilir, ama başka bir bilgi yok."

Bir *ergm. Tcınnm.* Kahvemin üstünde pıhtılaşmış bir miktar süt yumak olmuştu. Fincanı önümden ittim. "Peki York'un evinde bulduğunuz fotoğraflar? Resimlerdeki insanların kim. olduklarına dair bir fikriniz var mı?"

Gardner ellerine baktı. "Kayıp kişiler veri tabanından ve çözümlenmemiş cinayet davalarından kontrol ediyoruz, ama sayı çok fazla olduğundan uzun sürüyor. Ayrıca onlar için bir eşleşme bulmak zaten zor olacak."

Çarpılmış yüzleri hatırlayınca, zor olacağını tasavvur edebiliyordum. "York'un nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" "Eşkalini basma dağıttığımızdan bu yana, onu gördüğünü söyleyen birkaç kişi oldu, ama bunlar doğrulanamadı, yani kesin bir şey yok. Belli ki saklandığı bir yeri var. Kurbanlarını evinde ya da Steeple Hill'de öldürmüş gibi görünmüyor, onları başka bir yere götürüyor olmalı. Muhtemelen cesetlerden kolayca kurtulabileceği bir yer, yoksa Loomis ve Harper gibi diğerlerini de bulurduk."

Burnunun dibinde Smoky Dağlan olunca kurbanlarının cesetlerinden kurtulması zor olmazdı. "Josh Talbot'm dediğine göre, Harper'm cesedine bir bataklık avcısı nimfinin ulaşabilmesi için cesedin ya bir göletin ya da düşük debili bir akarsuyun yanma bırakılması gerekiyormuş."

"Böylece aramamız gereken alan bayağı daralıyor, Doğu Tennessee'nin neredeyse tamamı." Gardner sinirli bir el hareketi yaptı. "Bataklık avcılarının görülme kayıtlarım kontrol ettik, ama devam etmek için bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Diane, Dr. Hunter'a ne bulduğunu anlatsana."

Jacobsen saklamaya çalışsa da halinde bariz bir gerginlik vardı. Boğazının yan tarafında bir damarın attığım, kalp atışlarının heyecanına eşlik ettiğini görebiliyordum. Konuşmaya başlarken gözlerimi oradan güçlükle ayırdım.

“York’un evinde bulduğumuz fotoğraflara bir kez daha baktım. Anlaşıldığı kadarıyla, kurbanlar ölmek üzerelerken çekilmişler, belki de tam ölüm ânında. Bunlara sadece York’un topladığı andaçlar gözüyle bakmıştım. Ama öyle olsalardı, kurbanlarını boğduğunu göz önüne alırsak, *boğazlarının* da fotoğraf karesine dahil olması beklenirdi. Ama hiçbir fotoğrafta kurbanların boğazları görülmüyor. Dahası, eğer York’un o fotoğrafları çekme amacı işlediği cinayetleri tekrar yaşamaksa, niçin her şeyi videoya kaydetmedi ki? Niçin kurbanlarının fotoğraflarını bu kadar yakından ve siyah beyaz çekti?”

“Belki de fotoğrafçılık meraklısıdır,” dedim.

“Kesinlikle!” Jacobsen öne doğru eğildi. “Willis Dexter’ın parmak izlerini film kutusu üzerine bırakarak zekice davrandığını düşündü, ama bize planladığından daha fazla bilgi verdi. O fotoğraflar hızlıca ve bol sayıda çektiği şipşaklardan ibaret değil. Laboratuvara göre, az ışıkta flaşsız olarak ve hızlı film kullanılarak çekilmişler. O şartlar altında o kalitede bir baskı elde etmek için fotoğrafçılığa dair ciddi boyutta teknik bilgi ve araç gerekiyor.” Eski fotoğraf araç gereçlerinin olduğu kutuyu hatırlayınca “Evinde otuz beş milimetrelik bir fotoğraf makinesi yok muydu?” diye sordum.

“Fotoğraflar onunla çekilmemiş,” dedi Gardner. “Oradaki aletlerin hiçbiri yıllardır kullanılmamış, o yüzden muhtemelen babasına aitlerdi. Evdeki resimlere bakılırsa, baba York da amatör fotoğrafçıymış.”

Konsoldaki solan fotoğrafları düşündüm. Onlarda beni rahatsız eden bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamıyordum. “Bunların nesi önemli hâlâ anlayamadım,” dedim.

“Çünkü fotoğraflar York için sadece hatıra eşyalar değil. Kanımca., yaptığı şeyin esasını oluşturuyor olabilir,” dedi Jacobsen. “York hakkında bildiğimiz her şey ölüme karşı saplantısı olduğunu düşündürüyor. Geçmişi, kurbanlarına muamelesi, Dr. Lieberman gibi bir adli antropologa olan aşın düşkünlüğü. Kurbanlarının bu fotoğraflarındaki ortak öğe ölüm ânında olmaları ve bütün bunlar tek bir şeye işaret ediyor: York bir nekrofil.”

Beklemediğim bir şekilde şok oldum. “Cinsel motivasyonun söz konusu olmadığını söylediğini sanıyordum?”

“Evet, yok. Ölü sevicilerin çoğu özsaygıları düşük erkeklerdir. Reddedilmekten ödleri koptuğu için, direnç göstermeyen bir partner fikri onları cezbeder. Bu, York için geçerli değil. Tersine, o toplumun kendisini yeterince takdir etmediği hissini yaşıyor. Ayrıca ben onun, ölü ya da diri, kurbanlarını çekici bulduğundan çok kuşkuluyum. Hayır, bence onun durumu tanatofiliye, yani ölüm severliğe giriyor. Doğal olmayan bir derecede, ölümün kendisine düşkünlük.”

Konu gittikçe rahatsız edici oluyordu. Şakaklarımda başağrısının habercisi batmalar başlamıştı.

“Eğer durum buysa, niçin kurbanlarının fotoğraflarım onları öldürürken çekmek yerine ölmelerinden sonra çekmedi?”

“Çünkü bu yeterli olmazdı. Unutma, nekrofil olmasının yanı sıra, York aynı zamanda patolojik narsist. *Kendine* saplantısı var. İnsanların çoğu ölmekten korkar, ama onun gibi biri için, kendisinin yok olması düşüncesi tahammül edilemez geliyor olmalı. Bütün hayatı boyunca etrafı ölümle çevrelenmiş. Şimdi ölümü *anlamaya* duyduğu ihtiyaç onu güdülüyor.” Jacobsen arkasına yaslandı, yüzü ciddiydi. “Sanırım bu yüzden öldürüyor ve kurbanlarının fotoğraflarını çekiyor. Bir gün kendisinin de öleceği düşüncesi, egosuna katlanılamaz geliyor. Bu yüzden cevaplar arıyor. Kendi

tarzında, yaşam ve ölüm gizemini çözmeye çabalıyor da diyebilirsin. Ayrıca, o nihai resmi çekebilirse, tam ölüm ânını fotoğraf filmi üzerinde yakalayabilirse her şeyin daha netleşeceğine inandırmış kendini."

"Bu delilik," diye itiraz ettim.

"Aklı başında olmanın seri katiller için bir ön şart olduğunu sanmıyorum," yorumunda bulundu Gardner.

Haklıydı, ama kastettiğim bu değildi. Hayatın tam olarak ne zaman sona erdiği üzerinde hâlâ sağlam bir uzlaşma yoktu. Durmuş kalpler yeniden canlandırılabilirdi ve hattâ beyin ölümü bile her zaman kesin bir son değildi. York'un, kurbanlarının gerçek ölüm ânı fotoğraflarından bir şey öğreneceğini sanması şöyle dursun, böyle bir fotoğrafı çekebileceğini düşünmesi beni tarif edemeyeceğim bir şekilde rahatsız etmişti.

"Bunu başarsa bile, bundan ne fayda bekliyor?" diye sordum. "Bir fotoğraf ona hiçbir şey söylemeyecektir."

Jacobsen omuzlarını silkti. "Önemi yok. York buna inandığı sürece denemeye devam edecek. Bir arayış içinde ve bu yolda kaç kişiyi öldürdüğünün önemi olmayacaktır. Ona kalırsa, kurbanlar laboratuvar farelerinden başka bir şey değil."

Yaptığı hatayı fark edince boynundan yukarıya doğru bir kızarıklık hücum etti. .

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

"Boşver." Hoşuma gitmeyebilirdi, ama durumun ne olduğunu bilmek benim için daha iyiydi. "Anlattıklarına bakılırsa, belli ki York bunu bir süredir yapıyor. Belki yıllardır. Şimdiye kadar kimsenin haberi olmadan kaç kişiyi öldürdüğünü Allah bilir. Kim bilir daha ne kadar bu işe devam edebilecekken niye şimdi bu değişiklik? Neden birdenbire dikkatleri yaptığı şeye çevirmeye karar verdi?"

Jacobsen ellerini iki yana açarak "Söylemek zor," dedi. "Ama tahminimce, *sebep* tam da bu, yani çok uzun zamandır yapıyor olması. Yapmaya çalıştığı şeyin imkânsız olduğunu söyledin ya, belki o da bunu bir derecede idrak etmeye başladı. Bu yüzden, egosunu başka şekilde şişirerek başarısızlığını telafi etmeye çalışıyor. Herhalde kendisine ait saydığı bir alanda tanınmış bir uzman olan Dr. Lieberman'm peşinden bu yüzden gitti. Bir bakıma klasik yerdeğiştirim mekanizması devreye girmiş - her şeye rağmen kendisinin bir dâhi olduğuna dair özgüvenini tazeleyerek başarısızlığıyla yüzleşmekten kaçınmaya uğraşıyor."

Baş ağrım artık iyice zonklamaya dönmüştü. Şakaklarımı ovarken keşke odamdan birkaç aspirin getirmiş olsaydım diye düşündüm.

"Bana bunları niçin anlatıyorsunuz? Müteşekkir olmadığımdan değil, ama daha önce bilgi paylaşma konusunda hiç acele etmezdiniz. Birdenbire ne değişti?"

Jacobsen, Gardner'a bir bakış attı. Gardner şu âna dek konuşmanın büyük kısmım Jacobsen'ın yapmasına izin vermekten memnun görünmüştü, ama bu noktada duruşunu neredeyse algılanamayacak kadar hafifçe dikleştirerek sözü aldı:

"Bu şartlar altında bilmeye hakkinizin olduğunu düşündüm." Bana soğuk soğuk bakıyordu, sanki

şimdi bile hâlâ beni değerlendiriyordu. "Bizi bir sorunla karşı karşıya bıraktınız Dr. Hunter. York arabanıza o deriyi bırakarak bize bir mesaj yolluyordu. Bunu gözardı edemeyiz. Alex Irving'i zaten kaçırdı ve çok büyük ihtimalle öldürdü ve eğer kalp krizi geçirmemiş olsa muhtemelen Tom'a da aynı şeyi yapacaktı. Soruşturmaya müdahil olan bir başkasının daha çeteleye eklenmesine izin vermeyeceğim."

Kafamı öne eğip soğuk kahveme baktım ve ses tonumu ölçülü tutmaya gayret ederek "İsterseniz beni soruşturmadan atabilirsiniz," dedim. *Yine*. "Ama İngiltere'ye dönmeyeceğim, eğer aklınızdaki buysa."

Cesaret gösterisi yapmıyordum. İsteğim, hiç olmazsa Tom'un cenaze törenine kadar kalmaktı. Ne olursa olsun, dostuma hoşçakal demeden gitmeyecektim.

Gardner'ın çenesi ileri çıktı. "İşler böyle yürümez. Gidiyorsunuz dersek, gidersiniz. Hattâ bu sizi korumalar aracılığıyla uçağınıza kadar geçirmek anlamına gelse bile."

"O halde bunu yapmak zorunda kalacaksınız," diye tersledim, yüzüm yanıyordu.

Beni havaalanına bizzat kendisi sürüklese, bundan daha çok hoşuna gidecek bir şey olmadığım bana bakışından anladım. Ama sonra uzun bir nefes vererek ve asık suratla "Açıkçası, evinize dönerseniz herkes için daha iyi olabilir," dedi ve devam etti: "Fakat aklımdaki bu değildi. Kalmanızda bazı... avantajlar olabilir. Hiç değilse o zaman dikkatimizi nereye odaklamamız gerektiğini biliriz."

Ne demek istediğini anlamam biraz sürdü. Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım.

Profesyonel bir ses tonuyla "Sürekli gözetim altında tutulacaksınız," dedi. "Hiçbir risk altına sokulmayacaksınız. Hoşunuza gitmeyen hiçbir şeyi yapmanızı istemeyeceğiz."

"Ya bütün plan hoşuma gitmiyorsa?"

"O zaman yardımınız için teşekkür edip sizi uçağınıza kadar geçireceğiz."

İçimde saçma bir kahkaha atma isteği doğdu. "Yani seçeneklerim bunlar mı? Kalabilirim, ama ancak York'u çekmek için yem olmayı kabul edersem?"

"Sizin seçiminiz," dedi katı bir tonla. "Eğer kalırsanız gece gündüz korumaya ihtiyacınız olacak. Sırı sizi evinize göndermekle emniyetinizi sağlayabilecekken, böyle bir masralı başka türlü mazur gösteremeyiz. İyi bir neden olmadan olmaz. Ama sizin kararınız. Kimse kolunuzu burmuyor."

Hissettiğim kısa rahatlama yok olmuştu. Gardner yanılıyordu, bu hiçbir şekilde bir karar değildi. Eğer gidersem o zaman York dikkatini başka bir kurbana yöneltecekti, o kadar.

Buna izin veremezdim.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Sanki gergin bir balona iğne batırılmış gibi oldu. Gardner'm yüzüne bir anda memnuniyet ifadesi yayıldı, ama Jacobsen'm ne hissettiğini anlamak daha zordu. Bir saniye kadar gözlerini bulutlandıran bir suçluluk hissi gördüğümü sandım, ama o kadar çabuk kayboldu ki belki de yanıldım.

"Şimdilik hiçbir şey. Sadece normal şekilde devam edin," dedi Gardner. "Eğer York izliyorsa bir

şeylerin yanlış gittiğini anlamasını istemem. Bazı önlemler almamızı bekleyecektir, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmayacağız. Morgun ve otelinizin önüne onun fark edebileceği şekilde park halinde birer ekip yerleştireceğiz. Ama gizli gözetim ekibini görmeyecek. Siz de öyle."

Sanki tüm. bunlar son derece olağanmış gibi kafa salladım. "Ya arabam?"

"Onunla işimiz bitti. Biri onu otele götürüyor. Anahtarları resepsiyona bırakacak. Henüz ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz, ama yarından itibaren arabanızla her yere kendi başınıza gideceksiniz. Turist olacaksınız, nehir kıyısında veya sizi cazip bir hedef kılacak patika yollarda yürüyüşlere çıkacaksınız. York'a göz ardı edemeyeceği bir fırsat armağan etmek istiyoruz."

"Kendi başıma orada burada gezersem bunun bir tuzak olduğunu tahmin etmez mi?"

Bana ifadesiz bir bakışla baktı. "Yani dün gece yaptığınız gibi mi?"

Anlamam bir saniyemi aldı. Onun talimatına rağmen otelden ayrıldığımda beni kimsenin takip ettiğini fark etmemiştim, ama tahmin etmem gerekirdi diye düşündüm. *Dramatik cesaret gösterin bu kadarmış*.

Planı açıklamaya devam etti: "İlk başta şüphelenebilir, ama sabredeceğiz. Bütün yapması gereken dışarı çıkıp havayı koklamak ve bunu yaptığında onu almak için orada olacağız."

O söylerken kulağa kolay geliyordu. Farkında olmadan avucumdaki yara izini ovmaya başlamıştım. Jacobsen'm beni seyrettiğini fark edince durdum ve ellerimi masanın üzerine koydum.

"Bu meselede bizimle çalışmanıza ihtiyacımız olacak Dr. Hunter," dedi Gardner. "Ama tercih ederseniz bu öğleden sonra ülkenize geri dönebilirsiniz. Hâlâ fikrinizi değiştirme şansınız var."

Hayır, yok. Jacobsen'm gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak sandalyemi geri itip ayağa kalktım.

"Hepsi bu kadarsa morga gitmek istiyorum."

Günün geri kalanı boyunca garip, huzursuz bir ruh hali içindeydim. Sindirmem gereken çok şey vardı. Tom'un ölümü, kendimi York'un listesinde bir sonraki sırada bulmam, ertesi gün kurbanlık koyun gibi bağlanmış halde yatıyor olabilecek olmam; tüm bu düşünceler zihnimin içinde kendilerine yer açmak için itişip kakışıyordu. Ne zaman birine kendimi alıştırsam diğerini hatırlıyor ve duygusal açıdan tekrar hırpalanıyordum.

Şansıma, morgda yapacağım zahmetli bir iş de kalmamıştı. En titizlik isteyen kısımlar tamamlanmıştı, geriye sadece ormandan toplanan Willis Dexter'ın iskeletinden kalan az sayıda parçanın sınıflandırılıp yeniden birleştirilmesi kalmıştı. Çok rutin bir işlemdi ve uzun sürmezdi. Etçil hayvanlar kemiklerin çoğunu götürmüştü, bulunan az sayıda kemik de o kadar kötü kemirilmişti ki en zor iş bazılarının ne kemiği olduğunu tesbit etmekti.

Yani düşüncelerimi girdikleri o hain döngüden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Ne de konuşabileceğim biri vardı. O sabah Summer ortalıkta gözükmemişti, gerçi Tom'un ölümünden sonra onu aslında beklemiyordum. Zaten yapacağı fazla bir şey de kalmamıştı. Ama her ne kadar arkadaşlık edecek birilerini arasam da, diğer morg asistanlarından biri Kyle'ın izinde olduğunu söyleyince korkakça bir rahatlama hissettim. Kendisine Noah Harper'm kanında Hepatit C virüsü bulunduğu hâlâ söylenmemişti, o yüzden Kyle'la yüz yüze gelmek zorunda kalmadığıma memnundum.

Sabah saatlerinin büyük bölümünde Paul de yoktu, her zamanki gibi toplantıdan toplantıya koşmakla meşguldü. Onu gördüğümde öğlen yemeği vakti yaklaşmıştı. Önceki günkü kadar olmasa da hâlâ yorgun görünüyordu.

Otopsi odasına geldiğinde "Sam nasıl?" diye sordum.

"İyi. Başka yanlış alarm, olmadı neyse ki. Bu sabah Mary'yle görüşmeyi planlıyordu. Ha, eğer bu akşam işin yoksa yemeğe davetlisin."

Şartlar farklı olsa seve seve kabul ederdim. Sosyal takvimim dolu sayılmazdı, otel odamda bir geceyi daha yalnız geçirme ihtimali de moral bozucuydu. Ama eğer York beni izliyorsa istediğim son şey bu işe Paul ve Sam'i bulaştırmak olurdu.

"Teşekkürler, ama bu akşam iyi bir zaman değil."

"Hı-hı." Fena halde çiğnenmiş bir göğüs omurunu eline aldı ve parmaklarının arasında çevirdi.-"Dan Gardner'la konuştum. Dün gece arabana bırakılan deriden söz etti. York'u yakalamalarına yardım etmeye gönüllü olduğunu da söyledi."

Ben bunu *gönüllülük* olarak tanımlamazdım, ama yine de Paul'ün bilmesine sevindim. Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini merak ediyordum zaten.

"Ya öyle yapacaktım ya da İngiltere'ye giden ilk uçağa yetişecektim."

Halıle alan bir edayla konuşmaya çalışmıştım ama işe yaramadı. Paul elindeki omuru tekrar inceleme masasına bıraktı.

"Neye bulaştığını bildiğine emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin."

Evet, zorundayım. "Sorun çıkmayacağından eminim. Ama akşam yemeğinin niçin iyi bir fikir olmadığını anlıyorsundur." "Böyle bir zamanda yalnız kalmamalısın. Hem Sam'in seni gördüğüne sevineceğini biliyorum." Zalimce gülümsedi. "Güven bana, eğer onu en ufak bir riske atma ihtimali olduğunu düşünseydim seni davet etmezdim. York'un tehlikeli olmadığını söylemiyorum, ama şimdi bir şey yapmaya kalkışacak kadar çılgın olduğunu sanmıyorum. Arabana deriyi bırakması muhtemelen içi boş bir tehditti. Tom'la büyük bir şansı vardı ve heba etti." "Umarım haklısındır. Ama ben yine de yemek işini bir süre ertelememiz gerektiğini düşünüyorum." tçini çekti. "Pekala, sen bilirsin."

O gittikten sonra üzerime bir kasvet çöktü. Az kalsın Paul'e telefon edip fikrimi değiştirdiğimi söyleyecektim. Ama yapmadım. Paul ve Sam'in bu ara kendi dertleri kendilerine yeterdi zaten. İstediğim son şey kapılarına bir sorun daha getirip bırakmaktı.

Fakat Sam'in bu işi o kadar kolayca oluruna bırakmayacağım bilmem gerekirdi.

Bana telefon ettiği sırada hastanenin kafeteryasında yavan bir ton balığı salatasını ilgisizce tırtıklıyor ve günün geri kalanında ne yapacağımı kara kara düşünüyordum. Doğrudan konuya girdi.

"Yemeklerimle ilgili bir sorun mu var?"

Gülümsedim. "Eminim yemeklerin nefistir."

"Ah, o zaman arkadaşlığımda bir sorun var?"

"Arkadaşlığında da bir sorun yok. Davet ettiğin için müteşekkirim, gerçekten. Ama bu akşam

gelemem." Kaçamaklı cevap vermekten nefret ediyordum, fakat Sam'in durumun ne kadarını bildiğinden emin değildim. Meğer kaygılanmama gerek yokmuş. "Sorun yok David. Paul bana olanları anlattı. Ama seni hâlâ görmek istiyoruz. Kaygılanman çok düşünceli bir davranış, ama bu sürüngen yakalanana kadar kendini karantinaya alamazsın." Pencereden dışarı göz attım. İnsanlar geçip gidiyordu, kafaları kendi hayatları ve sorunlarıyla meşguldü. Acaba York da orada bir yerlerde mı diye geçti aklımdan. Seyrediyor muydu?

"Sadece birkaç gün," dedim.

"Ya tam tersi olsaydı? Bize sırtını döner miydin?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Biz senin dostlarınız David. Korkunç bir dönem bu, ama yalnız olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Konuşmaya başlamadan önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Teşekkür ederim. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu anda değil."

"O zaman gel bir anlaşma yapalım. Bırak da buna şu TBI ajanı karar versin, olmaz mı? Eğer o da seninle aynı fikirdeyse, o zaman odanda kalıp kablolu kanalları seyredersin. Aksi takdirde bu akşam yemeğe gelirsin. Tamam mı?"

Tereddüt ettim. "Tamam. Onu arayacağım, bakalım ne diyecek."

Gülümsediğini neredeyse telefondan işitebiliyordum. "Seni zahmetten kurtarabilirim. Paul ona danıştı bile. Bir itirazı yokmuş." Tuzağa düşürüldüğümü anlamam için bana zaman tanıyarak bir an sustu, sonra da tatlı bir sesle "Ah, Paul'e söyle de yolunuzun üzerinde bir yerden üzüm suyu alsın, olur mu? Evde hiç kalmamış," diye ekledi.

Telefonu elimden bırakırken hâlâ sırıtıyordum.

Knoxville'den çıkarken trafik kötüydü, ama şehirden uzaklaştıkça hafifledi. Paul'ün arabasını takip ederken, sürekli akan şeritlerde onu gözden kaybetmemeye çalışıyordum. Radyomu açtım, sakinleştirici müziğin içime dolmasına izin verdim. Ama hâlâ huzursuz ve gergindim, iki dakikada bir takip ediliyor muyum diye sağa sola bakmıyordum.

Yola çıkmadan önce Gardner'ı aramıştım. Sam'e güvenmediğimden değildi, ama yine de onunla kendim konuşmak istiyordum.

"Kendi arabanızı almanız ve tek başınıza yürüyerek fazla uzaklaşmamanız koşuluyla bence sorun yok," demişti.

"Yani onları riske attığımı düşünmüyorsunuz?"

İçini çekti. Sesinden sabrının taşmakta olduğunu anlayabiliyordum. "Bakm Dr. Hunter, York'un sizin normal davrandığınızı düşünmesini istiyoruz. Her akşam kendinizi otel odasına kilitlemeniz bunu sağlamaz."

"Ama yine de beni izleyen bir adamınız olacak, değil mi?" "Bırakın da bunun için biz endişelenelim. Dediğim gibi, şimdilik sadece normal bir şekilde yaşamınıza devam edin."

Normal. Böyle bir durumda normal olanı ara ki bulasın. Gardner'm beni temin etmesine rağmen, morgdan ayrılırken ana girişten değil arka kapılardan birinden çıkmış ve hastanenin kampüsünü arabamla dolanıp genelde kullandığımdan başka bir çıkış yerinde Paul'le buluşmuştum. Buna rağmen bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordum. Hastaneden çıkışta Paul'ün arabasını takip ederken aynadan defalarca kontrol ettim, benden sonra kalkan araba yoktu. Eğer TBI ajanı ya da başka biri oradaysa da ben göremedim. .

Takip edilmediğimi kabul etmeye başlamam, ancak akşam trafiğine karışıp, eve dönüş yolundaki o metal nehre katıldığımda oldu.

Knoxville'in dış mahallelerine geldiğimizde Paul, Sam'in istediği üzüm suyunu almak üzere arabasını yol üstündeki dükkanlardan birinde durdurdu. Arabada beklememi önerdi, ama kararlıydım. Onunla birlikte indim ve Sam'in hazırladığı yemeğe yakışmasını umarak bir şişe *Napa Valley Syrah* aldım. Arabalarımıza geri yürürken havada benzin ve egzoz dumanı kokusu vardı, fakat buna rağmen güzel bir akşamdı. Batmaya başlayan güneşin altın kolları gökyüzünü boydan boya katediyordu. Smoky

Dağlan'mn sık ağaçlı bayırlarıysa alcakaranlığa doğru mor bir renk almıştı.

Paul küfredip ensesine bir tokat atınca irkildim.

"Lanet böcekler," diye mırıldadı.

Paul ve Sam, Knoxville ile güneyindeki Rockford arasında, göl kenarında yeni kurulan bir sitede yaşıyorlardı. Sitenin bir kısmı hâlâ inşaat halindeydi. Site içinde ilerledikçe, toprak ve kereste yığınları yerlerini bakımlı çimenliklere ve çiçekleri yeni ekilmiş tarhlara bıraktı. Evleri, gölün kıyısından geçen ve her bir evin etrafından dolanan bir yan yol üzerindeydi, böylece hoş bir şekilde hem ferahlık hem de mahremiyet duygusu yaratılmıştı. Site hâlâ kaba yapım aşamasında ve bitmemiş bir görünüm sergiliyordu, ama bol miktarda ağaç, çimenlik ve su kullanılan iyi bir planı vardı. Bir aile kurmak için güzel bir yerdi.

Paul garaj yoluna girdi ve Sam'in hurdası çıkmış Toyofa'sımn arkasına park etti. Ben de arabamı yola bırakıp Paul'ün yanma gittim.

"Çocuk odasını hâlâ dekore etmekle meşgulüz, o yüzden dağınıklığa aldırma," dedi patikadan eve doğru yürürken.

Aldırmazdım. İlk kez o an, geldiğime memnun oldum, moralim günlerdir olmadığı kadar yükselmişti. Evleri diğerlerine nazaran yoldan biraz daha içeride olduğundan bahçeleri daha büyüktü. Meteathitler az rastlanır bir korumacılık ve sağduyuyla güzel, olgun bir akçaağacm çevresini düzenleyip etrafını çimlendirmişlerdi, böylece ağaç göbek süsü gibi ortaya çıkmıştı. Ağacın yanından geçerken, bir çocuğun sallanması için ideal diye düşündüğümü hatırlıyorum.

İnsanın böyle şeyleri unutmaması ne garip.

"Paul? Bekle bir saniye!"

Bağırış yandaki evden gelmişti. Bir kadın çimenlikten telaşlı telaşlı bizim olduğumuz tarafa geliyordu. Yanık tenli ve şıktı; çok açık sarı renkteki saçlarına titizlikle topuz yapılmıştı, ilk bakışta ellili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettim. Ama yaklaştıkça tahminimi yükselttim, önce altmışlı

sonra yetmişli yaşlara, sanki her adımda yaşlanıyordu.

"Ah, harika," diye mırıldandı Paul. Yüzüne yükümlülük gereği bir gülümseme yerleştirerek "Merhaba Candy," dedi.

İsmi fazla sevimli ve fazla genç bir isim olmasına rağmen, her nasılsa kadına yakışıyordu. Gelip Paul'ün yakınında durdu, devrinin geçtiğinin farkına varmayan yaşlanmış bir model pozundaydı.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Fazla beyaz takma dişleri sözcüklerine hafif bir ıslık sesi katıyordu. Güneş lekeli elini Paul'ün koluna koydu, damarlı derisi eskimiş mokasenler kadar kahverengiydi. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Sam nasıl?"

"İyi, teşekkürler. Yanlış alarmmış." Paul beni tanıştırmaya başladı. "Candy, bu..."

"Yanlış alarm mı?" Yüzü umutsuzlukla düştü. "Ah Tanrım, gene mi? Ambulansı görünce bu sefer gerçek olduğundan çok emindim!"

Akşamın âdeta donduğu bir an yaşandı. Yeni ekilmiş çimenlerle çiçeklerin taze kokularını alabiliyor, ilkbahar sıcaklığının yavaş yavaş yerim bıraktığı akşam serinliğini hissedebiliyordum. Elimdeki şarap şişesinin pürüzsüz ağırlığı bana hâlâ normallik umudu yaşatıyordu.

Sonra o an parçalandı.

"Ne ambulansı?" Paul kaygılanmaktan çok kafası karışmış görünüyordu.

"Şey, bir süre önce gelen. Galiba dört buçuk gibiydi." Kadının makyajlı gülümsemesi sönüyordu. Eli, telaşlı telaşlı boğazına gitti. "Biri sana mutlaka *söylemiştir,* değil mi? Sandım ki..."

Ama Paul eve doğru koşmaya başlamıştı bile. "Sam? *Sam!"*

Hızla komşuya döndüm. "Hangi hastaneye gitti?"

Gözlerini Paul'ün eve girip gözden kaybolduğu noktadan bana çevirdi. "Ben... Ben sormadım. Sağlık görevlisi onu bir tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarttı, yüzünde şu oksijen şeylerinden vardı. Yollarını kesmek istemedim."

Kadını patikada bırakıp Paul'ün arkasından gittim. Evin içi taze boya ve alçı, yeni halı ve mobilya kokuyordu. Paul'ü mutfağın ortasında ayakta dururken buldum, etrafı pırıl pırıl yeni cihazlarla çevriliydi.

"Burada değil." Afallamış görünüyordu. "Tanrım, niçin kimse beni *aramadı*?"

"Telefonuna baktın mı, mesaj gelmiş mi?"

O mesaj var mı diye bakarken bekledim. Tuşlara basarken elleri titriyordu. Dinledi, ardından kafasını iki yana salladı. "Mesaj yok."

"Hastaneyi dene. Hangisine götürülecekti, biliyor musun?" "Tennessee Üniversitesi Tıp Merkezi'ne gidiyordu, ama..." "Orayı arasana."

Gözlerini telefonuna dikmiş, uyanmaya çalışan biri gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Bende numarası yok. Tanrım, oysa *bilmem* gerekir!"

"Santrali dene."

Kendine gelmeye başlıyor, zihni o ilk şoktan kurtuluyordu. Paul hastaneyi ararken yakınında bekledim. İşkenceye dönen bütün o telefon bağlamalar sırasında volta atıyordu. Sam'in adını üçüncü ya da dördüncü kere telaffuz ettiğinde bütün gün beni takip eden önsezinin kararlılıkla git gide yaklaştığını, sonunda varlığının bütün odayı doldurduğunu hissedebiliyordum.

Paul telefonu kapadı. "Hiçbir şey bilmiyorlar." Sesi kontrollüydü, ama yaşadığı panik yüzeye çıkmak üzereydi. "Acil servisi de denedim. Orada kaydı yok."

Birdenbire tekrar tuşlara basmaya başladı. “Paul...” dedim. Sanki beni işitmemiş gibi “Bir karışıklık olmuş olmalı,” diye geveledi. “Başka bir hastaneye götürülmüştür...”

“Paul.”

Durdu. Gözleri benimkilerle buluşunca içlerindeki korkuyu gördüm, ne kadar umutsuzca reddetmeye çalışsa da bildiğini gördüm. Ama artık ikimizin de reddetme lüksü yoktu.

Ben York’un hedefi değildim. Hiç olmamıştım.

Ben sadece yemdim.

20

O gece hayatımın en uzun gecelerinden biriydi. Paul bölgedeki diğer hastanelere telefon ederken ben de Gardner’ı aradım. Paul, Sam’in o hastanelerden birinde olmayacağını biliyordu mutlaka ama diğer seçenek kabul edemeyeceği kadar korkunçtu. Ne kadar düşük olsa da bir ihtimal olduğu sürece, bütün bunların yalnızca bir hatadan ibaret olduğu, dünyasının hâlâ normale dönebileceği umuduna sarılabilirdi.

Ama öyle olmayacaktı.

Gardner’m gelmesi kırk beş dakikadan kısa sürdü. Ondan çok önce de iki TB1 ajanı gelmişti. Dakikalar içinde evde bitivermişlerdi. Üzerlerinde kirli iş kıyafetleri vardı, sanki bir şantiyeden gelmiş gibiydiler. Bu kadar çabuk gelmelerinden, zaten çok yakında olduklarını tahmin ettim, gizli gözetim ekibinden olmalıydılar. Gerçi işe yaramamıştı ya.

Gardner ve Jacobsen kapıyı çalmadan içeri girdiler. Jacobsen yüzündeki ifadeyi özenle kontrol ediyordu, Gardner’m yüzündeyse acımasız bir ifade vardı ve dişlerini sıkıyordu. Sesini iyice alçaltarak ajanlardan biriyle kısa bir konuşma yaptı, sonra Paul’e döndü.

“Neler olduğunu anlatın.”

Bir kez daha tekrarlarken Paul’ün sesi titriyordu.

“Ortalıkta bir dağınıklık var mıydı? Mücadele izi?” diye sordu Gardner.

Paul sadece kafasını iki yana salladı.

Gardner’m gözü masanın üzerindeki kahve fincanlarına gitti. “İkinizden biri herhangi bir şeye dokundu mu?”

“Ben kahve yaptım,” dedim.

Yüzünde hiçbir şeye dokunmamam gerektiğini söyleyen suçlayıcı bir bakış belirdi, ama bunu dile getirme fırsatı bulamadı.

“Başlarım lanet kahvesinden, *ne* yapacaksınız?” diye patladı Paul. “Bu adi herif *karımı* kaçırdı, biz de burada oturmuş konuşuyoruz!”

“Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz,” dedi Gardner, şaşırtıcı bir sabır göstererek. “Ambulansı aramaları için Doğu Tennessee’deki her polis karakoluna ve şerif departmanına haber verdik.”

“Haber mi verdiniz? Yolları niye kapatmıyorsunuz ki, Tanrı aşkına?”

“Belki York’tur diye her ambulansı durduramayız. Hem zaten bizden birkaç saat önde olduğuna göre yolları kapatmak işe yaramaz. Şimdiye kadar Kuzey Carolina eyalet sınırını geçmiş olabilir.”

Paul’ün öfkesi boşalmıştı. Koltuğuna çökercesine oturdu, yüzü kül gibiydi.

“Önemli olmayabilir, ama ambulansı düşünüyordum da,” dedim, sözcüklerimi özenle seçerek. “Güvenlik kamerası kayıtlarında da bir ambulans yok muydu? York’un Tom’u aradığı telefon kulübesinin yanında?”

Görüntüde, ön planda beyaz bir şekilden ibaretti. Normalde o ambulans hakkında bir şey düşünmezdim ve şimdi de önemli olup olmadığından, emin değildim. Ama susup oturarak sonradan pişman olmaktansa yersiz konuşmuş olmayı tercih ederdim.

Belli ki Gardner başka türlü düşünüyordu. “Orası bir hastane, ambulansları var.”

“Acil servisin önünde tamam, ama morgda olmaz. Hem de ana girişte hiç olmaz. Cesetler o şekilde alınmıyor."

Bir an sessiz kaldı, ardından Jacobsen’a döndü. “Megson’a bir bakmasını söyle. Kayıtlardan alman görüntüleri de ona göndersinler.” Jacobsen hızlı hızlı çıkarken Gardner, Paul’e döndü. “Pekala, komşularınızla konuşmam gerek.”

“Sizinle geleyim,” diyen Paul ayağa kalktı.

“Gerek yok.”

“Gelmek istiyorum.”

Gardner’m gönülsüzlüğünü görebiliyordum, ama olur anlamında kafasını salladı. Bu tavrıyla gözüme girmişti.

Evde yalnız kalmıştım.. Nasıl da aptal yerine koyulduğumuzu bilmek, içimi asit gibi yakıyordu. Gardner’a yaptığım o soylu jest, yem olmayı kabul etmem, şimdi kibirden başka bir şey değil gibi görünüyordu. *Tanrım, kendini bu kadar* önemli mi buluyorsun? York’un kaçırmak için çok daha cazip hedefleri varken benimle hiç uğraşmayacağını anlamam gerekirdi.

Sam gibi hedefler.

Mutfak yarı karanlıktı, gün ışığı neredeyse tamamen çekilmişti. Işığı açtım. Yeni cihazlar ve yeni boyanmış duvarlar, bütün o iyimserlikleriyle insanla alay eder gibiydiler. Ben de bir keresinde Paul’ün durumunda olmuştum, ama çok önemli bir farkla. Jenny kaçırıldığı zaman, kaçıran kişinin kurbanlarını üç güne kadar canlı tuttuğunu biliyorduk. Fakat York’un kurbanlarım kendisince gerektiğinden daha uzun süre canlı tuttuğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Sam çoktan ölmüş olabilirdi.

Huzursuzca mutfaktan çıktım. Bir adli tıp birimi eve geliyordu, fakat hiç kimse kayda değer bir ipucu bulacaklarım beklemiyordu aslında. Ama ben yine de salona giderken hiçbir şeye

dokunmamaya özen gösterdim. Rahat, neşeli bir odaydı: Yumuşak kanepe ve koltuklar, üzeri neredeyse tamamen dergilerle kaplanmış orta sehpa. Oda, Paul'den çok daha fazla Sam'in kişiliğini yansıtıyordu; özenle dekore edilmişti, ama belli ki amaç hayranlıkla seyretmek değil, içinde yaşamaktı.

Odadan çıkmak üzere dönünce gözlerim füme cam vitrinin üzerindeki küçük bir resim çerçevesine takıldı. Resim siyah ve beyaz renk lekelerinden oluşan neredeyse soyut bir motifti, ama onu görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Sam'in bebeğinin doğum öncesi ultrason taramasıydı.

Tekrar hole çıktım. Ön kapının yanında durdum ve ne olmuş olabileceğini gözümde canlandırmaya başladım. *Kapı çalınıyor. Sam kapıyı açınca karşısında bir sağlık görevlisi görüyor.* Şaşırıyor, *bir karışıklık olduğuna inanıyor. Halayı açıklamaya çalışırken muhtemelen* gülümsüyor. Ve sonra... ne? Ön kapıyı gözlerden saklayan çalılar vardı, bahçedeki büyük akçaağaç görülmesini daha da engelliyordu. Ama York görülme riskini göze alamazdı. O yüzden de içeriye ya kurnazlıkla ya da zorla girecek, sonra da Sam'in hakkından çabucak gelip onu apar topar tekerlekli sandalyeye atacaktı.

Ardından da pişkin bir şekilde tekerlekli sandalyeyi iterek patika yolun aşağısında bekleyen ambulansına götürecekti.

Süpürgeliğin dibinde yerde bir şey dikkatimi çekti, bej halının üzerinde beyaz benekler vardı. Daha yakından bakmak için eğildim ve aniden ön kapı açılınca sıçradım.

jacobsen beni holde çömelmiş görünce durdu. Ayağa kalktım, beyaz benekleri işaret ederek "York'un acelesi varmış," dedim. "Ve hayır, hiçbir şeye dokunmadım."

Jacobsen önce halıyı, sonra bitişiğindeki süpürgeliği inceledi. Tahtada sürtünme izleri vardı.

"Boya. Tekerlekli sandalye süpürgeliğe takılmış olmalı," dedi. "York'un Profesör Irving'i ormandan nasıl çıkardığını merak etmiştik. En yakın otoparka en az sekiz yüz metre mesafedeydiler. Yetişkin bir erkeği götürmek için bu uzun bir yol, hele de bilinci yerinde değilse."

"Sence o zaman da tekerlekli sandalye mi kullandı?"

"Bu pek çok şeyi açıklardı." Kafasını iki yana salladı, bunu gözden kaçırdığına sinir olmuştu. "Irving'in kaybolduğu yerin yakınında toprak yollar üzerinde bisiklet tekerleğine, benzer izler bulduk. Dağ bisikletçilerinin çok rağbet ettiği bir bölge orası, o yüzden olayımızla ilgili bir şey gibi gelmemişti. Ama tekerlekli sandalyelerin tekerlekleri bisikletlerinkine benzer."

Ayrıca eğer York bilinci yerinde olmayan Irving'i oturttuğu tekerlekli sandalyeyi toprak yolda iterken binleriyle karşılaştıysa bile kim ne düşünecekti ki? Bakıcısı yatalak hastayı temiz havaya çıkarmış gibi görünürdü.

Tekrar mutfağa girdik. Jacobsen'm yarısı dolu filtreli kahve makinesine baktığını gördüm. Sormadan ona bir fincan kahve koydum, kendiminkini de tazeledim.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordum usulca, fincanı ona uzatırken.

"Bir şey söylemek için henüz erken..." diye, söze başladı, sonra durdu. "Dürüst olmamı ister misin?"

Hayır. Evet anlamında kafamı salladım.

"Bence başından beri York'un iki adım gerisindeyiz. Senin hedef olduğunu düşündürerek bizi kandırdı, biz diğer tarafa bakarken o buraya geldi. Şimdi Samantha Avery hatalarımızın bedelini ödüyor."

"Sence onu zamanında bulma şansınız var mı?"

Sanki cevapları fal bakarak bulacakmış gibi gözlerini kahve fincanının içine çevirdi. "York bu işi fazla uzatmak istemeyecektir. Onu aradığımızı biliyor, heyecanlı ve hevesli olacaktır. Onu çoktan öldürmediyse bile bu gece sona ermeden öldürmüş olur." Fincanımı bıraktım, birdenbire midem bulanmıştı. "Niçin Sam?" diye sordum, tahmin edebilsem de.

"York'un Dr. Lieberman'daki başarısızlıktan sonra egosunu tekrar güçlendirmesi gerekiyordu. Hiç değilse o kadarında haklıydık." Jacobsen'm sesi acıydı. "Samantha Avery'de bütün kutucuklar işaretli: Dr. Lieberman'm olası halefinin karısı ve dokuz aylık hamile. Bu onu iki kat cazip kılacaktır. Flaberin manşetlere çıkacağı kesin, üstelik fotoğraflar konusunda haklıysak bu son olay York'un psikozunu da besliyor. Ölüm ânını fotoğraflamayı saplantı haline getirmiş, aradığı yanıtların böylece bir biçimde göz önüne serileceğine inanıyor. Yani onun bakış açısına göre, hamile bir kadından, sözcüğün gerçek anlamıyla hayatla dolu bir kadından daha iyi bir kurban olabilir mi?"

Tanrım. Deliceydi, ama yine de en kötüsü, arkasında çarpık da olsa bir mantık yatmasıydı. Nafile ve iğrenç bir mantıktı, ama yine de vardı.

"Peki sonra? Sam'i öldürmekle aradığı yanıtları bulamayacak." Jacobsen'm yüzünde daha önce görmediğim bir umutsuzluk belirdi. "O zaman kendine Sam'in doğru kişi olmadığını söyleyip yoluna devam edecek. Gururu ne kadar tersini söylese de zamanın aleyhine çalıştığını biliyor olacak ve çaresizlikten gözü dönecek. Belki bir dahaki sefere başka bir hamile kadının peşinden gidecek veya hattâ bir çocuğun. Öyle ya da böyle, durmayacak." Aklıma önce fotoğraflardaki işkence görmüş yüzler geldi ve sonra birdenbire gözümün önünde aynı işkenceden geçen Sam'in görüntüsü belirdi. Görüntüyü defetmeye çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

"Peki şimdi ne olacak?"

Jacobsen pencereden dışarıya, ilerleyen geceye baktı. "Onları sabah olmadan bulmayı umuyoruz."

Olayın üzerinden bir saat geçmemişti ki, akşamın sessizliği hummalı bir şekilde son buldu. Sakin mahalleye TBI ajanları âdeta akm etti, daha fazla görgü şahidi bulma umuduyla her kapıyı çaldılar. Çok sayıda insan o öğleden sonra bir ambulans gördüğünü hatırlıyordu, ama hiçbirinin gözüne ambulansla ilgili dikkat çekici bir şey çarpmamıştı. Bir ambulansın varlığı açıklanmaya ihtiyaç duymaz. Ambulans, görmek insanda marazi bir merak uyandırabilir, ama çok az insan niye geldiğini sorgular. Sam ve Paul'ün komşularından hiçbiri de sorgulamamıştı. Gardner, Candy'den daha fazla şey öğrenememişti. Kadının net olarak verebildiği tek bilgi, sağlık görevlisi üniforması giyen, yaşını çıkaramadığı bir adam olduğuydu. Şey, üniformaya *benzetmişti*: Koyu renk pantolon ve üzerinde rozetler olan bir gömlek. Ve bir tür şapka ya da kep yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Daha tereddütlü bir şekilde, iri bir adamdı diye eklemişti kadın. Beyazdı. Hispanik de olabilirdi. Ama kesinlikle siyah değildi. En azından öyle sanmıyordu...

Ambulans şoförünün yalnız olması ona tuhaf gelmemişti. Aracın kendisi hakkmdaysa daha da az

bilgi verebilmişti. Hayır, *elbette* plaka numarasını almamıştı. Niye alacaktı ki? *Ambulanstı* işte.

Paul telefonda Sam'in annesiyle konuşurken Gardner "Zaptedildiğine dair bir iz olmadığına göre, demek ki Samantha sersemlemiş ya da bayılmış haldeydi," dedi. "Bir tür gaz kullanmış olabilir, ama bence oksijen maskesini onları seyredebilecek komşuları müdahale etmekten caydırmaya yönelik yardımcı bir unsur olarak kullandı sadece. Gazla sonuç almak her zaman kesin değildir, hele de kişi mücadele ediyorsa. Ayrıca Sam'i olabildiğince çabuk evden götürmek isteyecekti."

"Kaba kuvvet kullanmazdı," dedi Jacobsen. "Eğer birmi kafasına vurup bayıltırsan beyin sarsıntısı veya hasarı tehlikesi vardır, York bunu istemezdi. Onları öldürürken kurbanlarının bilinçlerinin tamamen açık olmasına ihtiyacı var. Kafalarına vurma riskini göze almazdı."

"Irving'ırv köpeğine yaptı," diye hatırlattı Gardner.

"Köpek teferruattı. York sahibinin peşindeydi."

Gardner burun kemerini sıktı. Yorgun görünüyordu. "Her neyse. Gerçek şu ki, anlaşılan Samantha Avery'yi bir şekilde etkisiz hale getirdi. Ama hiç olmazsa kendine gelene kadar beklemek zorundaysa bu bize biraz daha zaman kazandırabilir."

Bu küçücük umudu da yok etmekten nefret etsem de "Öyle olmayabilir," dedim. "Kurbanlarının onları sadece ambulansa bindirene kadar bilinçsiz olmalarına ihtiyacı var. Ondan sonrası önemli değil. Onları ne şekilde bayıltırsa bayıltsın, sadece bir iki dakika bilinçsiz kalırlarsa ayıltması muhtemelen uzun sürmez."

"Uzman olduğunuzu fark etmemiştim," dedi Gardner aksi aksi.

Eskiden pratisyen hekim olduğumu söyleyebilirdim ya da bir zamanlar benim de uyuşturucuyla uyutulduğumu. Ama bir anlamı yoktu. Herkes çok gergindi, Gardner ise herkesten daha gergindi. Hiç kimse bu işten itibar kazanarak çıkmamıştı, ama soruşturmadan sorumlu denetçi özel ajan olarak nihai sorumluk ona aitti. O yüke bir de ben katkıda bulunmak istemedim.

Sam'in hayatı tehlikedeyken olmazdı.

Paul ise korku ve paniğin ötesine geçmiş, uyuşmuş ve içe kapanmış haldeydi. Sam'in ailesine telefon edip geri geldiğinde hiçbir söylemeden oturdu ve bütün yaşamını girdap gibi içine çeken inanılmaz kâbusa dalıp gitti. Sam'in anne ve babası ertesi gün uçakla Memphis'ten geleceklerdi, ama Paul başka kimseyi arama zahmetine girmemişti. Şu an istediği tek kişi Sam'di, başka hiç kimse ilgi alanında değildi.

Ne yapacağım hakkında karar veremiyordum. Burada bana ihtiyaç yoktu, ama Paul'ü öylece bırakıp otelime dönemezdim. O yüzden ben de nefesleri kahve kokan TBI ajanları işlerini yapar ve günün *son* saatleriyle dakikaları, bir sonraki güne acımasızca ilerlerken, Paul'le birlikte salonda oturdum.

Jacobsen salona geldiğinde saat on biri biraz geçiyordu. Paul hızla kafasını kaldırıp baktı, ama Jacobsen kafasını hızla iki yana sallayınca gözlerindeki umut söndü.

"Haber yok. Dr. Hunter'a ifadesi hakkında bir iki şey sormak istiyorum sadece."

Ben Jacobsen'la beraber dışarı çıkarken Paul tekrar uyuşukluğuna gömüldü, jacobsen'm elinde

bir dosya olduğunu gördüm, ama dosyayı ancak mutlağa gittiğimizde açtı.

"Dr. Avery'yi henüz bununla üzmek istemedim, ama senin bilmen gerektiğini düşündüm. York'un Dr. Liebernıan'ı aradığı ankesörlü telefonun civarındaki hastane güvenlik kameralarından aldığımız görüntüleri tekrar gözden geçirdik. Ambulans konusunda haklıymışsın."

Bana dosyadan siyah beyaz bir fotoğraf uzattı. Daha önce gördüğüm kapalı devre kamera sisteminden alman görüntülerden biriydi. Resimde York'un gölge halinde telefon kulübesinin önündeki yolun karşısına geçtiği görülüyordu. Park halindeki ambulansın arkası çerçevenin sol tarafında kalıyordu. Söylemek zordu, ama York ambulansa doğru gidiyor olabilirdi.

'Ambulans, York telefonu kullanmadan on dakika önce gelmiş ve yedi dakika sonra ayrılmış," dedi Jacobsen. "Kimin kullandığını göremiyoruz, ama zamanlama uyuyor."

"Aramadan önce niçin on dakika beklemiş ki?"

"Belki etrafta kimse kalmayana kadar beklemesi gerekti ya da sadece ânm tadını çıkarmak istedi. Ya da cesaret topladı. Her halükarda, saat onda telefon etmek için gitti, sonra kulübeden çıktı ve bekledi. Dr. Lieberman telaşlı olacağı için, dışarı çıkması yalnızca bir iki dakika sürecekti. Ortalıkta gözükmeyince York bir süre beklemiştir ve sonra bir şeyin ters gittiğini anlayıp oradan uzaklaşmıştır."

Söylediklerini zihnimde canlandırdım: York endişeyle saatine göz atıyor, kurbanının orahkta gözükmemesi üzerine özgüveni kaybolmaya başlıyor. *Sadece bir dakika daha, sadece bir dakika daha...* Ve ardından, bir sonraki hamlesini planlamak üzere öfkeyle oradan uzaklaşıyor.

Jacobsen dosyadan bir fotoğraf daha çekti. Bu seferki hastanenin tanımadığım bir kısmında çekilmişti. Çerçevenin ortasında bir ambulans vardı, hareket halinde olduğundan fiu görünüyordu,

"Bu görüntü, ambulansın morgun önüne park edilmesinden bir iki dakika önce o yolun farklı bir kısmında kaydedilmiş," dedi. "Nereden geldiğini diğer güvenlik kameralarından takip ettik. Kesinlikle aynı araç. Bu bulabildiğimiz en iyi görüntüsü." Bundan da fazla birşey belli olmuyordu. Fotoğraf işe yarayabileceği sınıra kadar büyütülmüş ve flu görüntü netleştirilmişti. Çekim açısı, şoför koltuğunda oturan kişiyi görmeyi imkânsız kılıyordu ve görebildiğim kadarıyla ambulansta dikkat çekici bir özellik yoktu: Doğu Tennessee'nin acil tıp servisinde genel olarak kullanılan turuncu şeritli, dikdörtgen şekilli beyaz bir minibüs.

"Bunun York'un kullandığı araç olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü gerçek bir ambulans değil. Üzerindeki tanıtıcı işaretler aslına uygun görünüyor, ama gerçek ambulanslarla karşılaştırdığında farkı görüyorsun. Sadece o kadar da değil, bu en az on beş yıllık bir model. Hâlâ kullanımda olamayacak kadar eski." Fotoğrafı daha dikkatlice inceledim. Jacobsen'm dediği gibi, ambulansın gerçekten eski olduğunu şimdi görebiliyordum, ama çoğu insanı kandırmaya yeterdi. Bir hastanede bile. Kim ikinci kez bakmayı düşünür ki?"

Fotoğrafı geri verdim. "Çok inandırıcı görünüyor." "Kullanılmış ambulans satma işinde uzman şirketler var. York bunun gibi eski bir modeli seçip yok pahasına satın almış ve doğru renklerde boyamış olabilir."

"O halde nereden geldiğini öğrenebilirsiniz, değil mi?" "Sonunda öğreniriz, ama bunun bize ne

kadar faydası olur emin değilim. York bunu satın almak için muhtemelen kurbanlarından birinin kredi kartını kullanmıştır. Öyle olmadıysa bile, elde edeceğimiz bilginin onu yakalamamızda faydası olacağını sanmıyorum. Bunun için fazla zeki."

"Peki ya plaka numarası?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Bazı fotoğraflarda plakalar görülüyor, ama okunamayacak kadar kirliler. Kasten yapılmış olabilir, ama aracın yanları da çamurlu, o yüzden yakın zamanlarda çamurlu bir yerden geçtiği anlaşılıyor."

Josh Talbot'm tabuttaki yusufçuk nimfini teşhis ettiğinde söyledikleri aklıma geldi. *Ceset mutlaka bir gölet veya göl yakınında bırakılmıştır. Muhtemelen hemen bir su kıyısına... Onlara boşuna bataklık avcısı denmiyor.*

Jacobsen fotoğrafları tekrar dosyanın içine koyarken "Hiç değilse artık neyi aradığımıza dair daha iyi bir fikrimiz var," diyerek devam etti. "Plakayı bilmesek de ambulansın tarifini ilgili birimlere dağıtabiliriz. Hiç değilse araştırma alanı biraz daralır."

Ama yeterli değil. York'un, gideceği yere ulaşacak bol bol zamanı olmuştu. Eyalet sınırını geçmemişse bile, izini kaybettirebileceği yüzlerce kilometrekare dağlık ve ormanlık alan vardı.

Ve Sam'in izini.

Jacobsen'a bakınca onun da gözlerinde aynı düşünceyi gördüm. İkimiz de bir şey söylemedik, ama birbirimizi anlamıştık. Çok geç. Ne kadar uygunsuz olsa da, birdenbire Jacobsen'la birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim, uzun bir günün ardından hafif parfümünün altından gelen vücut kokusunu alıyordum. Aramızda aniden gelişen tedirginlikten onun da aynı şeyin farkına vardığını anladım.

"Paul'ün yanma dönsem iyi olur," dedim uzaklaşırken.

Kafa salladı, ama ikimiz de bir şey söyleyemeden mutfak kapısı açıldı ve Gardner içeri girdi. Kırışıklarla kaplı yüzüne bir kez bakmam, bir şey olduğunu anlamama yetti.

Sanki ben orada değilmişim gibi Jacobsen'a "Dr. Avery nerede?" diye sordu.

"Salonda."

Tek laf etmeden mutfaktan tekrar çıktı. Jacobsen da onunla giderken yüzündeki bütün duygu izleri özenle silinmişti. Arkalarından giderken hava sanki birden soğumuş gibi geldi.

Yanından ayrıldığımdan beri Paul âdeta hiç kıpırdamamıştı. Koltukta kamburunu çıkarmış, hareketsizce oturuyordu, yanındaki sehpada hiç dokunulmadan soğumuş bir kupa kahve duruyordu. Gardner'ı görünce kasıldı, kendini fiziksel bir darbeye hazırlayan bir erkek gibi bir duruş aldı.

"Onu buldunuz mu?"

Gardner hızla kafasını iki yana salladı. "Henüz bulamadık. Ama 321. Karayolu'nda, Townsend'in birkaç kilometre doğusunda bir ambulansın dahil olduğu bir kaza raporu aldık." Orayı ismen biliyordum, dağların eteklerinde küçük, güzel bir kasabaydı. Gardner tereddüt etti. "Henüz doğrulanmadı ama York olduğunu sanıyoruz."

“Kaza mı? Ne tür bir kaza?”

“Bir otomobille çarpışmış. Sürücünün dediğine göre, ambulans virajı o kadar hızlı almış ki, diğer yönden gelen kendi arabasına yandan çarpmış. İki araç da kendi etrafında dönmüş ve ambulans bir ağaca bindirmiş.”

“Aman Tanrım!”

“Tekrar hareket etmiş, ama otomobilin sürücüsüne göre ön tamponu ve en az bir farı parçalanmış. Çıkan sesi işitince, ambulansta mekanik bir hasarın da olabileceğini düşünmüş.”

“Plakasını almış mı?” diye sordum.

“Hayır, ama haşat olmuş bir ambulans büyük ihtimalle göze çarpar. Ayrıca hiç olmazsa şimdi York’un hangi yöne doğru gittiğini biliyoruz.”

Paul oturduğu yerden fırladı. “O halde artık yolları tutabilirsiniz, değil mi?"

Gardner rahatsız görünüyordu. “O kadar basit değil.”

“Niye değilmiş yahu? Tanrı aşkına, ne yöne gittiğini biliyorsanız, haşat olmuş bir ambulansı bulmak ne kadar zor olabilir?”

“Çünkü kaza beş saat önce olmuş.”

Hepimiz Gardner’m söylediklerini sindirirken bir sessizlik oldu.

“Sürücü kazayı hemen rapor etmemiş,” diye devam etti Gardner. “Anlaşılan, gerçek bir ambulans sanmış ve başının belaya girebileceğinden endişelenmiş. Ancak katisi zararlarını tazmin etmeye çalışması için onu ikna edince polisi aramış.”

Paul gözlerini Gardner’a dikmişti. “Beş *saat* mi?” Sanki bacakları artık kendisini taşımıyormuş gibi oturdu.

Gardner “Yine de bu değerli bir ipucu,” vurgusunu yaptıysa da Paul artık dinlemiyordu.

“Kaçtı, değil mi?” Sesi tekdüze ve cansızdı. “Her yerde olabilir. Sam çoktan ölmüş olabilir.”

Hiç kimse onu yalanlamadı. Gardner’m gözlerinin içine öyle dik bakıyordu ki, TBI ajanı bile irkilmiş gibiydi.

“Onu yakalayacağınıza söz verin. O aşağılık herifin bu işten paçayı sıyırmasına izin vermeyin. Bana hiç değilse bunun sözünü verin.”

Gardner köşeye sıkışmış görünüyordu. “Elimden geleni yapacağım.”

Ama bunu söylerken Paul’ün gözlerine bakmadığını fark ettim.

21

Ambulansı ertesi sabah buldular. Gecenin büyük bölümünü bir koltukta ara ara uyuklayarak

geçirmiştim. Gece hiç bitmeyecek gibiydi. Her uyandığımda saatime bakıp daha ancak birkaç dakika geçtiğini görüyordum. Pencereden bakıp gökyüzünde altın bir parıltının sökmeye başladığını gördüğümde, sanki zaman yemden başlıyor gibi hissettim.

Diğer koltuğa göz atınca Paul'ün uyanık olduğunu gördüm. Bütün gece hiç kıpırdamamış gibiydi. Her yanım tutulmuş halde ayağa kalktım.

"Kahve ister misin?"

Hayır anlamında kafasını salladı. Boynumu ve omuzlarımı esneterek mutfağa gittim. Kahve makinesi bütün gece çalışır halde kalmış, içeriyi bayat ve yanık bir kokuyla doldurmuştu. Kahveyi lavaboya döküp yenisini yaptım. Işığı kapatıp pencereye gittim. Sabahın ilk saatlerinin loşluğunda dışarıdaki dünya şekillenmeye başlıyordu. Karşıdaki evlerin ötesindeki göl ancak seçilebiliyordu, karanlık yüzeyi beyaz sisle bulanmıştı. Dışarıdaki park etmiş devriye arabasının acı bir gerçek olarak sakin şafak görüntüsünü lekelemesi hariç, pencereden görünen, huzur dolu bir manzaraydı.

Mutfak penceresinin yanında ayakta dururken kahvemi yudumladım. Bir kuş şakımaya başladı. Onun yalnız sesine az sonra diğerlerinin sesleri katıldı, kuşların şarkıları git gide büyüyen bir koroya dönüştü. Jacobsen'm acımasız tahminini hatırladım: Onu çoktan öldürmediyse bile bu gece sona ermeden öldürmüş olur. Sanki işaret verilmiş gibi, güneşin ilk ışınları göle değdi.

Güzel bir sabah olacaktı.

Saat sekiz olduğunda ilk televizyon ekipleri ve muhabirler gelmeye başladı. Sam'in adı basma dağıtılmamıştı, ama sızması an meselesiydi. Devriye arabasında görev alan üniformalı polisler basının evden uzak durmasını sağladı, ama yol kaşla göz arasında haber ekipleri ve yayın araçlarıyla tıkandı.

Paul bunların pek farkında değil gibiydi. Gün ışığında korkunç görünüyordu; yüzü teni grileşmiş ve çizgi çizgi olmuştu. Gittikçe içine kapanıyordu, tek kişilik ızdırabı içinde kaybolmuş gibiydi. Sadece telelon çaldığında hayata dönüyordu. Her seferinde beklentinin verdiği gerginlikle ahizeyi kapıp alıyor, ama az sonra yine bir arkadaşının ya da ısrarcı bir gazetecinin aradığını anlayınca tekrar çöküyordu. Bir iki söz söyledikten sonra telefonu kapatıyor ve yeniden kabuğuna çekiliyordu. Onun için üzülüyor, neler yaşadığını çok iyi biliyordum.

Ama yardım, etmek için elimden bir şey gelmiyordu.

Bu sürgit durum değiştiğinde öğlen olmak üzereydi. Kalan sandviçler yanımızdaki tabaklarda kuruyup büzülüyordu. Ben benimkinin yarısını yemiştim, Paul'ünkine ise hiç dokunulmamıştı. Otelime geri dönme zamanının geldiğini düşünmeye başlıyordum. Burada hiçbir laydam olmuyordu ve Sam'in annesiyle babası bir iki saat içinde gelmiş olacaklardı. Yine telefon çalınca Paul ahizeyi kaptı, ama omuzlarının çökmesinden arayanın Gardner olmadığını anladım.

"Merhaba Mary. Hayır, ben bir şey..." Güm leşini tamamlamadı, bütün vücudunun aldığı pozdan yeni bir aciliyet ifadesi okunuyordu. "Hangi kanal?"

Telefonu elinden alıp uzaktan kumandayı kaptı.

"Ne oldu?" diye sordum.

işittiğini sanmıyorum. Ekran açılır açılmaz kanalların düğmelerine basmaya başladı, sesler ve görüntülerden oluşan bir kakafoniyi tararken sonunda durdu. Saçları spreyli ve kıpkırmızı rujlu genç bir kadın canlı bir şekilde kameraya konuşuyordu.

"*... sıcak gelişme yaşandı. Alman habere* göre, Smoky Dağları Ulusal Parkı'nm Gatlinburg bölgesinde terk edilmiş bir *ambulans bulundu...*"

İşittiği sözcüklerin etkisiyle Paul'ün yüzündeki adaleler sarktı. *"...tam yeri henüz açıklanmadı* ve *TBI kaynakları da bunun dün Blount County'li otuz iki yaşındaki hamile Samantha Avery'nin kaçırılmasında kullanılan araç olduğunu doğrulamayı reddediyorlar. Kayıp kadının nerede olabileceğine dair henüz hiçbir haber yok, ama doğruluğu kesinleşmemiş söylentilere* göre *ambulans bir kazada hasar* görmüş olabilir..."

Haber spikeri devam etti, ekranda York'un bir fotoğrafı görünürken nefes nefese konuşurdu ve heyecanlıydı, ama Paul telefonunu kapmıştı bile. O daha numara tuşlayamadan telefon çaldı. *Gardner* diye düşündüm ve tahminimin Paul'ün yüz ifadesiyle doğrulandığını gördüm.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu.

Gardner'ın cevabıyla enerjisi yavaş yavaş söndü. Sessizlikte TBI ajanının metalik sesini ve belli belirsiz işitebiliyordum. Onu dinlerken Paul'ün çarpılmış yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Ve bunu *televizyondan* duymama izin veriyorsunuz? Tanrı aşkına, herhangi bir haber aldığınızda arayacağınızı söylemiştiniz... Umurumda değil, beni arayın, tamam mı?"

Telefonu kapadı. Sırtı bana dönük duruyordu, konuşmadan önce kendini toparladı.

"Ambulansı yarım saat önce 1-40 otoyoluna yakın bir piknik alanında bulmuşlar," dedi donuk bir sesle. "York'un onu orada bırakıp bir araba çaldığını ve eyaletlerarası yola çıktığım düşünüyorlar. Yani Kuzey Carolina'nm yarısını katetmiş olmalı. Tabii batıya gidiyor değilse. O zaman şimdiye kadar New Mexico yolunda olabilir. *Her yerde* olabilir!"

Elindeki telefonu duvara fırlatınca bir çatırtı geldi, plastik parçalar odaya saçıldı.

"Yüce Tanrım, buna dayanamıyorum! Ne yapmam gerekiyor? Sadece burada *oturacak mıyım?"*

"Paul..."

Ama o kapıya yönelmişti bile. Arkasından koridora koştum. "Nereye gidiyorsun?"

"Ambulansı görmeye."

"Bekle biraz. Gardner..."

"Siktir et Gardner'ı!" Açmak için ön kapıya atıldı. Elimi kapı koluna koydum. "Çekil önümden David!"

"Bir *dinle,* tamam mı? Eğer şimdi dışarı çıkarsan televizyon ekipleri peşine takılacak. İstediğin bu mu?"

Bu onu durdurdu.

Henüz dikkati söylediklerimdeyken çabucak devam ettim: "Arkada bir yol var mı?"

“Bu yol evlerin etrafından arkaya dolanıyor, ama arabam...” “Ben arabamı alırım. Medya beni takip etmez, ama'bu onlann dikkatini dağıtacaktır. Sen de arka taraftan çıkıp bahçelerden geçersin, seninle orada buluşuruz.”

Dediğimi yapmak istemiyordu, ama mantıklı olduğunu görebiliyordu. İstemeye istemeye tamam anlamında kafa salladı.

“Bana bir iki dakika ver,” dedim ve o fikrini değiştirmeden dışarı çıktım.

Dışarı adımımı attığım an güneş ışığı yüzüme çarpınca gözlerim kamaştı. Doğruca arabaya yöneldim, ortaya çıkmamla aniden patlayan yaygarayı görmezden gelmeye çalıştım. Basın dalga dalga ileri atıldı, karşımda kameralardan ve mikrofonlardan bir duvar belirdi, ama heyecanlan kısa sürdü. İçlerinden biri “Bu Avery değil" deyince sanki biri şalteri indirmiş gibi oldu. Bir iki gayretsiz soruya hedef oldum, ama cevap vermeyince ilgi de çabucak söndü. Arabaya binip sürdüğüm sırada televizyon ekipleri ve muhabirlerinin dikkati tekrar eve yönelmişti bile.

Yol geniş bir kavisle kıvrılıp Sam ve Paul’ün evlerinin arkasından geri dönüyordu. Arka tarafta sokak boştu, sadece Paul vardı. Ben kenara çekerken koşarak geldi ve daha araba durmadan kapıyı açıp bindi.

“Ana yola geri dönüp dağlara doğru ilerle,” dedi soluk soluğa.

Siteden çıkarken arkamızda bizi izleyen basın arabaları yoktu. Otoyol üzerinde, güzergahımızı gösteren yön tabelaları bulunuyordu. Paul’ün ara sıra kısaca verdiği talimatlar haricinde hiç konuşmadan yol alıyorduk. Sisle kaplı Smoky Dağları ufukta karaltı gibi yükseliyordu. Ne kadar geniş bir alan kapladıklarım görmek insanın aklını başına getiriyor, polisin o ölçekte bir arama yapmasının imkânsızlığını anlamanızı sağlıyordu.

Güneş tepedeydi, yaz günü sanılabilecek kadar sıcak bir hava vardı. Birkaç kilometre sonra, camı ölü böceklerden temizlemek için cam yıkama sıvısını kullanmam icap etli. Dağın eteklerine ulaşıp Tovvnsend’den geçtiğimiz sırada arabanın içindeki gerilim arttı. York’un başka bir araca çarpıp sonra da ağaca bindirdiği yerden fazla uzakta değildik. Kasabayı birkaç kilometre geride bıraktıktan sonra, yol kenarında polis şeridiyle çembere alınmış uzun bir meşe ağacına ulaştık. Ağacın kabuğundaki tırtıklı beyaz çentikler açıkça görülüyordu. Yanından geçtiğimiz sırada Paul ağaçtan gözlerini ayırmadı, yüzü solgundu.

İkimiz de hiçbir şey söylemedik.

Birkaç kilometre daha gittikten sonra, Paul otoyoldaki bir sapaktan girmemi söyledi ve dağlara tırmanmaya başladık. Etrafımızda yükselen dağların arasında kıvrılarak ilerleyen yola kâh dağların gölgesi düşüyor, kâh güneş vuruyordu. Birkaç araba gördük, ama mevsim henüz erken olduğundan sayıları azdı. Bahar bütün varlığıyla kendini gösteriyordu. Orman yaban çiçekleriyle âdeta döşenmiş, çimenler, mavi, sarı ve beyaz beneklerle kaplanmıştı. Başka bir zaman olsa Apalaşlar’m güzelliği nefesimizi keserdi, şimdiyse zalim bir şaka gibi geliyordu.

“İlk sağdan,” dedi Paul. Tali yol dardı ve civardaki birçok ufak yol ve patika gibi çakıllıydı. Arabanın otomatik şanzımanını zorlayacak kadar dik olan yol, sekiz yüz metre kadar sonra düzleşti. Bir virajdan dönünce yolun bir devriye arabası tarafından kesildiğini gördük. Onun ilerisinde tahta piknik masalarını ve park halindeki polis arabalarını görebiliyordum, daha ötedeyse ağaçlar görüşü

kapatıyordu.

Üniformalı bir polis arabamıza yaklaşırken camı indirdim. Yirmi yaşında bile değildi, ama daha büyük bir erkeğin çalımıyla yürüyordu. Şapkasının geniş siperi altından aşağıya, bana baktı, bir eli kılıflı silahının üzerindeydi.

"Geri dönün. Buraya gelemezsiniz."

"Dan Gardner'a söyler misiniz, ben Dr. Hunter ve..." diye söze başlarken yolcu kapısının açıldığını işittim. Kafamı çevirip bakınca Paul'ün arabadan inmekte olduğunu gördüm. İçimden *Ah, Tanrım* derken, genç polis Paul'ün önünü kesmek için deli gibi atıldı ve "Olduğun yerde kal! Lanet olası, dur dedim!" diye bağırdı.

Hızla arabadan çıkıp yanlarına gittim, polis Paul'ün önüne dikilip silahını çekerken Paul'ü kolundan kavradım. O ana dek silahlardan ne kadar nefret ettiğimi hiç fark etmemiştim.

"Tamam, tamam," dedim ve Paul'ü geri çektim. "Hadi, biraz sakin ol!"

"Arabaya dönün! Şimdi!" diye bağırdı polis. İki eliyle kavradığı silahını aramızdaki zemine doğrultmuştu.

Paul'ün yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu. Parlak güneşin altında gözleri biraz kaymış gibi görünüyordu. Ulaşamadığı York'la yüz yüze gelme ihtiyacı içindeydi ve bu onu tüketiyordu. Az sonra neler olabilirdi bilmiyorum, ama tam o anda tanıdık bir ses çınladı.

"Ne oluyor burada?"

Gardner'ı gördüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. TBI ajanı dudakları sımsıkı kapalı, uzun adımlarla bize doğru geliyordu. Polis dik dik Paul'e bakıyordu, silahını indirmemişti.

"Efendim, onlara buraya gelemezsiniz dedim, ama..."

"Tamam, sorun yok," dedi Gardner gayretsiz bir ses tonuyla. Takım elbisesi her zamankinden de kırışık görünüyordu. Bana soğuk bir bakış atip Paul'e "Burada ne işiniz var?" dedi.

"Ambulansı görmek istiyorum."

Zihnini toparlamış birinin tekdüze ses tonuyla söylemişti bunu. Gardner bir süre Paul'ü inceledi, sonra iç çekti.

"Bu tarafta."

Arkasından gittik. Piknik alanı dağın eteklerine tepeden bakan çimenli bir açıklıktaydı. Aşağımızdaki engin bayırlar, kilometrelerce uzunluktaki ağaç kaplı tepeleri ve çukurlarıyla yeşil, donmuş bir okyanusa benziyordu. Bu irtifada ısı daha düşük olmakla birlikte hava hâlâ sıcaktı, mis gibi çam ve ladin kokuları geliyordu. Açıklığın bir tarafında, az sayıda sivil arabanın önünde polis arabaları toplanmıştı.

Ambulans onlardan biraz uzakta park halindeydi ve suç mahalli şeridiyle çevrelenmişti

Çarpışmanın meydana getirdiği hasarı uzaktan bile görebiliyordum. Aracın bir tarafında birbirine paralel derin çizikler vardı ve herhalde ağaca bindirdiği nokta olan sol çamurluk aluminyum folyo gibi buruşmuştu. Terk edilmiş olması şaşırtıcı değildi; York bu araçla buraya kadar gelebildiği için

şanslıydı.

Paul polis şeridinde durup ambulansın arkasına gözlerini dikti. Kapılar ardına dek açıktı, içeride eski püskü yataklar ve dolaplar görünüyordu. Ambulansın içinde bir adli tıp ajanı çalışıyordu. Yataklardan birinin bağlama kayışları sanki alelacele çıkarılmış gibi yataktan aşağı sarkıyordu.

Yanıma birinin geldiğini hissettim, dönünce jacobsen'ı gördüm. Bana ciddi bir ifadeyle baktı. Gözlerinin altındaki mor halkaları görünce, geceyi uykusuz geçirenin sadece Paul ve ben olmadığımızı tahmin ettim.

Paul'ün yüzü maske gibiydi. "Ne buldunuz?"

Gardner'm hafifçe tereddüt ettiğini fark etmemiş gibiydi. "Yatakta sarı saç telleri vardı. Onları karınızın saç telleriyle karşılaştırmamız gerekecek, ama pek şüphemiz yok. Ayrıca duruma bakılırsa, çarpışmada York epeyce zarar görmüş olmalı."

Bizi aracın ön tarafına götürdü. Kısmen kopuk halde sarkan sürücü kapısından, içerinin pisliğini ve. eski ptiskülüğünü görebiliyorduk. Direksiyon bir tarafa doğru bükülüp yamulmuştu.

"Direksiyona bunu yapacak kadar sert yüklendiğine, göre muhtemelen York'un epey bir canına okunmuştur," dedi Gardner. "En azından bir iki kaburgası kırılmış olmalı."

İlk kez olarak Paul'ün yüzünde umuda benzer bir şey gözüktü. "Yani yaralı mı? Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Belki." Gardner çekimserdi.

Sesinden bir olumsuzluk seziliyordu, ama Paul'ün zihni yine meşgul olduğundan fark etmedi. "Burada bir süre kalmak istiyorum."

"Beş dakika. Ondan sonra eve dönmeniz gerek."

Paul'ü orada bırakıp Gardner ve jacobsen'la birlikte uzaklaştım. İşitme mesafesinden çıktığımızda "Ona söylemediğiniz şey nedir?" diye sordum.

Gardner dudaklarını sıktı, ama olay yeri aracından kendisine seslenilince, söyleyeceği şey her neyse kaldı.

Jacobsen'ın gözlerinin, altındaki, gölgeler ciddi görünümünü daha da pekiştirmişti. "Ambulansta kan izleri var. Yatakta ve yerde."

Sam son gördüğüm haliyle gözlerimin önüne geldi. Ah, *sevgili Tanrım.* "Sence Paul'ün bunu bilmeye hakkı yok mu?"

"Sonunda, evet. Ama izlerin hepsi taze değil ve hangilerinin karısına ait olduğunu kesin olarak söyleyemiyoruz." Gözleri ambulansın yanında nöbetini sürdüren Paul'e kaydı. "Dan, bunu bilmesinin ona şu anda yardımı dokunacağını sanmıyor."

Dediğini gönülsüzce kabul ettim. Paul'den bilgi saklamaktan hoşlanmıyordum, ama hayal gücü ona zaten yeterince işkence etmekteydi.

"Ambulansı nasıl buldunuz?" diye sordum.

Jacobsen yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle geriye attı. "Bir arabanın çalındığı rapor edildi, mavi

bir *Chrysler SUV.* Yaklaşık dört yüz metre ileride kiralık kulübeler var, ama oraya yol yok. Kiracılar arabalarını burada bırakıp yolun kalanını yürüyorlar. York burayı muhtemelen bu sebepten seçti, sezonun bu kadar başında bile birkaç kulübe kiralanıyor genellikle. Bu bölgeye aşina biri burada arabaların olacağım bilirdi."

Hasarlı ambulansa baktım. Sık bir küme halindeki bir defne çalısından birkaç metre ötede açık alana bırakılmıştı. "York izlerini örtmek için pek gayret sarf etmemiş."

"Gerekmezdi. Sahipleri izcilik oynarken arabalar burada günlerce bırakılabiliyor. York buradan çaldığı arabanın en azından bu sabaha, hattâ daha uzun bir süre sonrasına kadar fark edilmeyeceğine güvenebilirdi. Arabanın sahibinin erken fark etmesi sadece şanstı."

Şans. Şimdiye kadar pek sahip olmadığımız bir şey. "En azından park etmesini beklerdim, böylece hasarlı olduğu o kadar çabuk göze çarpmazdı."

Jacobsen yorgun bir edayla omuz silkti. "Sanırım düşünecek daha önemli şeyleri vardı. Samantha Avery'yi arabaya bindirmesi gerekiyordu ve eğer kendisi yaralıysa bunu yapması kolay olmamıştır. Ambulansı gizlemek, sorunlarının en küçüğüydü."

Söyledikleri mantıklı gelmişti. York'un tek ihtiyacı, gittiği yere ulaşana kadar ambulansın bulunmamasıydı. Ondan sonrasının önemi yoktu.

"Eyaletlerarası otoban istikametine gittiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor. Buraya sadece birkaç kilometre mesafede. York o otobanı kullanarak dağların içlerine gidebilir, aynı yoldan geri dönerek batıya da ulaşabilir veya başka bir eyaletin yolunu tutabilir."

"Yani her yerde olabilir."

"Hemen hemen öyle, evet." Çenesi dışarı çıktı. Paul'ün yanında durduğu ambulansa doğru baktı. "Onu eve götürmelisin. Bunun kimseye bir faydası yok."

"Haberi televizyondan öğrenmek durumunda kalmamalıydı." Sözlerimdeki sitemi kabullenerek kafasını salladı. "Dan vakit bulur bulmaz onu arayacaktı. Ama daha başka bir haber olursa Dr. Avery'nin derhal öğrenmesini sağlayacağız."

Olduğu zaman değil *olursa* dediği gözümden kaçmadı. Bu iş ne kadar uzarsa Sam'i bulma şansı o kadar azalıyordu.

Tabii York bulmamızı istemezse.

Jacobsen, Gardner'a katılmak için olay yeri aracına giderken ben de Paul'ün yanma döndüm. Ambulansın yanında perişan bir durumdaydı. Sanki karısının yerini, bulmasına yardım edebilecekmiş gibi ambulansa gözlerini dikmişti.

"Artık gitmemiz gerek," dedim usulca.

Daha önce sergilediği bülün o mücadele ateşi sönmüştü. Bir iki saniye daha ambulansa baktı, sonra arkasını dönüp benimle beraber arabaya yürüdü.

Patikada yarımdan geçtiğimiz sırada genç polis Paul'e sert bir bakış attıysa da nafileydi. Piknik

alanım arkamızda bırakırken Paul hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Kilometrelerce yol aldıktan sonra ki ilk defa konuştu.

"Onu kaybettim, değil mi?"

Söyleyecek bir şey aradım. "Bunu bilmiyorsun."

"Evet biliyorum. Sen de biliyorsun. Oradaki herkes de biliyor." Şimdi sözcükler, suyun dolu bir bardaktan taşması gibi dökülüyordu ağzından. "Sürekli ona en son ne dediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Ama hatırlayamıyorum. Zihnimi defalarca yokladım, ama orada hiçbir şey yok. Bunun bana dert olmaması gerektiğini biliyorum, ama oluyor işte. Onu son görüşümün o kadar sıradan olmasına inanamıyorum. Nasıl anlayamadım?"

Çünkü asla anlayamazsın. Ama bunu ona söylemedim. Sessizliğe gömüldü. Uyuşmuş bir şekilde önümdeki yola gözlerimi diktim. *Sevgili Tanrım, bunun olmasına izin verme.* Ama olmuştu bile ve sessiz orman da hiç rahatlama sağlamıyordu. Kırık güneş ışığı huzmelerine girip çıkan böcekler, daha ben doğmadan öncesinden beri burada duran dev meşe ve çam ağaçlarının yanında önemsiz benekler gibiydiler. İnce bir şelale yamaçtaki bir yarıktan düşüyor, siyah kayalar üzerinde beyaz köpükler oluşturuyordu. Yosun kaplı devrilmiş ağaç gövdelerinin yanından geçtik, hâlâ ayakta olan diğer ağaçların gövdeleriniyse sarmaşıklar yavaş yavaş boğuyordu. Bütün güzelliğine rağmen, burada yaşayan her şey sürekli bir hayatta kalma savaşı içindeydi.

Hepsi başaramıyordu.

İçimdeki huzursuzluğun ne zaman farkına vardım emin değilim. Birdenbire ortaya çıkmış gibiydi, kendini ilkin kollarımda bir karıncalanma şeklinde hissettirdi. Kafamı eğip bakınca kollarımdaki tüylerin dikeldiğini gördüm; benzer bir gıdıklanma hissi ensemdeki tüylerin de kalkmaya başladığım haber verdi.

Sanki sırf bunu bekliyormuş gibi, huzursuzluğum yaygaracı bir aciliyet duygusuna dönüşlü. Direksiyonu sımsıkı kavradım. *Ne var? Sorun ne?* Bilmiyordum. Paul, düşüncelere gömüldüğü bir sessizlik içinde oturuyordu. Önümdeki yol açık ve boştu, üzerine düşen gün ışığı ve ağaçların gölgeleri yüzünden benek benek görünüyordu. Dikiz aynasını kontrol ettim. Görülecek bir şey yoklu. Arkamızda orman kayıtsız bir tekdüzelikle gözler önüne seriliyordu. Ama içimdeki his sürüyordu. Tekrar aynaya göz attım ve ön cama, tok bir sesle bir şey çarpınca olduğum, yerde sıçradım.

Büyük bir böcek cama çarpıp ezilmişti, bacakları ve kanatları birbirine karışmıştı. Ona bakakaldım, yaşadığım aciliyet hissi yoğunlaşmaya başladı. Ne yaptığımı düşünmeden sertçe İrene basımı.

Öne fırlayarak emniyet kemerinin basıncına maruz kalan Paul, kendini sağlama almak için ön panele tutundu. Araba acı acı cırlayarak dururken şaşkınlıkla gözlerini bana dikti.

"Tanrım, David!" Kafasını çevirmiş bakıyor, niye durduğumuzu anlamaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Cevap vermedim. Direksiyonu sımsıkı tutarak oturdum, kalbim küt küt atarken neredeyse kaburgalarıma çarpıyordu. Hâlâ gözlerimi ayırmadan ön cama bakıyordum. Yusufçuk kocamandı, hemen hemen parmağım büyüklüğündeydi. Çok kötü ezilmişti, ama göğsündeki kaplan çizgileri seçilebiliyordu. Gözleri yanılgıya yer bırakmıyordu, tıpkı Josh Talbot'm dediği gibi. *Epiaeschna*

hero'lann elektrik mavisi.

Bir bataklık avcısı.

22

Ben arabayı geri vitese takarken Paul bana sanki delirmişim gibi bakıyordu.

"Ne oldu? Ne gördün?"

"Emin değilim."

Yolda geri geri giderken koltuğumda dönmüş arka camdan dışarı bakıyor, ormanın benim tarafımdaki bölümlerini gözlerimle tarıyordum. Talbot bataklık avcılarının sulu ve ağaçlı ortamları sevdiklerini söylemişti. Pek çok böcek görmüştük, ama ağaçlarda mavi bir parıltı vardı ki, dikkatim dağınık olduğundan hemen fark etmemiştim. En azından bilincinde değildim. Şu gözlere bakın! İnanılmaz, değil mi? Güneşli bir günde bunları bir kilometre öteden seçebilirsin.

Haklıydı.

Arabayı yol kenarındaki sete çektim. Motoru çalışır halde bırakarak arabadan indim ve gidip ormanın kenarında durdum. Dört bir yanımı yemyeşil bir sessizlik sardı. Ağaç gövdeleri ve dallar arasından ışınlarım gönderen güneş, çimenler arasından büyüyen yaban çiçeği kümelerinin daha da canlı görünmelerim sağlıyordu.

Hiçbir şey göremedim.

"David, Tanrı aşkına bana neler olduğunu söyler misin?"

Paul açık yolcu kapısının yanında ayakta duruyordu. Ağzımda düş kırıklığının buruk tadı belirdi. "Ön camdaki bir bataklık avcısı. Harper'm tabutunda bulduğumuz nimfin aynısı. Sandım ki..."

Cümlemi tamamlamadım, utanmıştım. *Sandım ki, daha başkalarını da görmüş olabilirim.* Şu an zoraki görünüyordu.

"Affedersin," dedim ve arabaya gitmek üzere döndüm.

Ve o an yeşiller arasında mavi bir pırıltı gördüm.

"İşte," diye işaret ettim, kalbim küt küt atıyordu. "Devrik çamın yanında."

Yusufçuk dallar arasından parça parça süzülen güneş ışığı altında zikzaklar çizerken, mavi gözleri neon ışıkları gibi parlıyordu. Ortaya çıkmak için sanki bu ânı seçmişlercesine şimdi ağaçlar arasında diğerlerini de görebiliyordum.

"Gördüm," diyen Paul ormanın içine bakarken sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Sence önemli midir?"

Sesindeki tereddütlü, neredeyse yalvaran tınıyı işitince, onu umutlandırdığım için kendimden

nefret ettim. Bataklık avcısı olsa ne olur olmasa ne olurdu, York asla Noah Harper'm cesedini yola bu kadar yakın bir yere bırakmazdı. Hem bırakmış olsa bile, bunun Sam'e ne faydası olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama öte yandan, York'un ambulansla bu yolda ilerlemiş olduğunu biliyorduk ve şimdi burada yusufçuklar da vardı. Bu sadece bir rastlantı olamazdı.

Olabilir miydi?

"Talbot durgun suları sevdiklerini söylemişti, değil mi?" dedi Paul, çaresizlikten kaynaklanan bir heyecanla. "Buralarda bir yerde durgun bir su olmalı, bir göl veya gölet. Arabada haritan var mı?"

"Dağların haritası yok."

Ellerini saçlarından geçirdi. "Bir şey olmak zorunda! Belki yavaş akan bir çay ya da dere..."

Keşke bir şey söylemeseydim diye düşünmeye başlıyordum. Dağlar iki bin kilometrekareden fazla yaban alanı kapsıyordu. Bildiğim kadarıyla yusufçuklar göç edebiliyordu, yani burası yumurtadan çıktıkları yerin kilometrelerce uzağı olabilirdi.

Yine de...

Etrafa bakındım. Biraz aşağıda bir toprak yola dönüyor gibi görünen bir sapak vardı.

"Şuraya bir baksak ya," dedim.

Paul başıyla onayladı, en zayıf umuda bile sarılmaya hevesliydi. Yine suçluluk duygusu içime bıçak gibi saplandı, belki de olmayacak duaya amin diyorduk. O arabaya dönerken ben de ön camdaki ölü yusufçuğu aldım. Silecekleri çalıştırdığımda fışkıran su camdaki kalıntıları yıkadı, böcek ölüsünden en ufak ız kalmadı.

Sapak bizi ağaçlar arasında ilerleyen bir toprak yola götürdü. Çakılla döşenmeye bile layık görülmemişti, o yüzden tekerlek izleriyle aşınmış çamurlu yüzeyde arabayı çok yavaş sürebildim. Ağaç dalları ve çalılar pencereleri tırmalıyordu. Her metrede daha da sıklaşıyorlardı, nihayet durmak zorunda kaldım. Yolun ilerisi tamamen kapalıydı. Akçaağaçlar ve huş ağaçları kendilerine yer bulmak için dağınık defne çalılarıyla mücadele ediyordu. Bir zamanlar kimbilir nereye çıkan yolun bizim için artık sonu gelmişti.

Paul hayal kırıklığıyla ön panele vurdu. "Kahretsin!"

Arabadan indi. Dalların tazyiki yüzünden kapıyı zorlanarak açtım ve ben de indim. Başka bir bataklık avcısı görürüm veya boşa zaman harcamadığımızı gösteren herhangi bir şey gözüme ilişir diye etrafa bakındım. Ama orman dalga geçercesine boştu.

Çevremizi saran, dalları arapsaçı gibi birbirine dolanmış ağaçlara dalmış bakarken Paul'ün omuzları hüsranla çökmüştü. Onu kısa bir süreliğine gayrete getiren umut tükenmişti.

"Bir şey çıkmayacak," derken umutsuzluk yüzüne âdeta nakşolmuştu. "York'un ambulansı bıraktığı yerden kilometrelerce uzak burası. Lanet olsun, neredeyse kazayı yaptığı yere geri döndük. Boşa zaman harcıyoruz."

O an pes etmek üzereydim. Az kalsın aşırı tepki verdiğimi kabul edip arabaya dönecektim. Ama Tom'un sözleri geldi aklıma: *Senin iyi içgüdülerin var David. Onlara daha fazla güvenmeyi öğrenmelisin.*

Bütün şüphelerime rağmen içgüdülerim hâlâ bana bunun önemli olduğunu söylüyordu.

"Bana sadece bir dakika ver."

Bir esintiyle hareketlenen tepedeki dallar hışırdadı, sonra tekrar sessizleştiler. Çürümekte olan gövdesinde açık renkli, tabak gibi mantarların bittiği bir ağaca gidip tırmandım. Buradan da farklı bir şey görünmüyordu. Gelirken kullandığımız, azman otlarla kaplı yol hariç, ağaçlardan başka görülecek bir şey yoktu. Yeni bir esintiyle tepedeki dallar kıpırdanıp hışırdamaya başladığında aşağıya inmek üzereydim.

Derken kokuyu aldım.

Çürük etin o şekerlimsi pis kokusu belli belirsiz duyuluyordu.

Yüzümü esintiye verdim. "Sen de..."

"Alabiliyorum."

Paul'ün sesi gerilmiş yay gibiydi. Aldığımız kokuya ikimiz de o kadar aşinaydık ki, yanılmamız mümkün değildi. Sonra esinti kesildi ve havaya tekrar ormanın olağan kokulan egemen oldu.

Paul çıldırmışcasma etrafa bakmıyordu. "Nereden geldiğini anlayabildin mi?"

Yamacı işaret ettim, esinti o yönden geliyor gibiydi. "Sanırım şu taraftan."

Paul tek kelime etmeden uzun adımlarla ormana girdi. Arabaya son bir kez baktım, sonra onu boşverip hızlıca Paul'ün arkasından gittim. İlerlemek zordu. Herhangi bir yol yoktu ve ikimiz de dağ yürüyüşü kıyafetleri içinde değildik. Engebeli toprak zeminde dikkatle ve güçlükle yürürken dallara takılıyorduk. Sık çalılıklar düz bir hat üzerinde ilerlememizi imkânsız kılıyordu. Bir süre, yönümüzü kaybetmemek için arabayı kullanabildik, ama görüş alanımızdan çıktığı andan itibaren artık sadece tahminlerimize güvenmek zorundaydık.

Paul durup ceketine dolanan bir daldan kurtulmaya çalışırken "Eğer çok ilerlersek kaybolacağız," dedim nefes nefese. "Nereye gittiğimizi bilmeden dolanıp durmanın anlamı yok."

Etrafımızdaki ağaçları gözleriyle taradı, göğsü inip kalkıyor, dudağını kemiriyordu. Kendisini York'a ve Sam'e götürecek herhangi bir şeye bel bağlayacak kadar çaresiz olan Paul de benim kadar biliyordu ki, rüzgarla burnumuza gelen sadece bir leşin kokusu olabilirdi.

Ama ikimiz de başka bir şey söyleyemeden, tekrar başlayan esinti etrafımızdaki dalları kıpırdattı. Kokuyu bir kez daha alınca birbirimize baktık, bu sefer öncekinden daha güçlüydü.

Eğer leşse büyük bir hayvana aitti.

Paul yerden bir avuç çam iğnesi alıp havaya attı ve ne tara la savrulduklarına baktı. "Bu taraftan."

Tekrar yola koyulduk, bu sefer daha güvençliydik. Çürüme kokusu rüzgar durduğunda bile fark edilebiliyordu. *Bu kokuyu almak için sensöre ihtiyaç yok Tom.* Sanki doğru yönde olduğumuzu tasdik edercesine metalik bir pırıltı gözüme ilişti, ilerideki ağaçlar arasında bir yusufçuk görünüp kaybolmuştu.

Derken çiti gördük.

Bodur çam ve çalılar tarafından kısmen gizlenmiş haldeki çit, iki buçuk metre yüksekliğindeki

çıtalarla onların üstüne döşenmiş jiletli telden oluşuyordu. Çıtalar çürümüştü ve bu çiti dışarıdan çevreleyen çok daha eski bir bakla zincirli çit de paslıydı ve bel vermişti.

Çit sınırı boyunca güçlükle ilerlemeye başladığımızda, âdeta enerjiyle yüklenen Paul hummalı bir gayret içindeydi. Biraz ileride çitle birleşik halde, taştan yapılma iki tane eski kapı dikmesi vardı, aralan tahta çıtalarla kapatılmıştı. Öndeki zemin azman çalılar ve otlarla sarılmış olmakla birlikte, toprakta birbirine paralel derin oluklar hâlâ görülebiliyordu.

"Tekerlek izleri," dedi Paul. "Kapı dikmeleri olduğuna göre, bir tür yol da vardı herhalde. Belki takip ettiğimiz toprak yol buydu."

Eğer öyleyse uzun zamandır kullanılmamıştı.

Çürüme kokusu şimdi çok daha kuvvetliydi, ama ikimiz de bir yorumda bulunmadık. Gerek yoktu. Paul bel vermiş çitten geçti ve tahta çıtalardan birini tutup çekti. Çürük tahta yerinden oynadı, parçalanırken bir çatırtı işitildi.

"Bekle, Gardner'a söylememiz lazım," dedim, telefonuma uzanarak.

"Ne diyeceğiz?" Çite iyice asıldı, homurtuyla tahtaları kırmaya çabalıyordu. "Ölü bir şeyin kokusunu aldık diye işi. gücü bırakıp koşa koşa buraya geleceğini mı sanıyorsun?"

Bir çıtayı kırılana kadar tekmeledi, sonra öfkeyle bir diğeriyle uğraşmaya başladı, çıtayı kanıita kamrta inatçı bir çividen kurtarınca yüksek bir çatırtı koptu. Açılan boşluğa çitin öbür tarafından çalılar hücum etti, diğer tarafta ne olduğunu görmemizi engelliyorlardı. Paul son birkaç tahta parçasını da kopardıktan sonra bana kısa bir bakış atarak "Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi.

Çitten geçmeye başladı. Saniyeler sonra Paul gözden kaybolmuş, ardında sadece sallanan dallar bırakmıştı.

Tereddüt ettim. Nerede olduğumuzu kimse bilmiyordu, çitin arkasında ne olduğunu da ancak Tanrı bilirdi. Ama Paul'ün bunu tek başına yapmasına izin veremezdim.

Sıkışa sıkışa o açıklıktan ben de girdim.

Bir şey ceketime takılınca kalbim yerinden oynadı. Ceketimi panikle çekiştirip durdum, nihayet sadece bir çiviye takıldığımı gördüm. Serbest kalınca devam ettim. Ben geçtikçe çalılar arkamdaki çite yığılıyordu. Paul'ün çalılar arasından güçlükle ilerlerken çıkarttığı çatırtı ve hışırtıları işitebiliyordum. Elimden geldiğince onu takip ederken, gözlerime pençe gibi atılan ince dallardan korunmak için elimi yüzüme siper ediyordum.

Derken tam bir adım daha atacakken gerileyip durdum, neredeyse Paul'e çarpacaktım.

Büyük bir bahçeye çıkmıştık. Daha doğrusu bir zamanlar bahçeymiş, şimdiyse vahşi doğa parçasından farksızdı. Azman süs çalıları ve ağaçlar, yer kavgasında birbirlerini sıkıştırıyordu. Gölgesinde durduğumuz devasa manolya ağacının mumlu beyaz çiçeklerinden tiksindirici ve şekerli bir koku geliyordu. Tam karşımızda ihtiyar bir sarısalkım vardı, küme küme sarı çiçeklerle kaplı ağır dallan aşağı sarkıyordu.

Altında bir süs havuzu vardı.

Bir zamanlar herhalde bahçenin göbek süsü olan havuzun suyu kokuşmuş haldeydi. Suyu

çekilmeye başlamış ve ıç duvarlarını kamışlar bürümüştü, yapış yapış yeşil suyunun yüzeyiyse pis bir köpük tabakasıyla kaplanmıştı. Tatarcığa benzer böceklerden oluşan bir bulut, gün ışığındaki toz zerreleri gibi, havuzun yüzeyi üzerinde dans ediyordu.

Yusufçuklar bunlardan besleniyordu.

Düzinelerce yusufçuk vardı. Yüzlerce. Hava kanat vızıltılarıyla doluydu. Şurada burada daha küçük başka türlerin yanardöner renklerini gördüm, ama en fazla sayıda olanlar kaplan çizgili bataklık avcılarıydı. Havuzun üzerinde ok gibi ileri atılarak karmaşık bir bale sergilerlerken gözleri safir gibi parlıyordu.

Daha iyi görebilmek için yerimi değiştirince ayağımın altında bir şeyin kırıldığını hissettim. Önünde baktığımda çimenlerde soluk renkli, yeşil-beyaz bir dal gördüm.. Hayır, iki dal, diye düşündüm. Ve sonra, baktığım şey bir görüntünün giderek netleşmesinde olduğu gibi, yavaş yavaş insana ait bir kolun iki kemiğine dönüştü.

Yavaşça geriledim.. Ceset ayaklarınım yakınındaki bir ağaç altı çalılığı içinde kısmen görülür halde yatıyordu. Tamamen iskelete dönmüştü, yosun kaplı kemiklerin arasından parlak, bahar çimenlerinin taze yaprakları büyümeye başlamıştı.

Siyah, dişi, ergen... zihnim kendiliğinden değerlendirmeyi yapmıştı. Sanki bu ânı bekliyormuşcasma, çürüme kokusu kendini gösterip ağır manolya kokusunu bastırdı.

Yanımdaki Paul fısıltıyla "Ah, Tanrım..." dedi.

Gözlerimi yerden ağır ağır kaldırdım. Bu yerin tek sakinleri yusufçuklar değildi.

Bahçe cesetlerle doluydu.

Çimenlerdeydiler, ağaçların altında, çalılarının içindeydiler. Etleri tamamen dökülmüş kemiklerden ibaret olan birçoğu, yeşillikler arasında yatıyordu, ama bazıları daha yeniydi. Kösele gibi olmuş bağırsaklar ve kıkırdaklar hâlâ sineklere ve kurtçuklara ev sahipliği yapıyordu. York'un daha önceki kurbanlarının hiçbirinin bulunamamış olması şaşırtıcı değildi.

Kendi ceset çiftliğini yaratmıştı.

"Şuraya bak. Bir ev var." Konuşurken Paul'ün sesi titriyordu.

Havuzun öteki tarafindaki zemin yokuş yukarıydı ve ağaçlarla kaplı bir yamaca gidiyordu. Yamacın tepesine doğru, dallar arasından bir damın eğik hatları görülebiliyordu. Paul o tarafa doğru atılırken kolundan yakaladım.

"Ne yapıyorsun?" '

Kolunu çekip kurtardı. "Sam orada olabilir!"

"Biliyorum, ama Gardner'a söylememiz..."

"Söyle o halde," dedi ve koşmaya başladı.

Telefonu elimde tutarken küfrettim. Gardner'm bunu bilmesi gerekiyordu, ama Paul'ü de aptalca bir şey yapmadan durdurmak zorundaydım.

Arkasından gittim.

Eler yer ceset kaynıyordu. Hiçbir düzen ya da amaç güdülmeden bırakılmış gibi görünüyorlardı, sanki York onları oraya çürüsünler diye öylece atmıştı. Ben koşarak bahçeyi geçerken, yusufçuklar dört bir yandaki ölüme kayıtsız bir şekilde kâh pike yapıyor kâh havada asılı duruyorlardı. Bir bataklık avcısının bir iskeletin parmağına konarken kanatlarını yelpaze gibi usulca açtığını gördüm, güzel ama yabancıydı. Bir diğeri başımın yakınında takırdayınca tiksinerek vurup uzaklaştırdım.

Paul hâlâ benden öndeydi, dallar arasından gördüğümüz eve gidiyordu. Eğimli yamaca inşa edilmiş ev bir kayalık gibi yükseliyordu. Üç kadı, yayvan bir ahşap binaydı. Yaklaştıkça, ev olamayacak kadar büyük olduğunu gördüm, daha çok eski bîr otel gibi bir şeydi. Bir zamanlar herhalde görkemli bir yapıydı, ama ihmal edilmişlik yüzünden o da arazideki cesetler kadar çürümüştü. Temeli kaymış olduğundan yamuk ve eğri bir görünüm sergiliyordu. Kiremit çatısında delikler oluşmuştu ve örümcek ağlarıyla kaplı pencereleri hava şartlarının yıprattığı gri cephesinden kör kör bakıyordu. Bir köşesine bir sarhoş gibi yaslanmış çok ihtiyar bir salkımsöğüdün dallan, sanki çürümelerini gizlemek istercesine duvarları örtüyordu.

Paul binanın bizim tarafımızdaki cephesinde boydan boya uzanan, ot bürümüş taraçaya ulaşmıştı. Şimdi ona çok yaklaşmıştım ama tahtalar çakılarak kapatılmış kapıya koşup tokmaklara asılmasını engelleyecek kadar yakınında değildim. Kapı açılmadı, ama takırtı bahçenin sessizliğim bozdu.

Paul'ü bir tarafa çektim. "Sen *ne* yapıyorsun? Tanrım, kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

Ama yüzüne bir kez bakmam cevabımı almama yetti. Sam'i canlı bulmayı beklemiyordu. Madem ki Sam ölmüştü, o halde kendisine ne olacağı umurunda değildi.

Beni itti ve ihtiyar söğüdün duvarlara yaslandığı köşeye koştu. Fazla uzaklaşmasına izin veremezdim, ama Gardner'ı aramama riskini de daha fazla göze alamazdım. Koşarken bir yandan da numarayı tuşladım, hafif de olsa sinyal alınabildiğini görünce rahatladım, çünkü bunu pek ummuyordum. Fakat TBI ajanının numarası beni sesli mesaja yönlendirince küfrü bastım. Jacobsen'ı aramayı deneyecek vakit yoktu; Paul salkımsöğüdün uç dalları altından geçip gözden kaybolmuştu bile. Nefes nefese konuşarak, elimden geldiğince nerede olduğumuzu tarif eden bir sesli mesaj bıraktıktan sonra telefonumun kapağını kapatıp Paul'ün arkasından firladım.

Yaklaşınca binanın çürümüşlüğü açıkça görülüyordu. Ahşap dış yüzeyi balza ağacı gibi yumuşamıştı, minik deliklerle delik deşikti. Yusufçukların beslendiği böcek bulutunu düşününce Josh Talbot'm söylediklerini hatırladım: *Bataklık avcıları kanatlı termitleri de severler.*

Burada bol miktarda bulmuşlardı. .

Fakat o sıra daha acil kaygılarım vardı. Şimdi yine Paul'ü görebiliyordum, ileride, binanın yan tarafındaki azman otların sardığı bir patikada koşuyordu. Göğsüm yanarak fazladan bir efor harcadım ve patikanın sonuna varmadan Paul'ü yakalayıp geri çektim.

"Bırak beni!"

Yediğim dirsekle gözlerimin önünde ışıktan bir yıldız yağmuru başladı, ama bırakmadım. "Bir *düşün,* tamam mı! Ya silahı varsa?"

Elimden kurtulmaya çalıştı. "Umurumda değil!"

Elimden kaçmaması için mücadele ediyordum. "Eğer Sam hayattaysa biz onun tek şansıyız! Bu

şansı heba etmek mi istiyorsun?"

Bu sözümle ona ulaşmıştım. Gözlerindeki cinnet hali geçti, direncinin de azaldığını hissedebiliyordum. Paul'ü bıraktım, ama gözüm üzerindeydi.

"Gardner gelene kadar beklemeyeceğim," dedi nefes nefese.

"Biliyorum, ama öylece içeriye dalamayız. Eğer York içerideyse işini kolaylaştırmayalım."

Her zerresinin Sam'i bulana kadar duvarları yerle bir etmek istediğini görebiliyordum, ama dediklerimde haklı olduğumu biliyordu. York herhalde şimdiye dek varlığımızı fark etmiş olsa da, sadece ikimizin geldiğini bilmiyor olabilirdi. York'a karşı pek bir üstünlüğümüz yoktu doğrusu, fakat geldiğimizi anons edersek elimizdeki küçücük avantajı da kaybederdik.

Daha ihtiyatlı hareket ederek patikanın sonuna gittik.

Binaya arka taraftan gelmiş olmalıydık, şimdi kendimizi ön tarafta bulmuştuk. Alçak bahar güneşi, yüksek çatıyı aşıp bu tarafa ulaşamıyor, önümüze evin kopkoyu gölgesi düşüyordu. Gölgenin içine girmek soğuk suya girmek gibiydi. Bu taraftaki ağaçlar bile daha koyu renkli görünüyordu. Arka taraftaki süs amaçlı çeşit çeşit bitkiden farklı olarak önde ulu çamlar ve akçaağaçlar vardı. Orman, bir zamanlar burada açılan bahçeleri geri almıştı; çamurlu araba yolunun üzerinde birleşen dalların oluşturduğu karanlık ve klostrofobik tünelin sonu görünmüyordu bile.

Bir köşede dikili yamuk tahta tabelanın üzerindeki, mavi rengi solup gölgeye dönmüş yazı, artık çok eskide kalan bir iyimserlikten dem vuruyordu: *Derin Nefes Alın! Cedar Tepelen Spa ve Sanatoryumu'ndasınız!* Tabela 1950'lerden kalma gibiydi, haraplığına bakılırsa herhalde o tarihten bu yana da unutulmuştu.

Ama York unutmamıştı.

Araba yolunda gelişigüzel park edilmiş birçok araba vardı... sahiplerinin hayatlarıyla birlikte onlar da çalınmıştı. Çoğunun çok uzun zamandır hareket ettirilmediği açıktı; damları ve ön camlan funda loprağı ve kuş pisliğiyle kaplanmıştı, ama iki araba diğerlerinden daha temizdi. Bir tanesi koyu renk camlı çok büyük bir pikaptı.

Diğeriyse mavi bir *Chrysler* SUV'ydi.

York'un bizi nasıl kandırdığım anlayınca boğazıma safra yükselmiş gibi hissettim. Demek ki, buraya dönmek üzereyken kaza yapmıştı. Cedar Tepeleri'nin çok yakınında arama çalışması başlatılacağı kaçınılmaz olacağından, bu riski göze almayıp ambulansı kilometrelerce uzağa götürüp bırakmıştı.

Sonra da bir araba çalıp aynı yoldan geri dönmüştü.

Çaldığı araba, üstü kapalı bir verandaya çıkan, irili ufaklı taşlarla döşenmiş basamakların dibine park edilmişti. Basamakların bitiminde çift kanatlı, yüksek bir kapı vardı. Bir zamanlar görkemli olsa da şimdi diğer her şey gibi bakımsızlıktan harap haldeydi.

Merdiveni çıktığımız sırada Paul verandadan gevşeyip düşmüş bir ahşap payandayı eğilip yerden aldı. Açık olan kapıdan, büyük ve gölgeli giriş salonuyla geniş bir merdivenin dibini görebiliyordum. Paul elini uzatıp kapıyı iterek ardına dek açtı.

Ve tam o anda cep telefonum çaldı.

Sesi şok edici bir yükseklikteydi. Cebimden kapıp çıkardım ve arayan ekranında Gardner'm adını gördüm. *Tanrım, şimdi olmaz!* Beceriksiz hareketlerle açma tuşuna bastım, ama bunu yaparken geçen saniyeler işkence gibi uzun gelmişti, nihayet zilin tiz sesi sustu.

Gardner'ın sesi çatlak ve inişli çıkışlıydı: "Hunter? Hangi cehennemdesiniz?"

Ama cevap verecek zaman yoktu. Hiçbir şey için zaman yoktu, çünkü tam o an evin içlerinden bir çığlık geldi. Hemen kesildi, fakat şimdiye dek kendini zapteden Paul'ün çözülmesine yetmişti.

"SAM! DAYAN, GELİYORUM!" diye bağırarak kapıdan içeri daldı.

Ah Tanrım. Ama artık başka seçenek kalmamıştı. Gardner'm öfkeli sorusunu duymazlıktan geldim ve Paul'ün arkasından koşarak sanatoryuma girdim.

Kafanı dikleştirip kulak kabartıyorsun. Az *sonra burada olacaklar, sadece birkaç dakikan var. Adrenalin yüzünden bütün vücudun karıncalanıyor, ama şokun en kötü kısmını artık atlattın, görevine, dönebilirsin. Kapıya geldiklerini işittiğin zaman buna inanamayıp âdeta felç oldun. Ambulansı kilometrelerce ötede bırakmakla onları atlatacağını, böylece gevşemek için imkân bulacağını düşünmüştün.*

Öyle olmayacağını bilmeliydin.

İlk içgüdün kaçmak oldu, ama senin için böyle bir seçenek söz konusu değildi. Kendini, sakin olmaya zorladın, düşünmeye! Ve yavaş yavaş paniğin yatıştı, böylece ne yapman gerekliğini anlaman mümkün oldu. Sen onlardan daha iyisin, bunu unutma. Herkesten daha iyisin.

Bu işi hâlâ lehine çevirebilirsin.

Ama acele etmek zorundasın. Ağız tıkacı yine çıkmasın diye kontrol ettiğin sırada, elleri kolları bağlı kurbanın fal taşı gibi açık ve dehşet içindeki gözleri sana bakıyor: Onlara yerini bildirecek bir çığlık daha işitmek istemiyorsun, henüz değil. İşine başlarken, içinde bir israf duygusu kabarıyor. Böyle olmaması gerekiyordu, bu kadar yaklaşmışken değil... Fakat pişmanlıklar için vakit yok. Hiçbir şey için vakit yok.

Sadece yapılması gereken var.

Bittiğinde eserine hoşnutsuzlukla bakıyorsun. Gözler artık ne sana bakıyor ne de başka bir şeye. Davetsiz misafirlerin yaklaşmasını dinlerken, nefes alıp verişlerin düzensiz ve kesik kesik patlamalar halinde. Pekala, bırak gelsinler. İşin hemen hemen bitti. Yapılacak tek bir şey kaldı, ondan sonra sürprizin hazır olacak.

Yüzündeki teri silerek bıçağa uzanıyorsun.

23

Paul giriş salonunu koşarak geçti. "SAM? *SAM!"*

Bağırışı çıplak duvarlardan yansıdı. Sanatoryumun içi karanlık ve boştu, mobilyalar ve diğer bütün eşya boşaltılmıştı. Pencerelerin panjurları kapalıydı, içeriye ancak çıtalar arasından ve çatlaklardan ışık girebiliyordu. Telefon kulağıma yapışık halde Paul'ün ardından ileri atılırken, mekânın geniş ve boş, son derece harap ve tozlu olduğu gözüme çarptı.

"Konuş benimle Hunter! Neler oluyor?" diye sordu Gardner. Sinyal zayıflayıp güçlendikçe sesi gidip geliyordu.

"York'u bulduk," dedim nefes nefese. "Dağ eteğinde eski bir sanatoryum, ambulansı bıraktığı yerin yirmi beş otuz kilometre uzağında. Burada bir..." Ama kâbus gibi bahçeyi tasvir edecek kelime bulamadım. Arabayı bıraktığımız yeri tarif etmeye başladım, fakat Gardner'dan hiç ses çıkmaması, beni durdurdu. "Gardner? *Gardner!"*

Bağlantı kesilmişti. Ne kadarım duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ya da bir şey duyup duymadığı hakkında, ama onu tekrar arayacak zaman yoktu. Paul giriş salonunun ortasında durmuştu.

"SAM! NEREDESİN? *SAM!"*

"Paul!" deyip onu yakaladım. Silkinip benden kurtuldu.

"York burada olduğumuzu zaten biliyor! ÖYLE DEĞİL Mİ, SENİ AŞAĞILIK? " diye böğürdü. "*BENİ DUYUYOR MUSUN? SENİN İÇİN GELİYORUM YORK!"*

Meydan okuması cevapsız kaldı. Ambar gibi holde nefeslerimiz boşluktan gelir gibi işitiliyordu. Gerek termitler gerekse toprağa gömülme yüzünden binanın temelleri zayıflamıştı, bu da bütün zeminin panayırlardaki eğlence evlerini andıracak şekilde, sarhoş gibi bir tarafa eğilmesine yol açmıştı. Toz, pis bir keçe gibi her yüzeyin üzerini kaplamıştı. Rengi atmış duvar kâğıdı yer yer soyulup drape gibi sarkmıştı. Giriş salonunun ortasındaki, bir zamanlar gösterişli olan merdivenin küpeştesi kopmuş ve ayrılan korkuluklar sallanan dişler gibi havaya kalkmıştı. Merdivenin yanında eski tarz bir asansör vardı; son yolculuğunu onlarca yıl önce yapmıştı, metal kabini paslıydı ve duvar döküntüleriyle doluydu. Etraf eskimişlik ve rutubet, küf ve çürük tahta kokuyordu. Ve başka bir şey daha.

Belli belirsiz de olsa çürümenin şekerli, mide bulandırıcı kokusu da almıyordu.

Paul merdivenlere koştu, ahşap basamaklarda adımlarından pat pat sesler çıkıyordu. Aşağı kata giden sahanlık göçmüş, geride siyah bir açıklıkla molozlar kalmıştı. Paul üst kata doğru atıldı, ama onu durdurup elimle işaret ettim. Binanın bir tarafi çökmek üzere görünürken, diğer tarafında. *Girilmez* yazılı bir servis kapısı vardı. Onunla giriş arasındaki tozlu parke üzerinde çaprazlama kesişen ayak izleri ve bir bisiklete ait olabilecek ince tekerlek izleri vardı.

Ya da bir tekerlekli sandalyeye.

Paul elindeki ahşap payandayı sımsıkı kavrayarak kapıya koşup iterek açtı. Önümüzde karanlık bir servis koridoru uzanıyordu, içeriye sadece uzak uçtaki küçük bir pencereden gün ışığı giriyordu.

"SAM!" diye bağırdı Paul.

Bağırışı sönüp sessizliğe karıştı. Koridor üzerinde birçok kapı vardı. Paul koşarak kapıları tek tek savurup açtı. Açıldıkça duvarlara çarpıp silah patlamasına benzer sesler çıkaran kapıların arkasından, örümcek ağlarından başka bir şey barındırmayan boş yüklükler ve sandık odaları

çıkıyordu. Paul'ün peşinden gidiyordum, nihayet son kapıya ulaşmıştık. Paul kapıyı birden açtı ve aniden karşılaştığı parlaklıkla gözlerini kırpıştırdı.

Karşımızda boş bir mutfak belirmişti.

Pis pencerelerden meyilli bir şekilde giren ikindi güneşi, odaya akvaryumlardaki gibi puslu yeşil bir ışık veriyordu. Bir köşede bir kamp yatağı duruyordu, üzerinde karman çorman halde bir uyku tulumu vardı. Baş tarafındaki, cüruf briketi ve kaba tahtalardan yapılma raflar eski kitapların ağırlığıyla bel vermişti. İçlerinde yiyecek artıkları kurumuş tavalar, çok büyük bir odun sobası üzerine rastgele yığılmıştı ve iki büyük lavabo da tepeleme kirli bulaşıkla doluydu. Mutfağın ortasında üzeri çizik çizik bir çam masa duruyordu. Üstündeki tabaklar bir tarafa itilip bir ilk yardım çantasına yer açılmıştı, çantadan bir parça bandaj sarkıyordu. Ambulansın yamulmuş direksiyonunu hatırlayınca zalim bir haz duydum.

Duvarlardan birinin tamamen fotoğraflarla kaplı olduğunu, ancak gözlerimi masadan ayırınca gördüm.

York kurbanlarının fotoğraflarından âdeta bir fotomontaj çalışması yapmıştı. Izdırap içindeki yüzlere ait siyah beyaz resimler, tıpkı evinde gördüklerime benziyordu. O kadar çoktular ki hepsi bir seferde algılanamıyordu. Her yaştan ve etnik kökenden erkek ve kadınlar, hasta ruhlu bir resim sergisi düzenler gibi duvara tutturulmuştu. Fotoğraflardan bazıları eskilikten sararmaya ve kenarları kıvrılmaya başlamıştı. Cüzdanlar, el çantaları ve mücevherler altlarındaki bir rafın üzerinde düzensiz bir yığın halindeydi, sahiplerinin hayatları gibi bu eşyalar da gelişigüzel bir tarafa atılmıştı.

Birdenbire, yapışkan bir şeyin sürtündüğü yüzümde tüylü bir titreşim hissettim. İrkilerek geri çekilince az kalsın bir sandalyeyi devirecektim, tam o sırada o şeyin sadece bir sinek kâğıdı olduğunu fark ettim. Bir bataklık avcısı da kâğıda yakalanmıştı, hâlâ canlıydı ama umutsuzca yapışmıştı, aralıklarla sergilediği çırpınışları daha da kapana kısılmasına neden oluyordu. Mutfağın her tarafında başka sinek kâğıtlarının sarktığını gördüm, yüzeyleri ölü sinek ve böceklerle kabuk gibi kaplanmıştı. York bunları tavandan indirmeye bile zahmet etmemiş, neredeyse boş yer kalmayana kadar yeni sinek kâğıtları asmıştı.

Paul ocağın yanma gitti, yerde uzun ağızlı bir bıçak duruyordu. Bıçağı aldı ve tek kelime etmeden elindeki payandayı bana verdi. Dayanıksız ve kof görünüyordu, ama yine de aldım.

Mutfağın iki çıkış kapısı vardı. Paul ilkini açmaya çalıştı, ama kapının kasası yamulmuştu. Kapıyı omuzlayınca bir parçalanma çatırtısı işitildi. Dengesini kaybeden Paul içeriye doğru yalpaladı ve tavandan sarkan solgun cesetle çarpıştı.

"Tanrım!"

Sendeleyerek geriledi. Ama sadece bir domuz karkasıydı; boylamasına yarılmış ve arka ayaklarından bir et kancasına asılmıştı. Yüklük büyüklüğündeki küçük oda aslında eski tarz bir soğuk hava deposuydu, ama iğrenç koku ve vızıldayan sinekler yeterince soğuk olmadığını söylüyordu. Raflarda parçalara ayrılıp poşetlenmiş et parçaları vardı, ayrıca kan lekeli düz bir tabakta, sunulan bir adak gibi duran bir domuz kafası bulunuyordu.

Domuz dişleri ve kam. York hiçbir şeyi ziyan etmeyi sevmiyordu.

Paul bir an bakakaldı, göğsü inip kalkıyordu, sonra diğer kapıya gitti. Bu kapı kolayca açıldı, karşımıza çıkan odanın gölgeli bir yere inen küçük bir merdivenin girişinden ibaret olduğunu görünce, rahat bir nefes verdim.

Sonra merdivenin tepesinde bir tarafa itilmiş tekerlekli sandalyeyi gördüm. ■

Her yanı sıyrılmış, hurdası çıkmıştı; loş ışıkta oturma yerindeki ıslak lekeleri seçebildim. Jacobsen'm bana ambulanstaki kan lekelerinden söz ettiğini hatırlayınca, ıslaklığı fark etmemiş olmasını umarak Paul'e göz attım. Ama fark etmişti.

Merdivenleri üçer üçer indi.

Peşinden giderken, çürük basamaklar çatırdayıp sallanıyordu.

Basamakların bitiminde karanlık ve dar bir koridor vardı. Tahtalarla kapatılmış pencerelerin ve kapının yarıklarından ışık sızıyordu. Bu kapının daha önce dışarıdan girmeyi denediğimiz aynı kapı olduğunu fark ettim. Sanatoryum dağm eteğinde inşa edilmişti ve biz şimdi bodrum katmdaydık. Çürüme kokusu burada daha kuvvetliydi, dışarıdakinden daha da keskindi. Ama koridor boştu, sadece uzak uçta tek bir kapı vardı.

Kapının üzerindeki pirinç tabelada *Spa Odaları* yazıyordu.

Ani bir gürültünün sessizliği bozduğu sırada Paul çoktan kapıya doğru fırlamıştı. Bir supaptan kaçan havanın çıkardığına benzer bir sesti, sanki insan olmayan bir varlığın işkence altında attığı tiz bir feryattı. Başladığı gibi hızla kesildi, ama kaynağı hakkında şüphe yoktu.

Spadan gelmişti.

"SAM!" diye böğüren Paul kapıya hamle etti.

İsteseydim de onu engelleyemezdim. Tahta parçasını o kadar sıkı tutuyordum ki elim acımıştı. Paul içeri dalarken hemen arkasındaydım. Bir figürün tam karşımdaki bir başka kapı eşiğinden fırlamasından önceki kısacık anda sadece beyaz karolu büyük bir odada olduğumuzu algılayabildim.

Gördüğümün kendi yansımam olduğunu anlayana kadar kalbim duracaktı neredeyse.

Tam karşıki duvara sabitlenmiş devasa bir ayna vardı, sırrı döküldüğünden yüzeyi benek benekti. Önündeki bir dizi çeşmenin musluk tapaları tozlu ve kuruydu. Yüksek ve örümcek ağlarıyla kaplı sıra sıra pencerelerden içeriye süzülen puslu ışık, yerden tavana kadar döşenmiş çatlak beyaz karoları aydınlatıyordu. *Tedavi Odaları, Sauna* ve *Türk Hamamı* yazılı tabelalar, içinde bulunduğumuz odadan geçilen çok sayıda gölgeli odayı işaret ediyordu. Ama o sıra bunların pek farkında bile değildik.

Zira York kurbanlarım da burada bırakmıştı.

Bir köşede, kararmış bir kemerin yanında yarım metrekareden biraz büyük bir şelale havuzu vardı. York havuzu ceset çukuruna çevirmişti. Çukur, cesetlerle neredeyse dolmuştu. Seçebildiğim kadarıyla, farklı farklı çürüme evrelerindeydiler, ama henüz hiçbiri dışarıdakiler kadar ileri aşamaya gelmemişti.

Koku tarif edilebilecek gibi değildi.

Manzarayı gören Paul bir an duraksadı, sonra hemen üzerinde *Tedavi Odaları* yazan kapılara koştu ve en yakmdakini menteşelerinden sökercesine şiddetle açtı. Burası bir zamanlar herhalde masaj için kullanılan küçük bir odaydı. Şimdiyse York'un karanlık odasıydı. Bizi kimyasalların pis kokusu karşıladı. Film banyo küvetleri ve fotoğrafçılıkta kullanılan kimyasalların olduğu kaplar eski bir çalışma masasının üzerine düzensizce konmuştu ve masanın üzerine gerili bir ipe daha başka fotoğraflar mandallanmıştı.

Beni iterek geçen Paul sonraki odaya koştu. Karanlık odadaki kimyasalların keskin kokusunu bile bastıran koku bana içeride ne olduğunu söylüyordu. Karşılaşacağımız şeyden birdenbire korkuya kapıldım, içeridekini görmek istemiyordum. Paul de aynı hisler içinde olmalıydı ki, tereddüt etti, beti benzi atmıştı.

Sonra kapıyı açtı.

York'un daha başka kurbanları karo döşemeli yerde yatıyordu, odun parçasıymışlar gibi üst üste yığılmışlardı. Hepsinin kıyafetleri üzerlerindeydi, belli ki buraya sürüklenip bırakılıver-mişlerdi, sanki York bu kurbanlarına olan ilgisini yitirivermiş ve onları bulduğu en yakın boş alana atmıştı.

En üstteki ceset uyuyor gibi görünüyordu. Kapı eşiğinden gelen loş ışıkta, cesedin dışarı çıkmış eli ve aşağı dökülen sarı saçları insana acı verecek kadar savunmasız görünüyordu.

Paul'ün hıçkırıkla çığlık arası bir ses çıkardığını işittim.

Sam'i bulmuştuk.

24

Sanki göğsümdeki bütün hava çekilmiş gibi oldum. Kendime Sam'in muhtemelen çoktan öldüğünü, York'un onu sağ bırakması için bir neden olmadığını söylemiş olsam da, bunu tam olarak kabullenmiş değildim.

İleri doğru atılan Paul'ü yakaladım. "Yapma..."

York'un kurbanlarının fotoğraflarını görmüştüm. Paul'ün Sam'i o şekilde görmesine gerek yoktu. Önce bana direndi, ama sonra bacakları tutmaz oldu. Geriye doğru titrek bir adım attı ve duvarın dibine yığıldı.

"Sam... Ah Tanrım..."

Kıpırda dedim kendime. *Onu buradan çıkar.* Kırık bir oyuncak gibi yere yığılmıştı. Onu ayağa kaldırmaya çalıştım.

"Hadi. Gitmemiz gerek."

"*Hamileydi.* Oğlan istiyordu. Ah hayır. Tanrım..."

Boğazım düğümlenmişti. Ama burada kalamazdık, York'un nerede olduğunu bilmeden olmazdı.

"Ayağa kalk Paul. Artık ona yardım edemezsin."

Fakat dinleyecek halde değildi. Bir kez daha deneyecektim ki küçücük oda birdenbire kardı. Fırlayıp arkama dönünce sadece kapının kendiliğinden üzerimize kapandığı görebildim. Hemen itip tekrar açarken York'un kapının önünde dikildiğini göreceğimi sandım. Kimse yoktu, ama kapı eşiğinden gelen gri ışık Sam'in cesedine ulaşırken başka bir şey gördüm.

Karmakarışık sarı saçların altında gümüş renkli bir pırıltı.

Yığın halindeki cesetlere yaklaşırken göğsüm sıkışıyordu. Dökük saçı usulca yana çekerken göğsümdeki sıkışma şiddetlendi. O tamdık yüze bakınca başım dönmüş gibi sallandım. *Ah Tanrım.*

Arkamda Paul'ün ağlamaya başladığım duyabiliyordum.

"Paul..."

"Onu yüzüstü bıraktım. Oysa benim..."

Omuzlarından yakaladım. "Dinle beni, *bu Sam değil!"*

Yol yol yaşlarla kaplı yüzünü kaldırıp baktı.

"Bu Sam değil," diye tekrarladım, omuzlarını bırakarak. Söylemek üzere olduğum şey içimi yakıyordu. "Bu Summer."

"Summer...?"

Paul ayağa kalkarken ben de kalktım. Korkarak cesede yaklaştı, sanki şimdi bile tam inanmıyormuş gibiydi.

Ama kulaklarla burundaki çelik çiviler onu cesedin karısına ait olmadığına ikna etmeye yetti. Elindeki bıçak yan tarafında gevşekçe sarkar halde duruyordu, kurbana bakarken bizi yanıltan ağartılmış sarı saçları algıladı. Öğrenci yüzükoyun yatıyordu, kafası bir yana dönüktü. Yüzüne dehşet verici bir şekilde kan hücum etmişti, açık olan tek gözü kanlıydı, feri sönmüştü ve boşluğa bakıyordu.

Summer'm, Tom'un ölmesine çok üzüldüğü için morga gelmediğini sanmıştım. Oysa York kendine bir kurban daha bulmuştu.

Paul'ün vücudundan bir ürperti geçti. "Ah Tanrım..."

Yüzünden sel gibi gözyaşları akıyordu. Hislerinin karmaşasını tahmin edebiliyordum: Rahatlama, ama aynı zamanda suçluluk. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Beni iterek odadan çıktı.

"SAM! SAM, NEREDESİN?"

Bağırışı spanm karo duvarlarında yankılandı. Peşinden gidip "Paul..." diye seslendim.

Ama şu an kendini zaptedecek halde değildi. Spanm ortasında durdu; bıçağın sapı sımsıkı kapattığı avucundaydı.

"ONA NE YAPTIN YORK?" diye bağırdı, yüzü çarpılmıştı. "ÇIK DIŞARI, SENİ LANET KORKAK!"

Cevap gelmedi. Yankılar söndüğünde etrafımızda sessizlik âdeta yoğunlaştı. Görünmeyen bir musluktan gelen damlama sesleri, uzaklardan gelen bir nabız sesi gibi saniyeleri vuruyordu.

Derken bir şey işittik. Çok hafifti, bir sesi belli belirsiz andırıyordu, ama kesin öyleydi.

Boğuk bir inilti.

Diğer tedavi odalarından birinden geliyordu. Paul koşup kapıyı hızla iterek açtı. Duvarların etrafına pille çalışan gemici fenerleri yerleştirilmişti, ama şu an hiçbiri yanmıyordu. Fakat kapı eşiğinden, ortadaki hareketsiz figürü görmeye yetecek kadar ışık geliyordu.

Paul'ün elindeki bıçak takırtıyla yere düştü. *"Sam!"*

En yakındaki lambayı el yordamıyla açtım, beliren ani parlaklıkla gözlerimi kırpıştırdım. Sam eski bir masaj masasında bağlı haldeydi. Başının tarafında üç ayaklı bir sehpa üzerine bir fotoğraf makinesi yerleştirilmişti, objektifi doğrudan doğruya Sam'in yüzüne çevriliydi. Yanında ahşap bir sandalye vardı. Dağ kulübesinde gördüğümüz sahnenin aynısıydı. Sam'in el ve ayak bilekleri geniş deri kayışlarla sabitlenmişti ve daha ince bir kayış da boğazına dolanmıştı, yumuşak etine gömülecek kadar sıkıydı. Kayışın uçları; çelik dişliler ve aralarındaki ahşap bir dolama kolundan oluşan karmaşık bir mekanizmaya bağlıydı.

York'un İspanyol bocurgatı.

Bütün bunlar küçük odaya girdiğimiz ilk saniyelerde algıladığım şeylerdi. Sam'in boynuna dolanmış kayışın gerginliğini görünce, *Çok geç kaldık* diye düşündüm. Sonra Paul bir tarafa kaydı ve o zaman Sam'in gözlerinin dehşetten faltaşı gibi açık olduğunu, ama halen yaşadığını gördüm.

Masada bağlı halde yatarken şişkin karnı inanılmaz büyük görünüyordu. Yüzü kırmızı ve gözyaşlarının izleriyle kaplıydı ve ağzına da kaim bir kauçuk tıkaç sokulmuştu. Paul tıkacı çıkarırken Sam kesik kesik nefesler almaya uğraştı, ama boğazına sarılı kayış engelliyordu. Konuşmaya çabalıyor, nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Artık geçti. Ben buradayım. Kıpırdama," dedi Paul.

Sam'in ayak bileklerindeki kayışları gevşetmeye giderken ıslak bir şeye basınca ayağım kaydı. Aşağıya bakınca beyaz döşeme karolarının üzerinde yer yer göllenmiş koyu renkli sıvıyı, gördüm. Ambulanstaki kan lekelerini hatırlayınca buz kestim, ama sonra sıvının kan olmadığım fark ettim.

Sam'in suyu gelmişti.

Ayak bileklerindeki kayışlan koparırcasına çıkardım. Yanımda duran Paul de bocurgatın koluna uzandı.

"Ona dokunma!" diye uyardım. "Ne tarafa döndüğünü bilmiyoruz."

Sam'i buradan derhal çıkarmak zorundaydık, ama bocurgatın kayışı boğazına epeyce gömülmüştü. Yanlışlıkla sıkarsak onu öldürebilirdi. .

Kararsızlığın verdiği eziyet Paul'ün yüzünden okunuyordu. Gözleri yerde, aranıyordu. "Bıçak nerede? Kayışı kesip..."

Tam o anda kulakları sağır edici bir feryat Paul'ün sesini bastırdı. Arkamızdan geliyordu, şelale, havuzunun yanındaki kararmış kemerin öbür tarafından. Giderek tizleşti, neredeyse bir insana ait değil gibiydi, sonra duvarlarda yankılanıp kesildi.

Sessizliğin içinde sadece uzaklardaki musluğun damlama sesi kaldı. Paul ve ben birbirimize baktık. Paul'ün ağzı soru soran bir şekil almıştı.

Derken York sendeleyerek kemerin bu tarafına geçti.

Cenaze levazımatçısı tanınmayacak haldeydi. Koyu renk takım elbisesi leş gibiydi ve leke içindeydi, saçları keçeleşmişti. Bize bağırırken boynundaki damarlar fitil fitil kabarmıştı, uzun ağızlı bir bıçağı iki eliyle tutmuş sallıyordu. Durduğum yerden bile üzerindeki kanı görebiliyordum, eline akan kan zayıf ışıkta siyah görünüyordu.

Elimden bırakmış olduğum ahşap payandayı tekrar alırken kollarımla bacaklarım hissizleşmiş ve ağırlaşmış gibiydi.

Paul'e "Sam'i buradan çıkar!" derken sesim titriyordu. İleri çıkıp York'un karşısına geçtim.

Bana doğru paytak paytak geldi, bıçağını arka arkaya vahşice havaya savururken kükrüyordu. İki elimle tuttuğum payanda zavallılık derecesinde çürüktü. *Onlara zaman kazandır. Başka her şeyi unut.*

"Dur!" diye bağırdım. Ya da bağırdığımı sandım; ondan sonrasındaysa bunu yüksek sesle gerçekten söyleyip söylemediğimden bile emin değildim.

"Bıçağı bırak!"

Ses, merdivenlere götüren koridordan gelmişti. Hemen arkasında Jacobsen olduğu halde Gardner kapı eşiğinde belirdiğinde içimi bir rahatlama dalgası kapladı. İkisi de silahlarını çekmişler, iki elleriyle kavrayarak York'a doğrultmuşlardı.

"Bırak bıçağı! Şimdi!" diye tekrarladı Gardner.

York onlara doğru dönmüştü. Açık ağzı gevşekti, nefes nefeseydi. Bir anlık bir duraklama olunca, bıçağı bırakacağını, bu işin burada biteceğini düşündüm.

Ama o anlaşılmaz bir haykırışla hantal hantal Jacobsen'a doğru yürümeye başladı.

"Uzak dur!" diye bağırdı Gardner.

York bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi ama durmadı. Jacobsen donakalmıştı. York elinde bıçakla üzerine üzerine giderken Jacobsen'm solgun yüzündeki sert ifadenin değişmediğini görebiliyordum, ama yerinden de kımıldamıyordu.

Son derece şiddetli iki ayrı patlama sesi duyuldu.

Fayans kaplı odanın içinde kulakları sağır edici seslerdi. York tökezledi, bir tarafa yalpaladı ve duvardaki büyük aynaya doğru devrildi. Ayna parçalanırken York bir çeşmenin üzerine yığıldı ve kendisiyle birlikte çeşmeyi de yere sürükledi, her yana alçı ve sır parçalan saçıldı.

Patlayan silahın ve kırılan camın yankılan yavaş yavaş söndü. Kulaklarım acıyla çınlıyordu. Havada hafif mavi bir pus asılı kalmıştı. Çürüme kokusunun üzerine şimdi bir de barutun şenlik ateşi kokusu eklenmişti. York yerde hareketsiz yatıyordu. Gardner hızla yanma gitti. Hâlâ silahı ona çevrili haldeyken bıçağı uzaklaştırmak için York'un elini tekmeledi, sonra hemen diz çöküp boğazına parmaklarını koydu.

Acele etmeden ayağa kalktı ve silahını tekrar kemerine taktı. Jacobsen hâlâ silahını doğrultmuş haldeydi, ama şimdi namlu yere bakıyordu.

Yanaklarına tekrar renk gelirken "Ben... özür dilerim," diye kekeledi. "Yapamadım..."

"Daha sonra," dedi Gardner.

Tedavi odasından bir hıçkırık sesi geldi. Dönüp bakınca Paul'ün Sam'e oturması için yardımcı olduğunu gördüm. Sam öksürür ve nefes almaya çalışırken Paul onu sakinleştirmeye uğraşıyordu. Bocurgatın kayışını kesmişti, ama Sam'in boğazı sanki yanmış gibi mosmor bir çizgiyle çevrelenmişti.

"Ah, Tanrım, sandım ki... San-sandım ki..."

"Şışş, iyisin, her şey yolunda, artık sana zarar veremez."

"Onu *durdurduramadım.* Ona ha-hamileyim dedim, o da bana... bana bu *iyi* dedi, beklemek istiyormuş, ben... ben... Ah, *Tanrım!"*

Sancı girince iki büklüm oldu. "O iyi mi?" diye sordu Gardner.

"Doğum başladı," dedim. "Bir ambulans getirtmeniz gerek." "Yolda. Mesajınızı aldığım sırada Knoxville'e dönüyorduk. Hemen destek ekibini ve sağlık görevlilerini çağırttım. Tanrım, ne düşünüyordunuz yahu?"

Fakat ne Gardner'm öfkesi için ne de benim o yarım yamalak yol tarifimle bizi bu kadar çabuk nasıl bulabildiklerini sormak için vaktim vardı. Sam'in yanma gittim, yüzü acıyla buruşmuştu. "Sam, ambulans yolda. Seni hastaneye götüreceğiz, ama bana

boğazından başka bir yerinde yara veya zedelenme var mı söylemen gerek."

"Ha-hayır, ben... sanmıyorum, beni buraya koydu ve *bıraktı*! Ah, Tanrım, dışarıdaki bütün o *cesetler,* hepsi ölmüş..."

"Onlar için endişelenme. Bana kasılmaların ne zaman başladı söyleyebilir misin?"

Nefes almaya çabalarken yoğunlaşmaya çalıştı. "Ben... sanırım ambulansta. Kapıya geldiğinde bir *hata* olduğunu düşündüm. Paul'ü aramam gerektiğini söyledi, ama arkamı dönünce... kolunu boynuma doladı ve... ve *sıktı..."*

Bir boğma tekniğini tasvir ettiğini fark ettim. Gerektiği gibi yapılırsa saniyeler içinde bilinç kaybına neden olabilirdi ve sonradan kalıcı bir etki de bırakmazdı. Yanlış hesaplanırsa da kolayca öldürebilirdi.

Tabii bu York'un umurunda olmazdı.

"Nefes alamıyordum!" diye hıçkırdı Sam. "Her şey kararda ve sonra ambulansta bu *acıyla* uyandım... Ah Tanrım, *acıyorl* Bebeği kaybedeceğim, değil mi?"

"Bebeği kaybetmeyeceksin," dedim, hissettiğimden fazla bir güvençle. "Seni buradan çıkaracağız, tamam mı? Sadece bir iki dakika daha kıpırdamadan otur."

Dışarı çıkıp spaya gittim, tedavi odasının kapısını arkamdan çekip kapattım. Gardner'a "Sağlık görevlileri ne zaman gelir?" diye sordum.

“Buraya mı? Belki yarım saat kadar sonra.”

Çok uzundu. “Arabanız nerede?”

“Ön tarafa park ettim.”

Bu beklenmedik bir piyangoydu. Paul ve benim gibi, onların da yamacı geçerek geldiklerini sanmıştım, ama Sam için o kadar endişeliydim ki merakım uzun sürmedi.

“Sam’i buradan ne kadar çabuk götürürsek o kadar iyi,” dedim. “Onu sizin arabaya götürürsek yolda ambulansla karşılaşabiliriz.”

Jacobsen “Yukarıdan tekerlekli sandalyeyi getireyim,” dedi. Gardner başıyla onaylayınca hızla dışarı çıktı.

Gardner nemrut bir suratla şelale havuzundaki cesetlere bakıyordu.

“Dışarıda başkaları da mı var demiştiniz?”

“Ve burada da.” İçimi acıtan bir-esefle ona Summer’m cesedinin diğer tedavi odasında olduğunu söyledim.

“Yüce Tanrım.” Gardner şok olmuş görünüyordu. Elini yüzünden geçirdi. “Siz burada kalırsanız müteşekkir olurum. Neler olduğunu duymam gerek.”

“Onları kim götürecek?” Paul uygun değildi, Sam bu haldeyken olmazdı.

“Diane gidebilir. Yolları sizden daha iyi biliyor.”

Spanm döşemesinde yatan cesetlere baktım. Burada zaten yeterince kalmıştım, daha fazla durmak istemiyordum. Ama pratisyen hekimlik eğitimi almıştım, doğum doktoru değildim. Sam’e en büyük faydanın, onu olabildiğince çabuk ambulansa ulaştırabilecek birinden geleceğini biliyordum.

Burada kalmam daha uygundu.

“Tamam,” dedim.

Jacobsen, Sam ve Paul’le birlikte gittikten sonra Gardner’la ben kilitleri açılmış kapının yanında kaldık. Sam’i çürük merdivenden yukarı taşıma riskine girmektense bu yolu kullanarak dışarı çıkmalarının daha iyi olacağına karar verilmişti. Gardner. destek ekibiyle ambulansın durumunu kontrol etmek için telefon etmiş, sonra da spadan başka bir çıkış yolu var mı diye bakmaya gitmişti. Döndüğünde, kemerin öteki tarafındaki odalara geçişin tıkalı olduğu bilgisini verdi.

“York’un niçin öylece çıkıp gitmediğini bu açıklıyor,” dedi, ellerindeki tozu silkerek. “Siz girdiğinizde buradaydı herhalde ve yanınızdan geçmeden de dışarı çıkamazdı. Yukarıdaki katın zemininin yarısı göçmüş. Bu lanet yerin her tarafım termitler yiyor.”

İşte onlar bataklık avcılarını çekmişlerdi. Sonunda York’u ele veren, bizzat gizlendiği yer olmuştu. Şiirsel bir adalet söz konusuydu, ama bu konuda fazla düşünemeyecek kadar yorgundum.

Gitmeden önce Jacobsen çok az şey söylemişti. York’u vuramadığı için kendine hâlâ kızgm olduğunu tahmin ettim. Herhalde onun için müşkül bir durumdu, çünkü sahada çalışan bir ajanın o tür bir tereddütü felaketle sonuçlanabilirdi. Hiçbir şey olmasa bile, sicilinde kara bir leke olarak

kalacaktı.

Gardner olmasa işler çok daha kötü bir hal alırdı.

Üçü gittiklerinde, Gardner da ben de tekrar içeri girmek için bir harekette bulunmadık. Panjurları inik spanm içindeki dehşet sahnelerinden sonra gün ışığına çıkmak yeniden doğmak gibiydi. Rüzgar kokuyu bizden uzağa sürüklüyordu, havada çimenlerin ve çiçeklerin tatlı kokusu vardı. Ciğerlerimi o pis kokudan arındırmaya çalışarak derin derin nefes aldım. Ağaçlar yüzünden, durduğumuz yerden bahçedeki cesetler görünmüyordu. Ufka kadar uzanan engin yeşil dağlara bakınca, insanın bunu normal bir ilkbahar günü sanması neredeyse mümkündü.

Gözlerimi ağaçlar arasından parıltısı gelen havuza çevirerek "Bir görmek ister misin?" diye sordum,

Gardner o tarafa hevessizce baktı. "Henüz değil. Olay yeri aracının gelmesini bekleyelim."

İçeri girmek için de hâlâ hiçbir eğilim göstermiyordu. Havuzun olduğu tarafa, yamaca bakıyordu, ellerini iyice ceplerine sokmuştu. Acaba titremesini durdurmak için mi diye düşündüm. Az önce bir adam öldürmüştü, yaptığı kaçınılmaz bir şey olsa da baş etmek kolay olmayabilirdi.

"İyi misin?" diye sorduğum an sanki yüzünde bir kepengin indiğini seyrediyor gibi oldum.

"İyiyim." Ellerini ceplerinden çıkardı. "Buraya kendi başınıza gelerek ne halt ettiğinizi sandığınızı söylemediniz hâlâ. Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Gelmeseydik Sam ölmüş olurdu."

Bu sözüm kızgınlığını söndürmüştü. İçini çekti. "Diane, York'un son dakikaya kadar beklediğini düşünüyor, tam doğum ânına kadar. Bu durumdan yararlanmayı istiyordu. Bir seferde iki hayat."

Tanrım. Dağlara baktım ve gözlerimin önüne gelen görüntüleri defetmeye çalıştım.

"Sence iyi olacak mı?" diye sordu.

"Umarım." Onu zamanında hastaneye yetiştirirlerse. Bebekle ilgili bir komplikasyon olmazsa. Umulacak çok şey vardı, ama Sam'in şimdi hiç değilse bir şansı olmuştu. "Buraya o kadar çabuk nasıl gelebildiniz? Yol tarifimi duyduğunuzdan bile emin değildim."

"Duymadık. En azından anlam ifade eden bir şey duymadık," derken, tavrında o eski huysuzluğundan izler vardı. "Zaten duymamıza gerek de yoktu. York ön cama deriyi bıraktıktan sonra arabana bir av köpeği yerleştirmiştik."

"Bir ne?"

"Bir GPS izleme cihazı. Arabanı nerede bıraktığını biliyorduk, ama gittiğiniz eski yol hiçbir haritada yok. Bunun üzerine ben de en yakın gibi görünen yolu seçtim, o da bizi ön kapıya getirdi."

"Arabama *izleyici* mi yerleştirdiniz? Ve bana söyleme zahmetine bile girmediniz?"

"Bilmen gerekmiyordu."

Niçin önceki gece beni takip eden kimseyi görmediğimi ve TBI ajanlarının Paul ve Sam'in evine nasıl o kadar kısa sürede vardıklarını şimdi anlıyordum. Hiç kimsenin uygun görüp de bana bunu haber vermemesi yüzünden birden sinirlendim, ama şu şartlar altında pek de şikayet edemezdim.

İzleme cihazının yerleştirilmiş olmasına ancak memnun olabilirdim.

"Peki doğru yere geldiğinizi nereden biliyordunuz?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyordum. Ama eski bir kapıda yeni bir asma kilit vardı, yani belli ki birisi insanları uzak tutmayı istiyordu. Araçta cıvata keskimiz vardı, ben de kilidi kestim ve bir bakmak için içeri girdim."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. Arama emri olmadan özel mülke girmek büyük günahlardandı ve Gardner da protokoller konusunda çok titiz biriydi. Yüzü karardı.

"Beni telefonla aramıştın, bunun geçerli sebep oluşturduğuna karar verdim." Çenesi dışarı çıktı. "Hadi, tekrar içeri girelim."

Koridorda ilerlerken o iğrenç çürüme kokusu dört bir yanımızı sardı. Kapıdan gelen ışık spaya ulaşmıyordu ve parlak güneşten içeri yeni girdiğimiz için, loş odalar şimdi öncekinden de daha iç karartıcıydı. Neyle karşılaşacağımı bilmem, şelale havuzuna çöp gibi üst üste atılmış cesetlerin bende yarattığı etkiyi azaltmadı.

York'un cesedi bıraktığımız şekilde, tıpkı kurbanlarının cesetleri gibi hareketsiz yatıyordu.

"Tanrım, *bu kokuya* nasıl dayanıyordu?" dedi Gardner.

Sam'i bulduğumuz küçük odaya girdik. Paul'ün Sam'in boğazından keserek çıkardığı deri kayışın kesik uçları eski masaj masasının üzerinde ölü bir yılan gibi yatıyordu. Masanın baş tarafına cıvatalanmış bocurgatın özenle yapıldığı belliydi. Kayışın uçları, çok iyi bir çark düzeneğinden oluşan ve cilalı bir ahşap kolla çalıştırılan karmaşık bir mekanizmaya bağlıydı. Kol çevirilince kayış geriliyor, boşta bırakıldığında dişliler kayışın kaymasını önlüyordu.

Çok daha basit bir düzenek de aynı derecede etkili olurdu, ama York yeterince iyi bulmazdı. Narsist biri olarak, bir parça tahtanın etrafında burulan bir ip onu tatmin etmezdi.

Bu hayatının eseriydi.

"Müthiş bir aygıt." Gardner'm sesinden neredeyse hayranlık okunuyordu. Birdenbire kaskatı kesildi, kafasını dikleştirdi. "Neydi o?"

Kulak kabarttım, ama tek ses hâlâ damlayan musluğunkiydi. Gardner tedavi odasından çıkmıştı bile, eli silahının üzerinde hazır duruyordu. Arkasından gittim.

Spada değişen bir şey yoktu. York hâlâ kıpırtısız yatıyordu, etrafında katran kadar siyah ve durgun kan göllenmişti. Gardner, odalara giden kemerli koridoru hızlı bir şekilde kontrol ettikten sonra gevşedi, elini çekince ceketi tekrar belindeki silahın üstüne düştü.

"Önemli bir şey değildir..."

Utanmış görünüyordu, ama ürkek davrandığı için onu suçlayamazdım. Destek ekibi geldiğinde ben de rahatlayacaktım.

"Bana diğer cesetleri gösterseniz iyi olur," dedi, tekrar baştan ayağa profesyonelliğe bürünmüştü.

Paul ve benim Summer'ı bulduğumuz küçük odaya onunla birlikte girmedim, istediğimden fazlasını görmüştüm zaten. York'un cesedinin yanında bekledim. Ceset kırık ayna parçaları ortasında,

bir tarafı üzerine yayılmış yatıyordu. Kanın içinde gümüş adacıklar gibi parlayan, kenarları sivri ayna kırıkları vardı.

Yerde yatan kıpırtısız şekle baktım, şu anki mutlak hareketsizliği ile kısa süre önceki kükreyen enerjisi arasındaki uçurum daha da çarpıcı geldi. İçim nefret ya da acıma hissedemeyecek kadar boştu. York'un kurban ettiği bütün hayatlar tek bir soruyu yanıtlama yönündeki nafile bir girişimdi: *Hepsi bu kadar mı?*

Artık yanıtı biliyordu.

Dönüp gitmek üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Tekrar York'a baktım, kafamdan uydurup uydurmadığımdan emin değildim. Uydurmuyordum.

Gözlerinde yanlış bir şey vardı.

Kana basmamaya dikkat ederek cesedin yanma çömeldim. Görmeyen gözler o kadar kanlanmıştı ki haşlanmış gibi görünüyorlardı. Etraflarındaki deri çok kötü yangılıydı. Ağzı da öyleydi. Üzerine eğilince gelen keskin buğulardan gözlerim yaşarınca geri çekildim.

Karanlık odada kullanılan kimyasallar.

York'un cesedini sırtüstü çevirirken kalbim küt küt atıyordu. Ceset yerde dönerken, bıçak tutan kanlı eli gevşekçe düştü.

Gardner'm onun nabzını kontrol etmeden önce bıçağı uzaklaştırmak için elini tekmelediğini hatırladım, oysa bıçak sımsıkı kapalı avucunun içindeydi hâlâ. Nedenini şimdi anlıyordum.

Kuru kanla kabuk gibi kaplı olan York'un parmaklan bıçağın sapma çivilenmişti.

O anda her şey yerine oturdu. İşittiğimiz o ızdıraplı inilti ve York'un anlaşılmaz çığlıkları, bıçağı çılgınca savurup durması. Izdırap içindeydi, toksik kimyasallar hem ağzını kavurmuş hem de onu hemen hemen kör etmişti ve elinden çivileri çıkarmaya çalışıyordu. Biz sadece beklediğimiz şeyi görmüştük, deli bir adamın çıldırmışcasına saldırısını, oysa York bize saldırmıyormuş.

Yardım edelim diye yalvarıyormuş.

Ah, sevgili Tanrım. Ayaklarım birbirine dolanarak yerden kalkmaya uğraşırken "Gardner!" diye bağırdım.

Arkamdaki odadan gelişini işittim. "Tanrı aşkına, sen *ne yaptığını* sanıyorsun?"

Ardından olanlar, ağır çekim bir çaresizlik sahnesi şeklinde gerçekleşti.

York'un kırdığı büyük aynanın sağlam kalan kısmı, önümdeki duvara sabitlenmiş halde duruyordu. Parçalanmış yüzeyinde, Gardner'm şelale havuzunu geçtiğini gördüm. O bunu yaparken havuzdaki cesetlerden biri kımıldadı. Diğerlerinden ayrılıp Gardner'm arkasında ayağa kalkarken nutkum tutuldu.

Benim için duran zaman yemden işlemeye başlayınca uyarmak için bağırdım, ama çok geçti. Boğuk bir çığlık işitildi ve ayağa kalktığımda, Gardner'ın boğazına mengene gibi kenetlenmiş koldan kurtulmak için mücadele ettiğini gördüm.

Hissizleşmiş bir halde, içimden yine o boğma tekniği diye geçirdim. Sonra Gardner'm

arkasındaki figür tutuşunu değiştirdi, o zaman panjurları inik pencerelerden yüzüne düşen kirli ışıkta kim olduğunu görünce şok oldum.

Kyle ağzı açık, düzensiz nefesler alıyordu. Yuvarlak yüz hatları aynıydı, ama hatırladığım o sevimli genç morg asistanı değildi.

Giysileri ve saçları, çürümekte olan cesetlerin sıvılarıyla keçeleşmişti ve yüzünde veremlilere özgü ölümcül bir solgunluk vardı. Ama en kötüsü gözleriydi. Görünümlerini değiştiren o her zamanki gülümsemesi olmadan, gözleri çoktan ölmüş bir şeyin sabit, boş bakışma sahiptiler.

Gardner'm boğazına sardığı kolunu daha da sıkarak "Kıpırdarsan onu öldürürüm," dedi nefes nefese.

Yüzüne kan hücum etmiş olan Gardner boğazım sıkan kolu tırmalıyordu, ama kolu gevşetmek için tutabileceği bir aralık yoktu. Elini kemerindeki silaha attığında içimde bir umut dalgası kabardı. Fakat bilincini kaybetmeye başlamıştı bile, beyni kandan ve oksijenden mahrum kaldığından, beyinel koordinasyonunu sağlayamıyordu. Seyrederken elinin gevşekçe yana düştüğünü gördüm.

Ajanın ölü ağırlığı altında öne eğilen Kyle, Sam'i bulduğumuz tedavi odasını işaret etti.

"Oraya!"

Ben hâlâ zihnimi çalışması için zorlamaya uğraşıyordum. Gardner ilk TBI ajanlarının gelmesi ne kadar sürer demişti? Yarım saat mi? *Bunu ne kadar zaman önce söylemişti?* Hatırlayamıyordum. Otomatik bir biçimde küçük odaya doğru bir adım atınca aynanın kırık parçalan ayaklarımın altında çıtırdadı. Sonra masaj masasını gördüm, deri kayışları açık halde bekliyordu.

Durdum.

"İçeri! Şimdi!" diye kükredi Kyle. "Yoksa onu öldürürüm!"

Cevap vermeden önce ağzımı ıslatmam gerekti. "Onu zaten öldüreceksin:"

Sanki başka bir dilde konuşmuşum gibi bana gözlerini dikmiş bakıyordu. Yüzünün solgunluğu şimdi daha da dikkat çekiciydi. Tıraşı gelmiş sakallarının siyahlığı ve gözlerinin altındaki morluklarla kontrast içinde, yüzü, insanı şok edecek ölçüde beyazdı. Yağlı bir ter parıltısı derisini vazelin gibi kaplamıştı. Sağlık görevlisi üniforması gibi görünen bir kıyafet giyiyordu, gerçi o kadar pisti ki ne olduğunu anlamak zordu.

Rahatça güvenlik görevlisi üniforması sanılabilirdi.

"İçeri dedim sana!" Kyle, Gardner'm boğazına birden asılınca TBI ajanı yapma bebek gibi silkelendi. Hâla nefes alıp almadığını anlayamıyordum, ama boğazındaki basınç çok uzun sürerse sağ kalsa bile beyin'hasarı olurdu.

Eğilip yerdeki ayna kırıklarından birini aldım. Bıçak gibi uzun ve ince bir parçaydı. Kenarları avucuma gömülecek kadar sıkıca kavradım ve elimin titrediğini Kyle'ın görmemesini umdum.

Beni endişeyle seyrediyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bırak nefes alsın."

Küçümseyerek gülmeye çalıştı, ama gülümsemesi de ayna parçası kadar kırılgandı. "Onunla bana

zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama sen bunu öğrenmek istiyor musun?"

Dili hızla dudaklarından geçti. Kyle iri yarı bir erkekti, kilolu ve yapılıydı. *Tıpkı York gibi*. Eğer Gardner'ı bırakıp benim üzerime saldırırsa şansım olacağından şüpheliydim. Ama sürekli olarak elimdeki ayna parçasına kayan gözlerinde kararsızlık okudum.

Gardner'm boğazına doladığı kolunu bir iki hırıltılı nefes almasına yetecek kadar gevşettikten sonra tekrar sıktı. Kapı eşiğine hızla göz attığını gördüm.

"Bırak onu, söz veriyorum seni durdurmaya çalışmayacağım."

Hırıltılı bir kahkaha attı. "Beni *durdurmak mı?* Bana *izin* mi veriyorsun?"

"Gardner'm destek ekibi az sonra burada olacak. Eğer şimdi gidersen, belki..."

"Ve onlara kim olduğumu söylemene izin vereyim? Sen beni aptal mı sandın?"

Pek çok şeydi, ama aptal değildi. Şimdi ne olacak? Bilmiyordum. Ama onun da bildiğini sanmıyordum. Gardner'm ağırlığım taşımak için harcadığı efordan nefes nefese kalmıştı, öne doğru eğiliyordu ve kıpkırmızı olmuştu. Göz ucumdan ajanın kemerindeki silahı görebiliyordum. Belli ki Kyle'ın şimdiye kadar silah aklına gelmemişti.

Eğer gelseydi...

Onu konuşturmaya devam et. York'un cesedini işaret ettim. "Onu bu şekilde sakatlamak hoşuna gitti mi?"

"Bana seçme şansı bırakmadınız."

"Yani o sadece bir *yanıltmacaydı?* Sırf kaçabilmek için mi ona bunu yaptın?" Sesime aşağılama tonu katmak için uğraşmam gerekmedi. "Üstelik işe bile yaramadı, değil mi? Bütün hepsi bir hiç içindi."

"Sence ben bunu *bilmiyor* muyum?" Bağırırken sanki acı çekiyormuş gibi yüzü buruşmuştu. Cenaze levazımatçısınm cesedine baktı. "Tanrım, bu işe ne kadar *zaman* harcadığım hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar *plan yaptığım* hakkında? Böyle olmaması gerekiyordu! York benim çıkışımdı, benim lanet mutlu s*onuml* Avery'nin karısıyla birlikte bulunacaktı... yakalanmaktansa intihar etmeyi tercih eden bir zavallı. Hikâyenin sonu! Ondan sonra Knoxville'den ayrılacak, yeni bir yere doğru yola koyulacaktım, ama şimdi olanlara bak! Lanet olsun, tam bir *ziyanl"*

"Bu hikâyeye kimse inanmazdı."

"Öyle mi?" dedi tükürür gibi. "Evinde bıraktığım fotoğraflara inandılar! İnanmalarını istediğim diğer her şeye de inandılar!"

Sam'den söz ettiğinde şakaklarım zonklamaya başlamıştı. "Diyelim ki inandılar, sonra ne olacaktı? Başka hamile kadınları mı öldürecektin?"

"Buna mecbur kalmayacaktım! Avery'nin karısı *hayatla* o kadar doluydu ki! Aradığım oydu. Bunu *hissedebiliyordum*!"

"Tüm diğerlerinde hissettiğin gibi mi? Summer'da hissettiğin gibi mi?" Kendimi kaybedip

bağırmıştım.

"O Lieberman'm gözdesiydi!"

"Senden *hoşlanmıştıl"*

"lrving'den daha çok hoşlanmıştı!"

Bu dediği beni şok etti, sustum. Hepimiz Irving'in hedef seçilmesinin nedeninin televizyondaki röportajı olduğunu sanmıştık. Ama profilcinin Summer'la flört ettiği o gün Kyle da morgdaydı. Ertesi gün Irving kaybolmuştu.

Ve şimdi Summer da karanlıkta yatıyordu.

Summer sadece Irving'in gülümsemesine *karşılık vermişti. Hepsi o kadardı.* Kyle'ın egosuna göre belli ki bu kadarı yeterliydi.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Ama Kyle'ın dikkati dağılmış ve Gardner'm boğazım sıktığı kolunu gevşetmişti. TBI ajanının göz kapaklarının titreşerek aralandığını görünce aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Tom'la derdin neydi? O kadar büyük bir tehdit miydi?"

"O bir *sahtekardı*!" Kyle'ın yüzü kasılarak çarpıldı. "Büyük adli antropolog, *uzman*[1]. Ününün tadını çıkarıyor, çalışırken *caz* dinliyordu, sanki pizza salonundaymış gibi! Hicks hıyarın tekiydi, ama Lieberman kendini özel sanıyordu! Evrendeki en büyük gizem burnunun dibindeydi, ama onda çürümenin ötesine bakacak hayal gücü yoktu!"

"Tom bulamayacağı cevapları aramakla vakit harcamayacak kadar akıllıydı." Şimdi Gardner'm yeniden hırıldamaya başladığını işitebiliyordum, ama ona bakma riskine girmedim. "Ne aradığını bile bilmiyorsun, değil mi? Öldürdüğün bütün o insanlar, bütün bu... bu *istiflediğin* cesetler, ne için? Yaptığın hiçbir şeyde hiçbir amaç yok. Ölü bir şeyi sopayla dürten çocuklar gibisin..." *"Kapa çeneni*!" dedi ağzından tükürükler saçarak.

"Ne kadar hayatı heba ettiğinden haberin var mı senin?" diye bağırdım. "Hem de ne için? *Fotoğraflarını* çekebilesin diye mi? Bunun sana bir şey göstereceğini mi sanıyorsun?"

"Evetl Doğru olan gösterebilir! Sen de Lieberman kadar kötüsün," dedi ağzım bükerek. "Sadece ölü eti görüyorsun. Ama bundan daha fazlası var! *Ben* bundan fazlasıyım! Hayat *iki-değerlidir,* devre ya açık ya da kapalıdır! İnsanların gözlerinin içine baktım ve hayatın onlardan çıkıp gittiğini gördüm, bir şalteri indirir gibi! Peki nereye gitti? Bir şey *oluyor,* tam o zaman, tam o anda! Onu *gördüm*[1]*."*

Sesi çaresiz geliyordu. Ve birdenbire fark ettim ki, durumu tam olarak buydu. Her şey bununla ilgiliydi. Katilin kimliği konusunda yanılmıştık, ama Jacobsen başka her şey hakkında haklıydı. Kyle kendi ölümlülüğünü saplantı haline getirmişti. Hayır, saplantı yapmış değildi, ona bakınca şimdi fark ediyordum.

Dehşet korkuyordu.

"Elin nasıl Kyle?" diye sordum. "Tahminimce sen sadece eline iğne battı numarası yaptın. Tom senden Summer'a yardım etmeni istediğinde sana iyilik yaptığını düşünüyordu, ama sen yalnızca içimizden birinin çıkmaza girdiğini görmeyi umarak etrafta dolanıyordun, değil mi? Peki sonra ne

olmuştu, sinirin mi bozulmuştu?"

"Kapa çeneni!"

"Mesele şu ki, eğer sadece numara yapıyorduysan niçin bembeyaz kesilmiştin? Sana bütün iğnelerini yaptırdın mı diye sorduğum zaman etkilendin, değil mi? O zamana kadar, öldürdüğün insanlardan birinden enfeksiyon kapma meselesini düşünmemiştin, öyle değil mi?"

"Sana çeneni kapatmanı söyledim!"

"Testlerde Noah Harper'm kanında Hepatit C çıktı. Bunu biliyor muydun Kyle?"

"Yalancı!"

"Bu doğru. Hastane, temas sonrası tedavi almanı önerdiğinde kabul etmeliydin. O iğnelerden birini kendine batırmadıysan bile yine de açık bir yaran vardı. Ve eldivenindeki bütün o kan pıhtıları... Ama aslında sen oralarda olmayı planlamamıştm, değil mi? Sonra da kurbanlarından birinden enfeksiyon kapmış olabileceğini kabullenmek yerine kafam kuma gömmek çok daha kolay geldi."

Yüzü öncekinden de solgundu. Kafasıyla hızla tedavi odasını işaret etti. "Son kez söylüyorum! Gir şuraya, *hemen!"*

Ama yerimden kıpırdamadım. Onu lafa tuttuğum her dakika yardımın gelmesi yaklaşıyordu. Ayrıca solgunluğuna, nefes alışındaki düzensizliğe bakınca, başka bir şey düşünmeye başlamıştım. Şansı varken kaçmak yerine, niçin dikkatlerimiz York'un üzerindeyken fark ettirmeden dışarı çıkabilme ihtimalim riske atarak saklanmayı seçmişti? *Belki de Sam'i öldürmemesiyle aynı sebepten. Gardner'ı boğarak öldürmeyip benim hakkımdan da gelmemesiyle aynı sebepten.*

Çünkü yapamıyordu.

"Çarpışmada fena darbe almışsın, değil mi?" dedim, ses tonumu söyleşi havasında tutmaya çalışarak. Bana endişeli bir ifadeyle baktı, göğsü düzensiz olarak inip kalkıyordu. "Ambulansın direksiyonunu gördüm. Kaburgalarım fena kırmış olmalı. Araba kazalarında en yaygın ölüm sebebinin bu olduğunu biliyor muydun? Kaburgalar kırılıp akciğerlere batar. Ya da kalbe. Morgda bu tür yaralanmaları kaç kere gördün?"

"Kapa çeneni."

"O şiddetli, bıçak gibi batan acıyı her nefes alışında yaşıyorsun, değil mi? Akciğerinin dokusunu yırtan kemik parçalarının verdiği acı o. Nefes almak zor, değil mi? Ve çok daha kötüleyecek, çünkü ciğerlerin kanla doluyor. Ölüyorsun Kyle."

"KAPA O LANET ÇENENİ!" diye haykırdı.

"Eğer bana inanmıyorsan kendine bir bak." Duvardaki kırık aynayı işaret ettim. "Ne kadar solgunsun, gördün mü? Çünkü kanaman var. Kısa zaman içinde tıbbi yardım almazsan ya kan kaybından ya da kendi kanında boğularak öleceksin."

Aynadaki kırık yansımasına bakarken ağzı kıpırdıyordu. Aslında ne kadar kötü yaralandığı hakkında bir fikrim yoktu, sadece onun hayal gücünü besliyordum. Kyle kadar kendine saplantılı biri için bu yeterli olurdu.

Gardner'ı neredeyse unutmuştu. TBI ajanı şimdi kendine gelirken gözlerini kırpıştırıyordu. Sanki boğazına dolanan kolu test eder gibi hafifçe yer değiştirdiğini gördüğümü sandım. *Hayır, şimdi olmaz. Lütfen, kıpırdamadan dur.*

"Teslim ol," diyerek çabucak devam ettim.

"Seni uyarıyorum..." .

"Kurtar kendini Kyle. Eğer şimdi teslim olursan tıbbi bakıma alınabilirsin."

Bir an sustu. Ağladığım fark edince şoke oldum.

"Beni zaten öldürecekler."

"Hayır, öldürmeyecekler. Avukatlar bunun için var. Hem duruşmalar da yıllar sürüyor."

"Hapse giremem!"

"Onun yerine ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

Ağlamamak için burnunu çekti. Gerginliğini atmaya başladığını görünce az önce yüzümde aniden beliren umutlu ifadeyi silmeye çalıştım.

Derken Gardner'm eli milim milim silahına yaklaşmaya başladı.

Kyle onun ne yaptığını görüp "*Kahretsin!"* dedi ve Gardner'm boğazına iyice asıldı. Ajan nefes almaya çalışırken tıkandı ve elini halsizce silahına uzatmaya uğraşırken Kyle boştaki elini silaha attı. Zamanında yetişemeyeceğimi bilerek onlara doğru hamle ettiğim an kapı eşiğinden bir ses geldi.

Jacobsen kapı pervazında duruyordu, yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti. Silahına ulaşmak için ceketini yana açtı.

"Bırak onu!" diye bağıran Kyle dönünce, Gardner Jacobsen'la onun arasında kaldı.

Jacobsen durdu, eli tabancasının kabzasındaydı. Kyle Gardner'm tabancasını klipsinden kısmen kurtarmıştı, ama ulaşmak için ajanın gövdesinin etrafından zor bir açıyla uzanması gerekiyordu. Ortamın sessizliğini bozan tek şey Kyle'ın düzensiz nefes alışlarıydı. Gardner artık hiç kımıldamıyordu..Boğazına kenetlenen Kyle'ın kolu altında gövdesi çuval gibi sarkıyordu, yüzü iyice morarmıştı.

Kyle dudaklarım yaladı, gözleri Jacobsen'm kemer kancasındaydı.

Jacobsen "Elini silahtan çek ve onu bırak!" dedi, ama bütün otoriter tavrına rağmen sesi hâlâ titriyordu.

Kyle da bunu duydu. Adrenalin ona yeni bir güç katmıştı. Gülümseyerek kafasını iki yana sallarken yuvarlak yüzü bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Tekrar kontrolü ele almıştı. Eğleniyordu.

"Ah, hiç sanmıyorum. Bence senin silahım yere bırakman gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak. Son şansın..."

"Şişş." Sanki Gardner dinliyormuş gibi kafasıyla onu işaret edip "Ortağının nabzını güçlükle hissediyorum," dedi. "Gittikçe zayıflıyor. Yavaşlıyor.... yavaşlıyor..."

“Onu öldürürsen seni vurmamı engelleyecek hiçbir şey kalmaz.”

Kyle’ın kendini beğenmiş tavrı birden yok oldu. Pembe dili dudaklarım ıslatmak için tekrar dışarı çıktı ve tam o anda yukarıdaki kattan sert ayak sesleri geldi. Kyle’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Jacobsen’m dikkati biraz dağılınca Gardner’m kemerinden silahı kaptığı gibi ateş etti.

Jacobsen’ın sendelediğini gördüm, ama o da silahım çekip ateş etmişti. Kyle Gardner’ı düşmeye bırakırken iki patlama daha işitildi ve başımın yakınındaki aynanın bir parçası patladı, üzerime kıymıklar saçıldı. Sonra Kyle’ın silahı takırtıyla yere düştü ve kendisi de sanki ipleri kesilmiş gibi yere yığıldı.

O öğleden sonra kulaklarım ikinci kez çınlarken Jacobsen’a doğru atıldım. Kapı eşiğinde yere çökmüştü, silahı hâlâ Kyle’ın olduğu tarala kaskatı doğrultulmuş haldeydi. Ceketindeki giderek yayılan koyu lekeyle tam bir zıtlık içinde yüzü tebeşir gibi beyazdı. Leke sol tarafında, boynu ile omuzu arasındaydı, ben

bakarken daha da büyüyor, ıslak ıslak parlıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. “Ben... sanırım...”

“Otur. Konuşmaya çalışma.”

Jacobsen’ın ceketini yırtarcasına çıkarırken Gardner’m hareketsiz bedenine kısa bir bakış atabildim. Nefes alıp almadığını göremiyordum, ama Jacobsen’ın durumu daha acildi. Eğer mermi bir atardamara rastgelmişse saniyeler içinde kan kaybından ölebilirdi. Merdivenden inen ve koridorda ilerleyen patırtılı ayak sesleri vardı, ama neredeyse işitmiyordum bile. Ajanlar kapı eşiğinden içeri hücum ettiği sırada, Jacobsen’ın ceketini yaralı omuzundan sıyırmıştım, beyaz gömleğin kandan nasıl sırılsıklam olduğunu görünce nefesim kesildi. Birdenbire oda bağırışlarla doldu.

“Çabuk, bir an önce...” diye söze başladım, ama sürüklenerek uzaklaştırılıp yüzükoyun yere atıldım. *Ah, Tanrı aşkına!* Ayağa kalkmaya davrandım, ama bir şey beni kürek kemiklerimin arasından sertçe yere bastırdı.

“Yerde kal!” diye bağırdı bir ses.

Onlara *zaman yok* diye bağırdım, ama kimse dinlemiyordu. Bulunduğum yerden tek görebildiğim keşmekeş halinde bir sürü ayaktı.

Beni tanımaları ve ayağa kalkmama izin vermeleri âdeta asırlar sürdü. Yardımcı olmaya çalışan ellerden öfkeyle silkinerek kurtuldum. İlk yardım pozisyonuna getirdikleri Gardner’m başında çömelmiş insanlar vardı. Hâlâ kendinde değildi, ama en azından soluk aldığını görebiliyordum. Jacobsen’a döndüm, yanında iki ajan vardı. Vurulduğu taraftan boynunu ve omuzunu gömlekten kurtarmışlardı. Beyaz spor sutyeni kıpkırmızı lekeliydi. O kadar çok kan vardı ki yarayı göremiyordum.

“Ben doktorum, izin verin bakayım,” dedim, yanma diz çökerek.

Jacobsen’ın göz bebekleri girdiği şoktan ötürü büyümüştü. Gri gözleri genç ve korkmuş görünüyordu.

“Dan’le konuşuyordunuz galiba...”

“O iyi.”

“Ambulans... bir kilometre uzaklıkta bile değildi, o yüzden geri geldim. Yanlış bir şey olduğunu biliyordum...” Acıdan sözcükler ağzında yuvarlanıyordu. “York giderken evden hiçbir fotoğrafı almamıştı. Annesiyle babası, bütün geçmişi. Onları öylece bırakmazdı...”

“Konuşma.”

Boyun ile omuz arasında ilerleyen büyük trapez kasındaki kanla dolu yarığı görünce içim ferahladı. Mermi kasın tepesi boyunca bir oluk açmıştı, ama oradaki kanamaya rağmen ciddi bir hasar yoktu. Birkaç santim daha aşağıya ya da biraz daha sağı isabet etse hikâye renk değiştirirdi.

Ama yine de kan kaybediyordu. Gömleğini tomar yapıp yarasına basınç uyguladığım sırada, elinde bir ilk yardım çantasıyla başka bir ajan koşarak içeri girdi.

“Çekilin,” dedi bana.

Ona yer açmak için geri çekildim. Bir steril gazlı pedin paketini yırtıp açtı ve Jacobsen’ın soluğunu kesecek kadar sert bir şekilde yaraya bastırdı, sonra usta bir şekilde tamponu bantladı. Ne yaptığını bildiği belliydi, bunun üzerine ben de Gardner’m yanma gittim. Hâlâ bilinçsizdi ve bu kötüye işaretti.

Yanında diz çökmüş kadın ajana “O nasıl?” diye sordum.

“Söylemek zor,” dedi. “Sağlık görevlileri yolda, ama onlara ihtiyacımız olacağını beklemiyorduk. Burada neler oldu böyle?”

Cevap verecek mecalim yoktu. Kyle’ın sırtüstü yayılmış halde yattığı yere döndüm. Göğsü ve karnı kanla kaplıydı, görmeyen gözleri tavana bakıyordu.

Boynundan nabzına bakmak için uzandığım sırada “Zahmet etmeyin, o öldü,” dedi ajan.

Ölmemişti, tam olarak değil. Derinin altında belli belirsiz bir nabız kıpırtısı vardı. Parmaklarımı orada tuttum, kalbi son teklemelerini sergilerken açık gözlerine baktım. Kalp atışları daha da zayıflıyordu, aralarındaki süre gittikçe uzadı, sonunda tamamen durdu.

Gözlerine baktım. Ama içlerinde bir şey vardıysa bile ben göremedim.

“Yaralısınız.”

Gardner’m yanında diz çökmüş ajan elime bakıyordu. Elimden kan damladığını gördüm. Kırık cam parçasını tutarken kesmiş, olmalıydım, gerçi nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordum. Avucumda önceden var olan yara izini incecik bir ağız gibi boydan boya kesmişti, dudaklar arasından kan fışkırıyordu.

O âna kadar bir şey hissetmemiştim, ama şimdi soğuk, belirgin bir acıyla yanmaya başlamıştı.

Elimi üzerine sımsıkı kapadım ve "Yaşayacağım," dedim.

Epilog

Londra yağmurluydu. Tennessee'nin parlak güneşi ve yemyeşil dağlarından sonra İngiltere gri ve donuk geldi. Akşam iş çıkışı saatinde metro kalabalıktı; alışılageldiği üzere günün yorgunluğu içindeki yolcular treni sıkış tıkış doldurmuştu. Havaalanından aldığım gazeteye göz gezdirirken, ülke dışında olduğum süre zarfında olup bitenleri okudukça her zamanki kopukluk duygusunu yaşadım. Uzun bir seyahatin ardından eve dönmek insanda hep sanki zamanın birkaç hafta ilerisine götürülüp bırakıldığı, zaman yolculuğunun basit bir formunu gerçekleştirdiği duygusu yaratır.

Dünya bensiz devam etmişti.

Taksi şoförü sessizlik içinde araba sürmekten memnun kibar bir Sih'ti. Akşamın ilk saatleri camdan dışarıya, caddelere bakarken, uzun uçuşun ardından kendimi pis hissediyordum ve saat farkından dolayı sersemlemiştim. Taksi evimin olduğu sokağa saparken her nasılsa sokak bana farklı geldi. Nedenini biraz sonra anladım. Ülkeden ayrıldığım sırada ıhlamur ağaçlarının dalları henüz belli belirsiz yeşermeye başlamıştı, şimdiyse üstleri pıtrak pıtrak yeni yapraklarla doluydu.

Yağmur yavaşlayıp çiselemeye dönüşmüştü; arabadan inip şoföre parasını verdiğim sırada asfalt siyah cila gibi parlıyordu. Uçuş çantamı ve alet çantamı alıp ön kapıya götürdüm; onları yere bıraktıktan sonra elimi hafif hafif esnettim. Sargısını birkaç gün önce çıkarmıştım, ama avucumun derisi hâlâ biraz hassastı.

Kilide sokup çevirdiğim anahtarın sesi küçük koridorda yankılandı. Gitmeden önce, bana gelen postaların eve yollanmamasını istemiştim, ama onlar olmasa da siyah, beyaz karolar üzerinde el ilanlan ve broşürlerden oluşan sahipsiz bir yığın duruyordu. Çantaları içeri taşırken onları ayağımla ittim ve arkamdan kapıyı kapattım.

Daire tıpkı gittiğim, günkü gibiydi, tek fark birkaç hatta boyunca biriken tozdan dolayı yüzeylerin matlaşmış olmasıydı. Bir an kapıda durdum, evin boşluğu yine içimi sızlatmıştı. Ama beklediğim kadar şiddetli olmadı.

Alet çantasını yere bıraktıktan sonra uçuş çantamı masanın üzerine koyduğum an çıkan sert ses bana çantanın içindekini hatırlatınca küfrü bastım. Fermuarım açarken, dökülen alkolün kokusuyla karşılaşacağımı bekliyordum, ama kırılan bir şey yoktu. İlginç şekilli şişeyi masanın üzerine çıkardım; mantarın üzerine yerleştirilmiş minicik atla jokey hâlâ dörtnala pozunda donmuş haldeydiler. Şişeyi hemen açma düşüncesi cazip geldiyse de vakit henüz erkendi. Saatin ilerlemesini dört gözle bekleyecektim.

Mutfağa gittim. Evin içinin biraz serin olduğunu görünce, ilkbahar olsa da fark etmez burası İngiltere diye düşündüm. Kaloriferi yaktıktan sonradır ki, aklıma su ısıtıcısını doldurmak geldi.

Çay içmeyeli haftalar olmuştu.

Telefonumun mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Yirminin üzerinde mesaj gelmişti. Dinlemek için elim kendiliğinden tuşa gitti ama fikrimi değiştirdim. Acilen bana ulaşmak isteyen olursa cep telefonumu arayabilirdi.

Hem zaten mesajların hiçbiri Jenny'den olamazdı.

Kendime bir kupa çay yaptım ve kupayı yemek masasına bıraktım. Masanın ortasındaki boş meyve kasesinin içinde bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı elime alınca, evden ayrılmadan önce yazdığım bir not olduğunu gördüm: Varış *zamanını Tom'a net olarak bildir*.

Kâğıdı buruşturup tekrar kasenin içine attım.

Daha şimdiden eski hayatımın beni geri almaya başladığım hissedebiliyordum. Tennessee asırlar öncesinde kalmış gibiydi;

yusufçuklar ve cesetlerle dolu güneşli bahçenin ve sanatoryumda yaşanan kâbus gibi sahnelerin anısı, rüyaların gerçekdışılığma bürünmeye başlıyordu. Oysa hepsi fazlasıyla gerçekti.

Cedar Tepeleri'nden kırk bir ceset çıkarılmıştı; yirmi yedi tanesi toprağın üzerinde, geri kalanları spada ve tedavi odalarında bulunmuştu. Kyle ayrım gözetmemişti. Kurbanları yaş, cinsiyet ve etnik kimlik açısından rastgele bir karışımdı. Bazıları neredeyse on yıl önce ölmüştü ve kimliklerini teşhis etme işlemi hâlâ sürüyordu. Atmadığı cüzdanlar ve kredi kartları, süreci bir düzeye dek hızlandırdı, ama çok geçmeden anlaşıldı ki, bulunan kimlik kartlarından daha fazla ceset vardı. Kurbanlarının birçoğu, ortadan kaybolmalarının rapor edilmesi şöyle dursun farkına bile varılmayan yersiz yurtsuzlarla fahişelerdi.

Şayet Kyle kendini kanıtlama ihtiyacı duymamış olsaydı, öldürmeye devam edebilirdi.

Ama kurbanların hepsi de isimsiz değildi. Irving'in cesedi de Summer'mkiyle aynı odada bulundu ve teşhis edilen diğer cesetler arasında göze çarpan üç isim daha vardı. Bunlardan biri Dwight Chambers'tı. Cüzdanı ve sürücü belgesi sanatoryumun mutfağında yığın halindeki diğerlerinin arasındaydı, cesedi de spada bulundu, böylece York'un Steeple Hill'de işe aldığı geçici eleman hikâyesi doğrulanmıştı.

Alarm zillerinin çalmasına sebep olan ikinci isim Cari Philips'ti. On yıldan uzun süre önce bir eyalet psikiyatri hastanesinden kaybolan, kırk altı yaşında bir paranoid şizofreni hastasıydı. Cesedi sanatoryumda bulunan en eski cesetti, ama bununla kalmıyordu, aynı zamanda büyükbabası Cedar Tepeleri'nin kurucusuydu. Philips harabe halindeki mülkü miras almış ama yenilemekle hiç uğraşmamıştı. Olduğu gibi bırakılıp unutulan mülkün tek sakinleri termitler ve yusufçuklar olmuştu.

Kyle kullanmaya başlayana kadar.

Fakat en fazla şaşkınlık yaratan, üçüncü kimliğin sahibiydi.

Yirmi dokuz yaşında, Memphis'li bir morg asistanına ait rengi solmuş sürücü belgesi, kurbanların fotoğraflarının altındaki dolabın üzerindeydi. Cesedi havuzun yanındaki çalılardan çıkarılmıştı ve diş kayıtlarından kimliği kesin olarak tesbit edildi.

Adı Kyle Webster'dı.

Televizyonda seyrettiğim bir haber bülteninden sonra kendisini aradığımda Jacobsen bana "On sekiz ay önce ölmüş," dedi. "Bir sahtekarın kendine morgda nasıl iş bulabildiği soruşturulacaktır, ama doğrusu evrakları ve referansları gerçekti. Ayrıca karşısında sadece eski fotoğraflar olan herkesi kandıracak kadar gerçek Webster'a benziyordu."

Bu sahtekarlık kanımca yaptığı diğer şeylerle uyumluydu. Bizim Kyle Webster olarak tanıdığımız adam, başından beri herkesi yanlış yönlendirmekten büyük zevk duymuştu. Kurbanlarından birinin hayatım, ellerinden derilerini aldığı kadar kolaylıkla almış olması hiç şaşırtıcı gelmemeliydi.

"Peki o Kyle Webster değilse, kimdi o halde?" diye sordum.

"Gerçek adı Wayne Peters. Otuz bir yaşında, aslen Knoxville'li; önce Nashville'de ve sonra Sevierville'de morg asistanı olarak çalışmış, iki yıl öncesinden beri kaydı yok. Ama asıl ilginç olan ondan önceki geçmişi. Babası belli değil, annesi o bebekken ölmüş, bunun üzerine onu teyzesi ve eniştesi büyütmüş. Herkesin dediğine bakılırsa son derece zekiymiş, lisede başarılıymış, hattâ tıp fakültesine başvurmuş. Ama ondan sonra işler kötüye gitmiş. Okul kayıtlarına göre, on yedi yaşındayken birdenbire ilgisini kaybetmiş. Beklenen başarıya ulaşamamış ve okulu bırakıp aile işinde çalışmaya başlamış, eniştesi öldüğünde işletme de iflas etmiş."

"Aile işi?"

"Eniştesinin küçük bir mezbahası varmış. Uzmanlıkları domuz etiymiş."

Gözlerimi yumdum. *Domuz ha?*

"Teyzesi hayatta kalan tek akrabasıymış, o da yıllar evvel ölmüş. Bildiğimiz kadarıyla doğal sebeplerle. Ama teyze ve eniştenin nereye gömüldüklerini herhalde tahmin edersin."

Gerçekten de aklımda tek bir yer vardı.

Steeple Hill.

Jacobsen bana başka bilgiler de verdi. Wayne Peters'm tıbbi kayıtlan incelendiğinde görülmüş ki, yeniyetmeyken burun poliplerini aldırmak için birkaç kere ameliyat olmuş. Ameliyatlar başarılı sonuç vermiş, ama defalarca yakma işlemi sonucu anozmi diye bilinen bir durum hasıl olmuş. Aslında çok önemli bir şey değildi, ama Gardner'm Cedar Tepeleri'nde sorduğu soruyu yanıtlıyordu.

Wayne Peters'm koku alma duyusu yoktu.

Sanatoryumdaki ceset çıkarma işlemi halen sürüyordu, ortaya çıkmayan ceset kalmadığından emin olmak için toprağın her yeri kazılıyordu. Ama benim oradaki rolüm o ilk günün ardından sona ermişti. Adli Antropoloji Merkezi'nden başka öğretim üyeleri de çalışmalara katılmışlardı, bunun yanı sıra operasyonun ölçeği yerel Afet Morg Ekibi'nin de çağrılmasını gerektirmişti. Tam teşekküllü bir seyyar morgla gelmişlerdi ve Paul'le benim sanatoryumun çitlerinden ilk girişimizin üzerinden yirmi dört saat geçmeden, sanatoryum ve arazisi vızır vızır bir faaliyete sahne olmuştu.

Yardımlarım için kibarca teşekkür edilmiş ve verdiğim ifadenin dışında bana ihtiyaç duyulursa benimle temasa geçileceği söylenmişti. Bahçe kapısının dışma kamp kurmuş sıra sıra televizyon ve basın araçları arasından arabayla çıkarıldığım sırada hem rahatlama hem de pişmanlık hissetmiştim. Bir soruşturmayı bu şekilde bırakıp gitmek yanlış geliyordu, ama kendime bunun aslında benim soruşturmam olmadığını hatırlatmıştım.

Hiçbir zaman olmamıştı.

Tom'un anma törenine katılmak için, Tennessee'de kalışımı uzatmaya veya mecbur kalırsam gidip daha sonra tekrar gelmeye hazırlıklıydım. Ama bunlara gerek kalmamıştı. Ölümüne katkıda bulunan

etmenler ne olursa olsun, Tom hastanede doğal sebeplerle ölmüştü, bu yüzden formalite icabı bir tahkikattan kaçınılmıştı. Mary adma bundan memnun olsam da, bende yarım kalmış bir iş duygusu bırakmıştı. Ama zaten ölüm söz konusu olunca her şey öyle değil midir?

Cenaze töreni yapılmadı. Tom bedenini tıp araştırmaları için bağışlamıştı, ama tesise değil. Zira böyle bir şey meslektaşları için çok rahatsız edici olurdu. Mary tören sırasında vakurdu ve ağlamıyordu. İlk başta oğlu olduğunu anlamadığım, orta yaşlı, tombul ve kusursuz bir takım elbise giymiş bir adamın yanında duruyordu. Yapacak daha önemli işleri olduğunu düşünen insanlardaki gibi biraz sinirli bir havası vardı ve daha sonradan kendisiyle tanıştırıldığımda tokalaşması gevşek ve isteksizdi.

"Sigorta işinde çalışıyorsunuz, değil mi?" dedim.

"Aslında sigorta komisyoncusuyum." Aradaki farkın ne olduğundan emin değildim, ama sormaya değecek bir şey gibi gelmedi. Tekrar denedim.

"Şehirde çok kalacak mısınız?"

Sanki çoktan geç kalmış gibi kaşlarını çatarak saatine baktı. "Hayır, bu öğleden sonra uçakla New York'a geri döneceğim. Toplantılarımı yeniden programlamak zorunda kaldım zaten. Bu olayın zamanlaması gerçekten kötü oldu."

Tam onu terslemek üzereydim ki, nasıl biri olursa olsun o hâlâ Tom ve Mary'nin oğlu diye düşünüp lafımı yuttum. Ben yanından ayrılırken yine saatine bakıyordu.

Gardner ve Jacobsen ikisi de törene katılmışlardı. Jacobsen iş başı yapmıştı bile, omuzundaki bandaj ceketinin altından pek belli olmuyordu. Gardner hâlâ teknik olarak hastalık iznindeydi. Boğazının çok uzun süre sıkılmasına bağlı olarak geçici iskemik atak, yani küçük inme geçirmişti. Bu onda hafif bir sözyitimi rahatsızlığı bırakmıştı, ama geçici bir şeydi. Kendisini gördüğümde, ondaki kayda değer tek artçıl etki, yüzündeki fitil gibi çizgilerin derinleşmiş olmasıydı.

Nasıl olduğunu sorduğumda biraz sertçe "İyiyim," dedi. "Artık çalışmamam için bir sebep yok. Lanet doktorlar."

Jacobsen her zamanki gibi el değmemiş ve dokunulamaz görünüyordu. Sol koluna biraz dikkat ediyor olmasa vurulduğunu kimse anlamazdı.

O Mary'ye taziyelerini sunarken, Gardner'a "Jacobsen takdirname alacakmış diye duydum," dedim.

"Bu değerlendiriliyor."

"Bence hakediyor."

Biraz yumuşamıştı. "Önemi var mı bilmem ama bence de."

Jacobsen'ın Mary ile ağırbaşlı bir edayla konuşmasını seyrettim. Gerdanı çok güzeldi. Gardner boğazını temizledi.

"Diane zor bir zamandan geçiyor. Partnerinden geçen yıl ayrıldı."

Özel hayatıyla ilgili duyduğum ilk ipucuydu bu. Gardner'm bu bilgiyi vermesine şaşırdım.

"O da TBI ajanı mıydı?"

Gardner kırışık ceketinin Mapasından bir şeyi eliyle süpürmekle meşgul olurken "Hayır," dedi, "bir kadın avukattı."

Onlar törenden ayrılmadan önce Jacobsen veda etmek için yanıma geldi. Tokalaşması sıkıydı, elinin teni kuru ve sıcaktı. Gri gözleri öncekinden biraz daha sıcak görünüyordu, ya da belki de sadece ben öyle hayal ettim. Onu son gördüğümde Gardner'la beraber arabaya dönüyorlardı, yaşlı ajanın buruşuk görüntüsünün yanında zarif ve atletikti.

Tören sade ve dokunaklı geçmişti. İlahi okunmadı, sadece başlarken ve biterken Tom'un en sevdiği iki caz parçası çalındı: Chet Baker'm "My Funny Valentine"ı ile Brubeck'in "Take Five"ı. Onu duyduğumda gülümsemiştim. Törende dostları ve meslektaşları konuşmalar yaptılar, ama ağırbaşlı atmosfer bir an bir bebek ağlamasıyla bozuldu. Annesinin sakinleştirmek için elinden geleni yapmasına rağmen Thomas Paul Avery avaz avaz bağırıyordu.

Kimse rahatsız olmadı.

Sam'in hastaneye yetiştirilmesinden kısa süre sonra mükemmelen sağlıklı bir şekilde doğmuş ve dünyaya olan sinirim ciyak ciyak duyurmuştu. Sam'in tansiyonu ilk başta doktorları endişelendirmişti, ama doğumdan sonra fevkalade bir hızla normale dönmüştü. İki gün sonra Sam evine gönderilmişti. Ziyaretine gittiğimde hâlâ solgundu ve gözleri çukura kaçmış haldeydi, ama çektiği eziyete dair başka bir görülür iz kalmamıştı.

Thomas'ı emzirip uyuttuktan sonra "Daha çok kötü bir rüya gibiydi," demişti. "Sanki üzerine perde çekildi. Paul benim inkar içinde olmamdan kaygılanıyor, ama değilim. Sonrasında gerçekleşen şey, asıl önemli olan o, anlıyor musun?" Bunları oğlunun kırışık, pembe yüzüne bakarak söylemişti, ama sonra kafasını kaldırıp bana öyle içten bir şekilde gülümsemişti ki içim sızlamıştı. "Bütün o kötülüklerin sanki hiç önemi yok. Bu her şeyin üstüne sünger çekti."

Sam'den farklı olarak Paul yaşananlarla baş etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Olaydan hemen sonraki günlerde çoğu zaman yüzünde bir hüzün vardı. O eziyeti tekrar tekrar yaşadığını anlamak için psikolog olmak gerekmezdi, belli ki felakete ne kadar yaklaştıklarım, neler olabileceğini düşünmek onu hâlâ yaralıyordu. Ama ne zaman karısı ve oğluyla birlikte olsa yüzündeki o hüzün dağılıyordu. Olay henüz tazeydi, ama üçü beraberlerken onlara baktığımda yaraların iyileşeceğinden emin oldum.

Çoğu kez zamanla iyileşirler zaten.

Çayım soğumuştu. İç çekerek ayağa kalktım ve mesajlarımı dinlemek için telefonun yanma gittim.

"Dr. *Hunter, siz beni tanımazsınız, ama numaranızı Başkomiser Dedektif Wallace'tan aldım. Adım..."*

Kapı zili çalınca gerisini işitemedim. Duraklatma tuşuna basıp kapıya bakmaya gittim. Günün son ışıkları küçük holü sanki yazın habercisi gibi altın bir pırıltıyla dolduruyordu. Kapıyı açmak için elimi uzattığım an birden üzerime bir dejavu hissi çöktü.

Güneş gözlüklü genç bir kadın kapıda akşam güneşinin altında duruyor. Gülümsemesi hırıltıya dönüşürken elini çantasına atıp bir bıçak çıkarıyor...

Görüntüyü dağıtmak için kafamı iki yana salladım. Omuzlarımı dikleştirerek önce kilidi sonra

ardma dek kapıyı açtım.

Yaşlıca bir kadın basamakta durmuş kafasını kaldırarak bana gülümsüyordu. “Ah, Dr. Hunter, sizmişsiniz! Aşağıdan sesler geldiğini duyunca her şey yolunda mı emin olmak istedim.”

“Her şey yolunda, teşekkürler Bayan Katsoulis.” Üst kattaki komşumdu. Geçen yıl saldırıya uğramamdan önce onunla neredeyse hiç konuşmamıştım, ama o zamandan beri asayişi sağlamayı kendine vazife edinmişti. 1.45’lik boyuyla.

Benimle henüz işi bitmemişti. Bakışları holün ilerisindeki oturma odasına kaydı, çantalarım orada hâlâ boşaltılmayı bekliyordu.

“Sizi bir süredir etrafta göremediğimi düşünüyordum ben de. Güzel bir yerde miydiniz?”

Bana cevap bekleyerek bakıyordu. Birdenbire içimden kahkaha atmak isteği geldi, kıpırdanmaya başlayan ağzımı zor zaptettim.

“Sadece bir iş seyahatiydi,” dedim. “Ama artık döndüm.”

Teşekkür

Ölülerin Fısıltısı kurgu bir eser, ama Tennessee'dekı Antropoloji Araştırma Tesisi gerçek. Tesisi romanımda kullanmama izin verdiği ve teknik konulardaki yardımı için Knoxville'deki Adli Antropoloji Merkezi'nin müdürü Profesör Richard Jantz'a teşekkür ederim. Dr. Arpad Vass her zamanki gibi adli tıpla ilgili sorularıma hızlı cevaplar sağladı ve kendi araştırmasını Tom Lieberman'ın ödünç almasına izin verdi. Tennessee Araştırma Bürosu'nun kamu bilgilendirme görevlisi Kristin Helm ise benim için değerli bilgilerle dolu bir hâzineydi.

Temsilcilerim Mic Cheetham ve Simon Kavanagh'a, Camilla Ferrier ve Marsh Ajans'm bütün çalışanlarına, Simon Taylor'la Transworld'deki ekibe, Bantam Dell'den Caitlin Alexander'a, Peter Dench, Jeremy Freeston, Ben Steiner ve SCF'e teşekkürler. Ayrıca kız kardeşim Julie Williams'a ve Jan Williams'a teşekkür etmek isterim, onlar olmasa bu kitabın yazılması kesinlikle çok daha uzun sürerdi: Artık ME'den tamamen iyileşmiş biri olarak, henüz iyileşmemiş olanlara 'Lightning Process'i salık verebilirim.

Son olarak, her zamanki gibi, eşim Hilary'ye kocaman bir teşekkür. O olmasa başaramazdım.

Simon Beckett, 2008